PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI

(XVIe-XVIIe siècles)

រាមកេរ្តិ

(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI

(XVIe-XVIIe siècles)

រាមកេរ្តិ

(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

PUBLICATIONS DE L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

BULLETIN DE L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

Toutes les communications concernant la rédaction du bulletin doivent être adressées à M. le Directeur de l'Ecole Française d'Extrême-Orient, 22, avenue du Président-Wilson, Paris (16e).

ARTS ASIATIQUES

CAHIERS PUBLIES PAR L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTREME-ORIENT
AVEC LE CONCOURS DU CENTRE NATIONAL DE LA RECHERCHE SCIENTIFIQUE

BIBLIOTHÈQUE DE L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I. **Eléments de sanscrit classique,** par Victor HENRY. Paris, Leroux, 1902, in-8o.
II. **Précis de grammaire pâlie,** accompagné d'un « Choix de textes gradués », par Victor HENRY. Paris, Leroux, 1904, in-8o.
III. **L'Inde classique,** Manuel des études indiennes par L. RENOU et J. FILLIOZAT, tome II avec le concours de P. DEMIÉVILLE, O. LACOMBE, P. MEILE. Paris, Imprimerie Nationale, 1953, in-8o (épuisé).
IV **La grammaire de Panini,** par L. RENOU. 2 vol. 1966.

MÉMOIRES ARCHÉOLOGIQUES PUBLIÉS PAR L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I. **Le temple d'Içvarapura (Bantay Srei, Cambodge),** par L. FINOT, H. PARMENTIER et V. GOLOUBEW. Paris, G. Van Oest, 1926, in-4o
II. **Le temple d'Angkor Vat.** 1re partie : « L'architecture du monument ». Paris, G. Van Oest, 1929, 2 vol. in-4o.
2e partie : « La sculpture ornementale du temple ». Paris, G. Van Oest, 1929, 2 vol. in-4o.
3e partie : « La galerie des bas-reliefs ». Paris, G. Van Oest, 1932, 3 vol. in-4o.
III. 1. **Le Bayon.** Histoire architecturale du temple, Atlas et Notices des planches par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1967. 2. Textes et planches par Jacques DUMARÇAY. Inscriptions du Bayon par B. Ph. GROSLIER. Paris, 1973.
IV. **Angkor Vat.** Description graphique du temple, par Guy NAFILYAN. Paris, 1969.
V. **Rapports entre le premier art khmer et l'art indien,** par Mireille BENISTI, Paris, 1970.
VI. **Tâ Kèv.** Etude architecturale du temple par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1971.
VII. **Bakheng.** Etude architecturale du temple par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1972.
VIII. **Charpentes et tuiles khmères,** par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1973.
IX. **Temples Pallava construits,** par J. DUMARÇAY et F. L'HERNAULT. Paris, 1975.
X. **PIMAY.** Etude architecturale du temple par Pierre PICHARD Paris, 1976.
XI. **Temples de l'Inde Centrale et Occidentale.** Etude stylistique et essai de chronologie relative du VIe au milieu du Xe siècle, par O. Viennot Paris, 1976.
XII Histoire architecturale du Borobudur, par Jacques DUMARÇAY Paris, 1977.
XIII Peintures monochromes de Dunhuang par JAO TSUNG YI, Pierre RYCKMANS et Paul DEMIEVILLE, Paris, 1978.

COLLECTION DE TEXTES ET DOCUMENTS SUR L'INDOCHINE

I. **Ngan-nam tche yuan.** Texte chinois édité et publié sous la direction de Léonard AUROUSSEAU. Avec une étude sur le Ngan-nan tche yuan et son auteur, par E. GASPARDONE. Hanoï, 1932, in-8o.
II. **Les stèles royales de Lam-so'n,** par E. GASPARDONE. Planches. Hanoï, 1935, in-pl.
III. **Inscriptions du Cambodge,** éditées et traduites par G. CŒDÈS. Vol. I. Hanoï, 1937.
Id. Vol. II, 1942 ; vol. III, Paris, 1951 ; vol. IV, Paris 1952 ; vol. V, Paris, 1953 ; vol. VI, Paris, 1954 ; vol. VII, Paris, 1964 ; vol. VIII, Paris, 1966.
IV. **Recueil des coutumes rhadées du Darlac.** Recueillies par SABATIER. Traduites et annotées par D. ANTOMARCHI. Hanoï, 1940, in-8o
V. **Recueil des chants de mariage thô de Lang-so'n et Gao-bang,** par NGUYEN-VAN-HUYEN. Hanoï, 1941, in-8o.
VI. **Relevé des Monuments Anciens du Nord Viêt-Nam,** par L. BEZACIER. Paris, 1959.
VII. **Texte Nôm no 1. Phan tran,** par Maurice DURAND : I. Texte et traduction. II. Notes. Paris, 1962.
VIII. **Prières Jarai,** par P. B. LAFONT. Paris, 1963.
IX. **Texte Nôm no 2. L'œuvre de la poétesse vietnamienne HO XUAN HUONG.** Texte, traduction et notes par Maurice DURAND. Paris, 1968.
X. **Un texte classique lao : Le Syvsvat.** Traductions et notes par Anatole-Roger PELTIER. Paris, 1971.
XI. **Phan Kê Binh. Viêtnam Phong-Tuc (Mœurs et coutumes du Vietnam).** Présentation et traduction annotée par N. LOUIS-HENARD. Tome I. Paris, 1975.

PUBLICATIONS HORS SÉRIE

Atlas archéologique de l'Indochine. « Monuments du Champa et du Cambodge », par E LUNET DE LAJONQUIÈRE. Paris, Leroux, 1901, in-fo
Premier Congrès International des études d'Extrême-Orient. Hanoï, 1902, in-8o
Guide du Musée de l'École Française d'Extrême-Orient, par Henri PARMENTIER Hanoï, 1915, in-16
Listes générales des inscriptions et des monuments du Champa et du Cambodge. Inscriptions, par Georges CŒDÈS ; **Monuments,** par Henri PARMENTIER, Hanoï, 1923, in-8o.
Liste générale de classement des monuments historiques de l'Indochine. Hanoï, 1930.
Inventaire du fonds chinois de la Bibliothèque de l'École Française d'Extrême-Orient. Hanoï, 1929-1943, in-8o. T. I, fasc. 1 et 2. — T. II fasc. 1 et 2. — T. III, fasc. 1 et 2.
Bibliographie de l'Indochine française, 1927-1929, par Paul BOUDET et Rémi BOURGEOIS. Hanoï, 1932, in-8o.
Id., 1930. Hanoï, 1933, in-8o.
Praehistorica Asiae Orientalis. I. « Premier Congrès des Préhistoriciens d'Extrême-Orient. Hanoï (1932) ». Hanoï, 1932 in-8o
Cahiers de l'École Française d'Extrême-Orient, nos 1-33. Hanoï, 1934-1944, in-8o
Musée Louis-Finot. La Collection tibétaine, par Claude PASCALIS. Hanoï, 1935, in-16.
Id. La Collection kmère, par Henri MARCHAL. Hanoï, 1939, in-16.
Vocabulaire français-thay blanc et éléments de grammaire, par George MINOT, 2 vol., 1949, in-4o
Le Cinquantenaire de l'École Française d'Extrême-Orient, par Louis MALLERET. Hanoï, 1953, in-8o.
Connaissance du Viêt-Nam, par P. HUARD et M. DURAND. 1 vol., Hanoï-Paris, 1954, in-8o (épuisé).
Croyances et pratiques religieuses des Viêtnamiens, par Léopold CADIÈRE, vol II. 1955 ; vol. III, 1957
L'Hémoglobine E au Cambodge, par le Docteur SOK HEANGSUN. Paris, 1958
La Thalassémie au Cambodge, par le Docteur THOR-PENG-THONG. Paris, 1958.
Anthropologie des Tamouls du Sud de l'Inde, par le Docteur Georges OLIVIER. Paris, 1961.
Études anthropologiques tibétaines, par E. C. BUCHI, A. GUIBAUT et G. OLIVIER. Paris, 1965.
La Géographie de l'irrigation sur le Tamilnad, par E. ADICEAM. Paris, 1966.
Anthropologie des Cambodgiens, par le Dr. Georges OLIVIER, avec la collaboration du Dr Jean MOULLEC. Paris, 1968. Ouvrage publié avec le concours du C.N.R.S.
La doctrine classique de la médecine indienne. Ses origines et ses parallèles grecs, par Jean FILLIOZAT, 2e édition. Paris, 1975.

2235

S. Hemraj ... 9/2/03

465

RĀMAKERTI

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI

(XVIe-XVIIe siècles)

រាមកេរ្តិ

(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

TABLE DES MATIERES

AVANT-PROPOS

Le présent volume fait partie intégrante d'une collection d'ouvrages consacrés au Rāmakerti khmer des XVIè-XVIIè siècles,ou Rāmakerti I (R.I.).Les deux premiers volumes déjà parus, grâce à la générosité de l'Ecole Française,sont caractérisés comme suit:

1) Rāmakerti (XVIè-XVIIè siècles),Pub. de l'EFEO,vol.CX,1977. L'ouvrage contient la traduction française de R.I.,accompagnée d'annotations,index et glossaire.

2) Etudes sur le Rāmakerti (XVIè-XVIIè siècles),Pub. de l'EFEO, vol.CXI,1977,qui consiste en une présentation générale du précédent.En effet,l'exposé comprend essentiellement:

a) la définition et la place du Rāmakerti et de Rāmakerti I dans la littérature khmère,
b) des indications sur l'établissement du texte de R.I. (matériaux et méthodes),
c) l'analyse des principales caractéristiques de R.I.,suivie de celle du récit,
d) des annexes,telles que,un vocabulaire choisi,un passage de Lpoek Aṅgar Vatt donné à titre comparatif,et la bibliographie.

Voici maintenant le texte khmer original de R.I. lui-même,qui doit compléter la série philologique.Pour aider les lecteurs à suivre ce texte,il me semble nécessaire de fournir quelques indications complémentaires,même de reprendre quelques-uns

des points déjà examinés dans Etudes.

Rāmakerti I est basé sur trois textes:

a) un manuscrit de la Bibliothèque Nationale de Paris (MBN), non daté,

b) Rīoeṅ Rāmakerti de l'Institut Bouddhique de Phnompenh (RIB), éditions de 1937, 1959 et 1961,

c) Gāṃbāk(y) rāmakīyerti bhāṣā khmer, Bangkok, 2471 E.B. (GB).

Je ne reviendrai pas sur l'établissement de Rāmakerti I; les lecteurs intéressés se référeront à Etudes (p.6-14).

Le texte khmer original, étant un récitatif de théâtre, était réparti en tableaux, ou scènes, marqués par des changements de cadence et de mélodie, ou saṃṇār (cf. Etudes, p.52). Mon but étant purement philologique, j'ai laissé ces indices d'ordre scénique; il m'est resté, par conséquent, un texte continu, qui serait déroutant par sa longueur. Aussi ai-je introduit, pour une raison toute pratique, deux artifices de découpage qui, on voudra bien s'en souvenir, n'étaient point d'usage chez les copistes de jadis.

J'ai conservé les strophes du texte khmer, mais les ai typographiquement séparées en alinéas, au lieu de les laisser courir en file comme dans les manuscrits, où elles sont marquées seulement par le signe final ។ . Je les ai numérotées (au total 5.034) dans Rāmakerti et dans le présent ouvrage. Aussi les lecteurs n'auront aucune peine à retrouver les correspondances.

Les enjambements seront marqués d'un tiret (__). Il ne s'agit pas là d'une nouveauté, puisque l'usage en a été fait dans le texte RIB. J'ai seulement répandu le procédé, je l'ai rendu plus régulier et plus cohérent.

Pour rompre la monotonie inhérente à un long texte, j'ai divisé celui-ci en CHAPITRES. Mon étude étant de nature littéraire, je me suis basée sur l'évolution du récit pour en dégager les principales phases, sans toutefois me préoccuper de l'harmonie des proportions. Cette méthode a été utilisée lors de l'analyse de Rāmakerti I (cf. Etudes, p.143-154), dont le plan sera repris ici grosso modo: on aura, ainsi, vingt-et-un "Chapitres" que j'ai nommés kaṇḍ (< p. kaṇḍa, sk. kāṇḍa).

J'ai dû recourir à la calligraphie pour reproduire le texte de Rāmakerti I. Personne n'ignore que l'impression des documents khmers en caractères khmers est rendue impossible par des facteurs matériels et financiers.J'ai écarté la dactylographie khmère,car non seulement elle pose des problèmes d'emploi,mais encore elle fournit un type d'écriture qui ne répond pas particulièrement aux qualités esthétiques de R.I. Il m'a donc fallu compter sur mes propres capacités de copiste.

Je n'ai pas utilisé l'écriture mūl,ou "ronde", -qui aurait de surcroît transformé ma tâche de copiste en un travail d'Hercule- pour me contenter de la simple jrīeṅ,ou "penchée"(1).Il va sans dire que ma "calligraphie" n'a rien d'esthétique,qu'elle ne prétend point à la perfection;mais elle aura un meilleur fini que le type dactylographique.

Le labeur de copie m'a occupée de long mois.J'ai mentionné plus haut que je l'ai exécuté personnellement.Mais,pour relire le texte copié,j'ai eu l'aide bénévole partielle de M.Kuoch Haksrea à qui j'adresse mes sincères remerciements.Il me reste néanmoins toute la responsabilité des faiblesses et des erreurs qui auraient pu se glisser dans cet ouvrage.

L'apparat critique est donné en translittération(2) au lieu d'être en jrīeṅ khmer comme le texte,par pure commodité.Il ne contient aucun renseignement linguistique,pour lequel les lecteurs voudront bien se référer au premier ouvrage,Rāmakerti;il comprend exclusivement les variantes,choisies,que portent les textes de base,et,à l'occasion,mes propres suggestions.A cet égard,quelques commentaires s'imposent,en particulier au sujet des deux principaux textes,MBN et RIB.

MBN,étant une copie manuscrite,déroute immédiatement les lecteurs par ses fantaisies graphiques et ses innombrables variantes orthographiques(3).Mais,pour quiconque familiarisé avec les

(1) Jrīeṅ,litt. "penché",serait du type cursif.Il s'employait déjà au siècle dernier pour la gravure des textes de type profane, les textes sacrés exigeant absolument l'écriture mūl.
(2) S.Lewitz,"Note sur la translittération du cambodgien",BEFEO LV,1969,p.163-9.
(3) De même que les inscriptions lapidaires en khmer moyen.

habitudes des scribes du passé,il est relativement facile à manier, intelligible,et remarquablement fidèle dans sa teneur.

RIB est de toute autre nature.Texte imprimé,il paraît d'abord facile.En réalité,en tant que tel,il représente la lecture de manuscrits faite antérieurement par les membres de l'Institut Bouddhique,lecture dépourvue de garantie.En gros,RIB est plus défectueux que MBN: lectures fautives,interprétations malencontreuses des passages obscurs,mauvaises coupures de vers,nombreuses fautes orthographiques dues soit à de mauvaises lectures,soit à des coquilles,d'ailleurs faciles à déceler.Voici quelques exemples de ces faits:

RIB		Au lieu de
āsā "se dévouer"	∾	asār "inutile"
barṇ ṭa mān "pourvu de couleur"		bartamān "nouvelles"
bhāvanā "méditer,prier"		bhūvanāth "Maître de la terre, le roi"
bhlām "immédiat"		bhlān̄,part.de concomitance
dāru(ṇ) "faible,pitoyable"		dhār "grand"
drust "?"		druh "commettre une offense"
git ṭa "penser à"		gī ṭa,part. de liaison
kae kroy "?"		kae krāy "geste de dance"
kradā "lourd,rude"		gadā "la massue"
kradā bal "?"		krīdā bal "mener les troupes en campagne"
min gī "ce n'est pas"		man gī,part. déclarative
mitr "ami"		mit "courir"
nau "rester,être situé;à"	∾	nūv "et",part.d'aspect éventuel
nāt,nārth "?"		nāth "le maître,le prince"
nirmitr,nimmit "créer (surnaturellement)"		nimitt "augure,cause"
-ṇal' "?"		-nal (< sk.anala "le feu")
pabitr "le pur,le seigneur"		parbat "la montagne"
pan̄hār "?"		san̄hā "majestueux"
pād narabind,pādā rū bin "?"		pādārabind "le lotus des pieds"
prāp ∾ prāp' "annoncer"		prām "avertir"
prāp' "informer"	∾	prāp "soumettre"
rūp "forme,personne"		rū,conjonction de comparaison
sahas̆ "violent"	∾	sahass "mille"

<u>saṅhār</u> "tuer" <u>saṅhā</u> "majestueux"
<u>sāstrā</u> "traité" <u>sastrā</u> "les armes"
<u>ṭoy krum</u> "selon les sections" <u>ṭoy kram</u> "selon la tradition"
etc.

La liste de ces mauvaises lectures est longue;je signalerai les plus importantes dans l'apparat critique.

J'y indique des leçons de textes que j'ai rejetées.Mais on verra parfois différentes leçons d'un même passage,lorsqu'elles sont toutes entachées de doute,ou inintelligibles,et qu'elles sont par suite rejetées au profit de la reconstitution que je propose de ces passages problématiques.

Il arrive que RIB porte en note des corrections -extrêmement rares;si elles s'avèrent sensées,plausibles,je les incorpore dans le texte,sans les reprendre en notes.

Il nous reste à examiner le problème capital de l'orthographe du texte.La langue de R.I. est le khmer moyen;mais on ne saurait envisager de reproduire la graphie khmer-moyenne,puisque nous ne disposons que de copies postérieures à la période de la composition du poème.Dans ces conditions,il a semblé préférable d'utiliser la graphie et l'orthographe modernes pour le bénéfice de tous.Ce postulat étant posé,il est nécessaire d'examiner à fond quelques points de détail.

Qui dit orthographe moderne,pense au modèle du <u>Vacanānukram Khmer</u> (VK),ou Dictionnaire Khmer,qui est <u>a priori</u> l'unique autorité en la matière.Tout naturellement,je me conforme à cette autorité, avec quelques réserves qu'il me faut expliciter.Pour ce faire,une brève digression sur le VK s'impose.

En effet,le VK est un monument inestimable par l'effort de normalisation,unique,qu'il a tenté.Evidemment,il n'est pas sans défaut;aussi,jusqu'aux alentours de 1960,il a été pris à la légère, pour ne pas dire traité avec dédain.Puis,le courant change,et ce revirement s'accompagne d'une allégeance quasi-inconditionnée.On adopte tout: l'orthographe en général;pour certains mots peu usuels,la prononciation -qui n'est pas toujours correcte-,les significations incontrôlables,et l'étymologie parfois erronée,qui en-

traîne une complication inutile de l'orthographe.J'ai maintes fois signalé ces problèmes,plutôt indirectement,par le biais de la sémantique et de l'étymologie.La présente occasion va me permettre d'examiner la valeur orthographique du VK,partant de définir l'aspect du texte R.I. khmer.

1) Je me conforme au VK pour la notation des mots khmers en général;je fais de même pour les mots d'emprunt,sanskrits ou autres,qui ne posent pas de problème.Le système du VK est le plus rationnel de tous à 90%,donc le plus largement efficace.

Deux corollaires méritent d'être développés,surtout à l'intention des lecteurs qui n'ont pas été écoliers au Cambodge.

Etant donné la double influence du sanskrit et du pāli sur le khmer,il est naturel de trouver bon nombre de doublets(1), sémantiques,mais aussi graphiques.Ces derniers consistent en éléments lexicaux pourvus de deux formes graphiques,ou plus,et parfois phoniques.Ainsi,on a le choix entre:

dharm /thɔə/	et	dhamm /thɔə/
karm /kam/	,,	kamm /kam/
parbat /bəpɔət/	,,	pabbat /bəpɔət/
prārambh /bərɒm/	,,	pārambh /bərɒm/

ou bien:

ṛsī /rəsey/	,,	isī /ʔəsey/
subarṇ /supɔə/	,,	suvaṇṇ /suwan/

D'autres doublets du même type sont dus à des changements phonétiques survenus durant la période moyenne:

cakrabāl /cakəpiəl/	cakravāl /cakəwaal/
guhā /kuhiə/	gohā /kọhiə/
līlā /liliə/	lelā /lẹliə/
paribār /bəripiə/	parivār /bəriwaa/
silā /silaa/	selā /selaa/

Ces doublets sont reconnus par tous,à commencer par le VK; ce serait pure argutie de les discuter.

Le deuxième corollaire concerne la graphie des mots de plus de deux syllabes,dont la première est du type /(C)əm-/.L'élément /əm-/ peut être noté:

(1) Cf. "Les doublets d'origine indienne",JA,1971,p.103-38.

soit   soit

am-   aṃ-

sans préjudice de la prononciation;par exemple:

kamḷāmṅ   ou   kamḷāṃṅ

Ainsi donc,les locuteurs cambodgiens,connaissant bien le khmer,sont entraînés à jouer de ces diverses latitudes,d'autant qu'ils savent que les doublets graphiques sont d'excellents instruments de prosodie et de stylistique;par exemple:

vehā /wẹhaa/   "le ciel"   vehās /wẹhaah/

2) Je m'éloigne du VK dans les cas de barbarismes orthographiques dus à l'étymologie populaire(1);rarissimes,ils n'en sont pas moins fâcheux d'un point de vue linguistique.En voici quelques exemples:

VK	R.I.
baṇṇarāy	banrāy "épanoui,prospère"
druḍ	drut "s'affaisser"
drust	druḥ "commettre une offense"
gambîr	kaṃbī "traité,ouvrage sacré"
pid	pit "fermer"
prabandh	praban' "épouse"
prasabv	prasap' "se joindre"
ro(d)	ro "mugir,rugir"
samṛiddhi	saṃrit "le bronze"

Dans le même ordre d'idées,je simplifie l'orthographe inutilement compliquée de quelques mots courants.Ainsi:

Au lieu de	R.I.
mar(ṇ)	mar "mourir"
pranipat(ṇ)	praṇipat "révérer"
ro(d)	ro "mugir"
yoj(n)	yoj "grande mesure de longueur"
	etc.

3) Pour certains mots,khmers ou autres,tombés en désuétude, non mentionnés dans le VK,j'ai adopté une notation phnonétique ap-

(1) Cf. "L'étymologie populaire",JA,1978,p.153-77.

រាមកេរត

(១)

កណ្ឌ ទី១

១- ឯងនោះព្រះមកុដដ៏ភិរម្យ ប្រសើរដ៏ឧត្តម
ប្រពៃរូពិនមហាក្សត្រ ។
២- បិតបាំងនូវដញ្ញាជដុំជិត ស្តម្ភត្បូងដ៏ពិចិត្រ
ក្រណាត់បះដុងដោង ។
៣- ក្រណាចំរើន(1) យោង សុរិយោតុងដ៏ដោងយោម
សមិទ្ធិដ៏ស្លឹកស្លោម(2) អម្ពប់ត្រសាយសាខា ។
៤- ទឹកជោរដ៏ហូរហួស បន្សាបពិសនូវសេណា
ព្រិមព្រាយលលាយសោភា ទឹកគង្គាដ៏សាចឡើង ។
៥- ដូងស្លាដុះល្បៀ បន្ទំព្រះកុដិថ្កើង
រៀងរាយបីយល់ឡើង គួរនៃកិត្តិចបិច(3)ផ្កាកខ្លាស់ ។
៦- ក្រូចក្រាយបង្អោរក្រៀវ ស្រគំគុយក្រសាំងណាស់
ស្លឹកស្លោមដ៏ក្រៃក្រាស់ ប្រកបនូវអម្រឹតដ៏ឧណា ។
៧- កំប្រុកកំប្រោនក្រួញ – ក្រាបនូវចោចសំពោចស្វា
លលោតលេងលើសាខា ។
៨- ឯងនោះមានអសូរា – មាន្យមួយនាមា
ហៅកាកនាសូរស្តែង ។
៩- ពួសពុសសង្ហូផុងថ្កើងថ្កើង ព្រាតព្រះកម្ពែង
ឥសូរដ៏ភាមឫទ្ធ ។

(1) MBN : cam-īn
(2) MBN : ṭoḥ slik slom
(3) RIB : pī

១០- អសុរនិម្មិត(1)រូបា ជាកាកមួយសា-
ហ័ស(2)ហើរនូវតេជពន្លឹក ។

១១- មកចឹកលោមសាស្ត្រធម្មិក ពួសពុតគឹក
ស្លឹកស្មឹគ្គីញ័ររុះរាយ ។

១២- ស្រែកសព្ទកាកនោះពួស្វាយ គុជគោងក្រាត់ក្រាយ
កំភិតពួនពីងនៅនិត្យ ។

១៣- ឯងនោះព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធិ
បពិត្រ(3)ដ៏ទ្រង់ឫទ្ធិ ។

១៤- ស្តេចសាងសីលធម៌សាស្ត្រា យោគ្យយកចរិយា
កំភ្ជួង(4)នូវព្រតសិទ្ធិការ ។

១៥- ស្តេចយល់កាកនាសូរម្មារ អសុរសហ័សពាល
បណ្តាលអស់ព្រតសិទ្ធិការ ។

១៦- អញនូវសុំរាជបុត្រធម្ម ពី(5)ពង្សអស្ចារ្យ
គឺអង្គសម្តេចព្រះនារាយណ៍ ។

១៧- បុត្រព្រះទសរថឫទ្ធិសាយ អញនូវប្រើស្រ័យស្រាយ
សម័យនៃព្រះរាជា ។

១៨- អញនូវមកបំពេញព្រះសាសនា សម្តេចឫទ្ធិចេស្តា
ឯបសិល្បនៃសាស្ត្រាគម ។

១៩- ឲ្យព្រះរាមលក្ស្មណ៍ឧត្តម ទាំងឫទ្ធិសិទ្ធិសំ-
រឹងឯងតេជតបៈជ័យា ។

២០- ជាថៃពាររាមលក្ស្មណ៍ធូរធា អញ្ជើញវេលា
ដោយឫក្ស្សពេលាទៀងទាត់ ។

២១- ឯងនោះព្រះរាជឫសីសិទ្ធ នាំរាម(6)ដ៏បពិត្រ
នូវព្រះអនុជលក្ស្មណ៍ ។

២២- ទៅកាន់អាស្រមដ៏ក្រណា- លោមឯបកើតជា
សរសក្តិសិរីទ្វីក្រៃ ។

២៣- ជាថៃពាររាមលក្ស្មណ៍ជាញជ័យ ឫទ្ធិធាលើសក្រៃ
ធូរធាកោះសរង្វាញ់ថ្លៃង ។

២៤- ស្តាញកាកនាសូរឲ្យស្តែង ឫទ្ធិតេជគម្តែង
ដ៏រាមនូវលក្ស្មណ៍តីរពង្ស ។

(1) RIB : niramitr
(2) RIB : hoḥ
(3) RIB : prabṛitt
(4) RIB : ṭǎ phtun̊
(5) RIB : bīr
(6) RIB : nāṃ rāj

២៥- ឯងនោះព្រាហ្មស្ដេចទ្រង់ ហៅខណ្ឌាសរទ្រង់
កោះកាំតំរង់យកក្បា ។

២៦- ព្រះថ្លែង[1] អសុរភាកនា- ស្មរក្បិរយជិន្នា
ជីវិតក៏មរដួលទៅ[2] ។

២៧- សរសក្តិឃ្លលឃ្លុសសំដៅ ម្ចជ្ឈាតាលទៅ
ក៏សរព្រះអង្គចេញផល់ ។

២៨- ហើរសព្វភូមិភពជ័យមណ្ឌល សរព្រះចេញផល់
ក៏លុះនូវក្បិរយជិន្នា ។

(1) RIB : thlaeṅ
(2) RIB : nau

កណ្ឌ ទី២

២៩. ឯនោះព្រះបាទមិថិលា ស្ដេចធ្វើចរិយា
ពីដោយនូវក្រឹត្យដ៏ពិធី ។

៣០. លុះពិសាខសុភតិថី ជុំមុខមន្ត្រី
ប្រយោជន៍នូវប្រែពសុធា ។

៣១. ដើម្បីនូវធ្វើក្សេមដ៏ប្រជា- រាស្ត្ររដ្ឋដោយក្រឹតា-
ធិការ[1]ដ៏បុរាណ ។

៣២. ស្ដេចទ្រង់នូវអង្គ័ល[2]មាសមាន ព្រះសុភរាជ[3]ពីរូបមាន
ដំណើរសីហានាទវេលា ។

៣៣. ស្ដេចជ្រៀរលុះដ៏ឆ្នេរយមុនា ទី[4]ទេពកញ្ញា
សុពណ្ណាពោរពាយភុល ។

៣៤. លើឈូករត្នរាជកោមល បរិបុណ៌និម៌ល
ប្រសើរពិសេសលើសក្រៃ ។

៣៥. ស្ដេចមានព្រះរាជហឫទ័យ ត្រេះត្រេកអរក្រៃ
នឹងរាជបុត្រីកញ្ញា ។

៣៦. ឯងនោះតស៊ូរមិថិលា រៀបរាជយោធា
នូវច្វាត់រិវច្ពានព្រះនគរ ។

៣៧. នាំរាជកញ្ញាសុបវរ ស្មើបុត្រដ៏ឧទរ
ក៏លុះដ៏រាជពិភព[5] ។

(1) RIB : ṭoy ṇā kritadhikār
(2) RIB : naṅgāl
(3) RIB : braḥ usubharāj
(4) RIB : nadī
(5) MBN : kǎ luḥ bibhab rājā
RIB : kǎ luḥ loe rājabibhab

៣៨. ស្តេចរក្សារាស្ត្រឯងស្ងប់ ស្រេច(1) ទើបឲ្យអ-
ភិសេកប្រកបតាមា ។

៣៩. ដោយហេតុហោរានាងសីតា បរិសុទ្ធសោភា
ដូចបូណ៌ព្រះចន្ទ្រថ្លាលថ្លាស់ ។

៤០. វិរកត្តិវិរលក្ខណ៍យល់ច្បាស់ អស់ទេពទេសសងាស្ស
ពុំស្មើនូវនាងបុត្រី ។

៤១. ឯងនោះព្រះបាទនរបតី យល់នាងបុត្រី
ពិសេសពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

៤២. នោះព្រះមុនីនាងដ៏បវរ ឯបត្ថ្យសិល្បសរ
នូវសព្ទសត្យា(2)អធិស្ឋាន ។

៤៣. ថាពោះទេវតាឫទ្ធីមាន ដ៏យសាចលើកបាន
ធ្នូសិល្បនូវតេជោជ័យ ។

៤៤. បើឯងនូវយករត្នសីតាថ្លៃ អភិសេកឲ្យត្ន
នាទេពជ័យមានចេស្តា ។

៤៥. អស្ចារ្យឫទេស(3)ទិសា កក្រើកត្រៃត្រឹង្សា
ឧណ្ហាអស់ទេពជ៏និករ ។

៤៦. អស់ទេពតាឯងសឹងជ័អរ បរគ្គាវីវរ
រត់ចុះពីត្រៃត្រឹង្ស ។

៤៧. ព្រះតន្ត្រស្តេចលើពួក អមរនាគេន្ទ្រ
រស្មីរុងរឿងគឺជ័(4)ថ្កើងឯ ។

៤៨. ព្រះអគ្គិស្តេចលើរមាសភ្លើង តេជោជ័យថ្កើងឯ
ឫទ្ធីរមាសមហិមា ។

៤៩. ព្រះពាយផ្សាយផ្សំពួជ័វិបា អស្សូពាហាវេលា
គឺពាយក័បក់បីប្រែបារ ។

៥០. ព្រះពិរុណព្រះអង្គបីក្រិត ស្តេចលើនាគនា(5)
ពិពិធពិពណ៌ដលជី ។

៥១. ព្រះចន្ទ្រកុមារស្តេចលី- លាលើបក្សី
សុពាណ៌មយូររចនា ។

៥២. ព្រះព្រហ្មឲ្យជ័ព្រតសីលា ស្តេចលើហង្សា-
ធិរាជរឹងឫទ្ធីជ័តបះ ។

៥៣. ព្រះនេរ្យរតីរាជ(6)តេជះ តប់លើយក្សតបះ
កម្លាំងកស្តេចយាត្រា ។

(1) RIB : stec
(2) RIB : saccā
(3) MBN : dū dāl
(4) RIB : git ṭă (pas.)
(5) RIB : nāg nārth
(6) MBN : braḥ nehñ gī rāj
RIB : braḥ nehñ ti rāj

៥៤. ព្រះពៃស្រពណ៍[1] រាជដ៏មហា- ធិបតិន្ទលោ
លើក្រោយពីមានជ័យមង្គល ។
៥៥. ព្រះឥសូរឫទ្ធិសក្តិស្នស្ថិតសល់ ត្រៃភពជ័យមណ្ឌល
សំណាក់នៃទេវតាត្រៃ ។
៥៦. ស្តេចលើឧសភរាជមហា អតិរេកមហិមា-
នុភាពអំណាចព្រះធនូ[2] ។
៥៧. អស់ទេវតាកិន្នររាជព្រះភូ- ធរទេពឫទ្ធិធ្នូ
ប្រយោជន៍នូវចង់លើកលង ។
៥៨. ព្រះឥសូរឫទ្ធីដ៏កន្លង ទូតទេវក្សត្រឯង
ក៏លងនូវតេជះប្រាណ ។
៥៩. ពុំអាចបីនូវលើកធ្នូបាន នឹងនៅនាស្ថាន
សំស្ថិតនៅព្រះមុនី ។
៦០. នោះព្រះមុនីនាថនរបតី ស្តេចយល់ព្រះហរិ
សម្តេចព្រះនារាយរាមា ។
៦១. នោះ[3] នូវលើកធ្នូសិល្បនូវឫទ្ធា បានបរិបូណ៌អា-
នុភាពនូវតេជោពល ។
៦២. ព្រះឥសូរនរនាថស្តេចយល់ អស់ទេពតាដល់
ក៏ស្តេចនូវរីងស្ថានស្ថិត ។
៦៣. ឯង នោះព្រះពិស្វាមិត្រ នាំរាមដ៏បវិត្រ
នូវលក្សសម្តេចយាត្រា ។
៦៤. លុះដល់បុរីមិថិលា ចូលទូលរាជា-
ធិរាជនូវសូមលើកលង ។
៦៥. ក្រុងមិថិលារីងស្មង អញ្ជើញស្តេច ហោង
សំរឹងឯងនូវតេជព្រះធនូ[4] ។
៦៦. ព្រះរាមស្តេចមើលអស់ភូ- ធរលើកឫទ្ធិធ្នូ
ក៏ត្រើសព្រះភក្ត្របិមប្រិយ ។
៦៧. ស្តេចចូលលាបឫទ្ធិដ៏ពិធី អស់ទេពដ៏ឥសី
ក្សត្រទេតនុភាពជេស្ឋា ។
៦៨. ព្រះរាមរឹងឫទ្ធិមហិមា វិស្តងស្តេចជេស្ឋា-
ធិការនុភាពលើសត្រៃ ។
៦៩. ស្តេចលើកកោទណ្ឌសរជ័យ អស់ទេពមនុស្សត្វ
ដ៏មានកម្ពុងលោកធាត្រ[5] ។

(1) RIB : braḥ baisrībarṇ
(2) RIB : braḥ dhanū
(3) RIB : doḥ
(4) RIB : braḥ dhanū
(5) RIB : lokadhātu

៣០. សីតាថ្វាយសព្ទសាធុសាធ[1] ព្រះបរមនាថ
ឫទ្ធីសំណាចយល់ឡើង ។

៣១. ស្តេចវាត់កោទណ្ឌបីតឡើង[2] កោះសរសក្តិឡើង
សំដៃដងទៅតេជប្រត្យក្ស ។

៣២. ស្តេចក្រាយកោទណ្ឌសរសក្តិ រូមណ្ឌលចក្រ
វិភាយព្រះករសោភា ។

៣៣. ឯងនោះព្រះបាទមិថិលា ស្តេចយល់ឫទ្ធា-
នុភាពព្រះរាមលើសក្រៃ ។

៣៤. ស្តេចត្រេកអរឲ្យពរជ័យ ជយោជ័យក្រៃ
សំរឹទ្ធិរាមមហិមា ។

៣៥. ស្តេចយករត្នរាជសីតា ប្រកបនូវលក្ខណា
មកថ្វាយព្រះរាមដ៏កន្លង ។

៣៦. ស្តេចត្រាស់មុខមន្ត្រី[3]ផង ប្រើទូតទៅចង
មេត្រីព្រះបាទទសរថ ។

៣៧. ស្តេចឆ្លាំទូតទៅបីកំណត់ ឋ្កានព្រះទសរថ
បីលុះបុរីអយុធ្យា ។

៣៨. ស្រេចចូលទូលព្រះករុណា ជ័រត្នរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៣៩. ជាតឲ្យទៅព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធ
ប្រសិទ្ធនូវព្រតសីលា ។

៤០. នាំព្រះរាមរាជក្សត្រា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជព្រះរាជបុត្រដល់ ។

៤១. បុរីមិថិលាមណ្ឌល ស្តេចផ្តុំទេពល
នូវលើកធ្នូសរសិល្បហោង ។

៤២. ស្តេចធ្វើសត្យាធិស្ឋានថ្លែង កោះទេពក្សត្រផង
នាមានតេជះឈ្មោះប្រាណ ។

៤៣. កោះបីអាចលើកធ្នូសិល្បបាន ដូចក្សត្រអធិស្ឋាន
ព្រះបាទជនករាជា ។

៤៤. ស្តេចនូវលើករាជកញ្ញា នាមនាងសីតា
បូជាដៃក្សត្រនោះហោង ។

៤៥. កាលនោះអស់ទេពក្សត្រផង សឹងចូលលើកលង
កម្លាំងទុំនៃសព្វប្រាណ ។

(1) RIB : sādhukār sādar
(2) RIB : pī juṃ loeṅ
(3) RIB : stec mukhamantrī

៨៦. ពុំអាចជិះនូវ(1) លើកបាន និត្យនឹងនៅស្ថាន
ក្រលាព្រះរោងជ័ពិធី ។

៨៧. លុះព្រះរាជបុត្រនរបតី ចូលលាងនូវឫទ្ធី
តេជះនៃសម្ដេចព្រះរាម(2) ។

៨៨. ស្ដេចលើកកៅទណ្ឌសហស្សធាម បាញ់បាននៃក្នុងឆ្ងាយ(3)
កណ្ដាលជំនុំជ័តសី ។

៨៩. ឮខ្ទារខ្ទរទាំងប្រថពី ឮសព្ទអសនី
គឺសែនរន្ទះគណនា ។

៩០. ព្រះបាទចក្រពត្តិរាជា ជនករាជជ័យមហា-
ក្សត្រត្រេកព្រះរាជហឫទ័យ ។

៩១. ស្ដេចនូវយកសីតារត្នថ្លៃ ស្ដុតីឲ្យជ័យ
ប្រដាប់នូវមង្គលការ(4) ។

៩២. ជុំនូវព្រះរាមឫទ្ធិមហិមា ប្រើខ្ញុំព្រះករុណា
មកទូលសម្ដេចភូបាល ។

៩៣. ឲ្យអញ្ជើញព្រះភូវនាថ ស្ដេចនូវកៅត្រអាល
រណ្ដាប់អាពាហពិពាហ ។

៩៤. ព្រះបាទទសរថរាជា ស្ដាប់ទូតថ្លែងថា
ដើមព្រះរាមរាជបុត្រឡើង ។

៩៥. ស្ដេចដំស្ដេងឫទ្ធីជ័កន្លង លើសវែងក្សត្រឯង
សាយសព្ទប្រទេសទិសា ។

៩៦. ស្ដេចមានព្រះរាជទយា អរឥតគណនា
បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។

៩៧. ហៅមុខមន្ត្រីបរិពារ ឲ្យរស្ដាប់រសសារ
ពតិមាន(5)នៃទូតថ្លៃថ្លា(6) ។

៩៨. ដើមព្រះរាមរាជបុត្រភ្លា ឡើងមានឫទ្ធា-
នុភាពលើសលោកកពាត្រៃ ។

៩៩. លើកបានកៅទណ្ឌសរជ័យ អស់ទាំងមនុស្សឮ
ជិះលោកក៏ស្ញែងចេស្ដា(7) ។

១០០. យើងឮសព្ទកាលនោះណា យើងគិតស្មានជា
រន្ទះទាំងសែនអសនិ ។

(1) RIB : bum̤ ạc nūv kǎ
(2) RIB : tejaḥ samtec nai braḥ rām
(3) RIB : pañ' pān nai sthān
(4) MBN : mangal kāy
(5) RIB : stāp' sar ba- rtamān
(6) RIB : thlai thā
(7) RIB : staeṅ

៣០. សីវិថ្វាយសព្ទសាធុសាធ[1] ព្រះបរមនាថ
ឫទ្ធីសំណាចយល់ខ្ញើង ។

៣១. ស្តេចវាត់កោទណ្ឌបីតឡើង[2] កោះសរសក្តិខ្ញើង
សំដៃដងនៅតេជប្រត្យ័ក្ស ។

៣២. ស្តេចក្រាយកោទណ្ឌសរសក្តិ រូបមណ្ឌលចក្រ
វិភាយព្រះករសោភា ។

៣៣. ដងនោះព្រះបាទមិថិលា ស្តេចយល់ដឹងឫទ្ធា-
នុភាពព្រះរាមលើសនៃក្រ ។

៣៤. ស្តេចត្រេកអរឲ្យពរជ័យ ជយោជ័យនៃក្រ
សំរិទ្ធិរាមមហិមា ។

៣៥. ស្តេចយករត្នរាជសីតា ប្រកបនូវលក្ខណា
មកថ្វាយព្រះរាមដ៏កន្លង ។

៣៦. ស្តេចត្រាស់មុខមន្ត្រី[3]ដង ប្រើទូតទៅចង
មេត្រីព្រះបាទទសរថ ។

៣៧. ស្តេចផ្តាំទូតទៅបីកំណត់ ក្រាបព្រះទសរថ
បីលុះបុរីអយុធ្យា ។

៣៨. ស្រេចទូលទូលព្រះករុណា ដ៏រត្នរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៣៩. ជាតឲ្យវព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធ
ប្រសិទ្ធនូវព្រតសីលា ។

៤០. នាំព្រះរាមរាជក្សត្រា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជព្រះរាជបុត្រដល់ ។

៤១. បុរីមិថិលាមណ្ឌល ស្តេចផ្តុំទេពល
នូវលើកធ្នូសរសិល្បហោង ។

៤២. ស្តេចផ្ញើសត្យាធិស្ឋានថ្លែង ទោះទេពក្សត្រឯង
នាមានតេជះឈ្នះប្រាណ ។

៤៣. ទោះបីអាចលើកធ្នូសិល្បបាន ដូចក្សត្រអធិស្ឋាន
ព្រះបាទជនករាជា ។

៤៤. ស្តេចនូវលើករាជកញ្ញា នាមនាងសីតា
បូជានៃក្សត្រនោះហោង ។

៤៥. កាលនោះអស់ទេពក្សត្រឯង សឹងចូលលើកលង
កម្លាំងទីទៃសព្វប្រាណ ។

(1) RIB : sādhukār sādar
(2) RIB : pī jum loeṅ
(3) RIB : stec mukhamantrī

៨៦. ពុំអាចជំនូវ(1) លើកបាន   និត្យនឹងនៅស្ថាន
ក្រឡាព្រះរោងជ័យពិធី ។
៨៧. ល្មះព្រះរាជបុត្រនរបតី   ចូលឈាងនូវវុឌ្ឍិ
តេជះនៃសម្ដេចព្រះរាម(2) ។
៨៨. ស្ដេចលើកកោទណ្ឌសហស្សធាម   បាញ់បាននៃក្នុងស្ពាយ(3)
កណ្ដាលជំនុំជនសី ។
៨៩. ឮខ្ទារខ្ទរទាំងប្រថពី   ឮសព្ទអសនី
គឺសែនរន្ទះគណនា ។
៩០. ព្រះបាទចក្រពត្តិរាជា   ជនករាជជ័យមហា-
ក្សត្រត្រេកព្រះរាជហឫទ័យ ។
៩១. ស្ដេចនូវយកសីតារត្នថ្លៃ   ស្តុតីឲ្យជ័យ
ប្រដាប់នូវមង្គលការ(4) ។
៩២. ជុំនូវព្រះរាមឫទ្ធិមហិមា   ប្រើខ្ញុំព្រះករុណា
មកទូលសម្ដេចភូបាល ។
៩៣. ឲ្យអញ្ជើញព្រះភូវនាថ   ស្ដេចនូវកៅត្រអាល
រណ្ដាប់អាពាហពិពាហ ។
៩៤. ព្រះបាទទសរថរាជា   ស្ដាប់ទូតថ្លែងថា
ដើមព្រះរាមរាជបុត្រឡើង ។
៩៥. ស្ដេចថ្ដែងឫទ្ធិដ៏កន្លង   លើសពែងក្សត្រឯង
សាយសព្ទប្រទេសទិសា ។
៩៦. ស្ដេចបានព្រះរាជទយា   អរតតគណនា
បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។
៩៧. ឲ្យប្រមុខមន្ត្រីបរិពារ   ចូរស្ដាប់រសសារ
ពត៌មាន(5)នៃទូតថ្លៃថ្លា(6) ។
៩៨. ដើមព្រះរាមរាជបុត្រា   ឡើងមានឫទ្ធា-
នុភាពលើសលោកភពនៃត្រៃ ។
៩៩. លើកបានកោទណ្ឌសរជ័យ   អស់ទាំងមនុស្សឮ
ដ៏លោកក៏ស្ញែងចេស្ដា(7) ។
១០០. យើងឮសព្ទកាលនោះណា   យើងគិតស្មានថា
រន្ទះទាំងសែនអសនី ។

(1) RIB : bum̥ āc nūv kǎ
(2) RIB : tejaḥ samtec nai braḥ rām
(3) RIB : pāñ' pān nai sthān
(4) MBN : maṅgal kāy
(5) RIB : stāp' sar ba- rtamān
(6) RIB : thlai thā
(7) RIB : staeṅ

១០១. បាញ់ព្រះសុមេរមាសដ៏គិរី ទើបកក្រើកប្រថពី
ក្រាំបីម៉ឺនយោជនគណនា ។

១០២. នេះឥឡូវរួតទូលអញ្ជា ដើមព្រះរាមា -
ជ៏រាជក៏លើកឫទ្ធិធ្នូ - ។

១០៣. សិល្បបានបាញ់បាក់ពាហ្ញ(1) ឮសព្ទដូចនូវ
រន្ទះទាំងវៃសែនគណនា ។

១០៤. ឥឡូវក្សត្រក្រុងមិថិលា នូវរណ្តាប់អាពាហ -
ពិពាហមង្គលសួស្តី ។

១០៥. ព្រះរាមព្រះរាជបុត្រី ជាប្រិយមទេពី
គឺនាមហៅនាងសីតា ។

១០៦. ឱ្យមុខមន្ត្រីសេនា ចូររៀបពលពាល
ជិះទឹមនូវរថសារថី ។

១០៧. ក្សត្រានោះអស់មុខមន្ត្រី ថ្វាយការអញ្ជលី
សរសើរព្រះរាជសម្ភារ ។

១០៨. ក្រាបលាព្រះបាទភូវនាថ ចេញផ្ដុំពលពាល
អនេកអនន្តសំខេយ្យា ។

១០៩. រៀបរថគជសារអស្សពាហា គ្រប់ដូចព្រះអាជ្ញា
ចូលទូលព្រះបាទទសរថ ។

១១០. ស្រេចធ្វើជាព្រះកំណត់ ប៉ុប្រាម(2)ពលម៉ត់
បីដោយសង្កាត់សេនា ។

១១១. ទើបស្ដេចគង់រថអស្សពាហា គង់នូវជាយា
ទេពីទាំងបីដ៏បវរ ។

១១២. រីព្រះភិរុតរាជបុត្របវរ គជសារលើយឋរ
ក៏ហៅព្រះរាជបិតា ។

១១៣. ចងក្រឿងមាសរត្នរចនា ឆ្លាក់សូត្រសោភា
ប្រដាប់នូវរត្នភោជី ។

១១៤. ព្រះសត្រុឃ គង់គជករី(3) រូបរាជសិង្ហសីហ
ប្រដាប់នូវគ្រឿងមាសផ្ញើង ។

១១៥. ទ្រង់កង្វែរមាសបីទន្ទឹង ករក្រោយរាសល្បឿង
រស្មីផ្ទៃវ៉ាត់យល់យង់ ។

១១៦. បរបើកហៃហារៀបព្រះអង្គ ព្រះបិតាស្ដេចគង់
លើរាជរថមាសដ៏ផ្ញើង ។

(1) MBN : pāñ' pāk' nūv bāhu
RIB : pāñ' pāk' nūv
(2) RIB : prāp
(3) MBN : karaṇī

១១៧. អស់ពលយោធាផ្ទើរដើង ហ៊ោក្ងារភ្លៀវឡើង
ក៏ហៃសម្ដេចយាត្រា ។

១១៨. លុះដល់បុរីរាជមិថិលា ត្រៀបរៀបសេនា
ក៏ស្ដេចនូវចូលព្រះនគរ ។

១១៩. ព្រះបាទជនករាជត្រេកអរ ព្រះទសរថចរ
បរមបពិត្រស្ដេចដល់ ។

១២០. ស្ដេចពីប្រាសាទមាសជ័មង្គល ប្រសើរនិម៌ល
រូ[1] ស្ថាននៃនៃត្រៃត្រឹង្ស ។

១២១. ស្ដេចទៅទទួលព្រះរាជា ទសរថក្សត្រា -
ធិរាជមហាចក្រពត្តិ ។

១២២. ឡើងលើប្រាសាទរូតរត្ន ពីរ[2] ព្រះមហាក្សត្រ
សំណោះសំណាលមេត្រី ។

១២៣. ដឹងនោះពីរព្រះនរបតី ជុំទេពជ័មុនី
ឫសីសិទ្ធទ្រង់ព្រតសីលា ។

១២៤. នូវមុខមន្ត្រីព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធា - ចារ្យចប់សាស្ត្រា
គឺត្រៃពេទជោតិសា ។

១២៥. ស្ដេចឲ្យជំនុំរកឫក្សពារ ឧត្តមស្ដោះលើកការ[3]
មង្គលអាពាហពិពាហ ។

១២៦. លុះបីបានឫក្សពារនូវពេលា ឧត្តមព្រះលគ្នា[4]
ស្ថិតពួងដ៏ស្ពីរភាសី ។

១២៧. ស្ដេចឲ្យប្រគំនូវតន្ត្រីយ ត្រៃស័ង្ខភេរី
ឲ្យធ្វើពីធីដោយក្រម[5] ។

១២៨. ស្ដេចនាំសីតារត្នឧត្តម ចេញមកសុរេចជុំ
នូវសម្ដេចព្រះរាមទេព ។

១២៩. ទាំងពីរក្សត្រីក្សត្រា ថ្វាយបង្គំព្រះបិតា -
ធិរាជទាំងពីរព្រះអង្គ ។

(1) rū : manque dans RIB
(2) MBN et RIB : bī
(3) RIB : dhikār
(4) RIB : braḥ lakkhaṇā
(5) RIB : ṭoy krum

កណ្ឌ ទី៣

១៣០- ព្រះបិតាទាំងពីរស្ដេចគង់ លើមេនកែវថ្កូង
ប្រដាប់នូវកែវរចនា ។
១៣១- ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះចិន្ដា ដឹងក្នុងហឫទយា
សម្ដេចព្រះរាមនរបតី ។
១៣២- ស្ដេចឲ្យនូវរាជភេរី ដំនុំមុខមន្ត្រី
ឲ្យដ្ឋំ អស់ពលយោធា ។
១៣៣- ប្រើក្រាលគជសារអស្សពាហ ក្រាលរថរចនា
សំរាប់នូវសារថីបរ ។
១៣៤- អស់មុខមន្ត្រីទីកវិរ នឹងក្រាបថ្វាយករ
បង្គំសម្ដេចរាមា ។
១៣៥- អស់មុខមន្ត្រីក្រាបណា ចេញដំនុំសាលា-
លុកឃុនបញ្ជាន់សឹងស្ថាន[1] ។
១៣៦- ត្រាត្រៀបរៀបពលការហាន សេះសោតជងមាន
សំរាប់នូវកែបគួរ[2]ថ្មី ។
១៣៧- រាជរថឆ្លាក់ឆ្លៀវល្អិភ្លឺ ទឹមនូវតាជី
រហ័សរហ័សស្រេចស្រាប់ ។
១៣៨- រៀបគជសារសឹងដំប្រដាប់ ដាក់គ្រឿងឆ្លាក់ខ្ជាប់
សំរាប់សំញងស្ពាងមុខ ។

(1) RIB : pañjāk' siṅ sthān
(2) RIB : gū

១៣៩. ចង្កឹមាសជាំត្បូងស្លាបក្អក ស្រេចស្រោលមកទុក
ជុំអស់សារថីគជសារ ។

១៤០. រណ្តាប់អស់សព្វគ្រប់ប្រការ សម្ភាចគ្រឿងជាសជាំ
អនេកអនន្តច្រើនពណ៌ ។

១៤១. ទើបអស់មន្ត្រីចូលគាល់ ក្រាបទូលអំពាល
រណ្តាប់ខ្ពងពលយាត្រា(1) ។

១៤២. គ្រប់ដួចព្រះកំណត់អាជ្ញា ព្រះបាទមហា-
ជនកដ៏រាជាធិបតី ។

១៤៣. ដឹងនោះព្រះបាទនរបតី ក្សត្រាទាំងបី
ព្រះអង្គសម្តេចរាជា ។

១៤៤. ឲ្យដំនុំរកឫក្សដ៏ពេលា ប្រកបនូវលគ្នា(2)
ឧត្តមនូវយាមយាម ។

១៤៥. លុះសុរេចបានឫក្សតិត្ថី នាយាមនាទី
ប្រកបនូវយោគយាត្រា ។

១៤៦. ក្សត្រទាំងពីរពង្សស្តេចលេលា ចេញវៃង(3)មិថិលា
បរិបូរណរាជ្យហោង ។

១៤៧. ស្តេចត្រៀបរៀបពេលជាង នូវទ័ពស្រួចហោង
ប្រយ័ត្នព្រះរាជសង្គ្រាម ។

១៤៨. រិះទ័ពសម្តេចព្រះរាម ស្តេចលើកចេញតាម
សម្តេចព្រះរាជបិតា ។

១៤៩. ក្រោយទ័ពសម្តេចរាជា ជនករាជមហា-
ក្សត្រគ្រងព្រះរាជបុត្រី ។

១៥០. អស់ពលគជសារពាជី ហៃព្រះនរបតី
ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ។

១៥១. ខ្វាយខ្វរធុលីអាប់អា- កាសអន្ធការមហា
ទិសានុទិសអស់រស្មី ។

១៥២. ដាំងដាត់សៃងស្នូរប្បី កក្រើកទាំងប្រថពី
ក្រាំបីម៉ឺនយោជគណនា ។

១៥៣. ស្តេចលើកដល់ទ្វារមាគ៌ា ពួកសព្វនូវសេនា
នូវសព្វរាជរថសារថី ។

១៥៤. សព្វគជសារសព្វពាជី សព្វតូបកន្ត្រៃយ
ល្បើននូវជ័សព្វសេនា ។

(1) RIB : khbaṅ' bal yodhā
(2) RIB : lakkhaṇā
(3) RIB : leṅ

១៥៥. ធូឡើងកងអាកាស មេឃាសុរិយា
ស្រឡុំស្រឡប់សូរ្យសែង ។

១៥៦. អន្ធការងូទិសដងវែស្តែង ភ្ញាក់ភ្លាំងស្លុងស្លែង
ទូទៅឫទ្ធិរាមទេពា ។

១៥៧. ដងនោះរាមបរមសូ(1)សា- ហ័សហានមហិមា
មហាគុរុសិល្បសរ ។

១៥៨. ធូតេជតេជោជ័យខ្លួន ដើមទៀម(2)បុត្រប-
រមបពិត្រស្តេចទសរថ ។

១៥៩. មហិមាចេស្តាជ័ក្រោកដ ដោះមកសន្ធត
ព្រះនាមព្រះរាមជេស្ឋជ័យ ។

១៦០. រាមបរមសូរយក្សនោះនៃ គិតក្នុងហឫទ័យ
រីពៃរពីងស្តាយឈ្មោះ ។

១៦១. ក្រៃក្រោធនូវពាណផ្សួតភ្លោះ(3) ខាស់ខ្សែងហិចហោះ
នូវគ្រឿងអាវុធប៉ុនប៉ង ។

១៦២. កាន់កាំធ្នូនិងជឹងជង(4) មុតថ្លាថ្លាញផ្សង
នូវលំពងតបះចេស្តា ។

១៦៣. ក្បូណោពៅបសើវ័តព្រះមហា- ជនកភាពបិតា
សម្តេចព្រះរាមនូវព្រះលក្ស ។

១៦៤. ជាថៃយាទសរថម្តេចអ្នក សន្ធតបុត្រជាក់
ព្រះរាមព្រះនាមអញឲ្យ ។

១៦៥. បុត្រពីងបរគុរុ(5)ជ័កំសោយ ដោះមានតេជដោយ
វិស័យជាមនុស្សលោកណា ។

១៦៦. លេង(6)តាំងបុត្រជាទេពតា ព្រះវិស្តងហៅមហា-
បដ្ឋាតប្រមាទពោលធ្ងន់ ។

១៦៧. អញនូវឆ្លាញឲ្យក្សយជីពដង្គ បុត្រពីងឲ្យអ-
ន្តរាយតម្បូវង្វាត់ហោង ។

១៦៨. ព្រះបាទទសរថស្តើយស្តាំង ហៃទេពឫស្សីក្រង
ដោយនូវសត្យធម្មលោកា ។

១៦៩. វីនាមបុត្រអញនេះណា អញពុំប្រតិស្ឋា
សន្ធតឲ្យឯងជ័ពីចិត្ត ។

(1) Var. : -sūr (pas.)
(2) RIB : rām
(3) RIB : khloc
(4) RIB : joeṅ phaṅ
(5) RIB : paguru
(6) RIB : leḥ

១៧០. មហាឫសីតាំងមួយសែនគីដ៏គិត[1] ជំនុំនូវសិល្បសិទ្ធ
មហាឫសីមុនីផង ។

១៧១. សន្មតនាមដោយហេតុនោះហៅថា ខ្សៀតភាជបុត្រច្បង
នេះមាននូវតេជដ៏ឫទ្ធិ ។

១៧២. ទើបអស់ជំនុំភាជដ៏តសី នូវទេពដ៏មុនី
ប្រកបព្រះនាមករទារ ។

១៧៣. ហៅព្រះភាមទេពដ៏បវរ សំបូរ្ណបរ-
បូណ៌បុណ្យហេតុដូច្នេះណា ។

១៧៤. ក្បួណភាមបរមសូយក្ស រឹងក្រៃក្រោធា
មហាពន្លឹកមួយសា ។

១៧៥. វេទវិឯដ៏ក្រនួន[2] ដោះដាល ហិចហោះបីត្រអាល
ឆ្ពោះទៅថ្កានទ័ពព្រះភាមា ។

១៧៦. ព្រះបាទទសរថភាជា ភិតភ័យតក្កមា
ក៏ខ្លាចព្រះភាជបុត្រមរ ។

១៧៧. ស្ដេចទ្រង់ព្រះកន្សែងគក់គរ ទ្រូងទ្រូតខ្ទេរ
ទ្រហោហាឫទ័យប្រះប្រាណ ។

១៧៨. ស្រេចប្រើអមាត្យមួយហៅហាន ទៅសួរពតិមាន
ព្រះបាទសម្ដេចភាមា ។

១៧៩. ខ្លាចចាញ់តេជវៃដយក្ស គិតជ័យអបរា-
ជយាពិជ័យសង្គ្រាម ។

១៨០. អមាត្យក្រាបលាថ្វាត់តាម ដោយគិតក្រោយភាម-
បរមសូរមហាយក្ស ។

១៨១. ដឹងនោះភាមបរមសូរមហា- យក្សយល់មហិមា
ក្រោធនូវជីង[3] ធ្នូសរ ។

១៨២. ហោះដល់ទ័ពព្រះភូធរ ព្រះភាមបុត្រប-
រមបពិត្រព្រះបាទទសរថ ។

១៨៣. ភាមបរមសូរស្រេចដ៏ចំហុត ធូលដល់ត្វារគ្គត់
ក៏ទ្រង់ធ្នូជីង[4] សរឋ្វា ។

១៨៤. ស្រែកសព្ទបីសន្ធាប់ឃោណា[5] ដើងដាន់ពសុធា
តន្ត្រំកំរើកធរណី ។

១៨៥. ស្រែកហៅព្រះបាទនរបតី ថាទើយបស្ស៊ី
កម្លៅកម្លាចកាចក្រៃ ។

(1) RIB : muoy saen koṭi ṭă git
(2) RIB : tranuon
(3) RIB : jīṅ
(4) RIB : dhanū jīṅ
(5) MBN : ghosnā

១៨៦. ស្ដេចមកបានយកនាងនៃ អញមានគេដឹងដៃ
ឫទ្ធីកម្លាំងមហិមា ។
១៨៧. ចូរប្រពៃស្ដេងចុះមកសូមុណា- ពោលអញកុំឲ្យងា
បញ្ញាតប្រមាទភ្លាំភ្លង ។
១៨៨. ពោះតើងធ្វើចិត្តឃ្លើសឃ្លង អញនូវយកដឹងដង[1]
សំពងឲ្យឆ្ងាយសិរសា ។
១៨៩. អញនូវកាប់ទម្រោមព្រះពន្លា- ជ័យរត្នរចនា
ឲ្យល្អិតតិច្បូវកុំបីលង់ ។
១៩០. ពោះពីងទុមឆការបាទបង់[2] អញ្ញាលីផ្ដង់
លុតដង្ហប្រណាម្យបាត ។
១៩១. នោះនៃអញអត់ទោសា ឲ្យតង់ជន្មា-
តិធីព្រះវៃស្ដងនោះហោង ។
១៩២. ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយរឹងស្អង ហៃហាមហាយក្សឃ្លង
ព្រះវៃស្ដងហោះមកពីណា ។
១៩៣. ពីអាកាសឬពីបព្វតា ពីព្រៃព្រឹក្សា
គុហាមហាហេមពាន ។
១៩៤. នាព្រះវៃស្ដងមកដល់ស្ថាន អញនេះព្រះវៃស្ដងមាន
អំពើបំណងព្រាហ្មា ។
១៩៥. រាមបរមសូរស្ដាប់ព្រះរាមា រឹងក្រេវក្រោធា
កន្ទំងក៏ខំខាស់ខែង ។
១៩៦. ងារមេះស្ដេចដល់ព្រះវៃស្ដង ពុំខ្លាចពុំវៃស្ដង
ឫទ្ធីកម្លាំងចេស្ដា ។
១៩៧. អញនេះពុំបុត្រព្រះមហា- ឫសីសិទ្ធសីលា
ចរិយាពិសេសសល់ខ្ពត ។
១៩៨. ព្រះនាមអ្នកហៅព្រះបាទ យាមគ្គី[3] គឺជ័ជាតិ
ព្រះវរបិតាអញនៃ ។
១៩៩. ព្រះវៃស្ដងឥតអញ្ញាស្រ័យ ជួរ[4] បញ្ជីព្រៃ
សាមាន្យកំណើតទុរលក្ខណ៍ ។
២០០. ពុំស្គាល់យល់តសួរសក្ដិ ចចេវងដូចគេខ្លាក់
លលាក់លលើបុតា ។
២០១. មកថាអញជាអសុរា ព្រះវៃស្ដងហៅមហា-
ប្រមាទបញ្ញាតពោលឆ្ងន់ ។

(1) RIB : jīṅ phaṅ
(2) RIB : paṅg
(3) MBN : yātik
RIB : yamatik
(4) RIB : juop

២០២- ព្រះរាមស្តេចឆ្លើយវិញក្បិណា ឃោរាមបរមសុមន(1)-
គឺអង្គអញជាតីងជា ។
២០៣- អសុរនោះឥតមុខតា ពាក្យពីងហៅមហា-
វាចាត្រូវគោះពោកហោង ។
២០៤- នារិស័យឧម្ពតាឫសីឯង ស្រីដីពុំដែលខ្លង
ត្រូវណាក់ឲ្យអាក់ចិត្តគេ ។
២០៥- លោកមានតែពាក្យស្លាលស្នេហ មេត្រីសព្វគេ(2)
ទាំងទ្វីបជំបូនលោកា ។
២០៦- សីងមានពាក្យស្មោះសោះសា សុចរិតវាចា
សុភាពដោយឧម្ពជាក់ជាតិ ។
២០៧- នេះតម្បូវហៅព្រះស្តែងបង្អាត បង្កើតទោសប្រមាទ(3)
ប្រលងប្រកួតជេស្តា ។
២០៨- អញនេះពិតបុត្រព្រះមហា- ទសរថរាជា-
ធិរាជជាឯកក្សត្រឯង ។
២០៩- គឺមោះក្សត្រសព្វប្រទេសហោង សីងចុះចូលក្លង
បង្គំប្រណម្យបាទា ។
២១០- រីអង្គអញឯងនេះណា កាលប្រថមត្រៃតា-
យុគឡើយនៅជាព្រះនារាយ ។
២១១- អស់ទេពឫសីសម្ពាយ យល់អសុរទាំងឡាយ
តែងបៀតបៀនព្រះសាសនា ។
២១២- ទើបទេពនិមន្តអារាធនា ឲ្យអញលេណា
មកយកនៃប្រតិសន្ធិ ។
២១៣- ជាព្រះរាមរីងឫទ្ធិ ក្រោលក្រាបបាបី
អសុរអ្នកបាបបៀតបង់ ។
២១៤- រាមបរមសូរស្រែចពុំលង់ ឆ្លើយស្នងព្រះអង្គ
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។
២១៥- ជាវៃកាព្រះរាមទេពា ព្រះស្តែងហៅមហា-
កន្ត្រើងចំកើងអួតអង្គ ។
២១៦- យកខ្លួនជាជាពិស្ណុពង្ស នារាយនរបតីទ្រង់
ខ្ពង់នៃលោកធាត្រី ។
២១៧- ទោះព្រះស្តែងជាតិហរី ពិស្ណុពង្សជីឫទ្ធិ
កម្លាំងអំណាចជេស្តា ។

(1) man : manque dans RIB
(2) MBN : sab taer
(3) RIB : pramāth

៧១៨- ចូរព្រះស្ដែងឯងវេលា លងលើកធ្នូណា
អញកាន់នេះបើបាននៃ ។

៧១៩- ទើបអញជឿព្រះស្ដែងថ្លៃ ពាក្យព្រះនារាយណ៍
ពិតសូរនៃលោកត្រៃតា ។

៧២០- ឯងនោះព្រះបាទរាមា ស្ដេចសំដែងចេស្ដា
នុភាពនៃឫទ្ធិព្រះធនូ(1) ។

៧២១- ស្ដេចយកដៃព្រះហស្តឆ្វេងភូ- ធរលើកសិល្បធ្នូ
តម្កើងត្រីវិមហិមា ។

៧២២- ស្ដេចយកអគ្គីវាសមហា- សរសក្ដិមុតថ្លា
ព្រះថ្កាំនៅកោទណ្ឌទ្រង់ ។

៧២៣- ព្រះវាត់កោទណ្ឌបីតម្រង់ ស្លោះស្ដោះត្រង់អង្គ
នៃរាមបរមសូរយក្សា ។

៧២៤- រាមបរមសូរស្លែងចេស្ដា ភិតភ័យតក្កមា
រន្ធត់លើកករបីប្រណម្យ ។

៧២៥- ទូនក្រាបថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ បពិត្រសូមសុំ
ជីវិតនៃអញខ្ញុំហោង ។

៧២៦- ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយរីងស្លូង សរអញនេះហោង
បានថ្កាំហើយបាញ់នេះបាន ។

៧២៧- រាមបរមសូររីងភិតប្រាណ សូន្យស្មារតីគ្មាន
កំញ័រតាំងកររវិន្ទា ។

៧២៨- ទូនក្រាបទូលព្រះករុណា បពិត្រខ្ញុំសូមលា-
ទោសានុទោសនេះឥឡូវ ។

៧២៩- នាគាប្បីគន់ជ័(2) ឫទ្ធិធ្ង ខ្ញុំថ្វា(3) ព្រះភូ-
ធរេន្ទ្រជ៏រាជស្ដេចហោង ។

៧៣០- ខ្ញុំថ្វាយអស់សរខ្ញុំនឹង សូមស្ដេចកុំបីចង
ហឫទ័យសម្ដេចក្រោធា ។

៧៣១- សូមអញ្ជើញស្ដេចទ្រង់សរថ្លា បាញ់ទៅប្រមូលនា
សភាខ្ញុំថ្វាយព្រះអង្គ ។

៧៣២- ឲ្យអស់មកចូលព្រះពិពង់ សរស្ដេចស្ដែងទ្រង់
សំដែងនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។

៧៣៣- ឯងនោះព្រះរាមទេពតា កោះសរសក្ដិថ្លា
មហាព្រហ្មាស(4) សុរិជ័យ ។

(1) RIB : brah dhanū
(2) MBN : nāggāpi ta nā
RIB : nāgā pī gaṇ
(3) RIB : thvāy
(4) RIB : brahm sar

២៣៤. បាញ់ទៅប្រមូលអស់សរនៃ | រាមបរមសូ ញ
ដើខ្លួងៃកណាសបត្តា ។

២៣៥. មកចូលព្រះបំពង់សរថ្លា | ដូចព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចនារាយនរបតី ។

២៣៦. រាមបរមសូ ថ្វាយអញ្ជលី | សរសើរបារមី
សម្ដេចតស៊ូរទ្រង់ឫទ្ធិ ។

២៣៧. និនអង្គក្រាបលាព្រះបពិត្រ | ហោះទៅស្ថានស្ថិត
អាស្រមសំនៅអាត្មា ។

២៣៨. ព្រះរាមស្ដេចថ្កើងចេស្ដា - | នុភាពមហិមា
មហាប្រសើរសិទ្ធសក្ដិ ។

២៣៩. ស្ដេចថ្វាញ់រាមបរមស្វាយក្ស | ថ្លែងក្រោកដងដាក់
កណ្ដាលពពួកយោធា ។

២៤០. ស្រេចស្ដេចតីរព្រះអង្គលេណា | ទៅគាល់បិតា -
ជិភាដិតាំងតីរជ័ចក្រី ។

២៤១. ព្រះបិតាកើតបញ្ចាបេតី | អរប្រឹស្ដុតី
ព្រះតរសម្ដេចភាមា ។

២៤២. ចំរើនសិទ្ធចំរើនឫទ្ធិចេស្ដា | ចំរើនជ័យជ័ឫត្ត -
នុភាពចំរើនមួយសា ។

២៤៣. បីពង្សព្រះអង្គភូវនាថ(1) | ជុំពាលបរិពារ
អនេកចតុរង្គសេនា ។

២៤៤. ស្ដេចលើកទ័ពដោយពេលា | ឧត្តមឫក្សមាត្រា
មហាមហិន្ទ្រនាទី (2) ។

២៤៥. ទៅលុះនៃព្រះនគរស្រី - | អយុធ្យាជ័បុរី
បុរាណនៃរាជ្យអភិរម្យ ។

២៤៦. ស្ដេចលេងមហោស្រពដោយក្រុម(3) | ទេពព្រះស្ដំ
សំរាប់សំរៀបតង់គាល់ ។

២៤៧. សេពសោយសប្បាយជ័ក្រសាល | មន្ត្រីជុំជួរ
អនេកអនន្តសេនា ។

២៤៨. ស្ដេចលៀងរេពលយោធា | គ្រាន់គ្រប់សព្វនា
អមាត្យនុវមុខមន្ត្រី ។

២៤៩. បុរោហិតព្រាហ្មណ៍ត្រីត្ថកវិ | ថ្វាត់ថ្វាយអញ្ជលី
ស្ដុតីថ្វាយពរក្សត្រា ។

(1) RIB : bhāvanā
(2) RIB : mahāmahī nadī
(3) RIB : ṭoy krum

២៥០. ឯងនោះព្រះបាទមិថិលា លាព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជសម្តេចទសរថ ។

២៥១. ស្រេចស្តេចផ្ញើព្រះរាជបុត្រ កញ្ញាទេពបរិសុទ្ធ
នៅព្រះទសរថរាជា ។

២៥២. សុរេចហើយទើបស្តេចយាត្រា ទៅលុះមិថិលា
បុរីបុរាណរាជ្យរឹង ។

២៥៣. ស្តេចសោយសុខសម្បត្តិនឹង សត្យាចមិស្សស្តុសឹង
រំពឹងកុសលចរិយា ។

កណ្ឌ ទី ២

២៥៤. ឯងនោះព្រះបាទក្សត្រា ទសរថរាជា
មហាបរមចក្រពត្តិ ។
២៥៥. ស្តេចជំនុំនូវរាជបរិស័ទ នូវបង្វែររាជសម្បត្តិ
គឺស្វេតឆត្រសោភា ។
២៥៦. អស់គ្រឿងឧបភោគដ៏មហា មកុដរត្នរចនា
សុពណ៌បាទុកទិព្វផង ។
២៥៧. ឲ្យព្រះរាមរាជបុត្រច្បង សេពសោយរាជ្យត្រង់
ពិភពស្នងព្រះបិតា ។
២៥៨. ស្តេចឲ្យជំរះក្រុងនគរា ឆ្លុះចាំងមាគ៌ា
សព្វច្រកល្អកន្ទ្រាក់ផ្ទាល់ ។
២៥៩. ប្រាប់ឲ្យខុនពលបរពល សព្វច្រកឲ្យដល់
បន្ទាយប្លែងរាជសេនា ។
២៦០. អស់ក្សត្រសព្វប្រទេសនានា ឲ្យនាំនូវបណ្ណា-
ការគ្រប់មកថ្វាយនរបតី ។
២៦១. កាលនោះអស់ទេពតសី ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធដ៏មុនី
នូវអស់ក្សត្រីក្សត្រា ។
២៦២. សព្វប្រទេសសឹងនាំបណ្ណា- ការស្រេចវេលា
មកថ្វាយបង្គំនរបតី ។
២៦៣. សឹងសូត្រសរសើរបារមី សរសើរនូវឫទ្ធិ
សម្តេចព្រះរាមមហិមា ។
២៦៤. សឹងមូលមុលចិត្តចិន្តា នឹងព្រះរាមា-
ធិរាជនូវសោយរាជ្យស្នង ។

៦៦៥. ព្រះបិតាស្តេចត្រឹមហើយហោង គួរស្តេចប្រគល់ផ្គង
រាជ្យនេះឲ្យព្រះរាម ។

៦៦៦. គ្រងរាជមណ្ឌលសោមា រក្សារាស្ត្រប្រជា
ឲ្យមហាជនដងក្សេមក្សាន្ត ។

៦៦៧. ព្រះបាទទសរថប្រធាន យល់អស់ក្សត្រមាន
ចិត្តចូលព្រមព្រៀងគ្រប់គ្នា ។

៦៦៨. ស្តេចឲ្យរកឫក្សពេលា នូវធ្វើប្រថមា -
ភិសេកសម្តេចព្រះរាម ។

៦៦៩. ស្តេចរណ្តាប់ឡើងមហោស្រពតាម ក្រម[1] ក្សត្រស្តេចព្រាម
ឲ្យឡើងសព្វគ្រប់មាត្រា ។

៦៧០. លុះស្រេចបានឫក្សពេលា លោកនូវធ្វើប្រថមា -
ភិសេកមង្គលសួស្តី ។

៦៧១. នោះទើបនាងកៃកេសី ចូលទូលនរបតី
ព្រះបាទសម្តេចទសរថ ។

៦៧២. ថាបពិត្រនាថមិនសត្យមត់ កាលស្តេចចេញផ្គត់
សង្គ្រាមសំរិងរិងចេស្តា ។

៦៧៣. ថ្ងាំងឈ្មោះព្រះអាទិត្យសុរិយា ស្តេចបានប្តេជ្ញា
ពាក្យសត្យនឹងអញខ្ញុំហោង ។

៦៧៤. ថានូវឲ្យរាជ្យព្រះភិរុតគ្រង សោយរាជសម្បត្តិស្នង
ព្រះបាទសម្តេចរាជា ។

៦៧៥. ឥឡូវរខ្វៃឲ្យព្រះរាម យល់អស់សត្យា
ពុំទៀងមាននៅព្រះអង្គ ។

៦៧៦. នោះព្រះទសរថស្តេចទ្រង់ - ព្រះកន្សែងពិលាបលង់
តំរង់ស្មារតីពុំបាន ។

៦៧៧. ដល់ដួលសន្លប់ប្រះប្រាណ ក្តួងថ្លើមបិរូបហាន
អ្នកដុតបង្ករអគ្គី ។

៦៧៨. ព្រះបាទទសរថចក្រី តំរង់ស្មារតី
រំលឹករំពឹងចរចា ។

៦៧៩. នូវនាងកៃកេសីថា ឥឡូវអញបានជា
រណ្តាប់ព្រះរាមបុត្រច្បង ។

៦៨០. ឲ្យសោយរាជសម្បត្តិគ្រង រក្សារាស្ត្រមណ្ឌលស្នង
អញនោះដោយធម៌បុរាណ ។

(1) RIB : krum

២៨១. បទរបបរបាក្សត្រ(1) ពុំដែលមាន ជាប្អូនមកបាន
សោយរាជពិភពមុនបង ។
២៨២. ទោះនូវឲ្យរាជ្យភិរុតត្រង សោតសមមានឃ្លាង
ដំណៀលនៃលោកនិន្ទា ។
២៨៣. នាងកៃកេសីជាយា ទូលស្នងរឹងថា
បពិត្រព្រះបាទនរបតី ។
២៨៤. នាក្តីសត្យធមិលោកីយ នេះព្រះភូមី
ហៅឃ្លាតបន្ទាត់ធមិហោង ។
២៨៥. ព្រះទសរថរាជឆ្លើយស្នង ថាឱ(2) នាងហោង
គឺបោះអញសូមពាំនាងណា ។
២៨៦. នាព្រះនគរស្រីអយុធ្យា នេះអញនូវបែងជា
ភាគពីររំលែកចេញហោង ។
២៨៧. ឲ្យព្រះរាមរាជបុត្រច្បង នូវព្រះភិរុតក្រង
ឲ្យគាប់ដូចសត្យប្តេជ្ញា ។
២៨៨. ឯនាងកៃកេសីណា ហោតុចិត្តឫស្យា(3)
ទិដ្ឋិទ្រុះ(4) កាចកាន់ខ្ជាប់ ។
២៨៩. ពុំចូលចិត្តចេតន៍ពុំស្តាប់ ខេរទឹងធុរឆាប់
ប្រដូចនូវកំសួលអគ្គី ។
២៩០. នាងក្រោធភ្លាង(5) ទូលនរបតី សូមព្រះចក្រី
ស្តេចដោយទំនូលខ្ញុំហោង ។
២៩១. ឲ្យរាជ្យនេះព្រះភិរុតក្រង រីព្រះរាមបុត្រច្បង
នូវព្រះអនុជលក្ស្ម ។
២៩២. ឲ្យទៅនៅនាព្រៃអដ្ឋា បួសកាន់សីលជា
ឫសីបានបួនដណ្តប់ឆ្នាំ ។
២៩៣. ឲ្យសាងសិល្បសាស្ត្រកិច្ចកម្ម ស្រេចឲ្យទៅនាំ
ទឹងមកចូលថ្កានព្រះនគរ ។
២៩៤. ព្រះបាទទសរថភូធរ ស្តេចសោកគក់គរ
ទ្រាប្រមៀលអាត្មា ។
២៩៥. ឈឺបទប្រាសព្រះរាមា បុត្រច្បងស្នួនភ្ជា
នូវព្រះលក្ស្មាធិបតី ។

(1) MBN : pad rapā ksatr
(2) MBN et RIB : oy
(3) RIB : driṣyā
(4) RIB : drust
(5) RIB : bhlām

២៩៦. ឮពាក្យនាងកៃកេសី ទូលទាស់នូវក្តី
គតតម្អកត្រិសបុស្សា ។

២៩៧. ក្សិណាញដល់ព្រះរាមា នូវព្រះលក្ស្មណ៍ -
ជិភជិដ៏ពីរចក្រី ។

២៩៨. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្តេចក្រោធឡើងខ្ញី ដាលដូចអគ្គី
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រជិន្ហា ។

២៩៩. ប៉ងនូវពិឃាតជំនា ព្រះវរមាតា
គឺនាមនាងកៃកេសី ។

៣០០. ទើបព្រះរាមទេពធិបតី ព្រះឱស្ឋប្រិមប្រិយ
ឃាត់ព្រះអនុជលក្ស្មណ៍ ។

៣០១. ថាហៃវរលក្ស្មណ៍កុំបីផា គិតជងទោសា
នឹងអ្នកដ៏មានគុណថ្លៃ ។

៣០២. អំពើនោះបាបធ្ងន់ក្រៃ កុំធ្វើឆ្មោះនៃ
ត្រូវបារំសាយក្រោធា ។

៣០៣. ដឹងនោះព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា ក្រាបវរបាទា
សម្តេចព្រះរាមនរបតី ។

៣០៤. ព្រះរៀមព្រះអនុជចក្រី រួមរាជមេត្រី
ក៏ស្តេចនូវចរយាត្រា ។

៣០៥. ដឹងនោះរត្នរាជសីតា យំស្លាងទូលថា
បពិត្រសូមស្តេចប្រណី ។

៣០៦. ខ្ញុំនៅអាយម្តេចជាស្រី មេម៉ាយឥតប្តី
ស្លាប់រស់ខ្ញុំតាមទៅផង ។

៣០៧. សូមព្រះករុណាខ្ញុំផង ខ្ញុំសូមទៅផង
បំរើសម្តេចនរបតី ។

៣០៨. ព្រះរៀមព្រះអនុជចក្រី រុកេសរសីហា
ចាកពីគោហាមាសថ្លៃ ។

៣០៩. ស្តេចទ្រង់កៅទណ្ឌសរជ័យ ស្រេចស្រាប់ប្រៃពា
ប្រដាប់ព្រះអង្គអស់ក្តី ។

៣១០. ព្រះអង្គព្រះអនុជទេវី ចេញចាកបុរី
បុរាណនៃរាជអយុធ្យា ។

កណ្ឌ ទី៥

៣១១- ព្រះស្តេចត្រេចព្រៃព្រឹក្សា ដល់ឆ្នេរគង្គា
មហានទីទុរគម ។

៣១២- ឮស្មៀង[1] សត្វសត្វដងយំ ដោយដងព្រៃភ្នំ
លន្លង់ត្រមោចក្សត្រា ។

៣១៣- ព្រះរាមព្រះរាជដិដាយ នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជទាំងបីដ៏ព្រះអង្គ ។

៣១៤- ព្រះមហាក្សត្រាត្រីពង្ស ស្តេចចូលចុះស្រង់
បណ្តាលដ៏មហានទី ។

៣១៥- លុះស្តេចស្រង់ស្រេចឡើងពី ដងសាស្រះស្រី
ទាំងបីព្រះអង្គនិមិល ។

៣១៦- ទៀបពាក់នូវដងដាដ៏មណ្ឌល វេលាដើរដល់
អាស្រមនៃមហាឥសី ។

៣១៧- អស់ទេពឫសីដ៏មុនី យល់ក្សត្រទាំងបី
ព្រះអង្គប្រសើរសោភា ។

៣១៨- សិងត្រិះត្រែកសោមនស្សា អរឯងគិតថា
មហាភ័ព្វយើងសោតសល់ ។

៣១៩- បរិបូណ៌បុណ្យយើងបានយល់ ពោធិសម្ភារកុល
មកដល់នាថ្ងៃនេះណា ។

៣២០- ក្សត្រាចូលថ្នមព្រះរាមា ថ្នមរាជសីតា
ក៏ថ្នមព្រះលក្សបិត្រកង ។

(1) RIB : ī siṅ

៣២១. ដូចកូនកើតពីឧទរបោរាង ប្រែប្រាសព្រាត់ផង
ហើយមកប្រសប់(1) យល់រឹង ។

៣២២. នាំដល់អាស្រមសុខសឹង បបក់ព្រលឹង
បបោសអង្អែលអង្គា ។

៣២៣. អរឲ្យអាហារភោក្តា នៅបរមសាលា
សំណេះសំណាលសួរសាន្ត ។

៣២៤. ស្តេចបរិភោគផលាបាន ស្រេចព្រះស្តេចមាន
មេត្រីនូវណាចេញចរ(2) ។

៣២៥. អស់មហាឫសីសាទរ សឹងថ្វាយព្រះពរ
ចំរើនព្រះជន្មចេស្តា ។

៣២៦. ឲ្យព្រះអង្គទ្រង់នូវឫទ្ធា ទៀងតាំងទីឃា-
យុយឺនដោយតេជព្រះពរ ។

៣២៧. កិរ្យាណាមានធ្មើរមួយនាមករ បោរាកុខ័នចរ
ទៅយល់ព្រះបាទកុរុត្រា ។

៣២៨. រីកុខ័នខែឯមហិមា រូបរុបញ្ញា
ស្រមើមស្រមាក់ស្កឹមស្កៃ ។

៣២៩. សក្តិស្នួនជាអ្នកធ្មើរព្រៃ ខ្លួនខ្មៅក្រៅវិស័យ
នូវធ្មេញស ស្ពឹមភ្នែកថ្រាល ។

៣៣០. ខ្លួនក្លោះខ្លាំងវែងពេញពាល ធាត់ធំមមា
មម្លូ មមុលព្រឹកក្រៃ ។

៣៣១. ធុំក្លិនខ្លាំងឆ្អេះឆ្អាបក្រៃ ដូចត្មាតដីវិស័យ
សំបើមសំបុរពោមា ។

៣៣២. ពោះនូវធ្មៀងទៅស្ថាននាណា ស្ថាននោះបរិយាហ
ហាហាវធំហាយបីប្រហាស ។

៣៣៣. ដូចនូវឆេះធុរផាប់វិនាស ធ្មៀងឯងអាកាស
ក៏ផ្សាយធំហាយវេហា ។

៣៣៤. រីសំលៀកស្លៀកស្បែកប្រើតា ពាសពាក់ស្បែកខ្លា
ជាអាវបិស្អុះស្អុបស្អាប់ ។

៣៣៥. ពាក់ពាន់ស្បែកខ្លាន់ខ្លុងខ្ជាប់ ជាបង្គត់ស្រេចស្រាប់
ប្រដាប់នូវស្បែកជើងជង្ឃ ។

៣៣៦. ពលមួយម៉ឺនសោតសឹងជួង ប្រដាប់ដូចអង្គ
នៃកុខ័នឯងមហិមា ។

៣៣៧. កាន់ជាវនោមរុក្ខស្លា យកព្រៃព្រឹក្សា
ជីជាលំនៅប្រក្រតី ។

(1) RIB : prasabv
(2) MBN : cer car

៣៣៨. មានគ្រប់ភ្លេងតូរ្យតន្ត្រីយ ពិត្រស័ង្ខភេរី
រគាំងនូវគងបីប្រគំ ។

៣៣៩. មានទាំងខ្លុយប៉ីសេពសម កញ្ច្រោកព្រកព្ធយផ្លុំ
អង្គួចខ្សែរជៀរដេញដោយ ។

៣៤០. ចំរៀងត្រួចច្រៀងបីដំឡោយ ផ្សារសព្វមុខឲ្យ
ស្រលោះស្រឡាត់ព្រះព្រៃ ។

៣៤១. ចំពុំដផ្កាច្រើនក្រាស់ក្រៃ ស្រីងស្រោកសព្វព្រៃ
សន្ធឹកនូវសត្វព្រាបព្រុស ។

៣៤២. បាបាស់ ខាស់ខាំស្រើបស្រុះ ដោយដេញល្បឿនលុះ
ពិឃាតអម្រឹតក្បូរណាក្ស័យ ។

៣៤៣. ពុំដែលភ្លក់ដោយវិស័យ ពោះនូវបណ្ដើរព្រៃ
សំគាល់នូវសត្វបិបក្សី ។

៣៤៤. សឹងផ្លុំនូវបិពាដ់ឫស្សី ភ្លេងផងលុះៗ
កំលូកព្រៀវអឹងអរ ។

៣៤៥. ទៅដោយភូវ័នចេញចរ អស់ទាំងពលប-
រិវារមួយម៉ឺននិរភ័យ ។

៣៤៦. មានទាំងទូកសង្វៀងព្រៃ សហាស្សនោះនៃ
សំរាប់នូវខ្មេរគង្គា ។

៣៤៧. ទំភូវ័នភាជព្រឹក្សា ដាមិត្រនឹងមហា-
ឫសីមុនីផងសោត ។

៣៤៨. ទាំងព្រះយមរាជផងកោត ខ្លាចភូវ័នសោត
ពុំអាចប្រឡងចេស្តា ។

៣៤៩. ឯងនោះភូវ័នយាត្រា យល់ព្រះភមា-
ធិរាជនៅស្ថានអាស្រម ។

៣៥០. ភូវ័នជួបបំពង់ទឹកឃ្មុំ នូវត្រីបន្ទុះធំ
បន្សំនូវសាច់ផ្គេរផ្គន ។

៣៥១. ថ្លូលថ្វាយព្រះបាទភូមិន្ទ នារាយរាមធិបតិន្ទ
ស្ដេចគង់នៅបរមសាលា ។

៣៥២. ព្រះលក្សដណ្ដឹងហើយមា អាមកពីឯណា
អំពល់នូវត្រីសាច់ឃ្មុំ ។

៣៥៣. ភូវ័នទូលថាអញខ្ញុំ មកថ្វាយបង្គំ
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៣៥៤. ខ្ញុំឈ្មោះភូវ័នគីដ័ជា(1) ផ្ញើរព្រៃយាត្រា
មកជូនព្រះបាទជ័នុត្តម ។

(1) RIB : git ṭă jā

៣៥៥- សូមទានបើកឲ្យអញខ្ញុំ ទូលថ្វាយបង្គំ
សម្ដេចព្រះរៀមនេះតម្រូវ ។

៣៥៦. នាខ្ញុំបានយល់ព្រះភូ- ធរមកនេះតម្រូវ
ក៏ថ្លាហឫទ័យត្រេកអរ ។

៣៥៧. ខ្ញុំឯងជាខ្ញុំបាទប- រិចារ(1) ព្រះជីភូធរ
សូមទានស្ដេចទ្រង់ករុណា ។

៣៥៨. ដឹងនោះព្រះលក្សអនុជា ទូលទូលព្រះចេស្ដា-
ធិរាជជ័យទ្រង់ព្រះក្សាន្ត ។

៣៥៩- ឲ្យហៅកូនខ័នមកថ្កាន សាកសួរតាតិមាន
សំណោះសំណាលនូវពិលាប ។

៣៦០. ទិនអង្គសិរសាក្រញូញក្រាប ទឹកភ្នែកហូរជាប
សម្រាក់លើមហាប្រថពី ។

៣៦១- ស្ដល់ស្ដុប់ចង្កាលើធរណី ពុំលើកសិរសី
ពុំផ្ងើកមើលព្រះភក្ត្រា ។

៣៦២- ទូលថ្នូញទំនូញថ្លែង សំដែងថាសោកសល់សោកា
និអង្គព្រះរាមា ទៀងទិញទេពនៃសត្រូវ ។

៣៦៣- ព្រះជនកអ្នកនរនាថ ទ្រង់នាមព្រះបាទសិរីទសរថ
ព្រះជននីអ្នកទ្រង់ត្រត ព្រះនាមនាងកោសកល្យា(2) ។

៣៦៤- ព្រះជនកអ្នកបេតី ព្រះជននីអ្នកស្នូនភ្ជា
ព្រះអង្គឯងជ័យជាតិជា ខ្ញីមព្រះរាជបុត្រច្បង ។

៣៦៥- បង្អស់ព្រះហឫទ័យ ស្នូនសព្វថ្ងៃពុំឲ្យឃ្លាង
និស្ដេចឡើយតម្រូវផង ដំដាដើរត្រមោចមក ។

៣៦៦- ស្លាប់ទ្រង់អាភមរត្ន បីអង្គក្សត្រជ័ពន្លក
និស្ដេចឡើយទ្រង់សំបក ឈើសន្ដោសដោយព្រៃភ្នំ ។

៣៦៧. ព្រះសម្ភាររកុលភព ព្រះអង្គអធិរាជរម្យ
ភមាតីភោត្តម បរមចក្រពត្តីសូរ(3) ។

៣៦៨- ព្រះភមរូបាកាយ(4) គឺអង្គនាភយបុណ្យបរបូណ៌
ពូជពង្សពុទ្ធភ្ជូរ ត្រកូលក្សត្រជីវិរវង្ស ។

៣៦៩- និរ្មិក្រោមធរណីណា បានព្រះរាមានាភយទ្រង់
ថ្មីក្រោមនឹងកើតម- ង្គលសួស្ដីស្រីពិលាស ។

៣៧០- និស្រុកអយុធ្យា ដូចគោបាររត្នមាលមាស
ស្ដីកស្ដេចឡើយប្រែប្រាស(5) និភាសកេសរសិបា ។

(1) RIB : paricār
(2) RIB : kosakalyāṇ
(3) RIB : cakrabatrīsūr
(4) MBN : bhūpākāy
(5) RIB : loes mtec ḷoey prae prās

៣៧១. ឱស្រីអយុធ្យា ដូចសួគ៌ាត្រៃត្រឹង្ស
ប្រាសសម្ដេចព្រះឥន្ទ្រា - ធិរាជលើសប្រសើរក្រៃ ។
៣៧២. ឱខ្ញុំប្រណីស្ដេច តាំងដែលត្រេចដោយព្រឹកព្រៃ
សមនឹងនឿយព្រះបាទថ្លៃ ហើមហើយក៏ជិរពុះពង ។
៣៧៣. ឱធ្លាប់គង់យានយាត្រា ពលសេនាមន្ត្រីផង
ម្ដេចឡើយស្ដេចនេះម្ដង ដើរបីផ្ទាល់ព្រះបាទា ។
៣៧៤. អញខ្ញុំសូមប្រតិបត្តិ បំរើក្សត្របីអង្គា
ពោះស្ដេចពុំករុណា យកខ្ញុំជាខ្ញុំព្រះអង្គ ។
៣៧៥. ខ្ញុំនៅឆ្ងល់យកនេត្រា ខ្ញុំឯណាតាំងពីរបង់
បន្ទុំប្រាសពុំយល់អង្គ ព្រះនារាយនិរាសបាត់ ។
៣៧៦. កូទ័នសោកានល(1)ក្ដាត់ គិតព្រះមហាក្សត្រ
តាំងបីព្រះអង្គពនេចរ ។
៣៧៧. លុះបន្ទោសោកស្រេចលើកករ ក្រាបក្រោមបាទប -
រមចក្រីជ័ឧត្តម ។
៣៧៨. ថ្នាក់ថ្នមនូវបំពង់ទឹកឃ្មុំ នូវត្រីបន្ទុះជំ
ក៏ថ្វាយសម្ដេចភាមា ។
៣៧៩. ស្ដេចបន្ទូលសរសើរថា ឱហាកូទ័នបា
មហាមានគុណឥតប្រមាណ ។
៣៨០. ចូរបាទិលរឹងទៅស្ថាន ត្រីក្សត្រៃសំសាន(2)
នាស្ថានលំនៅបាហោង ។
៣៨១. ព្រហាមបាមកចម្លង យើងតាំងបីផង
នូវផ្លូវទៅត្រើយនាយណា ។
៣៨២. កូទ័នបង្គំទូលថា ខ្ញុំសូមរក្សា
តាំងបីព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។
៣៨៣. លោកដែលម្ចាស់នៅព្រៃ ម្ដេចឡើយអាល័យ
នូវស្ថានស្រណុកដោយកល ។
៣៨៤. ដឹងនោះកូទ័នខ្វាយខ្វល់ បរអស់ទេពល
មួយម៉ឺនប្រមូលមកថ្វាត់ ។
៣៨៥. សឹងកាន់នូវគ្រឿងអាវុធ ចាំរចាំមហាក្សត្រ
ស្ដេចផ្ទំនៅបរមសាលា ។
៣៨៦. ពលខ្លះដើរស្កាត់ប្រីគា ខ្លះសោតផ្ដុំគ្នា
រគាំងគងនូវតូរ្យតន្ត្រីយ ។

(1) RIB : sokāṇal'
(2) Var. : smasān

៣៨៧. បំពេរព្រះបាទនរបតី សូរសត្វឥន្ទ្រីយ
ស្នៀងនូវសត្វម្រឹគា ។

៣៨៨. ភាងសីហាគជសីហសិង្ហខ្លា គោតោ[1] មហិង្សា
ដើរត្រេចរង្គាត់ថ្លួចង្រិក ។

៣៨៩. បក្សីសូរសត្វពៅមក ទិញ្ញ អាអូតអក[2]
ខ្លែងស្រាកនូវខ្លែងខ្លោច[3]មាន ។

៣៩០. ទាំងពោចសំពោចស្វាស្វាន ក្អែកក្រៃក្រុសសាំន
អនេកនូវសត្វនានា ។

៣៩១. ខ្យងហៀនចក្កចន់ជលកា[4] មច្ឆកររូមភា
ភោរៃររូសូរសោតសម ។

៣៩២. តូរ្យតន្ត្រីយត្រៃបីប្រគំ ព្រះបាទជ័នុត្តម
សម្ដេចនាគាយនិទ្រា ។

៣៩៣. រូបឯកអង្គអគ្គជាយា ដូចសុរ្យោភា
ទន្ទឹមមណ្ឌលព្រះចន្ទ្រ ។

៣៩៤. រីព្រះលក្សទ្រង់នូវកៅទណ្ឌ ទុក្ខភាងកុខ័ន
ករកាន់លំពែងចាំនៅ ។

៣៩៥. នាគូររភាស្រមឯក្រៅ គយឃ្លាំឃ្លាឃ្លៅ
ប្រយ័ត្នអម្រឹតយាំឃ្លង ។

៣៩៦. កូខិនខ្សឹកខ្សួលសូរសង ទូលក្លាងយំផង
ព្រះលក្ស្មអនុជចក្រី ។

៣៩៧. ទុនាងកង្ហីងព្រះធរណី សោតសាងបារមី
តបះអនេកក្រាស់ក្រៃ ។

៣៩៨. ទើបបានជាព្រះភមទេពីថ្លៃ មកទ្រទ្រង់ផ្ទៃ -
ក្រោមភាងធានីនេះណា ។

៣៩៩. នេះម្ដងម្ដេចព្រះភមា ស្ដេចពុំបានជា
តស្នូរជ័ផ្ទៃក្រោមវិញ ។

៤០០. សមនាងព្រះធរណីមិញ ពុំបានបំពេញ
សំណាងសំណូមប្រាថ្នា ។

៤០១. ហេតុអំពើពៀរវេរា ទុក្ខវិតកម្មា
នៃនាងកង្ហីងព្រះធរណី ។

៤០២. ឯងឲ្យព្រះបាទនរបតី ចរចាកចេញពី
បុរីនគរស្រីអយុធ្យា ។

(1) MBN : got go
(2) RIB : ā-ūt ūḷa
(3) RIB : khlaeṅ khloc
(4) RIB : jalikā

៦០៣. ព្រះលក្ស ព្រះរុក្ខភង្គា   ចាំយាមសាលា
ក៏ពុំនិទ្រានៅនិត្យ ។

៦០៤. ព្រះលក្សមានមោហានមិទ្ធ[1]   មួយចូលចុះស្និត
សង្កត់នៃព្រះមនិទ្រីយ៍[2] ។

៦០៥. ឈ្មោះនាងនិទ្រាទេវី   គ្របចក្ខុន្ទ្រីយ
ស្រូបបុបព្រះនេត្រក្សត្រថ្លៃ ។

៦០៦. ស្ដេចបីនៅចង់ផ្ទៃក្រែ   មោះព្រះហឫទ័យ
ពិជ័យមានៈមោហា ។

៦០៧. ស្ដេចហៅនៃនាងនិទ្រា   ទេពីឧប្បា-
តិកដើរចេញមកកាន់អញ ។

៦០៨. ក្សណនោះនាងនិទ្រាមិញ   ផ្លោះផ្លាកចាកចេញ
មកស្ថិតចំពោះព្រះភក្ត្រ ។

៦០៩. ទូលថាបតិត្រនរបលក្ស[3]   ខ្ញុំប្រែលីអ្នក
នូវនឿយពុំបាននិទ្រា ។

៦១០. ប្រាវម្ភៃក្រែងអ្នកយាត្រា   និងព្រះជេស្ឋា
ក៏កើតអង្សុកពុំក្សាន្ត ។

៦១១. ហេតុនោះខ្ញុំចូលមកក្កាន   ឲ្យព្រះអង្គបាន
សំរានព្រះកាយពលណា ។

៦១២. ព្រះលក្សស្ដេចប្ដេជ្ញាថា   ហៃនាងនិទ្រា
តាំថ្ងៃនេះទៅនាងចាំ ។

៦១៣. អដ្ឋងបានជួនជល្លាប់ឆ្នាំ   អញប្ដេជ្ញាចាំ
កុំមានចំណាប់និទ្រា ។

៦១៤. ទោះទាំងអាហារភោគ្គា   អញពុំប្រាថ្នា
ចិត្តចេតនាសន្និដ្ឋាន ។

៦១៥. ឲ្យប្រាសនិភាសវិលវប្លាន   អង្គអញក្សេមក្សាន្ត
ចំរើននូវកាយពលស្កល់ ។

៦១៦. ឲ្យអង្គអញទ្រង់ឫទ្ធិពល   និរភោគនិមិល
សកលមនោសយនា ។

៦១៧. ដឹងនោះនាងនាថនិទ្រា   ទេពីកល្យាណ៍
ក៏ព្រមព្រះហឫទ័យថ្វាយ ។

៦១៨. ចំរើនព្រះពរពន្ទ្រាយ[4]   ព្រះលក្សប្រាជ្ញប្រាយ
ប្រាកដជាប់ដូចព្រះចិន្តា ។

(1) MBN et RIB : mohinamiddh
(2) RIB : braḥ nidrī
(3) RIB : narapat(i) laks(ṇ)
(4) RIB : baṇṇarāy (pas.)

៦១៩. ស្តេចនិរាហារភោក្តា　　និរនេសនិទ្រា
ក៏ក្រេបព្រះអង្គអភិរម្យ ។

៦២០. ឯស្តេចឯងដូចទេពសាងសម[1]　　នៅសុទ្ធាវាសព្រហ្ម
ប្រុះប្រិមប្រតិភិក្ខា ។

៦២១. លុះព្រឹកស្រាងស្រេចទិវា　　ព្រះសូរ្យយាត្រា
ឧទ័យពីបូព៌ទិសឡើង ។

៦២២. ទើបព្រះនារាយរាមឫទ្ធិថ្កើង　　ស្តែងស្តេចតើនឡើង
ដំរះព្រះអង្គសោភា ។

៦២៣. ស្ងួតសារស្តុតីវន្ទា　　ដោយយ៉ៃសយសាស្ត្រា
មហាឫសីសិទ្ធិក្រម[2] ។

៦២៤. ស្រេចស្តេចចេញចាកដ៏អាស្រម　　ថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ
ក្រាបលាព្រះមហាឫសី ។

៦២៥. ចរចុះលុះដល់ឆ្នេរនទី　　អស់ឫសីមុនី
លន្លង់ស្រណោះមហាក្សត្រ ។

៦២៦. សឹងសោយសោកពិលាបក្តាត់　　ហឫទ័យក្តួចកាត់
ស្រឡាញ់ពុំចង់ឃ្លាតឃ្លា ។

៦២៧. ចុះទៅដល់ឆ្នេរគង្គា　　ដោរជលនេត្រា[3]
ទីទៃអាល័យដ៏ព្រះអង្គ ។

៦២៨. រីព្រះរាមសូរិយោពង្ស　　ពន្លរត្នដ៏ឧត្តុង្គ
ស្តេចចង់ត្រៃអាលយាត្រា ។

៦២៩. ដាំហៅក្បួនចូរមា　　ផ្ទាត់នាំនាវា
ចំលងទៅនេះដ៏ឥឡូវ ។

៦៣០. ក្បួនទូលពាល់ព្រះភូ-　　ដរជាខ្ញុំនូវ
សូមពានអញ្ជើញព្រះអង្គ ។

៦៣១. ទាំងបីមហាក្សត្រវរវង្ស　　វិសេសស្តេចគង់
សំពាននៅស្ពានអញខ្ញុំ ។

៦៣២. ខ្ញុំបំរើប្រតិបត្តិបង្គំ　　ព្រះបាទដ៏ឧត្តម
ទាំងបីព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។

៦៣៣. ខ្ញុំពុំឲ្យព្រួយព្រះហឫទ័យ　　ពេលឯស្តេចគង់ញូ
ខ្សានពិមានត្រីក្សា ។

៦៣៤. ពោះមានសត្រូវពាធា　　ងារខ្ញុំងាងា
នូវខ្លាញសត្រូវនោះបង់ ។

(1) MBN : debv sansaṃ
(2) RIB : riddhi kram
(3) MBN : jūt jalanetrā
RIB : jūn jalanetrā

៤៣៥. មួយសោតពោះស្ដេចចង់ថ្ងៃ ស្បែកជើងខ្ញុំខ្ពង់
ពីដូចសំពីស្លុកចេក ។

៤៣៦. យកថែនដីសិលាសំរេច ជាទីមនោហរស្រេច
ក្រណាទិព្វទេពបីបន្ទំ ។

៤៣៧. មានតាំងស្វេតឆត្រអភិរម្យ ខ្ពើយខ្ពស់ពៃព្រាព្រំ
រាំងននពិតាននូវកំរាល[1] ។

៤៣៨. មានតាំងទុដារសអាហារ ច្រើនពណ៌ប្រការ
ត្រកាលអនេកនានា ។

៤៣៩. មានឃ្មុំត្រីសាច់សាក្លា រុក្ខមូលបុផ្ផា
អធិការដែលដង ។

៤៤០. ពោះតាំងទេពតាស្ពឹកផង ពុំអាចដំកន្លង
ប្រដូចនូវនន្ទុឧទ្យាន ។

៤៤១. តាំងទឹកស្រះស្រង់ក្បេរមកុដ្ឋ ស្រះផ្កាមើលមាន
បទុមក្រមុទឧប្បល ។

៤៤២. សូមពានអញ្ជើញស្ដេចដល់ ស្ពឹកពានជ័យមណ្ឌល
តំបន់អញខ្ញុំមួយថ្ងៃ ។

៤៤៣. ព្រះស្ដាប់សួរសព្ទសម័យ[2] កុមារស្ដេចថៃ្ង
អញ្ជើញព្រះអង្គពនេចរ ។

៤៤៤. ជាវៃយាកុមារអញអរ បាស្នោះស្មានស[3]
គួរយោងអញឈប់ដោយបា ។

៤៤៥. គឺនោះនាយើងយាត្រា ដោយចិត្តចិន្ដា
នូវចង់ចំរើនឫទ្ធីពារ ។

៤៤៦. ចតុទសរស្សពីរឯចរ ធូលផ្កានព្រះនគរ
បុរីរត្នភពអយុធ្យា ។

៤៤៧. បើបរិបូណ៌យើងយាត្រា វិឃមកយល់បា
ជ័ដាមយាមិត្រយោង ។

៤៤៨. កុមារស្ដាប់ព្រះបន្ទូលផង ស្រេចហើយចម្លង
តាំងពីព្រះអង្គលុះដល់ត្រើយ ។

៤៤៩. ព្រះអង្គចុះស្រង់ស្រេចហើយ តាំងស្ទួរស្មុងម្ដើយ
វិះរូសក្រសាលយាត្រា ។

៤៥០. ព្រះដំណើរវៃយាកុមារបា ជិតដើមមាគ៌ា
បញ្ញាញនូវដើរដោយបទ ។

(1) MBN : nūv bitān braḥ krāl
(2) RIB : sramai
(3) RIB : sar

៤៥១. យើងនូវទៅជិតត្រកួនបតិត សាងសីលពារព្រត
ព្រហ្មា[1] វរនគោចរ ។

៤៥២. ក្ងីនក្រួញក្រាបកាយករ បង្គំព្រះភូធរ
ក៏ទូលដោយដានមាគ៌ា ។

៤៥៣. បពិត្រជម្ចាយផ្លូវណា ស្ដេចនឹងយាត្រា
អំពីនេះទៅទុរគម ។

៤៥៤. សឹងមានមុនីនាជ័យអាស្រម ស្រះស្រង់ធារធំ
អំពល់នូវជលគង្គា ។

៤៥៥. ខ្ញុំដឹងរឿងរដើមមាគ៌ា សុះសព្វព្រំក្បួ
សិលានូវជ្រុំង ជ្រោយជ្រែក ។

៤៥៦. ខ្ញុំដឹងរឿងរបើរសព្វលង្វែក ផ្លូវបត់ផ្លូវបែក
ដំរែកគិរីគោបា ។

៤៥៧. បោញបោងដកឈ្លូងគង្គា បឹងបួរបញ្ចា
ជន្លោះជ្រលងដងធារ ។

៤៥៨. ច្រាំងច្រាក់[2] ថ្មថ្នាក់ថ្មល់ថ្នារ សឹងសិលាជា
រអាដររអិលជ្រោះភ្នំ ។

៤៥៩. សូមទានស្ដេចកុំប្រារព្ធ ផ្លូវនោះងារខ្ញុំ
នូវនាំព្រះអង្គយាត្រា ។

៤៦០. ខ្ញុំដឹងផ្លូវកាចផ្លូវជា ផ្លូវមានម្រឹគា
សហ័សសាហាវយង់ឃ្នង ។

៤៦១. ខ្ញុំនូវតាមរួមរក្សាគ្រង ផ្លាញអស់ម្រឹគផង
មកបៀតប្រមាថជ័យព្រះអង្គ ។

៤៦២. ខ្ញុំនូវយកខ្លួនខ្ញុំប៉ុប៉ង់ ជានាការគ្រង
អម្រឹគណាមកពាធា ។

៤៦៣. ពោះបីមានសត្វហឹង្សា ខ្ញុំយកនូវអាត្មា
ចេញផ្ចាញសត្រូវនោះបង់ ។

៤៦៤. ខ្ញុំពុំឲ្យជិតដល់ព្រះអង្គ ពោះពាល់ពិសយង់
ទាំងក្អែបនូវខ្មួយសត្វកាច ។

៤៦៥. ទុយភោមរព្យាមនូវរបាច ស៊ុចសោតនូវមមាច
មមង់នូវមូសស្រួយដងៃ ។

៤៦៦. ខ្ញុំពុំឲ្យជិតដល់មានបោង ខ្ញុំនៅរក្សាគ្រង
ទាំងបីព្រះអង្គវរលក្ខណ៍ ។

(1) MBN : prahā
RIB : brahā
(2) RIB : prāk'

៤៦៧. ពោះនូវខ្ញុំពោះនូវដើរពោះនូវដាក់ ពោះនូវធ្វើព្រះដំណាក់
ដំណែងដំណើរមាគ៌ា ។

៤៦៨. ខ្ញុំនាំពលពាលយោធា តាមពែងរក្សា
លុះដល់សំនៅស្តេចស្តោះ ។

៤៦៩. ស្តេចស្តាប់កូខិនទូលស្តោះ ពាក្យពិតពិរោះ
នូវគុណសប្បុរសមហិមា ។

៤៧០. ទើបស្តេចបន្ទូលត្រាស់ថា ហៃកូខិនអា
មហាមានគុណពិតប្រមាណ ។

៤៧១. សមអាជាញាតិពីបុរាណ អញអធិស្ឋាន
អាឯងស្មើឯកឧទរ ។

៤៧២. នាំយើងចេញចាកព្រះនគរ ត្រេចត្រៃព្រៃពនចរ
មកជួបនឹងអានេះតិឡូវ ។

៤៧៣. សប្បុរសគុណអាតិតគូ គិតអ្នកឯណានូវ
មកធ្វើមគុណអាដ៏កន្លង ។

៤៧៤. រីអង្គអញឯងជាផ្សេង អណ្តាប់អាហោង
ព្រះលក្ខណាប្អូនពៅអា ។

៤៧៥. រីឯរត្នភាជសីតា នេះជាថ្លៃ(1) អា
មហាបុរាណវរមិត្រ ។

៤៧៦. ទាំងប្អូនស្មើខ្លួនស្មើចិត្ត ស្មើឯកជីវិត
កុំគិតជាអង្គទីទៃគ្នា ។

៤៧៧. ពោះបីអញនូវមានទុក្ខា ឈឺជរដល់អា
អាកើតនិមិត្ត(2) តុំសុខ ។

៤៧៨. ពោះបីអាឯងមានទុក្ខ អញតុំស្រែណុក
រំដួលក្តុងចិត្តចិន្តា ។

៤៧៩. គេដិះថ្កាំបេ្តជ្ញាថា ពាក្យពិតសត្យា
សច្ចាអធិស្ឋានដូរ្ជង ។

៤៨០. ពោះបីញាតិវង្សាអាឯង ស្មើញាតិអញហោង
នូវអស់ទាំងសាច់សន្តាន ។

៤៨១. រីវង្សាអញគោតសឹងមាន អញអធិស្ឋាន
ស្មើញាតិសន្តានអាហោង ។

៤៨២. ប្អូនអញទាំងពីរគោតត្រង ភ្ញៀពិភពផង
ទម្រន់ក្នុងក្រោមអយុធ្យា ។

៤៨៣. រីកូខិនឯងគោតអា ជាភាជព្រឹក្សា
រក្សាបរិវេណព្រះព្រៃ ។

(1) RIB : thlai
(2) RIB : nirmitr

៤៨៤. អស់ញាតិជាសោតសព្វថ្ងៃ ក្សេមក្សាន្តហឫទ័យ
អាស្រ័យតុំនាក់ជាហោង ។

៤៨៥. នេះតិប្បូរជានូវជង់ទៅជង់ អញតើនរណាគ្រង
អស់ញាតិភរិយាបុត្រា ។

៤៨៦. ជាជង់ចេញចាកឃ្លាតឃ្លា ក្រែងសត្រូវពាធា
នូវបៀនមណ្ឌលជាក្រង ។

៤៨៧. បងសូមលាជាទៅហោង ទោះម្រឹគយង់ឃ្លង
ពន្លឹកនូវយក្សហោរហៅ[1] ។

៤៨៨. បងនូវថ្លែងថ្លាញអស់សត្រូវ ដោយតេជឫទ្ធិ[illegible]
នូវឫទ្ធិសរសក្តិថ្លា ។

៤៨៩. កូខំនស្តាប់ព្រះករុណា ជិលនេត្រដាភា
សស្រាក់សញ្ជាប់សុបនៅ ។

(1) MBN : yaks cāṃ phlūv

កណ្ឌ ទី៦

៤៩០- ឯងនោះស្ដេចលេណាទៅ ចេញចាកលំនៅ
មណ្ឌលនៃរុក្ខាជា ។

៤៩១- កាប់កាលគិម្ហន្តមាសា សៃវស្សុរយាត្រា
សម្រួមតម្គុតវិធី ។

៤៩២- វៃហាវឬតស្លួតប្រេះប្រដីពី ចែវចាំងរស្មី
ចំហាយហាហាវិដ៏រហា ។

៤៩៣- ផ្កាយផ្កាញស្រប្រស់ព្រៃព្រឹក្សា ហោយរុះផ្លែផ្កា
រស្ដោះសន្លឹកប្រួញព្រាយ ។

៤៩៤- ស្លឹកខ្លះខ្លោចខ្លះបីក្រហម ស្ប្បវស្មៅក្រៃងព្រាម
វិនាសឆ្កួរភ្លើងព្រៃជាល ។

៤៩៥- តេជះព្រះបាទភូវនាជ (1) ពង្សពោធិសម្ភារ
កំនាំទេពីលេណា ។

៤៩៦- មើលបាននៃព្រៃព្រឹក្សសាខា សងខាងមាគ៌ា
ស៊ីងប្រែត្រជាក់នឹសប្បាយ ។

៤៩៧- លូតលាស់មាលាបីបន្លាយ (2) ដុះដាលរៀបរាយ
រូបាននរបៀបអភិរម្យ ។

៤៩៨- ស្រោងស្រីងឈរឈឹងឧដ្ដំ ស្លឹកស្លោចបីត្រសុំ
ត្រសាយត្រសៀកវាតា ។

(1) RIB : bhāvanā
(2) RIB : mālā lec lāy

៥៩៩- បក់បុស្បក្លិនរសគន្ធា ឆោរឆ្អុំសោះសា
ល្អូយល្អប់ត្រឡប់ខ្ចាយខ្ចរ(1) ។

៦០០- ពោះព្រៃមធុរាមធុករ ភុមរាភុមរ
ហើរហឹងត្រេចត្រាច់ត្រឹបផ្កា ។

៦០១- សត្វដូចតន្ត្រីយសេពា ច្រៀងល្បួងដីអង្គា
ស្រដាក់(2) ព្រះព្រៃពនេចរ ។

៦០២- សូរ្យសែងឆាំងថៃងឯអម្ពរ ដូចព្រះចន្ទ្រចរ
ត្រចះក៏ពេញបូណ៌មី ។

៦០៣- ពុំអាចនឹងក្ដៅក្សត្រតាំងពី ហេតុព្រះបារមី
សម្ដេចនារាយណ៍វេលា ។

៦០៤- ស្ដេចត្រេចដោយដឹងមាគ៌ា ពៅយល់ដើមផ្កា
មានផ្កាតែមួយច្រាស់ច្រាល(3) ។

៦០៥- មានមែកនោងវល្លិវ៉ារ ផ្ការីកដ៏ត្រកាល
តែមួយ(4) នៅលើផ្កាផ្សា ។

៦០៦- ផ្កាស៊ុះជិតដើមជំព៉ា ជំព៉ាសោតផ្កា
តែមួយក៏រីកពីតំរួត(5) ។

៦០៧- លើផ្កានោងដាក់ដួត ជិតដាប់ប្រក្លូត
ក៏ដិតព្ធូនូវកេសរគន្ធ(6) ។

៦០៨- មានកន្លង់ពីរសោតសម្ពន្ធ ចុះធូលបាប់គន្ធ
ត្រឹបត្រងលំអងបុស្ប ។

៦០៩- ក្សិណនោះព្រះបាទនរបតី បញ្ញាញាណដេទី
ជាហៃបេមើលអស្ចារ្យ ។

៦១០- ឧបមាបុប្ផាពិពណ៌ ផ្កានេះគឺស្ការ(7)
ក៏ដេះកំលុងភ្លើងច្រាល ។

៦១១- រីផ្កានោងនៅកណ្ដាល ដូចស្មូពណ៌ការ
វណាយនូវមាសមានរស្មី(8) ។

(1) MBN : ap' is mārgā
l-ap' l-aṅ kesar
(2) MBN : trasāk'
(3) MBN : mān phkā tae muoy ṭa prākaṭ
----
mān maek sākhā ṭa caṃhut
sḷik slom parisuddh
prākaṭ nūv phkā crās' crāl
(4) MBN : tamruot
(5) MBN : trapak pupphā pī tamruot
(6) RIB : tamruot nūv kesar gandh
(7) RIB : chgār (pas.)
(8) MBN : raṃlāy nūv mās haem līoeṅ

៥១២. រីផ្កាចំប៉ាពិសី ប្រាណប្រួតលើភ្ញី
ននោងភាយរីកបុប្ផា(1) ។

៥១៣. នោះគឺនពគុណសុវណ្ណ ផ្ការផ្ការកែវមគ្គា
រណាយច្រុំរស្មី ។

៥១៤. រីអង្គកន្លង់បក្សី គឺព្រូងអប្រិយ
នីលាមន្ទិលពុំធ្កើង ។

៥១៥. រីត្របកផ្កាឈ្ងាប្រាលឡើង នោះគឺអណ្តាតភ្លើង
ក៏ដេះនៃផ្ការនោះណា ។

៥១៦. អង្គអញឯងដូចផ្កាឈ្ងា ជាផ្ការផានា
មាចអត់នូវកំដៅអគ្គី ។

៥១៧. ននោងនោះគឺសីតាទេពី ចំប៉ាដ៏ពិសី
គឺអង្គព្រះលក្ខអនុជា ។

៥១៨. នាយើងទាំងបីអង្គា ឯកចិត្តចិន្តា
ដូចផ្ការនូវមាលនោះហោង ។

៥១៩. រីកន្លង់នោះគឺព្រូងដង ជាមន្ទិលឃ្លាង
ដូចវាក្យនាងកៃកេសី ។

៥២០. ស្តេចចង់ប្រាថ្នាបុស្សី លោមភាជទេពី
ពន្លកជង្ហើមហាឫទ័យ ។

៥២១. យាងយាត្រាត្រេចត្រីក្សត្រ តន្ទេងតន្ទៃ
សុវណ្ណវនេគោចរ ។

៥២២. ដូចមហាមរកតដ៏បវរ ផ្លាស់(2)រស្មីស្ទះ
ដ៏ឡើងទាំងត្រៃត្រីក្បូរ ។

៥២៣. ស្តេចយល់បុស្សបុស្សនាគនា រកកេសរផ្កា
សុភោចសុគន្ធាធរ ។

៥២៤. កន្លង់ទាំងគូភ្មរ ត្រងត្រីបកេសរ
ជញ្ជៀបនទៀលតន្ទាយក ។

៥២៥. កន្លង់ញីនោះស្មៀតសឹក ជ្រៀតជ្រែកនៅត្របក
បុស្សនាគបុប្ផាភាយភរ ។

៥២៦. ស្និតល្អឯជប់ជង់ខ្វាយខ្វរ រំកែ្ទកភ្មរ
ក៏ផ្ទេចមមីមូយ៉ា ។

៥២៧. ពុំយល់ផ្លូវផ្លោះហើរទៅ ឆ្វាត់ឆ្វៀលទៀបន្ទូវ(3)
ទ្រហឹងវង្វេងវិលវល់ ។

(1) MBN : rī phkā cam̤pā ruṅ rīoeṅ
rasmī thaem līoeṅ
pruot loe anujapupphā
(2) MBN : kaem
(3) RIB : dam̤ nau

៤២៨. រីកន្លង់ឈ្មោលមិញដឹងកល់ កន្លង់ញីពុំយល់
ទើបហានឹងហើរទៅស្ថាន ។

៤២៩. ភ្លៀលភ្លាត់រង្គាត់ដេរដារ ស្មោះទំនៀបប្រាណ
ប្រពឹងបន្លឺសព្ទឮ ។

៤៣០. កន្លង់ញីឮហើយហើរដោយ ដល់ជិតតាមក្រោយ
ទៅលុះដូចចិត្តចិន្តា ។

៤៣១. ស្ដេចបង្ហាញអភិអគ្គជាយា មេមើលភូមភា
ក៏នាំនៃភូមរីហើរ ។

៤៣២. ដូចប្អូនមិត្រមានជ័យប្រសើរ អាចត្រេចចៅព្រៃដើរ
ក៏តាមអញបងនេះណា ។

៤៣៣. រូបអង្គរូបឯកមាតា រូបស្ថាននិទ្រា
ពុំគិតលំបាកពនេចរ ។

៤៣៤. បើស្ថិតនៅនាព្រះនគរ ដូចកណកេសរ
ក៏រុំភូមរបក្សី ។

៤៣៥. ហើយនូវកើតអង្គឯងអប្រិយ មានមន្ទិលស្រី
ដំណិះដំណៀលលោកផង ។

៤៣៦. មេអាចស្មះស្មៀងតាមបង ដើរដោយនូវគន្លង
ក៏នូវសារពេជ្ឈពោធិញាណ ។

៤៣៧. បងនូវនាំមេកន្លងវែងស្ថាន អរិដ្ឋាបីបង្វាន
បង្វែងវៃបង្វិលភពចក្រ ។

៤៣៨. បងនូវនាំមេមាសទៅដាក់ ដល់ស្ថានគតដំណាក់
គឺមហានិរោធនិព្វាន ។

៤៣៩. ស្ដេចលោមព្រះប្អូនកល្យាណ បណ្ដើរទៅបាន
ដល់ស្ថានមណ្ឌលស្រះស្រី ។

៤៤០. មានបុស្បាបោក្ខរណី ក្រពុំពេជ្រពី
គង្គាបប្រិបទងទ្រឹង(1) ។

៤៤១. សឹងកូនជ្រើសព្រៃលែងទ្រពឹង ហោលហិចទៅវឹង
កក្រោកកក្រៀវព្រមគ្នា ។

៤៤២. ខ្លះដកដើមបទុមា ទាំងក្រពុំផ្កា
បណ្ដាលបណ្ដែតតាមក ។

៤៤៣. តាប់កាលឡប់បក់នូវលក ជើងឈូកលាត់មក
ដីពាក់ទាំងទងទើរនៅ ។

៤៤៤. មានមេមយូរីហើរទៅ ឃោតសត្វជ័កន្ធោ(2)
ក៏យល់បទុមទងស្រស់ ។

(1) RIB : gaṅgā trīep trịm daṅ trịṅ
(2) MBN : phsār satv sau ṭau

៥៤៥. ត្រូវខ្យល់យល់បាក់ដូចរស់ គិតស្មានជាពស់
ក៏ចឹកចាប់ពាំនាំទៅ ។
៥៤៦. ទើរទុកសំបុកដ៏លំនៅ បក្សីស្រិនខ្លៅ(1)
ពុំដឹងដើមហេងល្បុកឡើយ ។
៥៤៧. មានកូនពីរពេញក្រាសហើយ កូននោះយំស្ដើយ
មកមេពារភស្ដុភោគ្គា ។
៥៤៨. ឯមេមយូរឆ្លើយថា ហៅកូនពុំងា
កុំយំអារម្មួញពារ ។
៥៤៩. ថ្ងៃនេះម៉ែបានអាហារ ត្រកល់ត្រកាល
ចំណីចំណាប់នេះចម្លែក ។
៥៥០. ក្បិណាមេមយូរចឹកចែក ចំពុះពាំបែក
ឱនទងបទុមបីភយ ។
៥៥១. ពុំបានបរិភោគសប្បាយ កូនខំងនិងម្ដាយ
បង្កើតជាទោសជួយលា ។
៥៥២. ជាឈឺងទុន្ទឹងអាហារ លុះល្បាចតតការ
ពុំបានអាហារភោគ្គា ។
៥៥៣. ស្ដេចស្ដាប់កូនក្អែកថា បង្កើតទោសា
ឱ្យមេមយូរបីកង្វល់ ។
៥៥៤. ស្ដេចបញ្ជាញទេពនិមិល ហៅមេមាសយល់
ឱ្យបក្សីមយូរបុត្រ ។
៥៥៥. មួយនោះដូចចៅភិរុត មួយទៀតក្រាកដ
ដូចចៅសុត្រុតម្លូនមញ ។
៥៥៦. សមនឹងរកប៉ាវឯងសំឡាញ់ បន្ទោសម្ដាយមិញ
គឺអង្គនាដៃកកេសី ។

(1) MBN : paksī sau ṭau

កណ្ឌ ទី៧

៥៥៧. ព្រះលោមព្រះភគវតី អបិរអគ្គមហេសី
បណ្តើរដោយដងព្រៃភ្នំ ។

៥៥៨. ទៅទៀបមណ្ឌលអាស្រម ស្ថានរម្យដ៏ឧត្តម
នៃមហាឫសីស្និងស្ងាត់ ។

៥៥៩. ព្រះនាងគឺសីតារត្ន ក្តិត់ក្មេនព្រះបាទ
ជំរើនចតុពេទសាស្ត្រ ។

៥៦០. ទ្រង់ដងខាងមណ្ឌលអភិកាស ព្រះអង្គកាយពាតពាស(1)
នូវស្បែកអម្រឹតគឺដ៏ធ្វើ ។

៥៦១. ស្ពាយស្បៀងសឹងសំបកឈើ សិទ្ធិសក្តិនូវអំពើ
អំពល់ពិធីកណ្ឌការ ។

៥៦២. អស់អញ្ញលំគេញដោយនូវធម្ម ជំរើនភៀសពណ៌(2)
ជាមហាឫសីស្ងាត់ស្ងៀម ។

៥៦៣. មានពុកចង្កាគឺដ៏វែង មើលមុខគួរស្ញែង
មហាឫសីសាស្ត្រសុទ្ធ ។

៥៦៤. ទាំងព្រះព្រហ្មសឹងដ៏ជំជំហុត ពិធីពារព្រត
មហាមុនីនឹកផ្សាន ។

៥៦៥. ពោះនូវធ្វើសិល្បសាស្ត្របាន បរិបូណ៌មែនមាន
តេជះតបះបុណ្យក្រៃ ។

៥៦៦. យល់ព្រះពោធិសត្វថ្លៃ ត្រីត្រួចមាឫទ័យ
ក៏ត្រេកត្រអាលអាក្តាត់ ។

(1) MBN : kān' smiṅ bāk' bās
(2) RIB : camroen bes barṇā

៥៦៧. ដូចបុរសមួយមានតំកាត់ ទៀបហៀបនូវផ្កាត់
ជីវិតនឹងលុះមរណា ។

៥៦៨. យល់ព្រះដូចយល់ពេស្យា យកទុសជា
វិញទេពមកប្រស់ព្រោសប្រាណ[1] ។

៥៦៩. ជាពោះបាបអញមែនមាន តេជះអញបាន
ប្រសប់ពុទ្ធក្ស័យវៃឆ្លូ ។

៥៧០. អស់បាបទាំងនោះសឹងក្ស័យ អង្គអញឥតភ័យ
ទេវានុទេវទាំងសួង ។

៥៧១. ពោះបាបបុរាណចាំចង ច្រើនជាន់កន្លង
ពុំអាចនូវរងដ៏ទេភា ។

៥៧២. ស្រេចព្រះមុនីនាថចិន្តា ចុះដៃត្រដាយា
ឈើច្រត់នូវកណ្ដឹចរ ។

៥៧៣. ចេញចាកមណ្ឌលស្ថានប- រមសាលាសាទរ
ពោតដ៏នៅស្ថានដ៏ចង្ក្រម ។

៥៧៤. ទើបព្រះនារាយរាជដ៏ឧត្តម បេះបុស្បក្រពុំ
បទុមទាំងទងមាលា ។

៥៧៥. ចរចូលបីដ៏ទូលបុប្ផា ថ្វាត់ថ្វាយអភិវាទ៍
ដៃមហាឫសីដ៏មុនី ។

៥៧៦. ព្រះមុនីអរទិបចក្រី ត្រេកត្រេះមេត្រី
សំណោះសំណាលសួរជា ។

៥៧៧. ហៃហាក្សត្រទ្រង់ឫទ្ធិចេស្ដា ស្ដេចមកពីឯណា
ក៏នាំស្រីរត្នដ៏ប្រសើរ ។

៥៧៨. អញនូវចប់ជីងដើមដំណើរ ស្ដេចត្រេចថៃត្រូវដើរ
ត្រមោចព្រះរៀមអនុជា ។

៥៧៩. ហើយព្រះអង្គតំរពង្សក្សត្រា សឹងប្រែប្រាណជា
មហាឫសីមុនីនាថ ។

៥៨០. ទ្រង់សំបកឈើពាក់សម្ងារ ស្មុំសក់ជដាធារ
មោះហេតុប្រការកលម្ដេច[2] ។

៥៨១. ទើបព្រះមុនីនាថសារពេជ្ញ ប្រាប់ប្រការកិច្ច
មហាឫសីអស់អាជី ។

៥៨២. ទើបមហាឫសីសញ្ញា ជាបាបបុរាណកាល[3]
ទើបចៀសចាកពុំបាន ។

(1) MBN : sahās mak pras' pros prāṇ
(2) RIB : paṅ' bibhab bhār
mak mān prakār kal mtec
(3) RIB : purāṇakār

៥៨៣- វិស័យសត្វកើតក្នុងស្ថាន ភពចក្រប្រែប្រាណា
ប្រដូចទិវារាត្រី ។
៥៨៤- ក្បិណាភ្លឺសាយសព្វទិសទី ដោយតេជរស្មី
ពន្លឺនៃព្រះសុរិយា ។
៥៨៥- លុះព្រះសូរ្យសោតយាត្រា កំបាំងជ្រុងមហា-
សុមេរមណ្ឌលបរិស្រប់ ។
៥៨៦- ប្រែជាងងឹតឈឹងល្ងប់ អន្ធការសោតសព្វ
ទិសានុទិសពុំយល់ ។
៥៨៧- នេះគួរនាដូចកម្មផល កុសលអកុសល
អំពល់អំពើពីរមុខ(1) ។
៥៨៨- បង្កើតកាលកបនូវសុខ ហើយបង្កើតទុក្ខ
ពុំដែលនូវចៀសចាកឡើយ ។
៥៨៩- លុះបាននិព្វានជាបង្អើយ គតមានកំជឹងឡើយ
រដោះលែងជាតិជរា(2) ។
៥៩០- ពុំអន្ទោលទៅមកឡើយណា និរនេសទុក្ខា
មហាបរមសកល ។
៥៩១- និរាសប្រាសលែងកង្វល់ អង្គគតអំពល់
ក៏ក្សេមសប្បាយត្រេកអរ(3) ។
៥៩២- ព្រះមហាឫសីសាទរ នាំព្រះភូធរ
ទេពីនូវព្រះអនុជា ។
៥៩៣- ចូលទៅក្នុងបរមសាលា ថ្វាយព្រឹក្សផលា
ទាំងបីព្រះអង្គសោយសាន្ត ។
៥៩៤- ស្ដេចផ្ទុំនៅសាលាស្ថាន សុខស្កល់ក្សេមក្សាន្ត
បង់អស់មួយរាត្រីកាល ។
៥៩៥- លុះព្រឹកស្រាងស្រេចភូបាល ស្ដេចតើនបពិត្រអាល
ជំរះព្រះអង្គសោភា ។
៥៩៦- ស្ដេចនាំទេពីអនុជា បង្គំព្រះមហា-
ឥសីនូវណាថីរថរ ។
៥៩៧- ព្រះមហាមុនីសិទ្ធិករ ជំរើនព្រះពរ
សម្ដេចនារាយរាមា ។
៥៩៨- ព្រះឫសីជណ្ដឹងវិញថា នាអ្នកវេលា
មកនៅកំលុងព្រះព្រៃ ។

(1) RIB : bī mukh
(2) RIB : noḥ nai doep spoey
raṭoḥ laeṅ jāti jārā
(3) St. 590 et 591 : manquent dans RIB

៦៩៩. ធ្វើក្រឹត្យក្រមតបៈគុណាក្រៃ ព្រតសិល្បសាស្ត្រនៃលយ
ប្រពៃពិធីកុណ្ឌកម្ម[1] ។
៧០០. លុះអំលុងអំបាលខែឆ្នាំ ហើយស្ដេចក៏នឹងនាំ
ទេពីអនុជភូធរ ។
៧០១. វិលវិញត្រេចព្រៃពនចរ ចូលឋានព្រះនគរ
ពិភពបុរីរាជស្ថាន ។
៧០២. ទើបស្ដេចទូលស្នងវិញឋាន ថាខ្ញុំទៅបាន
លុះប្អូនដល់ភ្លាប់ឆ្នាំណា ។
៧០៣. ស្រេចហើយវិលវិញយាត្រា ឋានស្រីអយុធ្យា
ពិភពមណ្ឌលស្ថានស្ថិត ។
៧០៤. សូមលាព្រះបាទជ័យពិត្រ មុនីសាស្ត្រសុចរិត
ស្ដេចចៅនៃនាគស្ថាន ។
៧០៥. ពីនេះទៅតើចម្ងាយម៉ាន បើខ្ញុំក៏នូវបាន
ដល់ចិត្តកូជបពិត ។
៧០៦. ព្រះមុនីប្រាប់ដោយនូវកំណត់ ថាដប់យោជគត់
គណនាស្ដេចទៅពីអាយ ។
៧០៧. លុះកណ្ដាលវៃទ្ធិវាលខែវងឆ្ងាយ ធារធំទូលាយ
លលឹមលលៀកសោតសល់ ។
៧០៨. ទុរគមព្រៃក្រៃដើរដល់ ភ្នំវនោះជ័អំពល់-
នូវខ្សាច់ក្រួសក្រៀមក្ដៅក្ដាត់ ។
៧០៩. ប្រណាំទេពីស្រីរត្ន តិឡូវអញសូមឃាត់
ស្ដេចគង់នៅស្ថាននេះណា ។
៧១០. ពោះនូវធ្វើព្រតព្រឹទ្ធសាស្ត្រា[2] អញឯងជានា
កុំឲ្យព្រួយព្រះហឫទ័យ ។
៧១១. ស្ដេចស្ដាប់ព្រះមុនីថានៃម- ត្រឹមឃាត់ក្សត្រថ្លៃ
ក៏ស្ដេចបន្ទូលវិញស្នង ។
៧១២. បពិត្រគ្រូរខ្ញុំនៅហោង កុំគួរនូវកន្លង
ព្រះឱស្ឋពិសេសអាជ្ញា[3] ។
៧១៣. ម្ដោះខ្ញុំយល់ស្ថាននេះណា ទៀបនឹងអយុធ្យា
ជំនោរឮពតិមាន ។
៧១៤. ទៅពាល់ដេវពាណាជ័សណ្ដាន បងប្អូនខ្ញុំមាន
នូវមករកខ្ញុំឯងហោង ។

(1) RIB : prabai bidhī kāyakarm
(2) MBN : doḥ nūv dhvoe prathamasilpasāstrā
(3) MBN : braḥ osṭh braḥ aṅg ājñā
RIB : braḥ osṭh bises cintā

៦១៥. ស្រេចព្រះបន្ទូលសារសង ពុំឲ្យមានហ្មង
នឹងព្រះឥសីសីលា ។

៦១៦. ស្ដេចថ្វាយនមស្ការអភិវាទ ប្រែក្សិណាណា
មហាមុនីចរចេរ ។

៦១៧. ស្ដេចត្រេចត្រៃព្រលុះលេចដល់ឆ្នេរ កណ្ដាកម្ពីរ
ពន្លឹកជ័យមហានទី ។

៦១៨. ទីឈ្មោះស្ទឹងនោះនាមពី ព្រោងហៅកាលគី
នទីមូលាយជ្រាលជ្រៅ ។

៦១៩. ព្រះអង្គចុះស្រង់បន្ទោ មន្ទិលសោះស្ដៅ
បន្ទូលនឹងព្រះអនុជា[(1)] ។

៦២០. ថាវៃហាវរលក្ស្ម៍ស្នេហា អញបងបានជា
ជាប្អូនសព្វថ្ងៃស្មើចិត្ត[(2)] ។

៦២១. វៃហាលក្ស្ម៍ស្ទឹងនេះធំក្ដាត់ ប្រាំម្ភៃក្រែងសត្វ
វារីគោចរពាធា ។

៦២២. អាស្សូរសីតាបងជា សមនឹងកើតភយា
ម្រាងម្ស៊ើយនូវអាចឆ្លងបាន ។

៦២៣. ព្រះលក្ស្ម៍ស្ដាប់ព្រះបន្ទូលក្ខាន ហេតុព្រះអង្គមាន
ហឫទ័យបំរុងដេស្នា ។

៦២៤. ពុំឲ្យព្រួយព្រះចិន្ដា ស្រេចយកខ័នថ្លា
ទៅកាត់ក្រវៃលឈើចង ។

៦២៥. ជាក្បួនមានត្រៃទែនថ្កិង បេះបុស្សក្រាលក្រង
ទាំងទេងមាលាបីសណាប់ ។

៦២៦. ដាព្រះក្រាលទិព្វស្រេចស្រាប់ លើវែនទិព្វគាប់
នូវក្បួនបវរពិចិត្រ ។

៦២៧. ថ្វាត់ថ្វាយព្រះបាទដ៏បពិត្រ ពីរព្រះអង្គស្ថិត
ព្រះលក្ស្ម៍ក៏វៃហាលនាំឆ្លង ។

៦២៨. ទៅបានត្រើយត្រាណាដូចបំណង ក្បត្រក្បួនគតហ្មង
ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ។

៦២៩. ត្រេចត្រង់ត្រៃព្រឹក្សបព្វតា លុះលេចអគ្គា
ស្ដេចកាត់ឆ្លងវាលវែងឆ្ងាយ ។

៦៣០. សឹងភ្លើងត្រៃតេះព្រោងព្រាយ ច្រាលច្រាស់ផ្សែងផ្សាយ
ចំហាយព្រះសូរ្យរស្មី ។

(1) RIB : braḥ anujaratn
(2) St.620 : manque dans RIB

៣៣១. ស្ដេចស្ដាប់សូត្រសាស្ត្រស្តុតី ដោយតេជពិធី
ព្រះពិស្វាមិត្រឧបទេស(1) ។

៣៣២. ទិព្វមន្តខ្លឹមគុណដ៏វិសេស ស្ពាននោះនិរទេស
ចំហាយព្រះសូរ្យយាត្រា ។

៣៣៣. ត្រដាក់ដូចចន្ទ្រឆាយា លូតលាស់ព្រឹក្សា
បុប្ផាផលផងបរិបូរ ។

៣៣៤. ដូចនន្ទោទ្យានស្ថានសួគ៌ សួគ៌គឺដ៏គួរ
បន្ទូងសម្ដេចឥន្ទ្រ ។

៣៣៥. អស់ផ្ញើរព្រៃស្នែងម្រឹគា លោតសឹងប្រែជា
មេត្តាអាសូរសត្វផង ។

៣៣៦. រីអស់មម្រឹគយាប់ឃ្លង សឹងជាសត្រូវផង
បំបាត់ជីវិតគ្នាមិញ ។

៣៣៧. សឹងប្រែចិត្តជាសំឡាញ់ ស្គាល់ស្នេហាស្និទ្ធវិញ
ដោយភាសាសត្វមេត្រី ។

៣៣៨. គជបុត្របៅមេរាជសីហ៍ គជរាជហត្ថី
បំបៅបុត្ររាជសីហ៍ភ្លា ។

៣៣៩. កូនប្រើសប្រែបៅមេខ្លា មេប្រើសប្រែជា
បំបៅបុត្រខ្លាស្នេហាស្និទ្ធ ។

៣៤០. អស់ម្រឹគបក្សីសុចរិត ក្បួរក្សាន្តមូលមិត្រ
រក្សាសុបាលស្នេហាស្នង ។

៣៤១. ទោះក្អែបខ្ញុយពស់ពិសផង សព្វសត្វយាប់ឃ្លង
នូវពិសដ៏ឃោរឥតប្រមាណ ។

៣៤២. ទោះខាំពោះកំសួលប្រួលប្រាណ អ្នកណាបើមាន
ទៅត្រូវនូវពិសពុំចំហុត ។

៣៤៣. ដូចអ្នកយកទិព្វដ៏ឱសថ មកព្រួសប្រាកដ
កំចាត់រូបរោគាពាធ ។

៣៤៤. សាន្តសះសព្វសារពើព្យាធ អង្គឯងស្នែងស្អាត
និមិត្តអប្រិយដ៏ពិសស្ដែង ។

៣៤៥. ទោះបីដើមផលរុក្ខវៃ ពិសពុលស្លាប់ស្រែង
ក្រៃវែងអាសិរពិសផង ។

៣៤៦. សឹងប្រែមានរសវិងយោង មធុរសដ៏កន្លង
ក្រអូបក្រអែបក្លិនក្លាយ ។

៣៤៧. ស្ដេចវេលាមាត្រានោះចម្ងាយ សឹងសូរភីភាយ
ព្រឡប់ត្រលោមតន្ទ្រា ។

(1) RIB : ṭoy tej bar bī
brah̤ bisvāmitr abhides

៣៤៨. តេជះព្រះបារមីតា ស្ដេចស្ដែងជាតិជា
ឥស្សរកំពូលពុទ្ធពង្ស ។

៣៤៩. លះលាភធរធាកចេញបង់ ព្រះនគរព្រះអង្គ
ប្រយោជន៍ធំទើរសាស្ត្រ ។

៣៥០. កាលនោះព្រះស្ដោះលេលា រសៀលសុរិយា
បៀបទៀបនូវអស្ដង្គត ។

៣៥១. ស្ដេចដល់ចិត្រកូដបពិត មហាគិរីដ៏ប្រាកដ
កំពូលកំពស់ពេយយា ។

៣៥២. អស់ទាំងពពួកទេវតា សោតសឹងនាំគ្នា
មកលេងលើខ្នងព្រះភ្នំ ។

៣៥៣. មានដើមដូងស្លាដ៏ល្បី បរិវេណធារធំ
ជង្គំនូវព្រឹក្សាការ ។

៣៥៤. អស់មហាឥសីពានត្តរ(1) យល់ព្រះភូធរ
នូវព្រះទេពីអនុជា ។

៣៥៥. ពនេចរចេញបរមសាលា ទទួលព្រះភរិយា
នូវព្រះអនុជទេពី ។

៣៥៦. ឥសីសិទ្ធិពរនរបតី នរបតិន្ទ្រភោជី
សិទ្ធីព្រះពរដ៏តិរេកា(2) ។

៣៥៧. ទុក្ខីពរទុក្ខីវរវណ្ណការ ទុក្ខីជន្មសុរម្យា
ទុក្ខីភរិយាជាភាគុល(3) ។

៣៥៨. ព្រះរៀមព្រះមហេសីស្ងល់ ព្រះអនុជនិម៌ល
បីខ្វល់រណ្ដាប់រចនា ។

៣៥៩. ប្រៀបប្រុងសង់បរមសាលា លើខ្នងបព្វតា
ដ៏ជាអាស្រមព្រះបពិត្រ ។

៣៦០. យកមយូរព្រុយព្រោយដ៏វិចិត្រ ប្រុះប្រក់ប្រួតជិត
ជាស្បូវនូវពិតានដាស ។

៣៦១. ហើយវៃដែនតំបារមាស បិតបាំងពេញពាស
លើព្រុយមយូរកែមការ(4) ។

៣៦២. ជញ្ជាំងជុំ(5)សឹងសុពណ្ណ ឆ្នុះស្ដៅដ៏ពព្រាល
ពព្រោងពព្រាយបីសស្ដៅ ។

៣៦៣. ស្ដេចនាំមហេសីស្ថិតនៅ គយគន់ទតទៅ
អាស្រមប្រសើរសោភា ។

(1) RIB : mahāmunī sīl sar
(2) RIB : nara:po ṭă tirekā
(3) RIB : ṭal'
(4) MBN : kaem kāl
(5) RIB : ciñcāc traṭāc

៣៣៤. ព្រះសរសើរថាហៃលក្ខណា ចេះជាងរចនា
សាលាត្រកាលជ័វិស័យ ។

៣៣៥. ធារងទម្ងន់បងត្រៃ បងមកនៅព្រៃ
អាស្រ័យភ្ញើទុក្ខធាហោង ។

៣៣៦. ព្រះអនុជនុនសិរទៀបរង ក្រាបក្រោមបាទបង
បង្គំប្រណម្យទូលថា ។

៣៣៧. បពិត្រសូមព្រះករុណា កុំមានព្រះចិន្តា
ប្រណីទម្ងន់នូវព្រួយ ។

៣៣៨. ខ្ញុំជាបុរសកម្មករ(1) មួយ ធ្វើម្លេះពុំព្រួយ
ពុំក្រាន់ចំណាប់ភក្តី ។

៣៣៩. ដូចកាលនាងកៃកេសី ឯស្តើមភាឡតី
ព្រះអង្គក៏ឲ្យព្រះភិរុត ។

៣៤០. ខ្ញុំប៉ងថ្លែងសរធ្វើគត់ យកភាព្យថ្វាយបទ
ព្រះអង្គពិសេសឃាត់ឯង ។

៣៤១. ហេតុព្រះទ័យទិញប្រាបឈ្មោង ប្រុះប្រាជ្ញាក្រែង
ទេវានុទេវរីងស្នង ។

៣៤២. ពីថ្ងៃនេះទៅតោតហោង ខ្ញុំនូវយករូបរាង
ព្រះជន្មព្រះបាទដើស្នា ។

៣៤៣. ទោះមានសត្រូវពាធា ដារខ្ញុំធាធា
នូវរងទម្ងន់ព្រះបពិត្រ ។

៣៤៤. ស្តេចស្តាប់ព្រះអនុជស្នេហាស្និទ្ធ ឈ្មោះសសុចរិត
សំលុតសំឡាញ់ភក្តី ។

៣៤៥. ក្សត្រាមបាមហោសី ពាំរព្រះអង្គបី
នូវព្រះអនុជមូលមិត្រ ។

៣៤៦. ស្តេចធំទើនពារពេទសាស្ត្រសិទ្ធ តបះការក្រមត្រឹត្យ
ប្រព្រឹត្តលើ(2) ខ្លួងបពិត ។

(1) RIB : kammakār
(2) RIB : loes

កណ្ឌ ទី៨

៣៧៧. កាលព្រះបាទស្រីទសរថ ស្ដាយទិវង្គត
រលត់ព្រះជន្មអនិច្ចា ។

៣៧៨. ព្រះមុនីវរសិទ្ធិ[1] មហា- ឫសីចេះរចនា
ធ្វើបើកព្រះសពសំស្ការ ។

៣៧៩. ទេពីព្រះក្រុមបរិពារ អស់ស្រីស្រីង្គារ
សឹងសោកស្រណោះក្សត្រថ្លៃ[2] ។

៣៨០. ទាំងមុខមន្ត្រីដទៃ សឹងសោកអាល័យ
បង្កើតនូវទុក្ខសល់ខ្លាត[3] ។

៣៨១. ស្រេចរិះរកពូជពង្សក្សត្រ ត្រងរាជសម្បត្តិ
សំបូណ៌ប្រវេណីនាថ ។

៣៨២. វរសិទ្ធិមុនីតែងរាជសារ មករាជបុត្របា[4]
គឺព្រះភិរុតរាជហោង ។

៣៨៣. នឹងឲ្យសេពសោយរាជ្យរង ទម្ងន់ក្នុងក្រោមត្រង
ប្រជារាស្ត្ររដ្ឋជ័យបុរី ។

៣៨៤. ក្សិណនោះនាងកៃកេសី ក្រោងព្រះមុនី
កុហកនូវកលជ័យមាយា ។

៣៨៥. លបលួចផ្ដាំដោយសារថា រាជសារនៃមហា-
ឫសីសុមេធវរសិទ្ធិ ។

(1) RIB : visiṭṭh (pas.)
(2) RIB : siṅ soy sokaṇal' ktāt'
(3) St. 680 : manque dans RIB
(4) RIB : rājaputr pāl

៣៨៦. រីនូវនាងកៃកេសី ឲ្យសារសរិនីយ
មេត្រីមកព្រះរាជបុត្រ ។

៣៨៧. ត្រាស់ឲ្យអញ្ជើញព្រះភិរុត នូវព្រះសុត្រុត
នូវធ្វើមង្គលអភិរេក ។

៣៨៨. នូវប្រដាប់ប្រដាភិសេក ព្រះរាមជាឯក
ឲ្យគ្រងពិភពអយុធ្យា ។

៣៨៩. ស្នងព្រះទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ដំកល់ព្រះរាជរាមហើយ ។

៣៩០. កុំព្រះភិរុតយូរឡើយ សត្វសារដល់ហើយ
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។

៣៩១. ទៅស្ថានបុរីរាជអយុធ្យា អភិសេកព្រះជេដ្ឋា
រាមាធិរាជគ្រប់គ្រង ។

៣៩២. ដងនោះអស់រាជទូតផង នាំរាជសារស្នង
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គបីសម័យ[1] ។

៣៩៣. យាងយាត្រាត្រេចត្រាំក្នុងព្រៃ ទៅតាំងយប់ថ្ងៃ
ប្រាំពីររទិវាតានេចរ ។

៣៩៤. ស្រេចបានដល់ស្ថានព្រះនគរ សម្ដេចព្រះវរ-
បិតានៃកៃកេសី ។

៣៩៥. ថ្វាយសារសុចរិតមេត្រី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតក្សត្រក្សាន្ត ។

៣៩៦. ថាបវ[2] នាងកោកល្យាណា នាងកៃកេសីសាន្ត
ក៏សូមព្រះពរពិធី ។

៣៩៧. ឲ្យព្រះរាមទេពធិបតី[3] គ្រងរាជបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

៣៩៨. ព្រះវរបិតាមាតា គឺអង្គក្សត្រា[4]
ស្ដេចត្រាស់ប្រើយើងខ្ញុំមក ។

៣៩៩. នានាំព្រះបណ្ដាំរួសរាក អញ្ជើញព្រះពន្លក
ទាំងពីរ[5] ព្រះអង្គលេលា ។

៤០០. ឲ្យទាន់ការប្រជា- ភិសេកព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជនាភយរាមទេព ។

៤០១. វរសិទ្ធិព្រះមុនីសារសេព[6] ស្ដេចជាខ្ញឹមក្លួប

(1) RIB : braḥ osṭh braḥ aṅg bhisamăy
(2) RIB : thā bīr
(3) RIB : oy rāmadeb debī
(4) RIB : pī aṅg ksatrā
(5) MBN : dāṃṅ pī
(6) RIB : siddhī braḥ munī sā seb

ត្រកូលអំបូរពង្សក្សត្រ ។

៧០២. ក្សិណនោះព្រះភិរុតអរក្តាត់ ថ្មមព្រះសុពណ៌បាទ
ដំកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៧០៣. ថ្ងៃឈ្មោះឆ្លោះព្រះភក្ត្រា ត្រង់នគរអយុធ្យា
លុតលើកព្រះករបីបង្គំ ។

៧០៤. តាំងព្រះសុត្រុតត្រេកអរនោរម្យ[1] សំងំថ្វាយបង្គំ
ចំពោះស្រុកស្រីអយុធ្យា ។

៧០៥. ក្រោមបើអស់អង្គសេនា មុខមន្ត្រីត្រា
យោធាអមាត្យមូលមក ។

៧០៦. ទូងទរស្គរភេរីរក ដុំតាលព្រឹទ្ធយក
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់អង្គា ។

៧០៧. ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធបុរោហិតហោរា រកពារដំពេលា[2]
ជាតិជាជំនើរមង្គល ។

៧០៨. យោគយាត្រាត្រៃចកបកល ត្រៀបរៀបហៃពល
ប្រកិតអាវុធឆ្វេងស្តាំ ។

៧០៩. ខ្មាន់ធ្នូករកាន់ធ្នូគាំ ខ្មាន់ស្នាបីធំណាំ[3]
រលៀបរលេនប្រួញព្រួស ។

៧១០. ខែលវ័នទួនទណ្ឌាបីប្រទេស ស្រុះស្រើបជ្រៀវជ្រើស
សន្ធឹកឆាភាធុំយជង ។

៧១១. ខ្មាន់គជជិះ[4]គជរៀបរង ខ្មាន់អស្សពាហាទ្វង
ប្រដាប់នៃតាជីជុំ ។

៧១២. សព្វសេះសៀងសូរសៃរឆង ក្លីងក្លស់អភិរម្យ
រំភាយរំភើយពាសពាត ។

៧១៣. ឯបមង់សែនក្វាន់ភាយភត់ ភាជរជិទិបខាត់
ពិជិត្រនូវរត្នសុវណ្ណ ។

៧១៤. ទង់ជ័យទ្បូងភាជរជា ទិព្វទង់ជ័យជា
ដរៃឆ្លូហ្លួណាស្រួចស្រាប់ ។

៧១៥. ស្រេចព្រះអាជ្ញាបីប្រញាប់ ផ្ទាប់បើប្រដាប់
សំភាប់អស់ភាជបរិពារ ។

៧១៦. ព្រះភិរុតភាជវិះវេលាកាល ព្រះសុត្រុតជត្រអាល[5]
ធូលថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

(1) RIB : trek ar ṭă bhiramy
(2) RIB : ṛksabār ṭă belā
(3) RIB : khmān' dhanū2 dhnịm kār kām̱
khmān' snā2 nām̱
(4) RIB : bandh
(5) RIB : trakāl

៣៨៦. រីនូវនាងកៃកេសី ឲ្យសារសវិនីយ
មេត្រីមក ព្រះរាជបុត្រ ។
៣៨៧. ត្រាស់ឲ្យអញ្ជើញព្រះភិរុត នូវព្រះសុត្រុត
នូវធ្វើមង្គលអតិរេក ។
៣៨៨. នូវប្រដាប់ប្រជុំអភិសេក ព្រះរាមជាឯក
ឲ្យគេងពិភពអយុធ្យា ។
៣៨៩. ស្នងព្រះទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ដំកល់ព្រះរាជរាមហើយ ។
៣៩០. កុំព្រះភិរុតយូរឡើយ សត្រូសារដល់ហើយ
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។
៣៩១. ទៅកាន់បុរីរាជអយុធ្យា អភិសេកព្រះជេដ្ឋា
ភាតាធិរាជគ្រប់គ្រង ។
៣៩២. ដងនោះអស់រាជទូតផង នាំរាជសារស្នង
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គបីសម័យ[1] ។
៣៩៣. យាងយាត្រាត្រេចត្រាំក្នុងព្រៃ ទៅទាំងយប់ថ្ងៃ
ប្រាំពីរទិវាតានេចរ ។
៣៩៤. ស្រេចបានដល់ស្ថានព្រះនគរ សម្ដេចព្រះវរ-
បិតានៃកៃកេសី ។
៣៩៥. ថ្វាយសារសុចរិតមេត្រី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតក្សត្រក្សាន្ត ។
៣៩៦. ថាបទ[2] នាងកោកល្យាណ នាងកៃកេសីសាន្ត
ក៏ស្ទួមព្រះតរពិធី ។
៣៩៧. ឲ្យព្រះរាមទេពធិបតី[3] គ្រងរាជបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។
៣៩៨. ព្រះវរបិតាមាតា គីអង្គក្សត្រា[4]
ស្ដេចត្រាស់ប្រើយើងខ្ញុំមក ។
៣៩៩. នានាំព្រះបណ្ដាំរួសរក អញ្ជើញព្រះតន្លក
ទាំងពីរ[5] ព្រះអង្គលោណា ។
៤០០. ឲ្យទាន់ការប្រជុំ- ភិសេកព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជតារាយរាមទេព ។
៤០១. វរសិទ្ធិព្រះមុនីសារសេព[6] ស្ដេចជាខ្ញីមក្លែប

(1) RIB : braḥ osṭh braḥ aṅg bhisamăy
(2) RIB : thā bīr
(3) RIB : oy rāmadeb debī
(4) RIB : pī aṅg ksatrā
(5) MBN : dāṃṅ pī
(6) RIB : siddhī braḥ munī sā seb

ត្រកូលអំបូរពង្សក្សត្រ ។

៧០២. ក្បែរណានោះព្រះភិរុតអរក្កាត់ ថ្នមព្រះសុពណ៌បាទុ
ដំកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៧០៣. បៃប្រែស្មោះស្ដោះព្រះភក្ត្រា ត្រង់នគរអយុធ្យា
លុតលើកព្រះករបីបង្គំ ។

៧០៤. តាំងព្រះសុត្រុតត្រេកមនោរម្យ(1) សំពះថ្វាយបង្គំ
ចំពោះស្រុកស្រីអយុធ្យា ។

៧០៥. ប្រាមប្រើអស់អង្គសេនា មុខមន្ត្រីត្រា
យោធាអមាត្យមូលមក ។

៧០៦. ឱ្យហែរស្គរភេរីរក ដំតាលត្រឹំយក
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់អង្គា ។

៧០៧. ព្រាហ្មណ៍ត្រឹមបុរោហិតហោរា រកពារដំពេលា(2)
ជាតិជាដំណើរមង្គល ។

៧០៨. យោគយាត្រាត្រៀមកបកល ត្រៀបរៀបពៃហពល
ប្រកិតអាវុធផ្ទៀងស្ដាំ ។

៧០៩. ខ្មាន់ធ្នូករកាន់ធ្នូតាំ ខ្មាន់ស្នាបីធំណាំ(3)
រលៀបរលេនប្រួញព្រួស ។

៧១០. ខែលវ័នងួនទណ្ឌាបីប្រទើស ស្រុះស្រេបផ្ទៀងផ្ទើស
សន្ធឹកធារាភ្ញុយដង់ ។

៧១១. ខ្មាន់គជជិះ(4)គជរៀបរង់ ខ្មាន់អស្សពាហាធ្វង់
ប្រដាប់នៃតាជីជុំ ។

៧១២. សព្ទសេះសៀងសូរសែងសម ក្ដីវិក្លស់អភិរម្យ
រំភាយរំភើយពាសពាត់ ។

៧១៣. ទៃបមន់ចៃសនត្វាន់ភាយភាត់ ភជរថខិមខាត់
ពិចិត្រនូវរត្នសុវណ្ណា ។

៧១៤. ទង់ជ័យស្លឹងភជរថា ទិព្វទង់ជ័យជា
ដរិង្ហប្លណាស្រួចស្រាប់ ។

៧១៥. ស្រេចព្រះអាជ្ញាបីប្រញាប់ ប្រាប់ប្រើប្រដាប់
សំរាប់អស់រាជបរិពារ ។

៧១៦. ព្រះភិរុតរាជរិះវេលាកាល ព្រះសុត្រុតដំត្រអាល(5)
ទូលថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

(1) RIB : trek ar ṭă bhiramy
(2) RIB : ṛksabar ṭă belā
(3) RIB : khmān' dhanū2 dhnịm kār kāṃ
khmān' snā2 nāṃ
(4) RIB : bandh
(5) RIB : trakāl

៧១៧. ព្រះអយ្យកោធិរាជា នូវព្រះអយ្យិកា
ក្សត្រក្សត្រីទាំងពីរដ៏ព្រះអង្គ ។

៧១៨. ស្រេចឡើងគង់រថដ៏បញ្ជាប់ ទឹមអស្សពាហាពង្ស
សិន្ធពប្រទេសទិព្វយាន ។

៧១៩. ពីរព្រះអង្គអរក្សេមក្សត្ត ស្រួលស្រើបស្មោះស្មាន
ជាបានយល់ទៀមភរិយា ។

៧២០. លេងភ្លេងពលពេរីសគ្រប់គ្នា សាន្តសេពនូវសុភ(1)
ទៀងដោយមាគ៌ានូវចម្ងាយ ។

៧២១. តូរ្យតន្ត្រីយ៍ត្រែស័ង្ខសាយ សេពសមស្សរស្ងាយ
រំពាងព្រៃត្រៃអឹងអាប់(2) ។

៧២២. ភ្លេងខ្លុយពេរីសព្រមសំរាប់ ព្រៀតថ្ងេះតប់(3)
ចាប៉ីនូវប៉ីអងង ។

៧២៣. តាខេខ្សែដៀវដេញលេង អង្គួចគ្រប់ភ្លេង
ដ៏ល្វេងនូវសព្ទស្គរគង ។

៧២៤. ស្រាផ្អាត់ពួចពាងនូវពិន្ទុង(4) ស្រាប្រាលដិបផង
ដិបរងអារ៉ងរៀបរៀង ។

៧២៥. ស្រាឯកចែកអ្នកលេងល្បៀង(5) ពលពេរីសព្រមច្រៀង
ល្បៀង(6) ល្បែងសាទរ ។

៧២៦. លុះនៃថ្ងៃប្រាំពីរពាននេចរ ទៀបកៅព្រះនគរ
បុរីអយុធ្យាយល់ ។

៧២៧. ស្ងប់ស្ងាត់ស្ងួន្យសោះសាសល់ នរអ្នកនុកូទល់
អំពល់អំពើសោកសាយ ។

៧២៨. ព្រោះប្រាសនិរាសព្រះនារាយ ភមទេពទៅឆ្ងាយ
ពុំយល់ព្រះអង្គដ៏ឧត្តម ។

៧២៩. អស់ប្រុសស្រីស្រុកតូចធំ នរគាមដ៏និគម
ចំណតជនបទជួញឆ្ងាយ(7) ។

៧៣០. ថ្មើរថ្មីទិសទីទេសនាយ ទល់ពុកូសោកសាយ
សឹងសោកសង្វេគដេស្នា ។

៧៣១. វង្វិលទាំងព្រះចន្ទ្រសុរិយា និទុរភិក្ស
ស្រែទំទាំងមេឃដ៏មណ្ឌល ។

(1) RIB : staeṅ stec līlā
(2) MBN : rambaṅ braḥ brai īṅ āy
basadhār sdoer niṅ kralāp'
(3) RIB : daḥ dāp'
(4) RIB : srā chmāt' buoc boeṅ biṅ daṅ
(5) RIB : caek as' anak spīeṅ
(6) RIB : lpaṅ
(7) RIB : nagar gām nigam
campat janapad juoñ chṅāy

៧៣២. ថ្ងៃដើមឆ្នាំហើយពុំយល់ អ្នកស្រែខ្វាយខ្វល់
នង្គ័លរនាស់ភាស់ផ្ទួរ ។

៧៣៣. ក្រៀមក្រំាងភាំងរាំងបឹងបួរ ស្រូវស្រែមានម្លូរ
សឹងស្ងួតសឹងស្ងិតស្ងឹកស្ងោម ។

៧៣៤. ពោះទាំងនៃព្រៃព្រឹក្សព្រោម ខ្លះខ្លោចជង៍ស្ងោម(1)
ក្រយាមសន្ធឹករុះរោយ ។

៧៣៥. បុប្ផាផលាផងរោយ ដើមជាលបីរបោយ(2)
រលេះស្រពាប់ទុំខ្ចី ។

៧៣៦. ពេញស្ពានឧទ្យានស្រះស្រី ឥតបុរសនារី
នូវរីះរកទើសភោគ្គា ។

៧៣៧. អន្តរធានទាំងភ្ញីផ្កា រោយរុះព្រៀបព្រា
គិតអ្នកនូវក្រងជួតសៀត(3) ។

៧៣៨. ទីងផ្លាប់លាយលាបនូវរមៀត ណាយពោះដង់សៀត
ពុំធ្វើប្រដាប់ខ្លួនឡើយ(4) ។

៧៣៩. រំរងស្ពាងអង្គទ្រង់ជាត្រើយ មិញមិនយល់ឡើយ
ពុំទ្រង់នូវផ្ទិមអម្ពរ(5) ។

៧៤០. ពីប្រាសនិភាសព្រះភូធរ អស់អង្គអ្នកនគរ
សឹងសោកសង្រេងទល់ទុក្ខ ។

៧៤១. ឥតឯល្ហែល្ហើយសាន្តសុខ សឹងស្ងប់ស្ងួតមុខ
ប្រម្លូសប្រឡាក់ទឹកភ្នែក ។

៧៤២. ប្តាត់ទាំងចាំរៀងភាំរែក ឈេងសើចស្រួលស្រែក
ក៏ស្ងាត់ពាក្យពុំឮឡើយ ។

៧៤៣. ព្រោះប្រាសព្រះមាសត្រាណត្រើយ សោកសោះឥតល្ហើយ
គិតល្ហែនូវទុក្ខវេទនា ។

៧៤៤. សំពត់ស្បៃអាវអាត្មា ពុំផ្លាស់ឡើយណា
មន្ទិលមិនទើងបោកបង់ ។

៧៤៥. ស្ងួតស្ងៃតវរទេវទ្រាទ្រង់ ស្លុតសោតសឹងបង់
ពុំបានបូជាព្រះនគរ ។

៧៤៦. អ្នកជិះសារសេះបើកបរ លះលែងចេញចរ
ត្រឡប់វិលវល់ចាចាយ ។

៧៤៧. អ្នកប្រត់(6) ភាជរថរៀបរាយ បំបោលបរឆ្ងាយ
បង្អាក់បង្អួស់គោគ្នា ។

(1) RIB : khlaḥ khloc smuk smom
(2) RIB : pī poy
(3) MBN et RIB : cuot cīet
(4) RIB : buṃ praṭāp' dhnịm aṃbar(ṇ)
(5) St.739 : manque dans RIB
(6) RIB : anak par

៧៤៨. សឹងបាត់ស្ងាត់ទាំងអាគា នរអ្នកយាត្រា
រវាំងរវៀលពោមក ។

៧៤៩. គ្រប់ត្រើះស្ពានស្អិតរៃរងរក គន្លាធុមមក
ជុតដោយមណ្ឌលអុជអាប់ ។

៧៥០. រូបរុំផ្សែងផ្សុំផ្សាយផ្សែងៗ សឹងស្អូន្យបីរងាប់
រល្អោះរល្អើត្រើះស្ពាន ។

៧៥១. អ្នកធ្វើស្រែស្រូវដោយខាន ទុំទៀបទឹកមាន
ស្រះស្រង់អន្លង់ជលសា ។

៧៥២. ឥតអ្នកមួយមកដឹកជា ប្រល្បោះប្រឡាយគង្គា
បង្ហូរបង្ហូតទឹកទៅ ។

៧៥៣. ជិតដើមស្រែស្រុកជ្រាលជ្រៅ ក្រាំងក្រៀមក្តាត់ក្តៅ
ផ្លៀតផ្លិតល្វៀនលេចស្អុកស្អឹង ។

៧៥៤. ឥតនរនៃរំពៃរំពឹង បាចបើកប្លូរបឹង
បង្ហូតបង្ហូរដោកដាំ ។

៧៥៥. ក្របីគោចូលដាន់ដំណាំ ចាក់(1) បង់តុំចាំ
រលឹងរបើកខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៧៥៦. មើលសព្វសេដ្ឋីទាំងឡាយ រៃរងធ្វើទ្រង់ទ្រាយ
សំអាតសំអាងត្រើះស្ពាន ។

៧៥៧. ដៃដែនក្រាក់ប្រុះបុះបាន ភាយរត្នមាសមាន
សន្ទឹកបង្អួចជើយងាយ ។

៧៥៨. សំពត់សំពាយត្រៃត្រាយ ខោខៀនលេចលាយ
ណាណាតប្លាលបាលជីល្បើ ។

៧៥៩. ស្រស់ស៊ីជំពូ(2) ទេសរំ កាសាសូត្រសម
នូវយមណាពាក់ពាត់(3) ។

៧៦០. តាំប្រាសនិភសមហាក្សត្រ សោះស្អូន្យស្ងប់ស្ងាត់
នាក្នុងកំលុងព្រះនគរ ។

៧៦១. ព្រះភិក្ខុតព្រះសុត្រុតចិរចរ ស្តោះទីឧត្តរ
ក៏ចូលដោយឲ្យរបន្ទាយ ។

៧៦២. យល់បាត់ឆត្រទង់ត្រាត់ត្រាយ ចង្ក្រង់ភាត់ភាយ(4)
រំលោលរយានក្រាសាទ ។

៧៦៣. ស្ងាត់មុខមន្ត្រីអមាត្យ គង់គាល់ព្រះបាទ-
សិរីទេសរជភជា ។

(1) RIB : cāk
(2) MBN et RIB : srī jambū
(3) MBN et RIB : nūv yamanā bāk' bāt'
(4) RIB : rat(n) rāy

៣៦៤. ស្វាត់ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធ សុំស្នូមយា- ចកចូលប្រាថ្នា
រឿង បានព្រះរាជទានទៅ(1) ។

៣៦៥. សេនាយោធាក្នុងក្រៅ ពលរេររឹងនៅ
សំរាប់ព្រះមហាក្សត្រា ។

៣៦៦. សឹងស្វាត់ស្ងួតស្ងប់ភក្ត្រា ទុរភិក្ខភាភា
ពាន់ពីរប្រការពោកពៃក្រ ។

៣៦៧. មួយបទុប្រោសព្រះដេស្សជ័យ សោយព្រះវិណាល័យ
មួយប្រោសព្រះរាមរាជបុត្រ ។

៣៦៨. ទាំងរាជសីតាទ្រង់ព្រត ព្រះលក្សលំអុត
ភក្តីព្រះរៀមរាមា ។

៣៦៩. ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ចេញចាកអយុធ្យា
ក៏ដេងទាំងរាជបុរី(2) ។

៣៧០. ព្រះភិរុតរិះថាហេតុអ្វី យល់អប្តីក្តី
ពុំដូចរៀងមកពីបុរាណ ។

៣៧១. នេះសមបុរីរាជស្ថាន ថ្ងៃក្រោមក្រែងមាន
កោណាហាលហើយពុំវែង ។

៣៧២. ព្រះសុត្រុតបង្គំទូលថ្លែង សមនូវកើតទុក្ខស្តែង
ដីដាទម្ងន់ពុំស្រាល(3) ។

៣៧៣. ដោយខ្ញុំយល់ហេតុនូវប្រការ ថ្លែកថ្កែកបីរង្គាល
មហាទុរយសយើងហោង ។

៣៧៤. បទព្រះរាមទេពពុំត្រង ប្រទេសីរាជវង
ទម្ងន់ពិភពដ៏បុរី ។

៣៧៥. ស្តេចខ្វាល់ព្រោះព្រះជននី អ្នកសូមពារពី(4)
សម្តេចព្រះវរបិតា ។

៣៧៦. ផាឲ្យអង្គអញឯងជា ក្សត្រសោយរាជណា
ពិភពអយុធ្យាគ្រង ។

៣៧៧. យល់ពុំករុណាអ្នកហោង អ្នកសោតជាធ្ងង
រំលងម្តេចព្រះដេស្សា ។

៣៧៨. នេះតម្លូវសមព្រះរាមា ស្តេចត្រេចយាត្រា
ចេញចាកពីព្រះនគរហើយ ។

៣៧៩. រីព្រះជនកសោកតតស្បើយ ទល់ទុក្ខតតស្បើយ
សោកស្តាយសព្វរាស្ត្រវេលា ។

(1) RIB : raeṅ pān pradhān praḍān dīeṅ dau
(2) RIB : kamphaeṅ dāṃṅ rājapūrī
(3) RIB : thā näy neḥ eṅ
sam koet dukkh dhnan' buṃ srāl
(4) RIB : dūl sūm rājy bī

៨១៣. ប្អូនជាទីក្សត្រវរវង្ស ស្ដេចឡើយព្រះអង្គអន្តរធាន
ដូចព្រះធម្មធារឬស្ថាន រលាយកណ្ដាលសមុទ្របង់[1] ។
៨១៤. កាលក្សត្រ[2] វិសេសសុទ្ធ ស្ដេចស្ដែងដត់ពិធីទ្រង់
កម្មំតបះបូជាប - កើតជាបុត្របុរសប្អូន ។
៨១៥. ស្ដេចរួមរក្សាគ្រប់គ្រង គិតឯឃ្លាំងបិតាស្ងួន
ផ្ដើមថៃថ្លៃដើមខ្លួន ខ្វីមព្រះរាជបុត្រភ្ជា ។
៨១៦. យើងខ្ញុំបុត្រទាំងនេះនៃ ស្ដេចពុំអាល័យទ្រង់ករុណា
ទីអាសូរព្រះរាមា ស្ដេចស្ងួនពុំដែលឲ្យមានឃ្លាង ។
៨១៧. ក្រែងអស់យើងខ្ញុំទាំងប្អូនបាន ធ្វើខុសមែនមានទោសឆ្កាំឆ្គង
ដឹងរអើយស្ដេចដោះចង បាបឫទ័យក្រោធបោះបង់បុត្រ ។
៨១៨. ឱះឱខ្ញុំចាំព្រះជន្មជាក់ ព្រះជនកអ្នកដ៏គង់ជិត
គំរប់ប្រាំមួយឆ្នាំគត់[3] កំណត់ព្រះជន្មព្រះបិតា ។
៨១៩. បង្កើតយើងខ្ញុំបុត្រប្អូន បរិបូណ៌ស្ងួនសល់ស្នេហា
ទីតម្រូវលះវេលា បោះបង់បុត្រភ្ជាអសារសោះ ។
៨២០. កាលកើតកោលាហល ពោតុអសូរមួយមានឈ្មោះ
បរទុស្តអសូរនោះ មកដណ្ដើមយកពិភព ។
៨២១. ត្រៃត្រឹង្សព្រះឥន្ទ្រា អស់ទេវតាភិតភ័យស្ញែងស្លប់
សីងទុលមកគោរព អញ្ជើញព្រះអង្គស្ដេចទៅឆ្ពោះ ។
៨២២. បរទុស្តអសូរយល់ ស្ដេចស្ដែងដល់ត្រៃត្រឹង្សស្ពោះ
បរទុស្តអសូរនោះ ដោះទ័ពរត់ចាញ់ចេស្ដា ។
៨២៣. តម្រូវព្រះអង្គបាត់ ក្រែងមហាក្សត្រស្ដេចវេលា
ទៅជួយព្រះឥន្ទ្រា- ធិរាជឬយើងពុំយល់ ។
៨២៤. ទីព្រះទិស្ម ព្រះទិព្វការ វិះរាជសារទៀងទៅដល់
ស្រីណោះបន្ទូលសល់ សីងសោះសូន្យអសារ[4] ពេក ។
៨២៥. ប្រមូលអស់យើងខ្ញុំ ទុវធ្វើបរមាភិសេក
ព្រះរាមព្រះទៀមឯក គិតរេករាជពិភពគ្រង ។
៨២៦. ទុះទីព្រះជន្មស្គាល់- ស្លាប់បានយល់បុណ្យបុត្រធ្លង
បានបរិបូណ៌ដូចទុវបំណង បំណាច់ចំណាប់ព្រះឫទ័យ ។
៨២៧. ទីស្ដេចឡើយប្រាសឃ្លាតឃ្លា ព្រួយព្រះចិន្ដាដល់ក្សត្រក្ស័យ
ស្មោយស្មគ៌ព្រះវិណាល័យ និរាសរកពុំយល់ឡើយ ។

(1) MBN : ralāy soḥ sūny poḥ paṅ'
(2) RIB : braḥ osṭh
(3) MBN : oḥ o cām̥ braḥ aṅg s-āt
nā braḥ pād srīdasarath
prām̥ muoy hmịn chnām̥ gat'
(4) RIB : āsūr

៨២៨- ព្រះភិរុត ព្រះសុត្រុតតតត្រើយ[1] សោយសោកពុំស្បើយ
សង្រេងនឹងព្រះបិតា ។
៨២៩- នាងកៃកេសីសោកា ធ្ងូមភាជបុត្រា
ដាក់លើទិភជ័ប្រាកដ ។
៨៣០- នាងបន្ទូលថាវៃឃាបុត្រ នាបីកំណត់
សព្វសរិលអស់អង្គមនុស្សផង ។
៨៣១- ពុំដែលនានឹងកន្លង ធៀសចាកឲ្យរង
អំពើអំពល់ពុំដែលបាន ។
៨៣២- ជាតិជរាមរណាមាន ជាតីកើតបាន
ជារូបចំរើនអង្គា ។
៨៣៣- ពុំវៃលងល្បើយលុះជរា ចាស់ចាកមរណា
ដោយក្តីសភាពស្លាប់ហោង ។
៨៣៤- ដូចកលផលបុប្ផាផង ក្រពុំរីកតែទង
ស្រទាប់ត្របកបុស្សបទរ[2] ។
៨៣៥- សឹងទីករៃងភាយកេសរ ក្លិនក្លែបជីបទរ[3]
ក្បិណារៃប្រែស្បើយល្ហើយគន្ធា ។
៨៣៦- ក្តីបរិចលេចតែទងវា ខ្ទីចាស់ផលា
ស្រគាលហើយទុំទៀងហោង ។
៨៣៧- ក្បិណាធ្លាក់ចុះចាកវៃលទង ដូចកំណើតសត្វផង
អន្តោលអន្ទាក់ភពស្ថាន ។
៨៣៨- ក្មេងពាលកណ្តាលចាស់មរមាន ជាបរិយោសាន
សំរេចសំរាប់សព្វសរិល ។
៨៣៩- ក្នុងភូមិភពចក្របង្វិល សង្សារទីងទិល
លន្លិកក្នុងមហាសមុទ្រ[4] ។
៨៤០- ទោះបីព្រះបាទទសរថ មានព្រះជន្មកំណត់
មួយសែនកោដិកល្បស្កល់ស្កប់ ។
៨៤១- លុះអំណើសសែនកោដិកល្បគ្រប់ ពុំអាចទល់ទប់
សឹងលុះនូវក្តីមរណា ។
៨៤២- វៃឃាបុត្រពន្លកមាតា រីជាតិជរា
មរជាសំរាប់រូបហោង ។
៨៤៣- ព្រះភិរុតរំលត់ទុក្ខផង ហើយទើបទូលស្នង

(1) RIB : trāṇ troey
(2) RIB : sradāp' trapak pak pusp
(3) RIB : baṅ' beñ gandh
(4) RIB : rūp raṅ kamm caṅ pī kaṅval' ṭūc kal gambhīr ma- hāmahant ṭā samudr

ជល្តឹងនាងកៃកេសី ។

៨៥៤. បពិត្រព្រះវរជននី ព្រះបិតានរបតី
នោះមិញសុគតហើយហោង ។

៨៥៥. រីព្រះរាមទេពដ៏កន្លង ព្រះរាជបុត្រច្បង
ឥឡូវស្ដេចគង់ស្ថានណា ។

៨៥៦. នាងប្រាប់ថាហៃបុត្រា ម្ដាយណាក់អ្វីបា
បណ្ដូលបណ្ដាច់ថ្លើមថ្លៃ ។

៨៥៧. រីព្រះរាមរៀមក្រោធក្រៃ នាំទេពីថ្លៃ
នូវព្រះលក្ស្មណ៍យាត្រា ។

៨៥៨. បោះបង់ចេញចោលនគរា ត្រេចព្រៃព្រឹក្សា
ពុំដឹងដំណឹងស្ថានស្ថិត ។

៨៥៩. ព្រះភិរុតឬព្រះវរមិត្រ រៀមរាជដ៏បពិត្រ
ដ៏ត្រេចព្រះព្រៃយាត្រា ។

៨៦០. ដូចអ្នកយកអគ្គីសោះសា ដាលដុតទ្រា
នូវថ្លើមដង្ហើមពោរពុះ ។

៨៦១. ដូចនូវបែកធ្លាយខ្ទាយចុះ ដូចខ្លោចឈ្លោចឈ្លុះ
ឱភាររន្ធត់ក្រោធក្រៃ ។

៨៦២. ទើបខំទប់ទូលនាងកៃ - កេសីនូវសម័យ
ព្រះរាមព្រះរៀមរត់ទៅ ។

៨៦៣. នោះព្រះរាមរៀមទោសជ្រៅ ទោសទាស់ក្រៃក្រៅ
នូវច្បាប់បុរាណក្សត្រា ។

៨៦៤. ព្រះបាទទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ស្ដេចក្រោធបណ្ដេញបរបង់ ។

៨៦៥. ឬមួយតៀរត្រៀងព្រះអង្គ ព្រះរាមវិះចង់
ទៅនៅនាព្រៃនោះឯង ។

៨៦៦. ដោយកម្មវិបាកបង្វៀង ឬមួយសោតក្រែង
មហាឫសីសិទ្ធី ។

៨៦៧. ឲ្យអាក់ខ្វល់ខ្វាក់កលអ្វី ព្រះជន្មានរបតី
ស្ដេចខ្វល់[1] ពុំនៅព្រះនគរ ។

៨៦៨. ឬមួយទោសពីព្រះវរ - កោកល្បាបរ
បណ្ដេញព្រះរាមរត់ទៅ ។

៨៦៩. មួយសោតព្រះបាទចោមចៅ ទសរថរាជចៅ
ព្រះជន្មាមាននៅឡើយ ។

៨៧០. ឬស្ដេចស្ដែងសុគតហើយ ព្រះអង្គកតត្រើយ[2]

(1) RIB : stec khmās
(2) RIB : trāṇ troey

ក៏រត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៨៦១- នាងប្រាប់សព្វសព្វសម័យ សំណោះថាវៃហា
ភិរុតរូបរត្នស្ងួនភ្ងា ។

៨៦២- កាលព្រះរាមទេពបងថា នាំរាជសីតា
ព្រះលក្ស្មអនុជចេញទៅ ។

៨៦៣- នោះព្រះជនកបានៅ ស្ដេចសោកស្ដាត់ស្ដៅ
ហឫទ័យទល់ទុក្ខវេទនា ។

៨៦៤- ពេលទាំងនេះអង្គព្រះបិតា ខ្វាល់បរបងថា
លុះលះវៀងរាជបុរី ។

៨៦៥- មួយសោតអង្គពាក្យពី មុនីវរសិទ្ធិ
មហាឫសីស្គាំស្គង ។

៨៦៦- នាងកេកយ្យាសោតហោង គិតឯមានប្រាង
រកាំរកៀសហឫទ័យ ។

៨៦៧- នាព្រះរាមទេពក្រោធក្រៃ រត់ទៅនៅព្រៃ
នោះហេតុពាក្យពីប្ដេជ្ញា ។

៨៦៨- អញឯងសូមសត្យវាចា ពីព្រះជនកបា
នូវឲ្យបាងជជាក្សត្រ ។

៨៦៩- សេពសោយរាជ្យរម្យរាស្ត្ររដ្ឋ គ្រប់គ្រងសម្បត្តិ
សំបូណ៌បុរីអយុធ្យា ។

៨៧០- មួយសោតអញសូមប្ដេជ្ញា ឲ្យព្រះរាមា -
ជរាជចេញចាកព្រះនគរ ។

៨៧១- ទៅធ្វើតបះការករ ក្នុងព្រៃពនធរ
អំណុងលុះបួនដណ្ដាប់ឆ្នាំ ។

៨៧២- ឲ្យសាងសីលវិញ្ញការកម្ម ស្រេចហើយនៃនាំ
ទេពីនូវព្រះអនុជា ។

៨៧៣- វិលមកស្រីអយុធ្យា នោះព្រះជនកបា
ប្រសិទ្ធព្រះពរអញហោង ។

៨៧៤- ឈ្មោះឯងព្រះរាមបុត្រច្បង អាក់ខ្វាក់ខ្វាល់ផង
ជាភេទទុំនៅព្រះនគរ ។

៨៧៥- ដោះបង់សម្ដេចព្រះភូធរ ទសរថព្រះវរ -
បិតាកាលស្ដេចពុំទាន់សុគត ។

៨៧៦- លុះឮជាព្រះរាមរត់ ស្ដេចសោករាជបុត្រ
សម្រេចនោះសោយទិវាល័យ ។

៨៧៧- ព្រះភិរុតស្ដាប់សព្វសម័យ ពាក្យពីនាងកៃ -
កេសីប្រាយប្រាប់ទាំងពិលាប ។

៨៧៨- ដើមឡើយប្រណាម្យព្រួញក្រាប លុះឮជាក់ច្បាប
ជាព្រះរាមរត់បទនោះ ។

៤៧៩. ព្រះភិរុតរិះរឹងខ្លាល់សោះ - សាសល់ក្បួនណានោះ
ក៏ញ័រព្រះបាទ្យទ័យក្រោធ ។

៤៨០. យកព្រះបាស្ដុកព្រះស្រោត តាំងពីរពុំកោត
ពុំស្ដាប់បន្ទូលនាងឡើយ ។

៤៨១. នេត្រច្រាលដែងដាលតិតស្បើយ[1] ទះព្រះបាស្ដហើយ
បីដូចរន្ទះខ្ទារខ្ទរ ។

៤៨២. ក្រោធក្រោកដាលដោះឡើងឈរ ដូចធ្នូវិទ្ធកព្រះនគរ
តាំងព្រះសុមេរញ្ញាប់ញ័រ ។

៤៨៣. សាគរពុះពោរអស្ចារ្យ ព្រះភិរុតរាជខ្លាល់
កក្រើកអំពើកប្រឹថពី ។

៤៨៤. ដានូវកាប់នាងកៃកេសី កាចកាឫកិណី
សម្លាប់ព្រះបាទទសរថ ។

៤៨៥. ឲ្យព្រះអង្គលុះសុគត ពោសតាំងនេះបទ
តែស្រីចណ្ដាលរឹងមាត់ ។

៤៨៦. គិតគួរអញឯងកាប់កាត់ ដាតីរបីកំណាត់
តប្បូវឲ្យក្ស័យជន្មា ។

៤៨៧. គឺមោះបទដាមាតា ជិតញ្ញើមរក្សា
អញរស់បទក្បួរគាត់ហោង ។

៤៨៨. វិទោសគាត់ជូនដីកន្លង ក្រៃលែងស្រីផង
កំប្រេតប្រាកដលោកីយ ។

៤៨៩. នាថ្លាប់វិស័យជាស្រី នៅនឹងប្ដីសី
សប្បាយបងប្អូនកូនចៅ ។

៤៩០. ម្ដេចដល់បណ្ដាលពោលជ្រៅ ឲ្យរំដួលក្ដៅ
ក្រៃក្រៅវិស័យក្សត្រី ។

៤៩១. ចណ្ដាលកាចកាឫកិណី សល់សម្លាប់ប្ដី
ជាក្សត្រប្រសើរសុគត ។

៤៩២. បទបានពាក្យម្ដេចខ្ជាមត់ ទើបព្រះទសរថ
ស្ដេចពុំរិះរេពាក្យសត្យ ។

៤៩៣. ពុំអាចឲ្យរាជសម្បត្តិ ព្រះរាមរៀមរាត្ន
ដ៏ជាព្រះរាជបុត្រច្បង ។

៤៩៤. បទទើសពាល់ពាក្យពេចន៍ហោង ស្ដេចខ្លាសរាស្ត្រផង
ស៊ូរត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៤៩៥. ព្រះជនកសោកមហាទៀងព្រៃ លុះព្រះជន្មក្ស័យ
ពុំបង់ពាក្យសត្យមេត្រី ។

(1) MBN : netr crāl jrāp jruot it spoey
RIB : netr crāl ṭaeṅ ṭāl jā troey

៨៩៦- ថាបើនាងកៃកេសី នេះពុំស្រដី
នោះតើមានទោសអ្វីឡើយ ។
៨៩៧- បើយកនាងនេះជាត្រើយ ស្មើយកកេសកើយ
លើព្រះអម្រឹត្យូវហោង ។
៨៩៨- មួយបាបបុរាណអញផង នាអញមករង
ខ្លួនចាប់ប្រតិសន្ធិ ។
៨៩៩- ក្នុងផ្ទៃនាងកៃកេសី ម្នោះមាយាស្រី
កុហកមុសាវាទខ្លាត ។
៩០០- បើអញសោយរាជ្យជាក្សត្រ នេះហើយក៏នូវស្លាត់
ប្រយោជន៍កើតក្ដីអន្តរាយ ។
៩០១- វិសត្រូវទៀតសោតមើលងាយ ពុំកោតខ្សឹតខ្ពាយ
ចចើកបំបែកស្រុកទេស(1) ។
៩០២- អង្គអញសោតកុំប្រហែស រករៀនសិល្បវិសេស
អំពីលោកីយនេះហោង ។
៩០៣- ទើបនូវបាននាំរូបឆ្លាស់ឆ្លង លះវៃងរំលង
ចំណងចំណាំទេភា ។
៩០៤- គួរថ្វាយបង្គំក្រាបលា នាងកោកល្យា
ទេពីពិសុទ្ធសីលវៃសយ ។
៩០៥- បំបាត់បាបទេភាភ័យ កំណើតក្សិណក្ស័យ
ចង្វៃប្រើអង្គអញបីស្រលះ ។
៩០៦- ហើយនូវសាងសីលសុទ្ធតបះ- កម្ពុកបនូវជំរះ
មន្ទិលអសោចបាបបង់ ។
៩០៧- អញនូវតាមដោយខ្លួនព្រះអង្គ ព្រះរាមស្ដេចគង់
ស្ថានណាអញទៅស្ថាននោះ ។
៩០៨- សម្ដេចព្រះភិរុតគិតស្មោះ នូវព្រះសុត្រុតផ្ដោះ
ច្រាសារនាងកោកល្យា ។
៩០៩- លុតជង្ឃ្យុននអង្គសិរសា ក្រញ៉ាក្រាបដ៏ក្រលា
មហាមណ្ឌលប្រថពី ។
៩១០- ផ្ទាប់ផ្ទាល់ព្រះលលាដដល់ដី ដែលដាក់សិរសី
នោះព្រះចរណីព្រោមព្រុត ។
៩១១- ព្រះលលាដព្រះជង្ឃដ៏ច្រត់ ដែលព្រះភិរុត
ជាកេរតិគន្ធងស្នាមនៅ ។
៩១២- នាងកោកល្យាហាហោ ព្រះភិរុតឡើងទៅ
នូវព្រះសុត្រុតអនុជា ។

(1) RIB : pampaek nūv kul bhines

៤៧៩. ព្រះភិរុតរិះរឹងខ្ញាល់សោះ - សាសល់ក្បួរណានោះ
ក៏ញ័រព្រះហឫទ័យក្រោធ ។

៤៨០. យកព្រះហស្តចុកព្រះសោត ទាំងពីរពុំកោត
ពុំស្តាប់បន្ទូលនាងឡើយ ។

៤៨១. នេត្រច្រាលដែងដាលតិតស្បើយ[1] ទះព្រះហស្តហើយ
បីដូចរន្ទះខ្ទារខ្ទរ ។

៤៨២. ក្រោធក្រោកដាលដោះញើងឈរ ដូចនូវភ្លូកព្រះនគរ
ទាំងព្រះសុមេរញ្ញាប់ញ័រ ។

៤៨៣. សាគរកុះពោរអស្ចារ្យ ព្រះភិរុតរាជខ្ញាល់
កក្រើកអំពើកប្រថពី ។

៤៨៤. ជានូវកាប់នាងកៃកេសី កាចកាឡកិណី
សម្លាប់ព្រះបាទទសរថ ។

៤៨៥. ឲ្យព្រះអង្គលុះសុគត ពោលទាំងនេះបទ
តែស្រីចណ្ឌាលរឹងមាត់ ។

៤៨៦. គិតគួរអញឯងកាប់កាត់ ជាពីរបីកំណាត់
តិបប្បូវឲ្យក្ស័យជន្មា ។

៤៨៧. គឺម៉ោះបទជាមាតា ចិញ្ចឹមរក្សា
អញរស់បទក្បួរគាត់ហោង ។

៤៨៨. រំពោសគាត់ជូនដីកន្លង ក្រៃលែងស្រីឯង
កុំប្រែតប្រាកដលោកីយ ។

៤៨៩. នាធ្លាប់វិស័យជាស្រី នៅនឹងប្តីសី
សប្បាយបរិបូរណ៍កូនចៅ ។

៤៩០. ស្តេចដល់បណ្តាលពោលទ្រៀវ ឲ្យរំដួលក្តៅ
ក្រៃក្រៅវិស័យក្សត្រី ។

៤៩១. ចណ្ឌាលកាចកាឡកិណី សល់សម្លាប់ប្តី
ជាក្សត្រប្រសើរសុគត ។

៤៩២. បទបានពាក្យស្តេចស្ទាមត់ ទើបព្រះទសរថ
ស្តេចពុំរិះរេពាក្យសត្យ ។

៤៩៣. ពុំអាចឲ្យរាជសម្បត្តិ ព្រះរាមរៀមរត្ន
ដ៏ជាព្រះរាជបុត្រច្បង ។

៤៩៤. បទទើសតាល់ពាក្យពេចន៍ហោង ស្តេចខ្លាសរាស្ត្រផង
ស៊ូរត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៤៩៥. ព្រះជនកសោតមហាទៀងទ្រៃ លុះព្រះជន្មក្ស័យ
ពុំបំពាក្យសត្យមេត្រី ។

(1) MBN : netr crāl jrāp jruot it spoey
RIB : netr crāl ṭaeṅ ṭāl jā troey

៨៩៦- ថាបើនាងកៃកេសី នេះពុំស្របដី
នោះតើមានទោសអ្វីឡើយ ។

៨៩៧- បើយកនាងនេះជាត្រើយ ស្មើយកកេសកើយ
លើព្រះអគ្គីឡូវហោង ។

៨៩៨- ជួយបាបបុរាណអញផង នាអញមករង
ទម្ងន់ចាប់ប្រតិសន្ធិ ។

៨៩៩- ក្នុងដៃនុះនាងកៃកេសី ដោះមាយាស្រី
កុហកមុសាវាទក្លាត ។

៩០០- បើអញសោយរាជ្យជាក្សត្រ នេះហើយក៏នូវស្លាត់
ប្រយោជន៍កើតក្តីអន្តរាយ ។

៩០១- រីសត្រូវទៀតសោតមើលងាយ ពុំកោតខ្សិតខ្លាយ
ចចើកបំបែកស្រុកទេស[(1)] ។

៩០២- អង្គអញសោតកុំប្រហែស រករៀនសិល្បវិសេស
អំពីលោកីយនេះហោង ។

៩០៣- ទើបនូវបាននាំរូបផ្លាស់ផ្លង លះវៃងវំលង
ចំណាងចំណាំទេរា ។

៩០៤- ក្សួរថ្វាយបង្គំក្រាបលា នាងកោកល្យា
ទេពីពិសុទ្ធសីលវៃសយ ។

៩០៥- បំបាត់បាបវេរាភ័យ កំណើតក្សិណក្ស័យ
ចវៃប្រិអង្គអញបីស្រលះ ។

៩០៦- ហើយនូវសាងសីលសុទ្ធតបះ - កម្មកបនូវដំរះ
មន្ទិលអសោចបាបបង់ ។

៩០៧- អញនូវតាមដោយដូវព្រះអង្គ ព្រះរាមស្តេចគង់
ស្ថានណាអញទៅស្ថាននោះ ។

៩០៨- សម្តេចព្រះភិរុតគិតស្មោះ នូវព្រះសុត្រុតផ្តោះ
ប្រាសាទនាងកោកល្យា ។

៩០៩- លុតជង្ឃុនុនអង្គសិរសា ក្រូញក្រាបដ៏ក្រលា
មហាមណ្ឌលប្រថពី ។

៩១០- ផ្កាប់ផ្កាល់ព្រះលលាដដល់ដី ដែលដាក់សិរសី
នោះព្រះចរណីព្រោមព្រុត ។

៩១១- ព្រះលលាដព្រះជង្ឃដ៏ជ្រត់ ដែលព្រះភិរុត
ជាកេរតិតខ្លួងស្លាមនៅ ។

៩១២- នាងកោកល្យាហាហៅ ព្រះភិរុតឡើងទៅ
នូវព្រះសុត្រុតអនុជា ។

(1) RIB : pampaek nūv kul bhines

៩១៣- នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកា ព្រះហស្តដ៏ប្រទា
ទិនទុបអង្គព្រះភិរុត ។

៩១៤- នាងឃ្មុញព្រះបាទទសរថ ពិលាបលុះលត់
រលាយរំសាយសោកស្ងួរ ។

៩១៥- ថ្លែងថាតាំងទឹកនេត្រអាក់អួល ដង្ហើមខ្សឹកខ្សួល
ស្រក់ទឹកព្រះនេត្របីរលាយ ។

៩១៦. នាងប្រាប់ដោយដំណើរព្រះរាម រត់ស្ដេចឲ្យតាម
ទៅឃាត់មិនឲ្យចេះចេរ ។

៩១៧- អ្នកពុំវិលថ្កានព្រះនគរ ឡើយលុះចេញចរ
ក៏ត្រេចព្រះព្រៃយាត្រា ។

៩១៨- ព្រះបាទទសរថរាជា សោកព្រះរាមា-
ធិរាជលុះស្ដេចសុគត ។

៩១៩. នាងប្រាយប្រាប់ព្រះភិរុត ដូចដើមពាក្យមត់
នាងកៃកេសីសូមពរ ។

៩២០- វរសិទ្ធិមុនីប្រើសារល អញ្ជើញព្រះភិរុតចរ
គូព្រះសុត្រុតអនុជា ។

៩២១- មកលើកព្រះសពព្រះបិតា ព្រះអង្គអនិច្ចា
លុះសោយព្រះទិវង្គត ។

៩២២- នាងកៃកេសីមកមត់ ប្រើប្រាប់ព្រះភិរុត
ថានូវស្ដាប់ប្រជា– ។

៩២៣- ភិសោកព្រះរាមរាជា . ស្អប់ព្រះបិតា
នោះសឹងមុសាវាទទេ ។

៩២៤- នាងប្រាប់អស់សាថិឥតទេ[1] ក្បួណនោះឯងឯង
ព្រះភិរុតរឹងក្រេវក្រោធក្រៃ ។

៩២៥- ដឹងដើមសារសព្វសម័យ ពាក្យពីនាងកៃ-
កេសីក៏ប្រើធ្វើកល ។

៩២៦. ដងនោះមហាមុនីនិមល មកថ្កានមណ្ឌល
ប្រាសាទនាងកោសល្យា ។

៩២៧- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតអនុជា យល់វរសិទ្ធិមហា-
ឫសីមកសួរពត៌មាន ។

៩២៨- ទុបយំលើប្រាសាទស្ពាន លុះបន្ទោសោកស្រាន
ស្រេចស្ងួរព្រះបាទគិសី ។

៩២៩- ប្រាយប្រាប់អស់ពាក្យពេចន៍ពី ព្រះជនកនរបតី
ក៏សោកព្រះរាមរាជបុត្រ ។

៩៣០- ថាលៃហាព្រះស្រីជីភិរុត ព្រះជនកបាសុគត

(1) RIB : it dve

ដ៏ក្រៃដណ្តាប់ថ្ងៃ ហើយ ។

៩៣១. ពុំគួរយើងថ្ងូរថ្ងួងឡើយ បន្ទោរសោកស្បើយ
សំរេចព្រះសពសំស្ការ ។

៩៣២. នាព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ ស្តាប់ព្រះបន្ទូលសារ
មហាឫសីវរសិទ្ធិ ។

៩៣៣. ឲ្យរៀបទស្គរជ័យភេរី ផ្លុំមុខមន្ត្រី
នូវពលសកលយោធា ។

៩៣៤. ប្រដាប់មណ្ឌបសុវណ្ណា ភាយរត្នរចនា
រូបឋានពិមានត្រៃត្រឹង្ស ។

៩៣៥. លើខ្ពងព្រះសុមេរស៊ឹមស៊ឹង បរិពន្ធ(1) ជុំវិញ
ស៊ឹងរត្ននូវនពសុវណ្ណា ។

៩៣៦. ហើយយកព្រះសពព្រះបិតា ដ្កល់ផ្តើងបូជា
ព្រះភ្លើងសំរេចសំស្ការ ។

៩៣៧. ស្រេចមហាឫសីមុនីអាត្ម(2) ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធភិណាចារ្យ
មន្ត្រីសេនាដ៏អនេក ។

៩៣៨. នូវប្រដាប់មង្គលអតិរេក ប្រជាមាភិសេក
ព្រះភិរុតឲ្យសោយរាជ្យវង ។

៩៣៩. ទម្រង់ថ្កុំក្រោមត្រប់ត្រង សេពសោយរាជ្យស្នង
សម្តេចព្រះវរបិតា ។

៩៤០. ព្រះភិរុតក្រោធទ្រង់ព្រះចិន្តា ឥតចិត្តចេតនា
នូវជប់សោយរាជសម្បត្តិ ។

៩៤១. ដូចអ្នកយកពិសពស់(3)ក្តាត់ ជាក់ជិវ្ហាថ្វាត់
ស្ទើរក្ស័យព្រះជន្មកាលនោះ ។

៩៤២. ស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តាជាពោះ អញសោយរាជ្យផ្តោះ
ស្នាលស្នងព្រះវរបិតា ។

៩៤៣. ដោយពាក្យអ្នកតាំងនេះណា ស៊ឹងហៅបានហា
ដូចពាក្យនាងកៃកេសី ។

៩៤៤. លោកដែលដល់សម្លាប់ប្តី ឈ្មោះតើគាប់អ្វី
ក៏នឹងថ្ងូលចិត្តព្រមដង ។

៩៤៥. គួរព្រះរាមរាជបុត្រច្បង ស្តេចសោយរាជ្យស្នង
សម្តេចព្រះវរបិតា ។

(1) MBN : paribā
RIB : paribhaṇḍ
(2) RIB : munī āth
(3) RIB : bis bal

៩៤៦. លុះស្ថិតរាជនោះកាលណា ទើបយកអនុជា
ដឹកល់ប្រគល់រាជ្យរម្យ ។

៩៤៧. ហេតុចិត្តឧត្ថាស(1) ជាប់បំ- បែកជាកោសធំ
បង្កើតកោលាហលក្រៃ ។

៩៤៨. ពោះប៉ិឲ្យអញសោយរាជ្យនៅឡ. ព្រះនគរនេះនៃ
អញទើមតាំងដល់ប្រាជ្ញា ។

៩៤៩. អញនូវយកព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ទំលាយអង្គទិព
អញបង់ឲ្យលុះអន្តរាយ ។

៩៥០. មួយសោតអញនូវតាមពៅថ្វាយ បង្គំព្រះបាទនារាយ
ហើយសូមអញ្ជើញស្ដេចមក ។

៩៥១. ពោះបីព្រះរាមជ័ពន្លក តុំវិលវិញមក
ប្រយោជន៍ប្រវេណីក្សត្រ ។

៩៥២. អញនូវបំរើប្រតិបត្តិ ព្រះបាទទៀមរត្ន
បីដូចព្រះលក្ស្មណ៍នោះហោង ។

៩៥៣. ឯមហាឬសីព្រាហ្មណ៍ផង ឯកមន្ត្រីឆ្លង
ពីរឯរិះតំរង់មហាក្សត្រ ។

៩៥៤. ពុំអាចនូវទូលទាំងឃាត់ ព្រះភិរុតខ្វាល់ក្ដាត់
ប្រើព្រះសុត្រុតអនុជា ។

៩៥៥. ឲ្យរូបភេរីឃោសនា ជុំរាជយោធា
សេនាមុខមន្ត្រីផង ។

៩៥៦. ខុនគជរៀបគជផ្លូវរដ្ឋង ខុនពាជីផង
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់ក្ងិតក្ងង់ ។

៩៥៧. ខុនរថរៀបរថបីរហាប់ សោតសឹងប្រាណប្រុង
ប្រដាប់សំរាប់រថភាយ ។

៩៥៨. ខុនពលផ្ទើរដើរទាំងឡាយ ប្រាមប្រាប់សព្វសាយ
សឹងសោមនស្សសាទរ ។

៩៥៩. ឮជាព្រះភិរុតនឹងចរ ទៅទូលព្រះភូធរ
វិលមកមណ្ឌលស្ថានស្ថិត ។

៩៦០. ដូចអ្នកយកទឹកអម្រឹត មកស្រោចស្រប់ចិត្ត
គ្រាកាលត្រូវដាក់ភ្លើងក្រៃ ។

៩៦១. សោតសឹងព្រមត្រើសហឫទ័យ ហេតុក្ដីអាល័យ
អាណោះសម្ដេចភូវនាថ ។

៩៦២. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ ពាសពាក់ជដា
សម្ភារសំបកឈើក្រង់ ។

(1) RIB : opās

៩៦៣. ប្រែប្រាណាបីរូបបានបាក់អង្គ ឫសីសិទ្ធពរពង្ស
ពិសេសពិសុទ្ធសីលា ។

៩៦៤. ឡើងលើរាជរថយាត្រា គគឹកដូចជា[1]
គេគោះទាំងរាជដ៏បុរី ។

៩៦៥. នាងកោកល្យាក្សត្រី នាងកៃកេសី
ប្រតីនូវនាងស្រមុត ។

៩៦៦. សឹងឡើងគង់លើរាជរថ តាមព្រះភិរុត
សន្និកធារាធរណី ។

៩៦៧. អស់ភ្លេងភ្លាត់តូរ្យតន្ត្រីយ ត្រៃសង្ខភេរី
រៀបរៀងដោយដងមាគ៌ា ។

៩៦៨. ស្តេចទៅទាំងទុក្ខសោកា ស្ទួតព្រះភក្ត្រា
ឱភាតាន់តឹងរួលក្រំ ។

៩៦៩. ស្តេចប្រាមពុំឲ្យដំផ្លុំ តន្ត្រីយសេពសម
ប្រគំបំរើឡើយហោង ។

៩៧០. លុះទៅដល់ព្រះបាទបង ឈងភ្លេងភ្លាត់ផង
ជំរៀងបំរើព្រះអង្គ ។

៩៧១. រាជរថព្រះភិរុតស្តេចគង់ ថ្កល់ធ្មើងយាក់អង្គ
មណ្ឌលនៃព្រះចន្ទ្រា ។

៩៧២. អស់មុខមន្ត្រីសេនា ស្រីស្នំព្រៀបព្រា
រូបបានតាភាកាសធរ ។

៩៧៣. ស្តេចចេញចាកក្សួរព្រះនគរ ពល់ក្រាស់វិករ
កក្រើកអំពើកប្រថពី ។

៩៧៤. ប្រាំមួយម៉ឺនអក្ខោភិនី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។

៩៧៥. ស្តេចចរលុះរសៀលសុរិយា ស្តេចដាក់នៅនា
ឧទ្យានដែលព្រះរៀមផ្ទុំ ។

៩៧៦. ស្តេចលុតលើកករបីបង្គំ គក់ឱរាយំ
ស្រណោះព្រះរៀមដៃស្នា ។

៩៧៧. លុះព្រឹកស្រាងស្រែចទិវា រំស្តួងស្តេចលេលា
ទៅដល់ឆ្នេរមហានទី ។

៩៧៨. សួរសព្ទសេនាសេនីយ រាជរថពាជី
នូវពលសកលយោធា ។

៩៧៩. សន្និកត្រៃព្រឹក្សបព្វតា ធ្លាក់ធ្លាយសេលា
មហានទីបីរលក ។

(1) RIB : dau jā

កណ្ឌ ទី៩

៩៨០- ឯវៃនោះកុម្ភ័នចេញមក   ដោកបើកភ្នែកដក
ក៏មើលទៅយល់យោធា ។

៩៨១- យល់អស់រាជរថអស្សពាហា   គជសារសេនា
នូវរេពលពាលក្រាស់ក្រៃ ។

៩៨២- កុម្ភ័នក្រោធញ័រឫទ័យ   គិតអស្ចារ្យស្ម័យ
ថានេះនាងកៃកេសី ។

៩៨៣- អភិសេកព្រះភិរុតជាតិ -   ស្នូររាជបុរី
បុរាណនៃស្រីអយុធ្យា ។

៩៨៤- នេះសមព្រះភិរុតរាជា   នាំពលយោធា
មកតាមព្រះរាមនូវព្រះលក្ស្ម ។

៩៨៥- លោកដែលជង្គើមរាជ្យអ្នក   បានត្រងរាស្ត្ររក្ស
ដោយពាក្យនាងកៃកេសី ។

៩៨៦- ស្ដេចពុំឃ្លានរាជបុរី   ហើយនាំទេពី
ជាបីនូវព្រះអនុជា ។

៩៨៧- មកនៅនាព្រៃបព្វតា   ធ្វើតបៈកម្មជា
ឫសីពិសេសសិទ្ធពារ ។

៩៨៨- ស្ដេចហើយព្រះភិរុតនាំប-   រិវារពលនិករ
មកតាមធ្វើគត់ព្រះអង្គ ។

៩៨៩- ពោះបីព្រះភិរុតនេះខ្ញង[1] -   ពលមកត្រៃចត្រង់
អញ្ជើញព្រះរាមនរបតី ។

(1) RIB : baṅs

៩៩០. វិលទៅសោយរាជ្យនាបុរី នោះអញមេត្រី
សំណោះសំណាលសួរសាន្ត ។
៩៩១. ស្ដឹកបើភ្លេចភ្លើយបាន ដោះមកទុកភាន
បំពានពិឃាតបិ៍ព្រះអង្គ ។
៩៩២. អញនូវផ្លាញព្រះកិរុតប្លែងប្លុង ឲ្យវិនាសបង់
ទាំងពលសកលយោធា ។
៩៩៣. ហើយអញយកព្រះភរិយា ទៅសោយរាជ្យា
ស្រីអយុធ្យាដ៏ប្រាកដ ។
៩៩៤. យល់ជាទ ព្រះកិរុតរាជបុត្រ ព្រះជាទទសរថ
ក៏ទៀបសរអញជានឬ ។
៩៩៥. កុវ័ននឹងបំពង់ឫស្សី រំពងទាំងនៃត្រ
អស់ពលក្រុំមួយម៉ឺនមក ។
៩៩៦. ឲ្យមូលទូកទាំងម៉ឺនសឹក ក្នុងនៃត្រហើយយក
នូវគ្រឿងអាវុធសស្ត្រា ។
៩៩៧. ចូលចាំសព្វច្រកអធ្វា ដោយភ្នេរគង្គា
បង្កប់នូវកិច្ចក្លួមក្លាត់(1) ។
៩៩៨. ប្រាប់ជាគ្នាយើងប្រយ័ត្ន អញនូវផ្លាញក្សត្រ
នេះឲ្យវិនាសអន្តរាយ ។
៩៩៩. ពោះទាំងទេពតាស្លូតនាយ អញនូវជាញ់ឲ្យខ្លាយ
ប្រល័យទាំងស្លូតវិនាសបង់ ។
១០០០. ម្ដេចឲ្យព្រះរាមទេពទ្រង់ សំបកឈើគង់
ត្រមោចព្រះអនុជទេពី ។
១០០១. នេះបទនាងកៃកេសី ជំណើមរាជ្យពី
ព្រះរាមមកឲ្យព្រះកិរុត ។
១០០២. អញនូវថ្លែងសរបីប្រាកដ ឲ្យខ្ទាត់ដល់សមុទ្រ
បង្អើរទាំងពលយោធា ។
១០០៣. កុវ័នទឹងខិងឯមហិមា រៀបពលត្រៀបត្រា
បណ្ដាក់ដោយភ្នេរនទី ។
១០០៤. កាលនោះអង្គឯកមន្ត្រី ទូលព្រះនរបតី
ព្រះស្រីកិរុតរាជា ។
១០០៥. បពិត្រស្ងួនព្រះចិន្ដា នាំយើងយាត្រា
មកដល់នគរនេះនៃ ។
១០០៦. មានប្រមាញ់មួយជាស្ដេចនៃព្រ ឈ្មោះកុវ័ននៃព្រ
នូវឫទ្ធិតេជៈបីទូរ ។

(1) RIB : cūr cāṃ sabv crak ādhvā
pañkap' ātmā
pañkot hoey buon klaṃ klāt'

១០០៧. រីកម្លាំងគីតួគជសារ(1) ស្មោះខ្លាំងពេញពល
មានពលប្រាំមួយម៉ឺនដៃ ។
១០០៨. កូចិនខ្ពស់ធំស្ពឹមស្មៃស្កុ ស្មោះស្មើភ្នំនៃ
មមា មមួរយោជនា ។
១០០៩. កាលព្រះរៀមស្ដេចដល់ស្ថាន នេះព្រះរៀមបាន
ជាមិត្រនឹងកូចិននោះ ។
១០១០. កូវិនស្មើស្មុំពាងពោះ ចងចិត្តស្មើស្មោះ
សម្លាញ់សំលូតតតត្លង ។
១០១១. ហើយកូចិនឯងចម្លង ព្រះរាមស្ដេចឆ្លង
លុះរួចទៅត្រើយខាយណា ។
១០១២. នេះតម្ងួរ ព្រះអង្គយាត្រា នាំពលយោធា
ពលគជតាជីសារថី ។
១០១៣. បរិពារពាសពេញប្រថពី មកដល់នទី
ដៃជនបាន ព្រះរៀមនេះតម្ងួរ ។
១០១៤. ក្រែងស្ពានស្ដេចនាំពលញូរ មកជាសត្រូវ
នឹងព្រះរៀមភជភមា ។
១០១៥. ក្រែងកូចិនខឹងពុះពារ ការព្រះជេដ្ឋា
ប្រយ័ត្ននឹងព្រះនរបតី ។
១០១៦. គាត់ពុំដឹងដើមមកនូវក្ដី ជាតិជាមេត្រី
បង្គំព្រះរៀមក្សត្រថ្លៃ ។
១០១៧. ព្រះភិរុតក្រាបព្រះបាឬទ័យ ដឹងដើមត្រើរត្រូ
ពន្លឺកនូវឫទ្ធិដេស្ដា ។
១០១៨. ឯងនោះកូចិនយាត្រា លុះឆ្នេរគង្គា
ប្រយោជន៍ទទួលសឹកសារ ។
១០១៩. មើលយល់អស់រាជបរិពារ គប់គាល់ក្រាស់ក្រាល
អនេកអនន្តជាសងា ។
១០២០. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតជាតិជា ស្ទប់ស្ទាត់ព្រះភក្ត្រា
ក៏ប្រួញពុំត្រើសរួសរាយ ។
១០២១. សោតសឹងទល់ទុក្ខសព្វសាយ ពិតពុំសប្បាយ
តាំងពលរេរាជបរិពារ ។
១០២២. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ សឹងពាក់ជដាធារ
សម្ភារសំបកឈើទ្រង់ ។
១០២៣. កូចិនសន្ធប់លុតជង្ឃ្យ ស្រយាកអស់អង្គ
ក៏ផ្ទាក់ផ្គួរកាំពីដៃ ។

(1) RIB : rī kamlāṃṅ git ṭă gajendr sār

១០២៤. ដាក់ជាព្រះភិរុតមកវៃ - ត្រើរករៀមវៃខ្លួ
អាល័យសម្ដេចភមា ។
១០២៥. កូវ៉ិនលុះលាន់មាត់ថា អះអញស្មានជា
ព្រះភមនូវព្រះជ័ភិរុត ។
១០២៦. ស្ដេចខ្លាល់សំដាក្ខាបទ ព្រះបាទទសរថ
ដោយពាក្យតាងកៃកេសី ។
១០២៧. អភិសេកព្រះភិរុតជាត - ស្នូរភជជ័បុរី
ព្រះភមព្រះទៀមខ្លាល់ហោង ។
១០២៨. ហើយព្រះភិរុតមោះមកប៉ង ជាសត្រូវផង
សម្ដេចនាភយភមា ។
១០២៩. តុំដឹងដើមព្រះភិរុតជា ឈ្មោះទេកូវិលា
កម្លូវមកតាំងទុក្ខទល់ ។
១០៣០. កូវ៉ិនអន្សាស្រ័យយល់ សព្វប្រការកល
ដំរិណាងដំណើរនោះផង ។
១០៣១. ជឿជាសុភាពពិតហោង ទើបកូវ៉ិនក្ដង
ថ្វាត់ថ្វាយបង្គំកាលនោះ ។
១០៣២. ព្រះភិរុតយល់កូវ៉ិនឆ្ពោះ មកថ្វាយបង្គំឈ្មោះ
សំលូតពិតពីហឫទ័យ ។
១០៣៣. វិស្ដងស្ដេចលើកព្រះហស្ដាខ្លួ នមស្ការធ្មើរពៃព្រ
រីងហើយសំណោះស្នេហាស្និទ្ធ ។
១០៣៤. កូវ៉ិនទូលជាបពិត្រ នាស្ដេចទ្រង់ក្រិត្យ
ព្រះក្រមពិសុទ្ធសីលា ។
១០៣៥. តីរអង្គព្រះលក្ស្មអនុជា សឹងរិប្រប្រាណជា
មហាឫសីសុន្ទរ ។
១០៣៦. ហើយស្ដេចចេញចាកព្រះនគរ ត្រេចពៃព្រពនចរ
មកជាក់ទ័ពទីទុរគម ។
១០៣៧. នាំតាំងទេពីព្រះស្និ បរិពារនារដំ
អនន្តអនេកពេកក្លាត់ ។
១០៣៨. ស្ដេចតុំសោយរាជសម្បត្តិ បរិបូណ៌ជាក្សត្រ
អស់តិភពតារអយុធ្យា ។
១០៣៩. ដងនោះព្រះភិរុតឆ្លើយថា ឱហាកូវ៉ិនបា
ដីជាតស្នូរស្ដេចពៃព្រ ។
១០៤០. នាព្រះភមទេពថ្លាខ្លួ រាជបុត្រធ្សដាន
ស្ដេចតុំសោយរាជ្យរក្សរាស្ត្រ ។
១០៤១. ម្ដេចឡើយអង្គអញ១ឃ្លាស[1] លោភលុះប្រាណប្រាស

(1) RIB : upās

ជាភយនរបតី ។

១០៤២. នេះឥឡូវអញ្ញាបង់ជ័បុរី ប្រយោជន៍យកសិរសី
មករឯព្រះបាទរពិន្ទ(1) ។

១០៤៣. សូមអញ្ជើញសម្ដេចព្រះភូមិន្ទ ភជាធិបតិន្ទ្រ
នូវព្រះទេពីវនិតា ។

១០៤៤. វិលថ្កានស្រុកស្រីអយុធ្យា សេពសោយភជ្យជា
ឥស្សរកំពូលពង្សក្សត្រ ។

១០៤៥. ឯងនោះកូវ័នអរក្ដាត់ ក្រឹញក្រាបប្រណិប័ត
បង្គំក្រាបក្រោមបាទ ។

១០៤៦. សរសើរព្រះភិរុតថា ក្រាសវៃឯណោភា
ឥន្ទ្រា ណោពោភ័យឯង ។

១០៤៧. ពាក្យពិតទៀងឥតក្ដង ដើរដោយនូវគន្លង
ព្រះធម្មអារ្យសត្យសច្ច ។

១០៤៨. នាស្ដេចមកយកគោរព ប្រតិបត្តិអង្គអ-
ភិវាទអញ្ជើញព្រះបង ។

១០៤៩. កាលព្រះរៀមស្ដេចយកក្ដង អស់មហាឫសីឯង
សឹងអរទទួលព្រះអង្គ ។

១០៥០. នេះឯងស្ថានដែលស្ដេចគង់ ហើយស្ដេចផ្ទំក្នុង
អាស្រមស្រេចមួយរាត្រី(2) ។

១០៥១. លុះព្រឹកស្ដេចនាំព្រះទេពី ព្រះអនុជនរបតី
លេលាចេញចាកព្រះអាស្រម ។

១០៥២. ព្រះភិរុតក្រាបថ្វាយបង្គំ ស្ថានដែលស្ដេចផ្ទំ
ក៏ញ័រព្រះអង្គបីចំប្រប់ ។

១០៥៣. ស្ដេចទ្រង់ព្រះកន្សែងសន្លប់ លើស្ថានស្ពល់ស្ពប់
អាណោះសម្ដេចព្រះចក្រី ។

១០៥៤. ស្ដេចផ្ទំអស់ឯករាត្រី(3) មួយនៅនាទី
អាស្រមដែលព្រះជេស្ឋា ។

១០៥៥. ព្រឹកស្រេចវៃស្ដែងស្ដេចលគណា សម្ដេចព្រះមហា-
ឥសីមុនីថ្វាយពរ ។

១០៥៦. កូវ័នក្រាមប្រើអស់ប- រិចារខ្លួនស្នឹងឯរ
ទៅនាំនាវាសព្វច្រក ។

១០៥៧. ទូកចាំងមួយម៉ឺនមីមក ពុំគ្រាន់ល្បើយយក
អស់ទូកប្រមាញ់បរិវារ ។

(1) RIB : braḥ pād narabin
(2) RIB : āsram srap' muoy rātrī
(3) RIB : stec phdaṃ luḥ as' rātrī

១០៥៨- បានជាច្រាំបីកោដិក្រាស់ក្រាល[1] ខ្ពស់ខ្ពាប់ទាំងនាវ
មហានទីទូរឆ្ងាយ ។
១០៥៩- ដន់ដោរពេញពោរសព្វសាយ ច្រាំងបាក់ធ្លាក់ធ្លាយ
ពន្លិកពន្លកឃ្លោរបៀរ ។
១០៦០- ចម្លងអស់ពលបរិពារ ពាជីគជសារ
នូវពលរថក្រាស់ក្រៃ ។
១០៦១- សព្វកងរំពងព្រឹក្សព្រៃ លុះដល់អាស្រមនៃ
ព្រះភារទ្វាជឥសី ។
១០៦២- ចូលថ្វាយបង្គំព្រះមុនី សួរសព្វសេចក្ដី
អំពីព្រះរាមស្ដេចខ្វល់ ។
១០៦៣- ព្រះមុនីប្រាយប្រាប់អស់អាថ៌ ពាក្យពេចន៍អំពាល
ដំណឹងដំណើរព្រះអនុជ ។
១០៦៤- ស្រេចព្រះមុនីសាន្ដសារ ព្រះឫទ័យអរ
នឹងព្រះភិរុតរាជា ។
១០៦៥- ឲ្យលៀងអស់ពលយោធា បរិភុលភោជភោគ្គា
នូវក្បៀរបំពេញពិធី ។
១០៦៦- បូជាក្នុងកើតជំណើ ទិជារសជី
តុំត្រានូវផ្លែតផ្ទន់ជិន ។
១០៦៧- កក្រើកទៅដល់ព្រះឥន- ព្រះព្រៃសនរិន្ទ្រ
ក្រើកក្រាសបន្ទូលឃ្មឹម្ហា ។
១០៦៨- ឲ្យអស់ទេវបុត្រទេវតា ទាំងទេពកញ្ញា
ចុះមកជួបជុំនិម្មិត ។
១០៦៩- ក្រឹះគ្រៃគ្រប់គ្រឿងស្ពានស្ថិត សឹងរត្នពិចិត្រ
ប្រពៃព្រះពិស្សុការធ្វើ ។
១០៧០- បល្ល័ង្កភ្លឺស្ដុកសាចលើ ទេសទិព្វនូវអំពើ
អំពីដោរ ដាលគគ្គា ។
១០៧១- ត្រសួប់ផ្សាយផ្សព្វទិសា គ្រឿងផ្ទុំបពស្ត្រា
អនេកអនន្តសព្វសាយ ។
១០៧២- គ្រាន់គ្រប់សព្វភស្ត្ដទាំងឡាយ សឹងសុខសប្បាយ
កំភាលទិព្វទន់នៃបនិត្យ ។
១០៧៣- បាក់បាន ពិមានសួគ៌ស្ថិត ទាំងរស់ជីវិត
ពិតតុំរំលងរូបកាយ ។
១០៧៤- ទាំងអាហារទិព្វសួគ៌នាយ ភាជនមាសរៀបរាយ
គ្រាន់គ្រប់ទាំងពលបរិពារ ។

(1) MBN : pān jāp tiko krās krāl

១០៧៥. ទាំងស្នៀតាជីតជសារ ធ្លាក់ពីកណ្តាល
អាកាសពេញពាសប្រថពី ។

១០៧៦. ទោះក្របីគោសេះដំរី ដើរដេកឈរស៊ី
សឹងវិដ្ឋពត្រអាលស្លាប់ស្លល់ ។

១០៧៧. ព្រះភិរុតធ្វុំលើមណ្ឌល ទេព្វទិពនិម៌ល
បង្ហួស់ឯកភក្រ៏ត្រេក ។

១០៧៨. អស់ក្សត្រសេនាពលដេក លក់លង់នូវដំណោក
ដំណេកទិព្វទន់សុខសល់ ។

១០៧៩. លុះព្រឹកព្រះភិរុតនិម៌ល តើនតឿនរេពល
សកលយោធាចេញចរ ។

១០៨០. នមស្ការមុនីនាថសារទ ជំរើនឫទ្ធីពារ
សុវេចស្តេចចរយាត្រា ។

១០៨១. សព្វសេះសារសួរយោធា ភាជរថគជា
សន្ធឹកញាប់ញ័រប្រថពី ។

១០៨២. ស្និតស្លន់ដុំយធង់ធូលី អាប់អស់ទិសទី
មណ្ឌលអាកាសស្លប់ស្លៃង ។

១០៨៣. អឹងអរខ្ទាយខ្ទរក្តល់ក្តែង លាន់ឮសព្ទសៃង
គគឹកគគុកដាសដេរ ។

១០៨៤. ពៅទៀបមណ្ឌលបរិវេណ៍ ព្រះគង់រូតម្ភីរ[1]
រលកសមុទ្របីរំជែង ។

១០៨៥. ពុះពោរបោកបែកផ្កាត្រែង មុខក្សូរស្លប់ស្លៃង
សន្ធឹកធាភាគរណី ។

១០៨៦. ព្រះលក្សណ៍លើកករអញ្ជលី ដាក់ដល់សិរសី
បង្គំទូលព្រះភាមា ។

១០៨៧. បពិត្រសូមព្រះករុណា ស្តេចទ្រង់ចិន្តា
នូវព្រះទិព្វញាណចក្រី ។

១០៨៨. នាព្រះភិរុតគ្រងរាជបុរី ឈ្មោះហៅយព្រះស្រី-
ភិរុតពុំពេញចិត្តសោត ។

១០៨៩. ហេតុអ្វីព្រះភិរុតដ៏ពិរោធ រិះរកកលក្រោធ
ក៏នាំសេនាពលព្យូហា ។

១០៩០. មកតាមព្រះអង្គនេះតំរូវ ប្រយោជន៍ជាសត្រូវ
ពិឃាតព្រះបាទដេស្លា ។

១០៩១. បពិត្រខ្ញុំសូមក្រាបលា លោងនឹងសេនា
យោធាភិរុតឫទ្ធិរឹង ។

(1) MBN : kumbhel
RIB : gambher

១០៩២. ស្ដេចបានរាជ្យហើយប្រែប្រឹង ពាពុំទំពឹង
រំពៃពាមិនមានមេត្តា ។

១០៩៣. នាព្រះអង្គជាជេដ្ឋា ស្ដេចពុំប្រាថ្នា
ប្រកួតប្រយោជន៍រាជ្យរម្យ ។

១០៩៤. ចរចេញសាងសីលក្រឹត្យក្រម ភិរុតរឹងទឹងទំ
មកតាមពិឃាតហេតុអ្វី ។

១០៩៥. ពោះព្រះភិរុតរស់លោកីយ លុះបរលោកក្ដី
ពុំចៀសជំនៀលនិន្ទា ។

១០៩៦. ព្រះភិរុតពុំរួចចតុរា- បាយបាបបទជា
មោហាអធម្មកម្មក្រៃ ។

១០៩៧. ព្រះភិរុតពុំរួចវៃឯភ័យ សរសក្ដិសិទ្ធជ័យ
ប្រល័យវិនាសនេះឥឡូវ ។

១០៩៨. ទ្រំនូវផ្លាញអស្សពាហពលព្យូហ គជរថបីត្រជូរ[1]
រូតភ្លើងកល្បកើតជំពិឃាត ។

១០៩៩. ឲ្យជាចំណីក្អែកត្មាត ក្អៀលត្មាត់ព្រោយព្រាត
ពាសពេញភូមិមហាទេវា ។

១១០០. លុះលាយឈាមតជអស្សពាហ ឈាមគោមហិង្សា
នូវឈាមសេនាពលយុទ្ធ ។

១១០១. ហាំងឈាមព្រះសុត្រុតនូវភិរុត ជន់ជោររូសមុទ្រ
ស្រីមៃជាជលសាគរ[2] ។

១១០២. ព្រះលក្ស្មណ៍ទូលព្រះភូធរ ស្ពាយបំពង់សរ
ព្រះករក៏ទ្រង់កោទណ្ឌ ។

១១០៣. ព្រះអង្គសឹកសៀតនូវព្រះខ័ន ពេជ្រព្រះករកាន់
សរសក្ដិគ្រូវផ្គាប់ថ្មីម្ហា ។

១១០៤. ឯងនោះព្រះនារាយរាមា ឃាត់ព្រះអនុជា
បន្ទូលមធុរសារសព្ទ ។

១១០៥. ថាវៃហាលក្ស្មណ៍បាទូលស្ដាប់ បងបាននូវគ្រាប់
ដោយច្បាប់ពីព្រេងជីបុរាណ ។

១១០៦. អស់ទេវតាព្រួតតណាជ័សន្ដាន យើងសោកសឹងមាន
ជំណាប្រទេណីក្សត្រ ។

១១០៧. សោយរាជ្យក្រៀងមកច្រើនក្ដាត់ សោកសឹងប្រតិបត្តិ
នូវសត្យៈធម៌ក្រៀងគាប់ ។

១១០៨. សឹងសោយរាជ្យដោយតំនាប់ ជនកច្បងច្បាប់
អណ្ដាប់អណ្ដោយអនុជា ។

(1) RIB : trajū
(2) RIB : sumeru jā jal sāgar

១១០៩- លោកពុំដែលដល់ហឹង្សា ប្រមាថពាធា
ដំណើមដោយចិត្តចើកចង់ ។

១១១០- មួយសោតព្រះភិរុតរាជទ្រង់ សត្យធម៌ពេញពុង
បណ្ដូលដំណើមហឫទ័យ ។

១១១១- គាត់គំនាប់ធ្ងរធ្ងន់ក្រៃ ក្រាស់អត្យាស្រ័យ
រូបបានសុមេរដ៏គិរី ។

១១១២- អាចទប់ទល់ខ្យល់តាំងប្រាំបី ទិសបោកបក់ក្ដី
ពុំអាចកម្រើកឡើយណា ។

១១១៣- ពោះបីនាងវៃកកេសីជា ម្ដាយឯងឫស្សា
នូវថង់បង្កើតពោសថ្កាន ។

១១១៤- ពុំអាចញុះញង់ចេញបាន ព្រះភិរុតគាត់មាន
មនោពុំក្រោធឆន្ទា(1) ។

១១១៥- មួយសោតកាលយើងយាត្រា លះវៃឯងអយុធ្យា
មកនៅនាព្រៃពនេចរ ។

១១១៦- ព្រះភិរុតចេញចាកព្រះនគរ ហើយយើងចេញចរ
មកធ្វើតបះកម្មព្រត ។

១១១៧- ក្រែងក្រោយយើងនេះព្រះភិរុត រឹងមកបំបុត
សោយរាជ្យពិភពអយុធ្យា ។

១១១៨- ស្រេចហើយគោះក្បៀរសេនា មករកជេដ្ឋា
សំឡាញ់សំលូតចង់យល់ ។

១១១៩- ឲ្យបាលក្បួនធ្នូរបាមើលកល អស់បរិវារពល
ដំណាក់ដំណែងនោះម្ដេច ។

១១២០- បើជាសត្រូវកលកិច្ច នោះហើយបងផ្ដាច់
ក្ស័យឡើយឲ្យក្ស័យដល់បា ។

១១២១- បងដូចសាគរដលសា ដង់ជោរពោរពា
លុះលត់លើអគ្គីកល់ ។

១១២២- ព្រះលក្ស្មណ៍ព្រះអនុជនិម្មល ស្ដាប់ព្រះទសពល
បន្ទូលមធុរសារសត្យ ។

១១២៣- លុតជង្ឃដាក់ធ្នូសរថ្នាត់ ក្ដួញក្រាបប្រណិប័ត
មប្តីព្រះបាទជេដ្ឋា ។

១១២៤- ដឹងនោះព្រះភិរុតយាត្រា ទៅលុះបញ្ចា
អាស្រមព្រះបាទនរបតី ។

១១២៥- ដល់ដាក់ទ័ពទៀបគិរី រៀបពលសេនី
នូវរាជសកលយោធា ។

(1) MBN : mano dhiro chandā

១១២៦. ស្រេចទើបព្រះភិរុតភាជា ព្រះសុត្រុតយាត្រា
តែពីរព្រះអង្គទុរគត ។
១១២៧. ពានឡើងលើខ្ទង់បព៌ត ត្រេចត្រង់អាស្រមបទ
ព្រះបាទនារាយរាមា ។
១១២៨. ស្តេចយល់ពីរព្រះអនុជា ដោរជលនេត្រា
សស្រាក់អំភ្លាងដើរមក ។
១១២៩. សីងពាក់ជជានូវសំបក- ឈើប្រែប្រាណយក
អៀសជាតិសីសិទ្ធីពង្ស ។
១១៣០. ជឿជាក់សំលុតព្រះអង្គ អាក់អួលបីរលង់
រលាមព្រះនេត្រជ្រួតជ្រាប ។
១១៣១. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតក្រាប ក្រោមបាទជ័ស្រពាប
សន្លប់បាក់បៀបមរណា ។
១១៣២. ស្តេចឱបអង្គែលអនុជា ជលនេត្រធារា
ល្វែងហូរលើព្រះបិដ្ឋី ។
១១៣៣. បាក់ដូចផ្លេករត្នជ័មណី ធ្លាក់លើរស្មី
សុពណ៌សុវិណ្ណជលកា(1) ។
១១៣៤. ស្តេចថ្នមពីព្រះអនុជា ភ្ញិតព្រះភក្ត្រា
លុះមានស្មារតីបង្គ ។
១១៣៥. ក្រាបក្រោមព្រះបាទជ័ឧត្តម សោកសោះខ្លួញយំ
ពិលាបសង្រេងខ្លួញជា ។
១១៣៦. ទុំខ្ញុំគិតស្មានជាប្រាស និរាសរូបរត្នព្រះរាមា
នារាយរាជរឹងឬទ្ធ កាលណាកើតប្រទះរណី ។
១១៣៧. ទុកភ័ព្វប្រាំប្រការក្រៃ ភ័ព្វមួយនៃចក្ខុន្ទ្រីយ
ភ្នែកខ្ញុំសោតត្រើសប្រស្រើ បានយល់ព្រះភក្ត្រនិម៌ល ។
១១៣៨. ភ័ព្វមួយនាសោតិ- ន្ទ្រីយប្រែងតន្ទ្រីយសោតសល់
ស្រោតត្រេកវិញ្ញាណស្កល់ ឮព្រះសូរមធុរសារ ។
១១៣៩. ភ័ព្វមួយនាឃានិ- ន្ទ្រីយអធិន្ទ្រីយត្រកាល
នាសិកសោតគន្ធា ជុំសុគន្ធសុមាលា ។
១១៤០. ភ័ព្វមួយនាអង្គតិ- ន្ទ្រីយជិវ្ហិន្ទ្រីយជិវ្ហា
អណ្តាតជាលមុខា បានស្នេហាស្នងបន្ទុលថ្លៃ ។
១១៤១. ភ័ព្វមួយនាកាយិ- ន្ទ្រីយាចិន្តាវិណ្ណាស្រ័យ(2)
ខ្លួនខ្ញុំបានប្រសប់នៃ ព្រះបាទប្រសើរវិសេសសាន្ត ។
១១៤២. អស់តន្ទ្រីយប្រាំប្រការ កបនាមនោវិញ្ញាណា

(1) RIB : subarṇ suvaṇṇaracanā
(2) MBN : cantāvaṇṇāsrai
RIB : ciṇṇavaṇṇāsrǎy

ដហូរទិដ្ឋីបាន　　　បើកបរិបូណ៌ដ៏ត្រើសថ្លា
១១៤៣- ឯឯនោះព្រះបាទក្សត្រា　　　ទាំងប្រាំអង្គា
បន្ទោទុក្ខសោកបរិវល្ត ។
១១៤៤- ព្រះរៀមត្រាសដាំបៃហាភិរុត　　　ចៅសុត្រុតថ្វាយព្រាត
ភៀសដិប្បសិរីសិទ្ធិពរ ។
១១៤៥- បាអាចគោះកៀរអស់ប-　　　វិពារពលនិករ
មកតាមរករៀមនេះតិច្ចូវ ។
១១៤៦- បងប្រាជ្ញរក្ខក្រែងភាងសត្រូវ　　　ភៀតភៀនព្រះវង្ស-
ធរាភជិតិសោសសុន្ធរ ។
១១៤៧- ម្តេចបាលះវៃងព្រះនគរ　　　បោះបង់ព្រះវរ-
បិតាធិរាជធិបតី ។
១១៤៨- ឃ្លួយព្រះកោកល្យាណី　　　នាងកៃកេសី
នូវនាងស្រីមុតកល្យាណា ។
១១៤៩- ញាំងក្សត្រស្នេហាស្និទ្ធក្បេមក្សាន្ត　　　ម្ដព្រះអង្គមាន
ឯភាភោគាញាប្បធី ។
១១៥០- ឯឯនោះព្រះភិរុតអភី-　　　វាទវរវន្ទី
បង្គុំប្រណម្យទូលស្នង ។
១១៥១- អាក់អួលខ្សឹកខ្សួលសួរសង　　　ថ្វាយព្រះកន្សែងជង
ព្រះនេត្ររូបហានភោហិណី ។
១១៥២- ទូលថាបពិត្រព្រះចក្រី　　　វិព្រះនរបតី
ជីដាព្រះវរភាជបិតា ។
១១៥៣- កាលក្រោយព្រះរៀមយាត្រា　　　លះចៃងអយុធ្យា
ស្ដេចត្រែចព្រះព្រៃពនេចរ ។
១១៥៤- ព្រះបាទព្រះបិតាភូធរ　　　សោះសោកតក់តរ
ទ្រវះសង្រៀងឥតស្បៀយ ។
១១៥៥- ព្រះអង្គសុគតលុះដល់ត្រើយ　　　ម្រឹត្យូវទៅហើយ
សំរេចព្រះជិន្នអនិច្ចា ។
១១៥៦- ក្សិណានោះព្រះបាទភាមា　　　ជ្រាបថាព្រះបិតា-
ធិរាជទ្រៃងស្ដេចសុគត ។
១១៥៧- ព្រះបារម្ភយញ័របរន្ធត់　　　ពុំអាចបីនូវអត់(1)
សោកលុះសន្លប់ប្រះប្រាណា ។
១១៥៨- ទាំងព្រះទេពីកល្យាណា　　　នូវព្រះលក្ស្មជ្រោមជ្រាណា
សន្លប់លើខ្ពងបព្វតា ។
១១៥៩- ឯឯនោះនាងកោកល្យា　　　នាងស្រីមុតសោភា

(1) RIB : bum ā̄c ṭoem at'

នាងកៃកេសីក្សត្រី ។

១១៦០- នាំអស់បរិវារសេនី ឡើងលើគិរី

អាស្រមព្រះបាទភរតា ។

១១៦១- ធូលនុបក្រសោបបុត្រា សឹងសោយសោកា

សន្លប់លើខ្លួងគិរី ។

១១៦២- អស់អមាត្យមុខមន្ត្រី បរិវារប្រុសស្រី

អនេកអនន្តគណនា ។

១១៦៣- សឹងសោកកក់គរនិភ សន្លប់លើបញ្ញតា

នឿលបំរះប្រះប្រាណា ។

១១៦៤- លង់លុះភ្ញាក់ស្មារតីបាន បន្ទោសោកស្រាន

ក្សត្រក្សាន្តក្សួរគង់គិតហ្មង ។

១១៦៥- ទាំងទេពីមុនីឫសីផង ទេពលអឹងកង

ជុំមុខមន្ត្រីរឹករឹរ ។

១១៦៦- សឹងលុតសឹងលើកទសករ បង្គំព្រះភូធរ

នាភាយភរតាវរវង្ស ។

១១៦៧- ទើបព្រះភិរុតភាជនូនអង្គ លើកអញ្ជលីផ្គង់

បង្គំព្រះជៀដជិបតី ។

១១៦៨- ក្រាបទូលអញ្ជើញព្រះចក្រី វិលថ្កានព្រះបុរី

បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

១១៦៩- សេពសោយរាជ្យស្នងព្រះបិតា គ្រងរាស្ត្រជ័ប្រជា

រដ្ឋាភិសេកជ័យមណ្ឌល ។

១១៧០- នេះតម្រូវរាស្ត្រផងទាំងស្កល់ កើតកោលាហល

ហេតុប្រាសព្រះបាទជេស្ឋា[1] ។

១១៧១. សូមទានសូមទ្រង់ព្រះមេត្តា កុំផងទោសា

យកទោសនាងកៃកេសី ។

១១៧២- បទភាត់កាចកាប្បកិណី ទើបព្រះចក្រី

ស្ដេចខ្វាល់ចេញចោលព្រះនគរ ។

១១៧៣- លុះវេលាលះព្រះវរ- បិតាដល់មរ

ព្រោះសោកព្រះអង្គឯងណា ។

១១៧៤- ឯងនោះព្រះនាភាយភរតា បន្ទូលសារសត្យា

សំណោះជាំពាព្រះភិរុត ។

១១៧៥- ថាព្រះបិតាសុគត ក្ស័យព្រះជន្មបទ

ព្រះអង្គតាំងបង់ពាក្យសត្យ ។

១១៧៦- ស្ដេចនូវឱ្យបាសោយសម្បត្តិ ស្ដេចឡើយមាកាត់

ព្រះស្នូរបន្ទូលប្ដេជ្ញា ។

(1) RIB : pañrās nirās jesṭhā

១១៧៧. បើបងសោយរាជ្យមុនបា　　　បង់ព្រះសត្យា
សម្ដេចព្រះជនកនរបតី ។
១១៧៨. ចូរបារីងក្រុងជ័បុរី　　　មណ្ឌលធានី
នគរស្រីអយុធ្យា ។
១១៧៩. ឲ្យគង់បន្ទូលដេក្ខា　　　ព្រះវរបិតា
ដោយសត្យធមិព្រះបិណាង ។
១១៨០. បើបាចង់ប្រណិប័តបង　　　បាទិលទៅក្រុង
មហានគរអយុធ្យា ។
១១៨១. បាយកសុពណ៌បាទ　　　នេះទៅទុកនា
សំរាប់បន្ទំស្ថានស្ថិត ។
១១៨២. ហើយបាវក្សាប្រណិប័ត　　　ធ្វើដោយក្រមក្រិត្យ
ចំរើនមង្គលសួស្ដី ។
១១៨៣. បងនូវធ្វើតបះការវុឌ្ឍី　　　ដោយក្រមព្រះមុនី
លុះប្អូនដំណ្តប់ឆ្នាំណា ។
១១៨៤. ហើយបងវីងវិលលេលា　　　ឋានស្រីអយុធ្យា
ពិភពបុរីក្រាណត្រើយ ។
១១៨៥. ស្ដេចមានបន្ទូលស្រេចហើយ　　　ពិតពុំលង់ឡើយ
ស្ដេចដោះសុពណ៌បាទ ។
១១៨៦. ឲ្យព្រះភិរុតរាជអនុជា　　　ទូលទុកសិរសា
ពិណាបស្រណោះព្រះភូធរ ។
១១៨៧. ស្រេចហើយក្រាបលាចេរចរ　　　វិលឋានព្រះនគរ
បុរីស្រីអយុធ្យា ។

កណ្ឌទី១០

១១៨៨. ដឹងនោះនាងភយភាសា ស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តា
នឹងព្រះអនុជនូវទេពី ។

១១៨៩. ថាយើងនៅមណ្ឌលទី ចិត្រកូដគិរី
នេះទៀបអយុធ្យាព្រះនគរ ។

១១៩០. ក្រែងព្រះភិរុតនាំប- រិវារមកអង្វរ
សំបូងសំរូងអញបង ។

១១៩១. ចិតខំឲ្យអញទៅក្រុង ភស្ត្រពិភពស្នង
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

១១៩២. ឈ្មោះគួរយើងចរលេណា លះវៃលងបព្វតា
ទៅរកទីស្ថានទុរគម ។

១១៩៣. អញនូវធ្វើតបៈការក្រម សាងសីលបីសន្សំ
វិវេកចំរើនសាស្ត្រា ។

១១៩៤. ព្រះអង្គធ្វើសទ្រង់ព្រះចិន្តា ស្រេចនាំព្រះជាយា
នូវព្រះអនុជសារពេភ្ជ ។

១១៩៥. ដឹងនោះព្រះមហាក្សត្រស្ដេច ទាំងបីអង្គត្រេច
កណ្ដាលព្រៃក្បែព្រៃអង្គា ។

១១៩៦. ក្បែរណានោះមានយក្សមួយណា ហោះវៃស្វងព្រឹកា
ប្រហារប្រហាស[1] ខ្ញីខ្ញាន ។

១១៩៧. នាគ្លងព្រៃស្លូតពានស្ពាន ត្រេចត្រង់ហោមពាន
ដំរៃដដំណើរសីហានាទ ។

(1) MBN : prahā prahāp'
RIB : prahār prahāt'

១១៩៨. យក្សនោះនាមឈ្មោះពិរាធ សម្ដែង(1)ក្រើមក្រោធ
គំរាមគំរោះសោះសា ។
១១៩៩. ករកាន់សូល(2)សក្តិថ្លៃថ្លា ភាងរូបបិក្រតា
ក្រតើនក្រមួសសោតសល់ ។
១២០០. ចាប់សេះសិង្ហសីហាខ្លាយខ្ទរ ចាប់ញ្ញាប្រែកដសល់
ពិឃាតអម្រឹតភោក្តភក្ស(3) ។
១២០១. ពារៃព្រៃព្រឹក្សាបែកបាក់ សព្វសត្វបីអនមិ
អនេកនូវកើតភារភ័យ ។
១២០២. ដំណើរយក្សយល់ឫទ្ធិក្រៃ ម្លូមិនិរភ័យ
កក្រកកាំងព្រៃព្រឹក្សា ។
១២០៣. ជីងមាំងមៀងមើលមាគ៌ា ចេញចរយាត្រា
ប្រទះសម្ដេចភូធរ ។
១២០៤. ទៀបអាស្រមព្រៃមុនីសរ សាងសីលជីបវរ
ពិសុទ្ធសន្សំបារមី ។
១២០៥. ឯងនោះពិរាធដ៏អប្រិយ យល់ព្រះទេវី
ពិសេសពិសុទ្ធសុន្ទរ ។
១២០៦. ពិរាធភិរម្យត្រេកអរ មិនមាំងជាងករ
មមិចមមៀវបោយរៃង ។
១២០៧. ស្ទុះស្ទៃងពីក្រញៃងខ្លួនថៃ ញ័រភ្លុងឯហាឫទ័យ
ប៉ីផ្ទុកប៉ដប់បីលណាម ។
១២០៨. អញហោងហៅពិរាធនគ្រាម(4) ត្រេចធូលមកតាម
ដំរិរមាសភ្លោងខ្លា ។
១២០៩. អញបុត្រព្រះកាលដ៏មហា ឯកតេជអញជា
ក្រុងទណ្ឌការញ្ញពន ។
១២១០. អញមានដ៏តេជះបុណ្យ គិប្បូវលាភលន់
ប្រទះដ៏ពីងពីរហោង ។
១២១១. យក្សជាហៃហាបស្វឹងឯង ពីងសោតសិរជង
ឯជាបីជើរឥតក្រែង ។
១២១២. ព្រៃនេះខរឲ្យអញលេង ភរិយាពីងឯង
អញនឹងនូវយកទុំឲលេង ។
១២១៣. ថ្ងៃពីងអញពុះនូវសំពៃង ឲ្យទេពតាឯងស្មៃង

(1) RIB : ṛddhi riṅ
(2) RIB : mūl
(3) RIB : cāp' byaggh pī racal'
kă cāp' gajendr bhog bhăks
(4) MBN : nattagrām
RIB : nuttagrām

អំណាចនៃអញ្ញមហិមា ។

១២១៤- តិភាជពោលពាក្យវាចា ទូលដក់សីតា
ទេពីតីព្រះនរបតី ។

១២១៥- ពៀងតារយកមកដល់ទី អរិឯងឥតបី
នានឹងថ្លាថ្លែងឧបមា(1) ។

១២១៦- ឯងនោះព្រះនាភាយភាសា ទ្រង់ព្រះក្រោធា
បីដូចភ្លើងដុតនៃអគ្គី ។

១២១៧- ស្រេចស្ដេចដាក់ព្រាតតិធី ហើយព្រះចក្រី
ក៏ទ្រង់កោទណ្ឌសរវ្ធា ។

១២១៨- ក្សិណនោះព្រះលក្ស្មអនុជា ទូលព្រះជេដ្ឋា
ធិរាជសូមសុំព្រះពរ ។

១២១៩- ខ្ញុំសូមភាសាយកវរ- ជាយាត្រាយប-
រមនាថបពិត្រនេះតម្រូវ ។

១២២០- ទូលស្រេចស្ដេចទ្រង់ឫទ្ធិទ្ធ សរសក្ដិព្រះគុ-
ជទេវន្ទ្រ ធិរាជនោះក៏ទ្រង់ ។

១២២១- គោះកាំជាញជ័យវឿណាវគ្គ យក្សាបីទ្រនង់
ដំនាញដំនះមហិមា ។

១២២២- វត់ចូលថ្កានព្រះអនុជា ដូចកលបញ្ចតា
ទាំងពីរប្រទះប្រតិពល ។

១២២៣- ដូចព្រះពាយពាតបោកបក់ដល- សាសាត់ជោរមដល់
វលកវលុបតសុធា ។

១២២៤- ព្រះអនុជចូលយុទ្ធយក្សា យក្សសោតមហិមា
ក្រពាក្រទូសពាស់ខែឯ(2) ។

១២២៥- ស្មុះចូលចាប់ព្រះស្ដេចថ្លៃឯ សភាសំខែឯ
សំពៀញឯនូវតេជោជ័យ ។

១២២៦- ឯងនោះព្រះរាមឫទ្ធិនៃក្រ យល់ព្រះអនុជនៃ
ប្រយុទ្ធនូវយក្សដាក់ដើរ ។

១២២៧- ទើបព្រះនរនាថដ៏ប្រសើរ យល់ព្រះអនុជស្មើរ
ក៏ថ្លែងសភាសរវ្គ្គល ។

១២២៨- ព្រះចូលចាប់យក្សាដ្ឋិ យក្សយុទ្ធប្រែប្រួល
បំណាងនឹងចាប់ព្រះចក្រី ។

១២២៩- យក្សកករកាន់សូលជ័យស្រី ចូលចាប់ព្រះចក្រី
ក្រវីព្រះខ័នវាត់វាយ ។

(1) Stance mal imprimée, illisible dans RIB ; reconstituée d'après la leçon de MBN.
(2) MBN : kradā kradūs khās khaeṅ

១២៣០- យក្សនឹងអនុជនាជនាភាយ[1] រំដួលពសុធាធ្លាយ
កម្ហាំងពន្លឹកយុទ្ធក្រៃ ។
១២៣១- ស្តេចជេបសិល្បសរជ័វិជ័យ ថ្លែងផ្លាញក្សិរណាក្ស័យ
តិភាគក៏ដួលដីធារា ។
១២៣២- ធ្លាក់ព្រឹក្សព្រៃបែកបព្វតា អស់ទេពគិរិន្ទ្រា
ស្លុតវិជ័យឆ្ងាយពារ ។
១២៣៣- ស្តេចដួលពិភាគដំមរ ដោយតេជៈសរ
ស្រេចដុតអសុរធាបី ។
១២៣៤- ព្រះអង្គព្រះអនុជទេពី គង់ក្រឹត្យប្រក្រតី
នៅទណ្ឌការណ្យពាន ។
១២៣៥- ព្រះលក្ស្មណ៍គិតខ្លួនប្រជុំជួន បើយប៉ះបញ្ញាក្តួន
រំលាយអស់អង្គរូបា ។
១២៣៦- លើកអញ្ជលីទូលវិរងា ខ្ញុំសូមក្រាបលា
បពិត្រព្រះរៀមទ្រង់ធម្ម ។
១២៣៧. ខ្ញុំមោះធ្វើតបៈដោយអាជីវ ក្រៃពេកសាស្ត្រា
ភិនេស្លុមតសីជង ។
១២៣៨- ព្រះរាមបន្ទូលវិងស្មង អះរៃងធ្លាកនាក់ជង
តម្លៃស្ដេចហោងធ្លាកោឯកអាត្មា ។
១២៣៩- អះប្អូននួវរៀមអ្នកដូចធាយ៉ា រីរៀមបង់ធ្លា
អនុជអនាថសោកសោត ។
១២៤០- ព្រះរាមទល់ទុក្ខសែនកោដិ ដាបដួលដ័យដោត
ព្រះទ័យតតពសាទរ ។
១២៤១- ព្រះលក្ស្មណ៍លុះព្រឹក្សាករ កាន់ខ័នដ័យឈរ
បវរប៉ង់អធិស្ឋាន ។
១២៤២- ដោយក្រមតសីស្មាធិឆ្ប៉ាន ជបហោមពិធីញាណ
បង្គំប្រណិប័តនិរន្តរ ។
១២៤៣- បក្សីនាំជលាករ ផ្ចាត់ឆ្ងាយអស់វិរ-
វិសុទ្ធសីលឧបេក្ខា ។
១២៤៤. ជងនោះអនុជអស្សុរិន្ទ្រា ឈ្មោះសូរបនខា
ដំណោកដំណើរពនេចរ ។
១២៤៥. ភ្លេងលឿនដល់មហាសាគរ ដើរដល់ក្រុងខរ
បង្គំសំណេះភក្តី ។
១២៤៦. ខ្ញុំម្នាតីព្រះចក្រី មានព្រះមហេសី
ព្រះអង្គអនុជតើរអង្គ ។

(1) MBN : anuj nāth saranrāy

១២៤៧. ហើយជាប្រែរូបបីបញ្ចប់ ឲ្យព្រះអនុជទ្រង់
ជាភងទេពីស្នេហាស្និទ្ធ ។

១២៤៨. ស្រេចត្រិះប្រែរូបាក្រឹត(1) ពន្រាយជ័ពិចិត្រ
ដូចស្រីសុរាង្គគណនា(2) ។

១២៤៩. ដើរត្រេចព្រៃពនបព្វតា ដល់ស្ពានភរា-
ធិរាជហើយស្ទាបអស់អង្គ ។

១២៥០. រីឯសិតសក់ខាត់ជាត់ជង់ ធ្ងួលទៀបស្តេចគង់
កន្លែងកន្លែក្រោយករ ។

១២៥១. នោះទើបព្រះបាទភូធរ យល់អសុរីចរ
បណាងចំណាប់ស្នេហា ។

១២៥២. ព្រះបន្ទូលថាស្រីសោភា នោះមេស្រាថ្លា
ប្រយោជន៍មេមកនេះឥឡូវ ។

១២៥៣. នោះអសុរីភងម្ចូ ទូលថ្លែងព្រះភូ-
ធរនូវសំដែងអាត្មា ។

១២៥៤. ខ្ញុំជាប្អូនក្រុងរាពណា- សូរសោយណង្កា
យសាធិរាជដ៏ពិពណ៌ ។

១២៥៥. បងមួយឈ្មោះក្រុងកុម្ភការ បងមួយទេះធមិ
ហៅឈ្មោះពិភេកហោរា ។

១២៥៦. ត្រិះរិះគិតនូវអាពាហា- ពិពាហាសិងប្លាតប្លា
កង្វល់នៃការក្នុងគ្រោម ។

១២៥៧. នោះទេពាពង្សទ្រង់នោម នាយានឹងល្បួងលោម
អញតាំងត្រេកអរដោយចិត្ត ។

១២៥៨. ខ្ញុំឮព្រះពីរដ៏បពិត្រ ខ្ញុំពេញចិត្តគិត
ព្រះអង្គឃាក់ដូចៗយល់ ។

១២៥៩. នោះទេពីព្រះក្រោធដល់ ដំខ្ញុំខ្ញុំទល់
ជំណាំសម្តេចទេវី ។

១២៦០. វែលងព្រះបាទព្រះនរបតី យកខ្ញុំជាស្រី
ព្រះស្នំសម្តេចភរា ។

១២៦១. ឯឯនោះព្រះរាមក្សត្រា បើកបន្ទូលថា
វៃហាមេមានរូបដ៏ប្រពៃ ។

១២៦២. អង្គអញឥឡូវនេះនៃ ស្បិតមានសង្ស័យ
អំពល់នឹងភរិយាហើយ ។

១២៦៣. តាំងនៅស្រលះទេឡើយ ដោយអញគិតហើយ(3)

(1) RIB : rūpākrịty
(2) MBN : ṭūc srī surāṅ gannār
(3) RIB : ṭoy aň mān hoey

ព្រះលក្ស្មណ៍ប្អូនអញនោះហោង ។

១២៦៤. កណ្ដោះឥតគូស្នេហាស្នង គួរឲ្យគេគ្រង
រូបមេជាស្រីសោភា ។

១២៦៥. យល់ភ័ក្ត្រព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចប្រា- កដបានមេជា
ទេពីប្រពន្ធ័ត្រឹមហោង (1) ។

១២៦៦. ទើបសូរបនខាឆ្លើយស្នង ណាព្រះជោយដង
គិរីត្រេចឆ្ពោះនរបតី ។

១២៦៧. លុះទៀបអាស្រមព្រះឥសី បញ្ជើរូបនូវឫទ្ធិ
អំពើអំពើកអស់អង្គ ។

១២៦៨. ដើរដល់ស្រេចលុតជ្ញញជង្ឃ ករកោមលង្គុង
បង្គុំប្រណាម្យទសពល ។

១២៦៩. ទូលថ្លែងថាខ្ញុំបានដល់ ស្ថាននេះខ្ញុំយល់
ជាភ័ក្ត្រខ្ញុំឥតគណនា ។

១២៧០. ខ្ញុំឮព្រះរៀមរាមា មានភរិយសីតា
បំរើព្រះរៀមស្គាល់អង្គ ។

១២៧១. ខ្ញុំឮព្រះអង្គឯកអង្គ ខ្ញុំគិតខ្ញុំចង់
សម្បត្តិនៃទេពខ្ញុំប៉ង ។

១២៧២. ទោះព្រះករុណាខ្ញុំហោង ភរនោះព្រះដ៏គ្រង
ទម្ងន់ត្រៃលោកាករ ។

១២៧៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ឆ្លើយមិនសាទរ អញឥតចិត្តអារ
នូវភរិទេពីស្រីស្នំ ។

១២៧៤. អញសុខសាងសីលភិនេស្រ្កម ដូចសុត្តាភាសព្រាហ្ម
មហាវិសុទ្ធសីលក្រឹត្យ ។

១២៧៥. ពាំងថ្កានព្រះរាមជ៏បពិត្រ ស្ដេចស្គាល់ព្រះចរិត
ពិសេសដ៏ទ្រង់ធរណី ។

១២៧៦. សីតាជាភរិទេពី តាំងជាទុតិយ-
ទេពីអណ្ដាប់សោតហោង ។

១២៧៧. ទើបសូរបនខាសារសង ណាព្រះជោយដង
ប៊ីលុះសម្ដេចរាមា ។

១២៧៨. ទូលថ្លែងដើមព្រះអនុជា កុំយកសារណា
និយន្ដនៃអញខ្ញុំឡើយ ។

១២៧៩. ស្ថានជាព្រះអនុជយកហើយ ឥឡូវខ្ញុំឥតត្រើយ
មិនត្រូវនឹងព្រះអង្គឯង ។

១២៨០. ព្រះរាមព្រះបាឫទ័យល្បែង ហាមេតីព្រែង
បីហើអ្នកសាងចរិយា ។

(1) RIB : braḥ bīr prabandh trek hoṅ

១២៨១. ទោះបីអ្នកមានប្រាថ្នា (1) និមន្តម្តងនោះណា
មិនគួរបីអ្នកយកមត់ ។

១២៨២. គួរមេទៅជាតិរវត់ (2) មេថ្លៃងដោយពុត
ចំណាប់នៃអ្នកប្រោសមេ ។

១២៨៣. នោះសូរបនខាដើរល្វេ វិលវីងក្រោយកែ
ដល់ព្រះអនុជលោតលោង ។

១២៨៤. ទូលថាខ្ញុំមកនេះម្តង យកខ្លួនស្លាប់ផង
នៅព្រះបាទពុំឃ្លាតឃ្លា ។

១២៨៥. ទោះព្រះពុំយកខ្ញុំជា ភរិយាខ្ញុំស្វា-
មីយកព្រះជាប្តីឯង ។

១២៨៦. ព្រះលក្ស្មណ៍ក្រេវក្រោធតតក្រែង លេះយក្សបីប្រវែង
ប្រណោមល្មមណោមតណ្ហា ។

១២៨៧. អើជព្រះខ័នជ័យពេជ្រថ្លា ចាប់សូរបនខា
ក៏ដាន់កណ្តាលប្រថពី ។

១២៨៨. ស្តេចនឹងកាត់កោរកេសី អសុរស្រែកប្រថពី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

១២៨៩. ក្បូណាប្រែប្រឹងប្រាណរូបា គៀសដាយក្បា
សំញៀងនូវយក្សអសនី ។

១២៩០. ស្រែកពោលពៅព្រះនរបតី ធ្លុះដល់បុរី
នាទល្ហុកការល្បៀពាន ។

១២៩១. សូរបនខាស្រែកបីផ្លូន់ ភរត់បីរលន់
រលេះរលាំងខាស់ខំ ។

១២៩២. ខរទូសូរបនខាយំ ខរក្រោធាដំ
ភេរីរន្ទះ (3) យោធា ។

១២៩៣. ប្រើទូតថាដាយអស្សូពាហ៍ យក្សសូរបនខា
ឲ្យដឹងប្រការនោះផង ។

១២៩៤. ទូតទៅនូវកំលាំងពោះស៊ួង ដល់ដូចបំណង
ក៏យល់នៃសូរបនខា ។

១២៩៥. យល់រូបអាក្រូវចេរថ្លា បង់កេរតិមេធា
កាច់ខ្ទាស់កាច់យសបង់ប្អូន ។

១២៩៦. ឯអត្ថតិការនោះសូន្យ ខាស់ខំលលួន
ទូតយល់អាណិតសោកា ។

១២៩៧. យំភ្លាងលើកសូរបនខា ដាក់លើអស្សូពាហ

(1) RIB : doḥ pī mān anak prāthnā
(2) MBN : vudh
RIB : vutt
(3) RIB : randaḥ

ពីលុះនគរនោះណា ។

១២៩៨- លុះលើស្ថានរាជអស្សពាហ(1) អស្សូររាជកញ្ញា
ក៏ទ្រង់កន្សែងសោកសល់ ។

១២៩៩- ក្រុងខរក្រេវក្រោធានល អះមេនិមិល
បង់កេរតិអសោចដ៏អាស្រូវ ។

១៣០០- ធូរមេរៃណាឈ្មោះជ័សត្រូវ ទាំងព្រះម្រឹត្យូវ
ពីជួយជីវិតអ្នកកាច ។

១៣០១- អញនឹងដេញព្រះម្រឹត្យូវរាជ ផាប់ផោរដ៏កំណាច
ពីលុះកណ្តាប់ដៃបង(2) ។

១៣០២. បងនឹងពិឃាតវិវស្នង ឲ្យអន្តរាយហោង
ជីវិតលុះមរព្រាបព្រិក ។

១៣០៣. ខរទូងភេរីរើសរក ពលព្រឹន្ទដងមក
ដុំនៅព្រះរាជសីមា ។

១៣០៤. ស្រេចស្រាវយក្សយប់យោធា ត្រៀបរៀបគ្រឿងអា-
វុធាអាវុធកាងករ ។

១៣០៥- សឹងជិះនូវដំនិះចេញចរ ជិះនាគជិះមករ
ខ្លះជិះដំនិះម្រឹគា ។

១៣០៦- ជិះគោជិះគោមហិង្ស ខ្លះជិះសៀងភា
ខ្លះសោតក៏ជិះរាជសីហ ។

១៣០៧- ខ្លះជិះសេះនូវក្របី ជិះគជហត្ថី
ដំរីរមាសក្លោងខ្លា ។

១៣០៨- ជិះឥន្ទ្រីជិះខោតជុំពា(3) ជិះសិង្ហជិះណា
សោតសឹងពហុសុវិជ័យ ។

១៣០៩- ខុននោះសឹងមានថ្វីដៃ កាន់ពលមួយរៃ
សហាស្សនីមួយគ្រប់ខ្លួន ។

១៣១០- សឹងស្រែកអួតអង្គពីកក្កុន បស្ទីតឹងតួន
ស្ថានណាពីគង់ដៃយើង ។

១៣១១- សឹងជិះនូវដំនិះពលជើង ធុលីឡប់ឡើង
ស្រឡប់ទាំងសែងសុរិយា ។

១៣១២- ព្រះអង្គពីរពង្សក្សត្រា យល់ពលយក្សា
មហាកុម្ភណ្ឌសោតសល់ ។

១៣១៣- លើកទ័ពកងកោលាហល ក្សត្រទ្រង់ឫទ្ធិពល
នឹងចេញប្រយុទ្ធយក្សហោង ។

(1) pī luḥ ... assabāh : manque dans RIB
(2) RIB : paṅ'
(3) RIB : jiḥ khot jum̤bā ~ jiḥ khot jiḥ bā

១៣១៤. ព្រះលក្ស្មក្រាបបាទទូលស្នង បពិត្រនាថពលផង
សំរាប់សម្ដេចសល់ភង ។
១៣១៥. ពោះឮលើកពលផងអាច ចេញដេញនូវអំណាច
ព្រះបាទសម្ដេចប្រើយោធា ។
១៣១៦. នេះតែប្អូនខ្ញុំមួយអាត្មា ខ្ញុំសូមអាសា
ដូចប្រាអមាត្យ(1) នោះហោង ។
១៣១៧. សូមព្រះស្ដាប់ព្រះអង្គហោង ខ្ញុំនឹងចេញប្រឡង
ប្រយុទ្ធយកជ័យវិតថ្វាយ ។
១៣១៨. ដឹងនោះព្រះរាមសន្ធាភាយ ដើមប្រិយអភិប្រាយ
បន្ទូលនឹងព្រះអនុជា ។
១៣១៩. ហៃលក្ស្មនាសូរបនខា ជាហោងពាធា
អសុរកំព្រោធបំពន្លឹក ។
១៣២០. ក្រុមពលយក្សបីអធិក បានឹងនានាសឹក
រំលងអសូរដ៏ទុចារ ។
១៣២១. ក្រែងដូចបងនូវភាការ សឹកនេះភ្ញាក់ងារ
ជាឯងខ្សឹតសូរបនខា ។
១៣២២. តើនោះខ្សឹតមានបងជា បងនឹងនានា
ថ្ងាំងឯងកុំជាព្រួយចិត្ត ។
១៣២៣. បងនឹងចេញខ្លែងសំដែងឫទ្ធិ យកយក្សទុច្ចរិត
កណ្ដាលរណរង្គពសុធា ។
១៣២៤. ផ្ទរបាមើលជ័យចេស្ដា ជ័យជោគជ័យា
ទូទាំងត្រៃលោកព្រួសាយ ។
១៣២៥. ដឹងនោះអសូរសហ័សសប្បាយ រៀបពលដង(2) ខ្វាយ
ធុលីត្រឡប់វេហា ។
១៣២៦. លើកដល់ដែនព្រះរាជា ហើយព្រះរាមា-
ធិរាជសមនូវមរណា ។
១៣២៧. អស់ពលចតុរង្គគជសារ សេនាពលមារ
កក្រើកដ៏ទាំងធាត្រី(3) ។
១៣២៨. ពេញពាសទាំងដែនធរណី ចង្អៀតទាំងបុរី
សន្ធឹកនូវសព្ទយក្សា ។
១៣២៩. ខរវឹងក្រោធក្រៃមហិមា ហៅខុនទូសជា

(1) MBN : ṭūc mūv
RIB : ṭūc hmū
(2) RIB : ṭaṅ
(3) RIB : ṭă rajjadhātrī
Le MBN contient un supplément qui semble être une interpolation (entre st.1326 et st.1327), dont les vers sont d'un mètre extrêmement confus.

អនុជនាថនៃព្រះអង្គ ។

១៣៣០- ហៃទូសបក្សីពីរពង្ស ទ្រុះទ្រឹសទ្រើសទ្រង់
ផ្ទួសិល្បនៃសរសក្តិថ្លា ។

១៣៣១- បួសបក្សីស្វែងចរិយា ធុត្តកម្ម(1) ដោយហា
មហាកម្លៀកាចសល់ ។

១៣៣២. ធ្វើពោសសួរបនខាយល់ អាប់អង្គទុរពល
ពុំខ្លាចអំណាចយើងណា ។

១៣៣៣. ធុរបានាំពលសេនា ពហានអាសា
ពលាធិការក្រាស់ក្រៃ ។

១៣៣៤. ទៅចាប់បក្សីសុវិជ័យ វៃឯងដឹងតេជនៃ
ឫទ្ធិតបះនូវអំណាច ។

១៣៣៥. បក្សីនោះពីរអង្គអាច ទុការឫទ្ធិភាព
ជំរុកជំភនភវី ។

១៣៣៦. វិថ្លៃងផ្លាញលាញពលសេនីយ យក្សអសុរី
បឹកក្រើកព្រះនគរ ។

១៣៣៧. ជាសឹងបានសិទ្ធិព្រហ្មពរ ប្រើសិទ្ធិសិល្បសរ
មួយម៉ឺននៃភាមនូវលក្ស ។

១៣៣៨. ដោយតេជបាទ្រង់សិល្បសក្តិ ផ្រាលផ្រាបបំបាក់
នៃភាពសត្រូវមហិមា ។

១៣៣៩. ខុនទូសថ្វាយអញ្ជលីលា រៀបរថអស្សពាហ
អនេកអនន្តសែនសល់ ។

១៣៤០. ជ័សំបូណ៌នូវយសសក្តិស្គល់ បៀវបោះរូបខ្យល់
កំណើតនៃអាជានេយ្យ ។

១៣៤១. ផាផាក់ផ្សៀលផ្ទាត់ភពត្រៃ ហិចបោះវិលវៃ
ចំហុតបីដូចចិន្ត ។

១៣៤២. ភាយភត់រថទេវពស្តា- ករណ៌ពណ៌ភូសា
សុពណ៌នូវរត្នសេះសារ ។

១៣៤៣. ខុនទូសទ្រង់សិល្បបីប្រហារ ពីរព្រះភូវនាថ
ករកាន់សុលីជ័យឈរ ។

១៣៤៤. ប្រែប្រឹងភុជពីរភូធរ ពលយក្សនិករ
កំស្រែកឡើងជ័យមហិមា ។

១៣៤៥. គោះគងជ័យដែងនូវឫក ដល់ព្រះភាសា
កំភយពលចាក់ចោមបាញ់ ។

១៣៤៦. បោះសឹងសុលីសក្តិពេញ ស្អួលសក្តិប្រែវិញ
ត្រឡប់កំដាលដាក្សិ ។

(1) RIB : dhujakamm

១៣៤៧. ខុនទូសយក្សយកអសនី បាញ់ព្រះនរបតី
ក៏ដាលបុប្ផាករង្វាយ ។
១៣៤៨. ជាមាលាត្របីត្រសាយ កេសររីកភាយ
កំរងព្រះបាទដ៏សុពណ៌ ។
១៣៤៩. ពលយក្សសែននិករ ប្រះធ្នូសិល្បសរ
ក៏ចាប់សិខរ[1] ដាលដេញ ។
១៣៥០. ព្រះស្តេចស្តែងស្តេចចរចេញ ចាប់យក្សាវិញ
សំរែងនូវតេជោពល ។
១៣៥១. យក្សាមហិមាខ្វែងខ្វល់ ចាប់ព្រះទសពល
ដ៏ទ្រង់នូវឫទ្ធិចេស្តា ។
១៣៥២. ព្រះចាប់ខុនទូសយក្សា យក្សយំដ៏ប្រែវា
ក្រោធនឹងចាប់ព្រះវិង ។
១៣៥៣. ព្រះភាត់កោទណ្ឌឫទ្ធិរឹង ការកររំប្រែប្រឹង
ករកោះសភាសរផ្លែង ។
១៣៥៤. ត្រូវត្រង់ខុនទូសដួលស្មុង យក្សយំស្លាប់ស្មែង
ក៏ដ្រិកដោយគ្រោះគោបា ។
១៣៥៥. អស់ទេពស្ថិតនូវគិរិន្ទ្រា ទ្រង់រត្នមាលា
ពិសេសពិស្ឋរ[2] មកង្វាយ ។
១៣៥៦. ស្ត្រីនរនាថនាភាយ ធំរើនជ័យប្រុះប្រាយ
នូវលាជសុគន្ធភ្ញីផ្កា ។
១៣៥៧. ក្រុងខរក្រេវក្រោធមហិមា ហៅត្រីមុខជា
ព្រះរាជបុត្រស្នេហាស្នង ។
១៣៥៨. ចាវហៅត្រីមុខដ៏កន្លង បាឯងទ្រីសឃ្លង
ធ្វើសឹកធំហុតមានជ័យ ។
១៣៥៩. ធ្នូរបាចេញតតេងដៃ យុទ្ធយកដោគជ័យ
ពិជ័យសម្តេចភាមា ។
១៣៦០. ដងនោះត្រីមុខមហិមា បង្គំក្រាបលា
ក៏ចេញទទួលរណារង្គ ។
១៣៦១. ត្រីមុខសុបរិវទ្រីសទ្រង់ កាន់កោទណ្ឌផ្គង់
ក៏ចេញកណ្តាលរង្គព្យូហា ។
១៣៦២. ខុនទីងទិតខ្លួនចងខ្វូរ ធំញើបក្រញូវ
គគ្រឹតកព្ចន់ស្រែកថា ។
១៣៦៣. ត្ស៊ូងប៉ីដៃប្អូនសោះសា កាន់គ្រឿងអាវុធា

(1) MBN : sikh
RIB : sīr khar
(2) RIB : bises bī suorg

ក៏គ្រប់ចតុដៃកាន់ ។

១៣៦៤- ដៃឆ្វេងកាន់សរសក្តិខ័ន ដៃស្ដាំកៅទណ្ឌ
នូវចក្រក៏បោះបែនបត ។

១៣៦៥- ក្រោះក្រាយ(1) ភត់ភាយសោតសុទ្ធ ក្រាស់ក្រៃដ៏ប្រាកដ
ប្រដាប់នូវរត្នរចនា ។

១៣៦៦- សម្ភារមកុដកែវកុណ្ឌលពា- ហុរក្ត(2) រចនា
មហាប្រាកដឫទ្ធិក្រៃ ។

១៣៦៧- ទ្រង់គជសារខ្លាំងដាញជ័យ កាន់គ្រឿងគ្រប់ដៃ
ក៏ពើសនូវចិត្តគឺដ៏ហ៊ាន ។

១៣៦៨- គ្រឿងគ្រប់ពណ៌ពេជ្រសឹងមាន ការអង្គាប្រាណ
ប្រយ័ត្នពុំឲ្យមុតសរ ។

១៣៦៩- ពលយក្សាសែននិករ ស្រែកសព្ទរូគ្គរ
សំញើញសំញែងតំរក្សត្រ ។

១៣៧០- យល់ដល់ព្រះដំព្រះចាប់ ព្រះស្រែកសន្ធាប់
អំណាចអំណត់មហិមា ។

១៣៧១- ដៃឆ្វេងព្រះទ្រង់ធ្នូ ដៃស្ដាំភដា
ស្ដេចចាប់នៃអង្គអសុភ(3) ។

១៣៧២- ស្ដេចកាប់អសុរដួលដាល ឈាមហូរបីរបាល
រូបហាននៃជលធារា ។

១៣៧៣- ឈាមហូរដូចស្ទឹងយមុនា ដោរដន់សោះសា
រហៀងរហាចគឺដ៏ធូល ។

១៣៧៤- ពុងពោះធ្នូភច្រាលច្រូល ក្រុងក្រោធបោះធូល
ក៏កាងនូវកររេភាំ ។

១៣៧៥- ខុនខែងខឹងខ្លួនវឹងខាំ មាត់ភ្លាងផុំាផុំា
ត្របាសត្របែងផ្លែងកាំ ។

១៣៧៦- កោះសរសក្តិផ្លែងបី១ផ្ដុំ ខុនចក្រព្រះហស្ដស្ដាំ
ត្រវីត្រៃវាសបោះបាច ។

១៣៧៧- បាញ់ព្រះនរិន្ទ្រភាមសរសាច ធូលយុទ្ធនូវអំណាច
ប្រកួតប្រកឹងចេស្ដា ។

១៣៧៨- រុកភានរួសរាន់យាត្រា ព្រះចាប់យក្សា
យក្សាប្រមូសវិលវឹង ។

១៣៧៩- ព្រះកោះសរសក្តិប្រែប្រឹង ផ្លែងផ្លាញអសុរវឹង
អសុរក៏ដួលដ៏មរ ។

(1) RIB : kroḥ krā
(2) RIB : bāhūratn
(3) RIB : asurāsar

១៣៨០- ដងនោះអសូរខុនខរ ដឹងឫទ្ធិព្រះភូធរ
បវរក៏ប្រែសរផ្លាញ ។

១៣៨១- បាញ់ទូសបាញ់ត្រីមុខដាញ(1) ពលត្រីនុលុះណាញ
រលំកំបែងដែនដែនដុង ។

១៣៨២. ក្រេវក្រោធពោលពាក្យបីប្រែន់ អះអញបរអគ្គ
នឹងចូលប្រយុទ្ធយកជ័យ ។

១៣៨៣- អស់ទូសអស់ត្រីមុខក្សយ(2) បាញ់ពលត្រីនុក្រៃ
រលំរលត់មរណា(3) ។

១៣៨៤. អះអញឯកោម្នាក់ ដូចអង្គពូភ -
ពាក់អ្នកកាត់កយកភ្លុក ។

១៣៨៥- ពោះបីនៅដោយកាមសុខ អសូរនិរទុក្ខ(4)
លោកជាប្រុសតតអំណាច ។

១៣៨៦. កើតជាក្សត្រខ្សោយខ្លៅខ្លាច ចិត្តចងរ័កភាព្យ(5)
ពុំអាចដំណើមចេស្តា ។

១៣៨៧- អះហៅសរិលសត្វលោកា ពុំដែលធ្វៀសកាណ
ព្រះម្រឹត្យូវនឹងយកប្រាណ ។

១៣៨៨- ពោះបីនៅសុខសួស្តីក្សេមក្សាន្ត ពុំដែលហៅមាន
អាយុយូរយឺនរួចកាល ។

១៣៨៩- អំណាចទុរយសទុរជមិ(6) អនេកសង្វេយ្យកល្ប
អ្នកជងឯនឹងដៀលជាខ្លាច ។

១៣៩០- ខរត្រិះរិះឯងនូវអំណាច និរភិតតិតខ្លាច
ប្រដាប់នូវអង្គអាត្មា ។

១៣៩១. ឡើងរថទឹមទៀមអស្សពាហា ពាក់ពេជ្រជ័យមាលា
ប្រដាប់នូវកងកែវកន់(7) ។

១៣៩២- ទ្រង់មកុដកុណ្ឌលកៅទណ្ឌ ដត្រឆាយាកាន់
មយូរនូវព្រួយព្រាយព្រៃ ។

១៣៩៣- ខែលខ័នកៅទណ្ឌសំសែ(8) ត្បូងឥន្ត្រីយព្រៃ

(1) GB : lāñ
(2) RIB : aḥ dūs aḥ trīmukh khsǎy
(3) MBN : nīddhā
RIB : kaniṭṭhā
(4) GB : asūr nǎk duk
MBN : asur rū bī duk
RIB : asur rū bhīniradukkh
(5) RIB : raks rāj
(6) RIB : dūr dāl'
(7) RIB : kañ kaudaṇḍ
(8) GB : jāv see
RIB : sāv sai

ទ្រហឹងបីលោកខ្ញើរខ្ញារ ។

១៣៩៤. ជិះគជជិះសិង្ហងរងា ប្រជពីញាប់ញ័រ
អស្ចារ្យកក្រើកពសុធា ។

១៣៩៥. ស្រឡប់សែងស្លូវមេឃា ទាំងទេពតត្រា
ងងឹតពុំយល់ស្លូវសែង ។

១៣៩៦. ពលលោកឲ្យជ័យឆ្កើងឆ្កែង ប្រជពីគ្រលែង
រលើងរលំបញ្ចា ។

១៣៩៧. ផ្ទួលយុទ្ធនឹងព្រះភជា ព្រះទ្រង់សរថ្លា
ក៏ថ្លែងសរភសរសំ ។

១៣៩៨. រថបីរយះកង់កាំ បាក់បែកខ្ទិខ្ទាំ[1]
រទុះរូបានផង់ធុលី ។

១៣៩៩. ដាច់សេះអង្គសេះសារថី ដាច់កពាជី
ស្រណាក់ប្រពាក់លើគ្នា ។

១៦០០. វិខលចិនកៅទណ្ឌធ្នូស្នា គ្រប់គ្រឿងអាវុធា
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នរឿណរង្គ ។

១៦០១. ខ្មោចខ្មៅ[2] ស្លុតស្លាប់បាត់បង់ ឈាមហូរច្រាលបង់[3]
រូបាននៃជលសាគរ ។

១៦០២. អស់ពលយក្សយប់ជីមរ ជីសពកៀរគរ
សឹងឈាមរូបានជាស្ទឹង ។

១៦០៣. ខុនខែងទឹកខ្លួនខះទឹង ប្រើប្រែច្រាណប្រឹង
សំរក់ទឹកមាត់បាត់បា ។

១៦០៤. ទ្រង់សរថ្លែងផ្លាញនូវគ្នា សរព្រះភជា
មហាប្រទះសរខ្វាយ ។

១៦០៥. សរពាន់សរពិសសព្វសាយ សរបែក[4] ព្រាត់ព្រាយ
ច្រវាត់កណ្ដាលនភី ។

១៦០៦. សរខរបាញ់បែកជាភ្លី សរព្រះនរបតី
សឹងសុទ្ធអាវុធផ្លាញផ្លា ។

១៦០៧. សរខរថ្លែងជានាគា សរព្រះភជា
ជាគ្រុឌច្រវាត់ផ្តាត់ភ្លៀល ។

១៦០៨. សរខរជាគជបីសំពៀរ សរព្រះផ្តាច់ពៀរ
ជាគជសីហាសារសិង្ហ ។

(1) RIB : pī radāṃ
(2) RIB : khmoc khmāṃṅ
(3) GB : crāl thmaṅ
RIB : crāl khbaṅ
(4) RIB : samraek

១៦០៩- សរខរដាផ្កាផែក[1] រឹង សរព្រះថ្លែងរឹង
សឹងពេជ្រមហាពេជ្រផ្លា ។
១៦១០- សរខរដាភ្លើងបរិយ្យាហា សរព្រះថ្លែងដា
កប្តាពន្លឹកលើសលត់ ។
១៦១១- ក្បូរត្រពីរមហិមាដីប្រាកដ ជាញជ័យអាចអត់[2]
អំណាត់អំណាចនូវឫទ្ធ ។
១៦១២- សឹងថ្លែងសរផ្លាស[3] នូវគ្នា សរព្រះរាជា
មហាប្រែះបាញ់បាន ។
១៦១៣- បាញ់ព្រះព្រះបាញ់រឹងក្លាន ចាប់ព្រះព្រះប្រាន
ពុំអាចនូវទៅទៀបព្រះ[4] ។
១៦១៤- ដឹព្រះព្រះដំនូវតប់ះ ព្រះចាប់ខរប្រះ
ខរខឹងក្រោធក្រៃដ៏កន្លង ។
១៦១៥- ចាប់ព្រះព្រះចាប់រឹងស្លង កៅទណ្ឌបីសំពង
ក៏ខរទៅខរបាបី ។
១៦១៦- ខររុករានចាប់ព្រះចក្រ កាន់ចន្ទបីគ្រវី
សំទៀរសន្ធាប់ឲ្យព្រះអង្គ ។
១៦១៧- ដាល[5] ឯកបញ្ចាកាន់ទ្រង់ ដោះអង្គត្រូវអង្គ
នរបតីទ្រង់ដេញដំ ។
១៦១៨- ខរខឹងករកាច់កាន់ភ្នំ សិលាធារធំ
ប្រពោះប្របាចសាចសរ ។
១៦១៩- ព្រះសព្ទអឺអឺងខ្ទាយខ្ទរ កក្រើកកាំងអម្ពរ
មហាពន្លឹកស្លែងស្លប់ ។
១៦២០- ដោយហាសុរិយាបីស្រឡប់ ញ័រទាំងត្រៃភព
សឹងភ្លឹកន្លងគេជោជ័យ ។
១៦២១- ខុនខឹងស្រែកសព្ទខ្លំងក្រៃ កាន់កៅទណ្ឌជ័យ
ក៏ថ្លែងសព្ទខ្ញាតខ្ញី ។
១៦២២- ពោលពាក្យអសុរសនរបតី ជាទ្រីយបញ្ញី
អប្រិយចិត្តចោរមិច្ឆា ។
១៦២៣- អស់ពលអញអសង្ខ្យា ឯងថ្លែងសរផ្លា
លុះមរប្រាកដដ៏វិនាស ។
១៦២៤- នេះតប្បូវពីងពុំគិតខ្លាស អាត្មាទ្រង់សាស្ត្រ

(1) RIB : phkā phlek
(2) RIB : āc pat'
(3) RIB : phlāñ
(4) RIB : cāp' braḥ praḥ prāṇ
bum̤ āc nūv dau dīet braḥ
(5) RIB : ṭal'

ពុំគិតព្យេរពន់ពេកក្រៃ ។

១៤២៥. ចង់ទៅសោយទុក្ខស្ថានភ័យ គោជិកល្បអសង្វៃយ្យ
ពុំដឹងរូបាបរណា(1) ។

១៤២៦. នោះព្រះបន្ទូលត្រាស់ថា ឱ្យយក្សមិច្ឆា
មហាចិត្តចោរអប្រិយ ។

១៤២៧. មីងមិនដឹងតេជឫទ្ធិ អង្គអញឫទ្ធី
គឺព្រះនារាយការណា ។

១៤២៨. អស់ទេពសោឡសសួគ៌ា និមន្តអញមកជា
ព្រះរាមទេពនូវតបះ ។

១៤២៩. មិនដឹងអញទ្រង់នូវតេជះ ចុះមកដ៏ជំរះ
អសុរដ៏កាចឃាឃី ។

១៤៣០. មីងដូចសំរាមនឹងសំបី អញដូចអគ្គី
បីឆេះរចល់ច្រួលច្រាស់ ។

១៤៣១. មីងពុំដឹងតេជអញជាម្ចាស់ មីងមករប់ពាស់
នូវឫទ្ធីអញមហិមា ។

១៤៣២. ឯងនោះយក្សយប់ហត់ហា រត់ជ្រកគោហា
រណ្តាប់ពិធីជោយក្រម ។

១៤៣៣. ឯបហោមយេង្វិធ្យានប្រណម្យ(2) សូត្រសាស្ត្រដ៏អាគម
រំលឹកពិធីមន្តមក ។

១៤៣៤. ឯបដ្ឋួយអាត្មាបីសំកុក សម្ងាត់នូវព្រៃជ្រកជ្រក
កំលុងគោហាជាគំ ។

១៤៣៥. ព្រះដឹងខរមន្តអាគម ព្រះទ្រង់ធ្នូធំ
ក៏វាយបពិតនោះដ៏ប្រេះ ។

១៤៣៦. ឱ្យខរមីងខ្លៀតតចំណោះ មោះមីងពុំគ្រឹះ
ក៏រត់ពៃតខ្លួនរួចជ្រក ។

១៤៣៧. មីងនេះហៅប្រុសតម្រក់ អញ្ជើញមីងមក
ប្រយុទ្ធប្រឡងចេស្តា ។

១៤៣៨. ក្រុងខរស្តាប់ព្រះអាជ្ញា ប្រឹងគ្រាណអាត្មា
ក៏គ្រោធក្រដួររូភ្លើង ។

១៤៣៩. បង់ព្រតពិធីឯាលឡើង អាត្មាថ្កាថ្កើង
ប្រយុទ្ធនូវរាមសត្តភាយ ។

១៤៤០. ពោកបាក់នូវសិលាផ្លាក់ផ្លាយ ៗព្រព្រឹក្សខ្ចាត់ខ្ចាយ
រលុះជាព្រោះព្រោងការ ។

១៤៤១. កព្រឹក្សទាំងសួគ៌ណា ទេពថ្វាយសាធុការ

(1) RIB : bum̥ ṭịṅ pad pāp gaṇanā
(2) RIB : dhyān bar brahm

ចំរើនសម្តេចនរបតី ។

១៤៤២. ព្រះបាទនរនាថភូមី ផ្លាញយក្សយាយី
លុះក្ស័យជីវិតសូន្យបង់ ។

១៤៤៣. ព្រះស្តេចជាតិជាញជើណរង្គ អសូរយក្សយង់
ក៏អស់ព្រះជន្មលុះជ័យបរ ។

១៤៤៤. ព្រះស្តេចសំរេចឫទ្ធិករ(1) ផ្លាញពលក្រុងខរ
ទូទីសរសម្តេចផ្លាផ្លាញ ។

១៤៤៥. ទាំងមូលអសុរាជ័ណាញ ត្រីមុខជាងជាញ
ក៏មករកណ្តាលពសុធា ។

១៤៤៦. កក្រើកដល់ចក្រវាឡ សុមេរុរាជមហា-
គិរិន្ទ្ររំជួលញាប់ញ័រ ។

១៤៤៧. ទាំងទេពទសសហស្សចក្រវាឡ សុបណ៌បក្សា(2)
សឹងហោះមកថ្វាយព្រះពរ ។

១៤៤៨. ថ្វាយមាលារត្នទេពបវរ ថ្វាយបង្គំជក់
សំអាងនៃកេសរភ្នី ។

១៤៤៩. ព្រះអង្គព្រះអនុជមហេសី មហាក្សត្រត្រៃត្រី
ប្រសើរជ័លើសលោកា ។

(1) RIB : samrec siddhī braḥ kar
(2) MBN et RIB : dāṃṅ deb sahassadharm
satasahass braḥ supār

កណ្ឌ ទី១១

១៤៥០- ឯងនោះអសុរសូរបនខា យល់ឫទ្ធិរាមា
ធិរាជជ័យឫទ្ធិពល ។

១៤៥១- យល់ទូសយល់ត្រីមុខយល់ ក្រុងខរនិស្សល
នូវពលអសុរត្រឹន្ទជ័យមរ ។

១៤៥២- មួយអង្គចេញផាកព្រះនគរ ឆ្លងសាគរចរ
កំលុះបុរីលង្កា ។

១៤៥៣- ដល់ចូលទូលក្រុងរាពណា- សូរថ្លែងចេស្តា
ព្រះរាមនរបតីព្រះលក្ស ។

១៤៥៤- ពីរអង្គផ្តាញទូសប្រត្យក្ស ផ្តាញក្រុងត្រីភក្រ្ត
ក៏ផ្តាញខរាធិបតី ។

១៤៥៥- ផ្តាញទាំងពិរាធជ័យឫទ្ធិ ផ្តាញពលពាជី
គជេន្ទ្រនូវរថធ្លាក់ធ្លាយ ។

១៤៥៦- នគរទណ្ឌកាអន្តរាយ ពលត្រឹន្ទខ្ចាត់ខ្ចាយ
ទាំងបរមមណ្ឌលទិព្វសូន្យ ។

១៤៥៧- ក្រុងរាពណាស្តាប់សូរ- បនខាថ្លែងទូល
រន្ធត់ហាឫទ័យប្រះប្រាណ ។

១៤៥៨- ក្រុងខរធិរាជប្រធាន ឫទ្ធិរឹងអប្រមាណ
ម្ល៉េះហើយបាបកមរណា ។

១៤៥៩- ក្បិលាភ្ញារនេត្រាអសុរា យល់លក្ខណ៍កេសា
នៃសូរបនខាពិត ។

១៤៦០- ហោសូរបនខាសុចរិត យល់រូបាក្រឹត [1]
នៃមេពិការស្តែងយល់ ។

(1) GB : rūpākṛṣ(ṇ)
RIB : rūpākrịty

១៦៦១- អះមេមានរូបដ៏ បវរសុទ្ធនិម៌ល
ស្រីសួគ៌សុភក្ដិយល់(1) ដ៏រូបមេប្រសើរក្រៃ ។
១៦៦២- អ្នកណាមានះបើអាច ពុំខ្លាចអញដ៏ជាតិ-
សួរលោកពាំងភពត្រៃ ត្រៃភពភូមិដ៏សាកល ។
១៦៦៣- អាចឲ្យដ៏ភ័យមេ អញពន្លឹកសល់
មេថ្លែងនូវប្រការកល កិច្ចសំពើនោះដ៏អស្ចារ្យ ។
១៦៦៤- នោះសួរបនខាបង្គំ ប្រណម្យថ្លែងសំដែងអាថ៌
ខ្ញុំព្នបស្ងីពិសុទ្ធធម៌ នោះប្រសើរដ៏ពីរពាក្យ ។
១៦៦៥- ខ្ញុំធ្លូលបំរើប្រយោជន៍ យកកុសលបវរម-
ង្គលគុះក៏ក្រោធច្រង់ នឹងអញខ្ញុំបង់កេរតិយស ។
១៦៦៦- ជាខ្ញុំពុំកោតខាម ត្រេចតាមមករកប្រុស
បស្ទីនោះក្រោធខុស កំហុសច្រើនពុំយល់ក្តី ។
១៦៦៧- ច្រង់ខ័នបីកាត់ករ កាត់កំមា(2)នូវកេសី
ខ្ញុំគិតខ្លាចពុំរស់ជីវី ពុំពាន់យល់ព្រះភក្ត្រា ។
១៦៦៨- ក្រុងខរក៏ក្រោធក្រៃ ព្រះហឫទ័យរន្ធត់ង្ហា
ចេញយុទ្ធនូវរាមា(3) ដល់បីក្ស័យព្រះជីវី ។
១៦៦៩- បស្ទីនោះច្រង់នាម ឈ្មោះលក្សភាមសុមេត្រី
បស្ទីដ៏មានស្រី សួគ៌សេពសមបំរើនិត្យ ។
១៦៧០- នាមនាងសីតាភក្ត្រ បវរលក្ខណ៍ដ៏ច្រង់ក្រឹត្យ
កបនូវមារយាទចរិត ប្រសើរលើសនៃលោកា ។
១៦៧១- ដូចចន្ទ្រទុទ័យប- រិបូណ៌តតមន្ទិលជា
អាចតំរេកនៃកាមា ព្រះហឫទ័យដ៏ស្នេហាស្និទ្ធ ។
១៦៧២- ក្សូរនឹងសម្ដេចព្រះ- រៀមអតិរេកដ៏រឹងឫទ្ធិ
យកជាមហោសីបពិត្រ សន្សំភាពស្ឋិតស្រី ។
១៦៧៣- ក្រុងភាពឲ្យទូងភេរី ជំនុំមុខមន្ត្រី
អនេកអសូរសេនា ។
១៦៧៤- ក្រុងភាពបន្ទូលព្រះអាជ្ញា ហៅរាជយោធា
ឲ្យស្ដាប់(4)អនុជទូលថ្លែង ។
១៦៧៥- មោះបីយើងក្រីតាពល(5)ខ្ចង ធ្លូលចាប់ជាញថែង
ក៏បានបស្ទីជាយសល់ ។
១៦៧៦- ក្រែងទុរយសយើងដូចដល់ ល្មុះបរព្រឹន្ទពល
នឹងចាប់បស្ទីសាមាន្យ ។

(1) RIB : trīsūr kruṅ rāb(ṇ) yal'
(2) RIB : kāt' kām
(3) RIB : ṭā nūv braḥ rāmā
(4) RIB : oy stec
(5) RIB : kradā bal

១៦៧៧. យើងធ្វើកលមួយឲ្យបាន បង្ហើមុតហាន
ក៏ចាប់ឧបាយនូវកំហាល់ ។
១៦៧៨. យើងយកសីតាដោយកល បានបង្ហើទល់
មហាក្សត្រាសល់សោក ។
១៦៧៩. ស្អាងសូរបនខាអមោឃ (1) នឹងខរលើសលោក
ក៏មរនូវសរបង្ហើ ។
១៦៨០. កាលនោះអស់រាជមន្ត្រី ថ្វាយករអញ្ជលី
ស្តុតីតសូរទ្រង់ឫទ្ធិ ។
១៦៨១. ជាព្រះគ្រាស្វាដ៏បពិត្រ ពិសេសព្រះគំនិត
អញ្ជើញស្តេចប្រើធ្វើថ្វាត់ ។
១៦៨២. ស្តេចប្រើអមាត្យមួយនិព័ទ្ធ ទ្រង់នាមប្រសិទ្ធ
ហៅមហារីករត្នពន្រាយ ។
១៦៨៣. ប្រើប្រែរូបអង្គឆោមឆាយ ជាម្រឹគពន្រាយ
ប្រសើរក្រៃលែងម្រឹគា ។
១៦៨៤. ជាឃាមហារីក ព្រះស្តែងដំណែងរូបា
ជាម្រឹគរត្នមហា- ប្រសើរក្រៃលែងម្រឹគឯង ។
១៦៨៥. លល្អងព្រះរាមដ៏ច្បង (2) ឲ្យបរបាញ់ល្បង
ករកាន់ធ្នូសរផ្គាប់ផ្គង ចេញវៃឯអាស្រមឃ្លាតឃ្លា ។
១៦៨៦. បានអញនឹងយក រត្នភគវតីសីតា
មហោសីបង្ហើណា នឹងបានសំរិទ្ធិប្រាកដហោង ។
១៦៨៧. ឯងនោះមហារីកបង្គំ ប្រណាម្យជុំលីស្នង
អញខ្ញុំសុំណាពោលកន្លង អាជ្ញាក្សត្រដ៏ប្រើប្រាណ ។
១៦៨៨. អង្គអញខ្ញុំដ៏ដឹងឫទ្ធិ សម្តេចព្រះរាមហៅហាន
លេះអញខ្ញុំធូលស្លាន ជីវិតខ្ញុំពុំរួញរា ។
១៦៨៩. មុះនិសម្តេចព្រះមេ (3) អញខ្ញុំប្រថមព្រឹទ្ធ
ជាកាកនាសូរដ៏ប្រា- កដសហ័សអសូរឯង ។
១៦៩០. ធូលចាប់រំលង យេស្តិយញ្ញដ៏ហោមឯង
លងតបះរាមដ៏កន្លង អំណាចក្រៃដ៏មហិមា ។
១៦៩១. កាលនោះស្តេចឯបសិល្ប ពោទិត្រៃ (4) សំដែងនៃព្រះចេស្តា
វិន្លងថ្លាញព្រះមេខ្ញុំនៅនា ហោះក្រែកតិរិន្ទ្រថ្នាប់ ។
១៦៩២. សរស្តេចដូចព្រះម្រឹត្យូវ នូវដោយសរិលឆាប់

(1) RIB : paṅ sūrapanakhā āmokkh
(2) GB : braḥ rām toy lpaṅ
RIB : rām ṭă sraṃ(ṇ)
(3) RIB : mahima samtec braḥ me
(4) RIB : koet trai

មរនូវសរព្រះតីដ៏ស្លាប់[1] ជីវិតក្ស័យដ៏ណាញអង្គ ។

១៤៩៣. ឥឡូវបីនឹងលួចភគវតី មហោសីដ៏បវរម -
ក្តលស្តេចក៏ក្រោធទ្រង់ ដ៏នូវផ្នួសសំដែងឫទ្ធិ ។

១៤៩៤. ឯស្តេចសំរេចសិល្ប សំរេចព្រតសំរេចក្រឹត្យ
ផ្លាញរាមបរមសួរជីវិត ដ៏នូវឫទ្ធិទេពតា ។

១៤៩៥. ផ្លាញទូសនូវត្រីភក្ត្រ ផ្លាញតិរាជធារា
មរនូវសំរិទ្ធិប្រា - កដដូចមនះត្លើង[2] ។

១៤៩៦. ឫទ្ធិរាមតបះដបសិល្ប បីព្រះនៅក្ដុងក្ដើង
លេះយើងនឹងយកដបយើង រំលាយលត់ដ៏ណាញប្រិះ ។

១៤៩៧. ក្រុងរាពណ៍ក្រេវក្រោធដ៏មានះ មនោជាអះ
ផ្ទេះបីមីងអង្គអាចខ្ចី ។

១៤៩៨. មឹងអាងអួតអង្គហរី មឹងងជាបស្ទី
សរសើរសរសើរសោះសា ។

១៤៩៩. មឹងពុំខ្លាចអញតីដ៏ងា តស្សូរមឹងជា
បស្ទីក៏មានឫទ្ធិក្រៃ ។

១៥០០. មឹងក្បៀចកាចគួរត្រូវដៃ ដៃអញដំយក្រៃ
តិជ័យនៃលោកាករ ។

១៥០១. មឹងជាអួតជ័យមឹងអរ ជ័យព្រះហរិសរ
តិជ័យនៃជយាយើង ។

១៥០២. មហារឹកបីបន្ទំឡើង ខ្ញុំខុសស្ដេចជើង
ផ្ទេះបីលើកជ័យលើសលោក ។

១៥០៣. ខ្ញុំក្ដៅស្ដូជិត្តដួចោក យល់ក្រុងខរសោក
ក៏មរនូវសរអនិដ្ឋា ។

១៥០៤. ឥឡូវខ្ញុំយកសិរសា សូមទូលអាជ្ញា
ព្រះបាទសម្ដេចស្ដេចប្រើ ។

១៥០៥. ខ្ញុំសូមសាងធម៌ខ្ញុំធ្វើ កុសលខ្ញុំជឿ
ត្រកូលនឹងបុត្រស្នេហា ។

១៥០៦. សូមព្រះទ្រង់ព្រះករុណា វិសេសខ្ញុំនា
ព្រះបាទព្រះបរមបពិត្រ ។

១៥០៧. មហារឹកវិលវឹងស្លាន់ស្លុត ឡើងធម៌ជីវិត
អាណិតនូវក្ស័យជន្មា ។

១៥០៨. ស្រេចមហារឹករួសកាលា ទូលព្រះអាជ្ញា
ទៅដោយបណ្ដាំទសកណ្ឋ ។

១៥០៩. ចេញចាកបុរីរាជស្ថាន ខំអញមរស្លាប់

(1) RIB : mar(ṇ) nūv sar braḥ ṭit phlā
(2) RIB : ṭūc manaḥ tloeṅ

ហេតុដោយអំណាចមោហា ។

១៥១០. មហារីកស្រេចប្រែកាលា ជាម្រឹគជ័សង្ហា(1)
ប្រសើរក្រៃលែងម្រឹគឯង ។

១៥១១. មិតមាសមៀងម្ហូលនូវសុរង ប្រែប្រាណស្លៀងស្លង
ប្រដូចនូវទងលតាមាស ។

១៥១២. នេត្រនីលយល់យង់ដ៏ទិភាស ដូចនីលរត្នដាស
ក៏ដាំក្នុងវង់នេត្រា ។

១៥១៣. ដូចផ្កាយព្រឹក(2) ពីរផ្ទឹមគ្នា ដូចកលតារា
ព្រាហស្បតីពីរស្មោះ ។

១៥១៤. ស្នែងស្និទ្ធពីរព្រែកក្បុំក្បោះ ក្រូងក្រាងស្មើស្មោះ
ប្រកបនូវព្រះរត្នភាយ ។

១៥១៥. ដូចអ្នកស្លៅផ្លាក់ព្រោងព្រាយ ដាំត្បូងភាត់ភាយ
នូវរត្នជ័ព្រៀបរេខា ។

១៥១៦. ថ្ពាល់ថ្កូងបីប្រពៃសោភា សោភ័ណាជយា
ភក្ត្រាភក្ត្រីត្រើសត្រើត ។

១៥១៧. ល្អល្អះសំបុរឆាយឆើត ឃាក់ឆព្វជាតិកើត
កំណើតកំណាត់ស្រស់ស្រាប់ ។

១៥១៨. រូប(3) ពិស្ណុការដ៏ប្រដាប់ ប្រដាផ្គូរផ្គាប់
របបរបៀបរចនា ។

១៥១៩. ដាំកែវមណីមាលមុខា មើលម្ដងសោភណា
បីដូចពពាលរត្នភាយ ។

១៥២០. រស្មីផ្ទះផ្លាស់ព្រោងព្រាយ ដូចកលពិពយ
ពិទូរ្យទិមរូស្សូរ្យកាន្ត ។

១៥២១. ដូចរត្នកោមលមាសមាន រស្មីបីរូមាន
នៃលោហិតាស្លេករត្ន ។

១៥២២. ម្ដងដូចមរកតកាលវាត់ រូបអ្នកយកបទុមរត្ន
នូវរត្នទៅផ្គូរចនា ។

១៥២៣. ដូចបរស(4) កែវកែមនូវគ្នា អស់អង្គរូបា
ជិញ្ចាចសីងមាសនពគុណ ។

១៥២៤. កៀងគូញីញង់ដើរមុន ឈរឈប់ស្ងួលស្ងួន
សំអិតសំអាងរូបា ។

១៥២៥. អង្គនួនល្មៀនលិតបាទា យាងយាសយាត្រា

(1) RIB : ṭă sahăs
(2) RIB : phkāy pūrbabriks
(3) RIB : rūp
(4) MBN : pus
RIB : puras

គន្លងគន្លៃដើយឯរ ។

១៥២៦. ត្រេចត្រង់អាស្រមបវរ ទៀបព្រះភូធរ
ក៏រឹងអំពើមួយសា ។

១៥២៧. រឹងដើយរឹងឯរស្កាប់ខ្វារ រឹងខ្វែកដ៏ត្រកាល(1)
ត្រចះត្រចង់សោភា ។

១៥២៨. បាក់ដូចតាំត្រៃត្រឹង្ស ដូចព្រះឥន្ទ្រា -
ធិរាជក៏អាចនិម្មិត ។

១៥២៩. ដូចម្រឹគមាសមាលដ៏ពិចិត្រ រូបព្រះអាទិត្យ
នាទៀប(2) ខុំយដុសឡើង ។

១៥៣០. ដើតឆាយពន្លាយយល់ភ្លើង ដើលាឯក្រចកជើង
បីដូចនូវមហាមរកត ។

១៥៣១. ស្អាតស្អំសក្តិសមដើមបរ ដូចនូវផ្អើលដូចនូវរត់
ក៏ត្រេចត្រង់សាលារង់ ។

១៥៣២. ក្បែរលានោះសម្តេចភគវតី មហោសីសីតាបង់
ព្រះនេត្រយល់ម្រឹគរត្នមាសបញ្ចាង់ បញ្ចើចចិត្តដ៏រីករាច(3) ។

១៥៣៣. ទូលព្រះដ៏ទ្រង់ព្រត ពិតណាស់ទ្រង់អំណាចអាច
មៀងមើលម្រឹគមាសចិញ្ចាច ពន្លាយរត្នប្រដាប់ដូង ។

១៥៣៤. គួរស្តេចពិឃាតយក សុពណ៌ស្បែកប្រសើរគង់
ដល់ស្តេចស្តល់ព្រះអង្គ អភិសេករាជ្យអម្រឹតជេរ(4) ។

១៥៣៥. ក្រាលលើមាសមុខរត្ន មាសប្រសើរកិរតី
ឥន្ទ្រាពិសេសពិសុទ្ធ រូបក្រពត្តិរាជា ។

១៥៣៦. នោះរាមភក្ត្រស្តេចយល់ ម្រឹគមាសកលយាត្រា
ហៃលក្សណាមើលម្រឹគា អស្ចារ្យប្រែរូបាក្រឹត ។

១៥៣៧. ជារក្សាសីតាឯង នឹងពិឃាតអសូរសំដែងឫទ្ធិ
ដោយតេជសរសុរិចិត្រ(5) កុហកយកក្បួនពាធា ។

១៥៣៨. ទើបព្រះប្រើព្រះអនុជា រក្សារាជពនិតា
ព្រះអង្គបរិបារ(6) ចេញចរ ។

១៥៣៩. យាងព្រះបាទដ៏បវរ ឯកអង្គព្រះភូធរ
នរបតីអាចទ្រង់ ។

១៥៤០. ធ្នូសរសិល្បសក្តិនូវបំពង់ ឯកអង្គត្រេចត្រង់
គិរិន្ទ្រនូវព្រៃព្រឹក្សា ។

(1) RIB : tracā
(2) RIB : nā deb
(3) RIB : rīk rāj
(4) RIB : am riddhī
(5) RIB : sar puras vijit
(6) RIB : brahā

១៥៤១- រុកភានពារពានបត្តា ដល់ដេញម្រឹគា
កក្រើកសិលាបែកខ្ទាយ ។
១៥៤២. អម្រឹគយក្សភ្លឹកឬទ្ធិតាភយ នរិន្ទ្រឬទ្ធីពាយ
ពន្លឹកពន្លកព្រឹក្សព្រៃ ។
១៥៤៣- លុះព្រះសុរិយាល្ងាចថ្ងៃ ខ្យល់ហៀនភោះនៃ
ទ្រហឹងនូវសត្វសួរស្នែង ។
១៥៤៤- ព្រះរំពឹងព្រះអនុជព្រះឯង ព្រះបារម្ភខ្លាចក្រែង
អសូរដ៏ទ្រើសឫស្យា ។
១៥៤៥- ល្អឯព្រះអនុជធិភជា ខុបាយកលមាយា
អសូរក៏លួចមហោសី ។
១៥៤៦. សឹងហឫទ័យនរបតី បារម្ភភជទេពី
សីតាវិសុទ្ធទ្រង់ពារ ។
១៥៤៧- ស្រេចព្រះទ្រង់សរខ្សែងសរ អម្រឹគនូវមរ
នឹងសរសម្ដេចនរបតី ។
១៥៤៨- អសូរម្រឹគា ស្រែកសព្ទឃំងា រូ[1] ព្រះចក្រី
ដង្ហោយស្រែកហៅ សុមិត្រមេត្រី អសូរអប្រិយ
នេះគឺយក្សា ។
១៥៤៩- បីអាចប្រមាថ បីអាចពិឃាត ព្រះទ្រាមហៅឯណា
ដង្ហោយរស្រែកហៅ ហៃលក្សកើយបា អសូរពាធា
លក្សកើយជួយបង ។
១៥៥០- ក្សែលាញសូរសព្ទអសុរស ទេពីប្រើស្ដោះ
ព្រះលក្សគឺព្រះអនុជា ។
១៥៥១- ហៃលក្សធូរបាយាត្រា ត្រេចតាមជេស្ឋា
ធិភជជីវជទុក្ខទល់ ។
១៥៥២- ព្រះលក្សក្រាបបាទយុគល ប្រណម្យទូលថ្លែងកល
កុហកអសូរមាយា ។
១៥៥៣- សូមទានព្រះអង្គកុំព្រះចិន្តា បារម្ភព្រះជេស្ឋា
ធិភជនោះឡើយតទ្បូវ ។
១៥៥៤- សរព្រះដូចព្រះម្រឹត្យូវ ពោះបីសែនសត្រូវ
សាហ័សសហិចដល់ព្រះអង្គ ។
១៥៥៥- ព្រះឯងព្រះអង្គអាចទ្រង់ សរព្រះពិស្ណុពង្ស
ពិឃាតសត្រូវពាធា ។
១៥៥៦- ដូចព្រះនេត្រព្រះពនិតា យល់ឯងកាលណា
ព្រះផ្ចាញ់នៃភមបរមសូ ។

(1) RIB : rūp

១៥៥៧- ហើយព្រះមកផ្លាញ់ខរទុរ- យសញាតិនឹ៍ប្រយុរ(1)
ក៏លាញទាំងទូសត្រីសិរ ។
១៥៥៨- លាញពលនូវតិភងមារឋី ពះពាងពលពីរ
ប្រទះព្រះផ្លាញជ័មរ ។
១៥៥៩- សូមព្រះមហាសីជឿសរ ជឿតេជព្រះករ
ព្រះអង្គព្រះពង្សពិស្ណុ ។
១៥៦០- នោះរាជសីតាសោកព្រះទុ- ជរទ្រង់ឫទ្ធិគ្នុ
ព្រះទៀមអសុរពាធា ។
១៥៦១- ស្រែកហៅហៃលក្ស្មណ៍អើយជា នាព្រះរាមា
និរាជឥសូរយើងហោង ។
១៥៦២- អញនឹងបាជាខ្ញុំអ្នកគង់ បំរើព្រះហោង
ទម្លន់សម្តេចព្រះរាមា ។
១៥៦៣- នេះតម្បូវជ័ទុស្សអាជ្ញា ហៅថាលក្ស្មណ៍ជា
តាំអឹងនូវអាជ្ញាក្សត្រ ។
១៥៦៤- ញាំងមានអាជ្ញាមួយឃាត់ ជាបានប្រណិប័ត
នូវព្រះរាជអាជ្ញានោះ ។
១៥៦៥- នេះតម្បូវតែអាជ្ញាស្មោះ ហៅចំបាឆ្ពោះ
អសូរប្រមាថជេស្នា ។
១៥៦៦- ពោះបើបាពុំចរយាត្រា ក្រែងលោកនិន្ទា
ថាបានឹងមិនត្រង់បងឯង ។
១៥៦៧- ព្រះលក្ស្មណ៍មិនបរិសុទ្ធល្បួង ហេតុកម្មនឹងបង្វែង
ព្រះអង្គនៅមានវេរា ។
១៥៦៨- លើកអញលីទូលពនិតា ខ្ញុំគិតព្រះរាជា
ជននិ៍បញ្ញើតខ្ញុំនៃ ។
១៥៦៩- លេះឲ្យខ្ញុំដឹងព្រះហឫទ័យ ដោយអឈ្យាស្រ័យ
ហឫទ័យសម្តេចប្រើខ្ញុំហោង ។
១៥៧០- ព្រះលក្ស្មណ៍អធិស្ឋានផ្សង ហៃទេពតាផង
ជំមាននៃព្រះធរណី ។
១៥៧១- ទេពារក្សអារក្សគិរី ទេពារក្សត្រីក្សី
ក៏គង់នៃព្រៃពនាន្ត្រា ។
១៥៧២- ខ្ញុំសូមផ្ញើព្រះពនិតា សូមព្រះករុណា
រក្សាសម្តេចមហាសី ។
១៥៧៣- ក្សិណនោះព្រះលក្ស្មណ៍នរបតី លាព្រះទេពី
សម្តេចនឹងយាត្រាត្រេច ។

(1) MBN : yāt subraḥyav
RIB : yād suprayūr

១៥៧៤- ចេញលៃលព្រះអាស្រមពេកិច ទើបព្រះអង្គស្ដេច
ស្រេចដល់ព្រះរៀមភា ។
១៥៧៥- ដងនោះក្រុងភាពអស្សុរា យល់ព្រះអនុជា
ត្រេចតាមព្រះរាមដ៏បពិត្រ ។
១៥៧៦- ភាពប្រែកាណាឫសីសិទ្ធ ចងដងជាដើរត្រឹទ្ធ
ស្រគត់[1]រូព្រាហ្មភណាចារ្យ ។
១៥៧៧- កាន់ស័ង្ខសៀតស្លឹកស្មី ពាក់ផ្គាំស្លូតដ៏ហោមការ
ធៀរចើមចាប់ភក្ត្រពាក់សង្វារ ដ៏ស្លូតសាស្ត្រាមន្តសេពង្ខង់ ។
១៥៧៨- ដូចក្រមឫសីសិទ្ធ សីលាក្រឹត្យប្រសើរទ្រង់
ត្រៃពេទសាស្ត្រឫសីពង្ស ប្រព្រឹត្តរូព្រាហ្មភណាចារ្យ ។
១៥៧៩- ឯកអង្គដ៏ត្រេចព្រៃ ដោះសំដៅនៃពនាន្តា
ទីអាស្រមបទនាងណា ព្រាហ្មដ្ឋំស័ង្ខភ្លាងសំដែងភេទ ។
១៥៨០- ក្បូណានោះព្រះភគវតី មហេសីសីតានេត្រ
យល់យល់ព្រាហ្មត្រឹទ្ធសំដែងភេទ ពាត់ពាក់ពស្ត្រាសង្វារទ្រង់ ។
១៥៨១- ស្មានព្រាហ្មពិសុទ្ធសីល គឺដ៏នាងប្រណម្យផ្ចង់
ឲ្យសាសនាពរម - ផ្ទលដ៏កាប់គំនាប់មារ ។
១៥៨២- ក្បូណាភាពណាសួរ យល់មហេសីនិមិលនមសការ
ក្នុងផ្ញើមបាក់រូប្រែបារ ប្រហាប់ដុតឃាឫទ័យខ្នុរ ។
១៥៨៣- ហៃមេដ៏មានទ្រង់ រូបបញ្ចង់ដ៏បវរ
ពោះទេពទាំងនិករ អប្សរកញ្ញាដ៏ស្ទួគិស្រី ។
១៥៨៤- ពុំអាចនឹងប្រៀបត្រាប់ រូបមេដ៏មហេសី
អញស្មាននាងឧមាភគវតី ប្ដីខេរទីងបំបាបង់ ។
១៥៨៥- ឈោះមេដ៏មានលក្ខណ៍ បវរភក្ត្រប្រសើរទ្រង់
ពោះទេពនូវមនុស្សបីនឹងចង់[2] ប្រសប់មេដង្ហើមស ។
១៥៨៦- ស្ដេចមេមកនៅព្រៃភ្នំ ទុរគមសឹងបិសាចចរ
សឹងម្រឹគត្រេចម្រឹគឈរ ម្រឹគដ៏ចាំម្រឹគដ៏ចាប់ ។
១៥៨៧- គួរមេពៅនៅនគរ បរិបូណ៌ពលប្រដាប់ស្រាប់
គួរមេស្ថិតស្ថានគាប់ គស្មូរសេពដ៏គង់គាល់ ។
១៥៨៨- ស្រីរត្នអតិរេក អនេកដ៏រៀងរាល់
គួរមេស្រីក្សេមដ៏ក្រសាល[3] ក្រសោបបុស្បក្រចេះទ្រង់ ។
១៥៨៩- យល់អញមហាភ័ព្វ មហាបុណ្យបានយល់អង្គ
ធ្វើស្ដេចកុលភ្នែកគឺដ៏យប់ មួយសែនសោតនឹងមើលគ្រាន់ ។

(1) RIB : sugat
(2) RIB : pī pañcaṅ'
(3) MBN : guor metriy khsaem ṭa krasāl
RIB : guor me krasaet ṭă krasāl

១២៩០- ធ្វើម្ដេចនឹងកុលគិល្ម កុលអណ្ដាតបានជួយសែនពាន់
បងនឹងសរសើរមេរុចន្ទ្រ ដ៏ច្រាលាដ្រៃនៃទេវហា ។
១២៩១- ក្សណានោះសម្ដេចព្រះភគវតី មហាសីរិៈក្នុងឋាបុះយា
ព្រាហ្មណ៍នេះពុំដូចព្រាតដ៏សីលា ភណាចាប្បដ៏ប្រយុះ ។
១២៩២- ក្ដូរអញសរសើរម្ប- ទ្វីព្រះនរិន្ទ្រដ៏ឥស្សូរ
ឲ្យព្រាហ្មណ៍ដ៏កំណាច៖- រជនដឹងដើមព្រះចេស្ដា ។
១២៩៣- ក្សណានោះសម្ដេចភគវតីវរលក្ខណ៍ ជាក់ព្រះភក្ត្រគុនសិរសា
លើកអញ្ជលីស្ដោះនភ- ធិបតិន្ទ្រដ៏រឹងឫទ្ធិ ។
១២៩៤- ថាព្រាហ្មណ៍អញជាមហេសី ព្រះហរិន្ទ្រាជសម្ដេចស្ថិត
សេពសោយរាជពិភពត្រីត្យ បរមរាជស្រីអយុធ្យា ។
១២៩៥- ស្ដេចលើកគួសិល្បសរជ័យ អធិកក្រៃពំងសួគ៌
ខ្លាញរាមបរមសូរ្យដ៏មហា- ឫទ្ធិតេជោដ៏ឧទារឈ្លង ។
១២៩៦- ស្រេចស្ដេចអភិសេកអញ ពីស្រាំមួយជល្ដាប់ឆ្នាំហោង
ស្ដេចត្រេចត្រៃព្រាតនាឯង ត្រៃត្រីក្សាដ៏សាងសីល ។
១២៩៧- ស្ដេចត្រេកប្បសីសិទ្ធ សីលាត្រីត្យព្រះពុំដែលខិល
នាស្ដេចលេលាហើយនឹងទិល លុះឯលស្ថានត្បូវហោង ។
១២៩៨- ធ្ងូរព្រាហ្មណ៍ធរយាត្រា កាន់អាសនាដ៏រូបរាង (1)
ជាស្ថានពីងត្បូវហោង ក្សត្រពាំងពីរពុំដែលឆ្លៀះ ។
១២៩៩- រាពប៉ស្មាពព្រាហ្មណ៍នោះ ជាយក្សាស្មោះ
សំញៀងនូវយក្សាសព្វ ។
១៣០០- កុលមុខអភិមុខប្រជាប់ កុលអម្ពរស្រាប់
ប្រជាប់នូវគ្រឿងបីចំរាស់ ។
១៣០១- កុលកុងកែមួយទ្រង់សស្ត្រ អាវុធដ៏ត្រចះ
អាវុធនោះដ៏សោះសា ។
១៣០២- កុលជើងជួនជាន់ពសុធា កុលអាភរមា-
ភរណ៍កុលនូវអាភរត្ន ។
១៣០៣- កុលអង្គអធិកដ៏អាតង្គ អចមិអសត្យ
អនេកអនាធិទេពី ។
១៣០៤- យក្សយ៉ង់ថ្លើសទ្រង់នូវឫទ្ធិ ហើយហោមហោសី
សំដែងនូវយសដ៏សម្បត្តិ ។
១៣០៥- បងជាឥស្សូរមហាក្សត្រ អស់អង្គអមរាត្ន
នៅតាវតឹង្សភពសួគ៌ ។
១៣០៦- សឹងជកូលបាខបង្ខំ បងអាចឆក់ដួង
ពីម៉ានព្រះពៃស្រពណ៍យក ។

(1) RIB : ṭă ruom raṅ

១៣០៧- បងអាចដេញព្រះយមរក យមកេងក៏ជ្រក[1]
ដ៏ជ្រោះគោហាសព្វស្ថាន ។
១៣០៨- បងអាចយកតន្ត្រីដ៏ប្រធាន អសុរនាគបៀនបាន
ប្រដាប់នូវរដ្ឋភព្យភស្ត្រ ។
១៣០៩- កៃលាសបពិតវិនាស ដាមគ្គលអាសន៍
តស៊ូរពន្លឹកភូវនាថ ។
១៣១០- បងអាចឯកអង្គដ៏ឧទារ ផ្អាបសព្វសួគ៌មារ
ជន្លូតាំងទេពបរិបូណ៌ ។
១៣១១- បងឲ្យដំនាមភពណាសូរ សោយភព្យដ៏ប្រយូរ
ពិសេសពិភពលង្កា ។
១៣១២- បងឮរូបមួយអាត្មា ស្ថិតពនាន្តា
អនាថអណោចឯកអង្គ ។
១៣១៣- បងមកយកមេកោឲ្យដ៍ សោយភព្យបំរុង
ផ្ដេកផ្ដិតរូបរក្សាភស្ត្រ ។
១៣១៤. មេឯងត្បូរគង់លើអាសន៍ ត្រីមុខមាលមាស
ប្រដាប់នូវរត្នរចនា ។
១៣១៥. អស់មុខមន្ត្រីសេនា ភពវង្សពង្សា
មកសូមព្រះពរយើងហោង ។
១៣១៦. មេឯងត្បូរគង់នៅនឹងបង អស់មន្ត្រីផង
ក៏ថ្វាយបង្គំបាទា ។
១៣១៧. ហៃរាពមនគីពីងមិថ្យា[2] ទ្រុះថ្មើសភព្វា -
ធិភពក៏ល្អចអញហោង ។
១៣១៨. អញបុត្រក្សត្រមិនិណាចង ពន្ធពាំរក្សត្រផង
ព្រះបាទទសរថភព្វា ។
១៣១៩- ទសរថរឹងឫទ្ធិចេស្ដា រីព្រះភព្វា -
ធិភពនូវព្រះនរបលក្ស ។
១៣២០- បុត្រព្រះទសរថសិទ្ធិសក្ដិ អង្គព្រះនារាយរក្ស
ដ៏លោកធាត្រី[3]ត្រៃតា ។
១៣២១- នេះតម្រូវក្នុបរយុគា ប្រែជាព្រះភព្វា
មហាប្រសើរលើសត្រៃ ។
១៣២២- ពោះត្អឹមទេពៗមហាត្រៃ ពោះនូវត្អឹមក្សត្រៗថ្លៃ
ប្រសើរពៃងក្សត្រាផង ។

(1) MBN : yaṃ tmīṅ rat jrak
(2) MBN : hai rāb biṅ bis mithyā
RIB : hai rāb(ṇ) min gī bīṅ mithyā
(3) RIB : lokadhātu

១៦២៣- ពោះនូវផ្ទឹមសិល្បៗជ័កន្លង ពោះនូវផ្ទឹមកម្លាំងផង
កម្លាំងសម្ដេចមហិមា ។
១៦២៤- អញជាវររាជជាយា អញទៀងសត្យា
នូវពាក្យសត្យព្រះភូធរ ។
១៦២៥- ទាំងទេពសួគ៌កាមាវចរ ពោះក្សត្រៗប-
រមរាជនូវចង់ណោមលង ។
១៦២៦- ពោះឥតនូវព្រះអង្គហោង អញសូមស្លាប់ផង
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។
១៦២៧- អញពុំផ្លេកមើលក្សត្រា ទេពទាំងកាមា-
ពចរដ៏អញតិតចិត្ត ។
១៦២៨- នេះតម្បូវដូចមិនយកក្សមិ- ប៉្រាថ្វីស្ដមកតិត
វំណាងអធិស្ឋានអញ ។
១៦២៩- ព្រាត់ព្រះមហាព្រតង់សំឡាញ់ មិនយកសារបាញ់
ពុះទ្រូងនៃអញនេះតម្បូវ ។
១៦៣០- វៃលងបានខ្មោចអញផ្ញើភូ- ធរពីរព្រះតនូ
មកលើកសពអញសិស្ការ ។
១៦៣១- តម្បូវមិនអួតអង្គជ័ទុទារ ប្រាបសព្វសួគ៌មារ
ទាំងទេពក័ទូលបាទា ។
១៦៣២- នាលាក់លលោមល្អងណ វិស័យជាក្សត្រា
សឹងទៀរអំពើល្អចហោង ។
១៦៣៣- ក្រុងភាពក្រេវភ្លាងស៊ើចស្នង មេដេរពោលបង
វិស័យចិត្តស្រីរៃងរឹង ។
១៦៣៤- មេក្ដិចខ្វារបងជ័ព្រសឹង លុះអស់កំហឹង
ក្រចកក្រចៅបងសោត ។
១៦៣៥- បងអត់បងទុនតុំក្រោធ មេស្មានបងនោត
ដូចបសុប្ដីមេមុន ។
១៦៣៦- បងនូវយកមេទៅបង្ហាញបុណ្យ ហើយមេដឹងគុណ
ញញឹមញញែមរកបង ។
១៦៣៧- ទេពីក្រោធប្រះឆ្អូនហោង ភពទុបហោះផ្សង
អនាថកណ្ដាលវេហា ។
១៦៣៨- ជងនោះវររាជសីតា ដូចបូណ៌ចន្ទ្រា
គឺភពណាល្អចទៅ ។
១៦៣៩- ករកាយបីបង្គំយំនៅ គក់ទ្រូងច្រាលផ្កៅ
ទ្វហោហាឫទ័យសោកា ។
១៦៤០- ផ្ដាំនៃព្រផ្ដាំព្រឹក្សបត្តា ផ្ដាំទេពអប្សរា
ដីសឹង[1]នៃគោបាល្អាន ។

(1) RIB : sịṅ

១៣៤១- ហៃយាទេពធុររូលពតីមាន ព្រះរាមក្សត្រក្សាន្ត
ប្រសើរតស្សូរអញនៃ ។
១៣៤២- ក្រុងរាពណចោរទ្រុះទ្រើសនៃក្រ លួចលុះកណ្តាប់នៃ
តម្បូវក៏នាំទៅណា ។
១៣៤៣- អង្គអញជិតដោយយក្សា រិះចិត្តប្តេជ្ញា
ស៊ូស្លាប់ពុំឲ្យអាស្រូវ ។
១៣៤៤- ពោះបីអញអស់ជន្មជាតិតន្វ នោះនៃព្រះគុ-
ធទេវត្រូជិរាជបងអញ ។
១៣៤៥- សីតាសោកព្រះជ័សំម្ញាញ់ ទឹកព្រះនេត្រពេញ
ព្រះភក្ត្រក៏ប្រាលសិំងឈាម ។
១៣៤៦- ឱព្រះបពិត្រនរបតីរាម ស្តេចថ្លៃងសរតាម
អស្សូររត្សសរក[1] ខ្ញុំភាំ ។
១៣៤៧- ខ្ញុំឈឺឥតថ្លៃងឥតថា[2] ឈឺព្រះរាមា-
ធិរាជធម្មិកធារធម ។
១៣៤៨- ឈឺមួយរាពណទ្រុះទ្រើសទា- រុណាលួចលុះដោយការ
ដំនៀលនូវកើតចោរគ្រា ។
១៣៤៩- ឈឺមួយទៅព្រះនរបា- ធិបេសូរិន្ទ្រា
ថាខ្ញុំពុំស្លូតភក្តី ។
១៣៥០- ឈឺមួយទៅព្រះចក្រី ជឿខ្ញុំអស់ក្តី
សម្តេចនូវសោកខ្ញុំហោង ។
១៣៥១- ឈឺមួយព្រះពុំដែលមានហ្មង ម្តេចឡើយចាញ់ល្បង
អស្សូរកុហកកាចក្តត ។
១៣៥២- ឈឺមួយព្រះលក្សប្រណិប័ត អញឯងប្រើគាត់
ជាកម្មនឹងកើតអន្តរាយ ។
១៣៥៣- ឈឺមួយទៅព្រះជ័នារាយ ថាលក្សណ៍មើលងាយ
ពុំខ្លាចព្រះរាជអាជ្ញា ។
១៣៥៤- រីងគិតរីងស្តាយសោកា រៃសនសោកជ័ឲហា-
វិបត្តិវិបដ៍ស្តានស្ថិត ។
១៣៥៥- នាងស្រែកខ្លួញយំជ័អាណិត ហាឫទ័យរីងគិត
សម្តេចព្រះនារាយរាមា ។
១៣៥៦- ក្រុងរាពណហោះទៅលង្កា នាំរាជសីតា
មនោមនះត្រេកអរ ។
១៣៥៧- ទ្រង់គ្រឿងអាវុធកាងករ ការក្រែងព្រះគុជរ
នរបតីស្តេចដល់ ។

(1) RIB : ār sur rat' rak
(2) RIB : it thlịṅ it thmā

១៣៥៨- ហោះទៅកាំងយានមណ្ឌល នាងនាងមើលយល់
បក្សីរលើខ្លួងបញ្ចា ។
១៣៥៩- នាងស្រែកយំស្ទាងស្ដាំឆា ស្ដាំកុកបក្សា
ឲ្យប្រាប់ព្រះរាមប្រតិពល ។
១៣៦០- កុកអើយទោះព្រះស្ដេចយល់ ព្រះនរបតីដល់
នូវព្រះអនុជមកក្តង ។
១៣៦១- ជូរទូលពត៌មានអញផង ឥឡូវនេះហោង
អស្សូរក៏លួចអញណា ។
១៣៦២- អង្គអញតុក(1)ឯកអាត្មា ទល់ទុក្ខអនិច្ចា
មហាអនាថពេកសល់ ។
១៣៦៣- កុកអើយទោះព្រះបាទស្ដេចដល់ ឲ្យព្រះទសពល
នូវព្រះអនុជនរបលក្ស ។
១៣៦៤- តីរអង្គពង្សពិស្ណុ(2)ឫទ្ធិសក្តិ ឲ្យស្ដេចពិទ័ក្ខ(3)
អស្សូរជ័ទ្រុះឫស្សា ។
១៣៦៥- ដោយពាហុះខាតះសោះសា លួចណាក់ពាជា
ឥឡូវក៏នាំទៅហោង ។
១៣៦៦- ជូរព្រះស្ដេចទូលបាទក្តង ឲ្យព្រះអង្គហោង
តាមមកឲ្យទាន់អញណា ។
១៣៦៧- នាងស្ដាំព្រៃព្រឹក្សបញ្ចា ស្ដាំទេពអប្សា
ជ័សិង(4)នូវភូមិស្ថិតស្ថាន ។
១៣៦៨- ហៃទេពដង្ហទូលពត៌មាន ព្រះរាមជ័ប្រធាន
ឥស្សូរនៃអញសព្វថ្ងៃ ។
១៣៦៩- មនគី(5)ភាពចិត្តចោរចង្រៃ លួចលុះកណ្ដាប់ដៃ
ឥឡូវនឹងនាំទៅណា ។
១៣៧០- អង្គអញជិតដោយយក្សា ចិត្តអញព្រួជ្រា
ស៊ីស្លាប់ពុំឲ្យមាស្រូវ ។
១៣៧១- ពេលងបានខ្មោចអញថ្មើរភូ- ធរព្រះតនូ
មកលើកនៃសពសំស្ការ ។
១៣៧២- ពេលងបានយល់ព្រះភូវនាថ ស្ដេចល្បើយអសារ
មាស្រូវមគោចត្រូវនៃ ។
១៣៧៣- ទ្រុះទុសស្ដេចបពិត្រ សម(6)អ្នកនឹងមកអំពីព្រៃ

(1) RIB : tuḥ
(2) MBN et RIB : bis
(3) MBN : bīr dāk
RIB : bidaks
(4) RIB : siṅ
(5) RIB : min gī (pas.)
(6) RIB : caṅ'

ញុំាងបានម្រឹតឬអបរាជ័យ　　អសូរល្អដៃមៃធិលី[1] លាក់ដ៏នាំទៅ ។

១៣៧៤. អះព្រះអង្គសម[2]នឹងមកពីព្រៃក្តៅ　　ម៉្លេះសម[2]នឹងដង្ហោយហៅ
មហោសីពាំងាបាត់ ។

១៣៧៥. ស្រណោះព្រះចង់រកប្អូនរត្ន　　តប្អូវប្អូនព្រលឹងព្រាត់
អសូរចុះបំភាសហើយ ។

១៣៧៦. ព្រលឹងអម្ចាស់ប្អូនអើយ　　ព្រះស្រដីសុមិត្រឆ្លើយ
ឲ្យដ៏ជាំអញប្អូនណា ។

១៣៧៧. ទុំអញចង្វៃចិត្ត　　ឲ្យសុមិត្រដ៏យាត្រា
ពុំដឹងអសុភា　　ដ៏លល្អងបំភាសហោង ។

១៣៧៨. ទុំអញឆ្លាប់នៃបនិត្យ　　ស្មាលស្និទ្ធពុំដែលគ្លង
ឆ្លាប់យកកំភាលនូវរូបរង　　ប្រក្រតីនិត្យៗសព្វថ្ងៃ ។

១៣៧៩. ទសមុខមារមុះនិរភ័យ[3]　　ថ្នមនាងគ្រៀវថ្ងៃ
ច្រឡំនូវសូរ្យរង្សី ។

១៣៨០. តើបពះលើក្រុងបក្សី　　ត្រែក្រវែងតង្ក្រើ
គឺនាមជតាយុយដ់ ។

១៣៨១. បក្សីយល់ទសមុខចុះ　　នាងនាដនៃបអង្គ
ទុំរះក៏មើលភក្ត្រា ។

១៣៨២. បក្សីដឹងដើមសីតា　　ស្រែកសព្ទឃោសនា
សហ័សសហិចហើរហោះ ។

១៣៨៣. ឆៀងនាបចុះរជាស្ពាសស្ពុះ　　ទើយទសមុខមុះ
មីងកាចអាចល្អចពនិតា ។

១៣៨៤. អ្នកនេះជាបុត្រប្រុសា　　ទសរថរាជា
ជាមិត្រសំឡាញ់អញហោង ។

១៣៨៥. អញនឹងផ្លាញមីងកាលនេះម្តង　　ដ្បិតមិងអាចក្រែង
ទេពីនូវពុតពាណោ ។

១៣៨៦. ទសមុខជបិរាមានោ　　ស្លុតអាងតេជោ
ជយានុភាពដ៏កម្លាំង ។

១៣៨៧. ថាទើយសត្វស្លាបបីអហា-　　ង្ការកាចចង់ចាំង
ដណ្តើមមមហោសីស្លូតិ ។

១៣៨៨. មីងជាសត្វស្លាបពុំគួរ　　ឆ្មៀលឆ្ងាត់បឹងបួរ
បបួលនូវគ្នាពាំភស្តុ ។

១៣៨៩. ក្រាបក្រុងស៊ុតរះរើញាស់　　មិងអាចទប់តស់
សហ័សនៃអញផ្លាញផ្លា ។

(1) RIB : maidhulī
(2) RIB : caṅ'
(3) RIB : dasamukhamār mān bhoc bhăy

១៦៩០- មិនការពារនោះពេជតណ្ហា　　យកខ្លួនជាជា
សំឡាញ់នៃក្សត្រពង្សពូជ(1) ។
១៦៩១- មិនមែនក្សត្រសាមាន្យហោច　　បានពង្សត្រមោច
ត្រលាំង(2)កំណើតទុរលក្សណ៍ ។
១៦៩២- ជតាយុឆ្លើយទើយមិនយក្ស　　អញ្ចឹងស្មើសក្តិ
ម្តេចដឹងក៏អាងអួតអង្គ ។
១៦៩៣- យកខ្លួនជាជាទេពពង្ស　　ជាតិស្ដួចទ្រើសទ្រង់
អាងតុំគិតយុត្តិធម៌ ។
១៦៩៤- ក្សណនោះជតាយុហើរហា　　កាងស្លាបអស្ចារ្យ
សហ៊ឹសនៃយោជន៍ប៉ុ(3) ។
១៦៩៥- មេឃមិនសែងសូរ្យបីកំពុង　　ងងឹតម្លូតាំង
មហាវេហាសហាប់ខ្យល់ ។
១៦៩៦- ភពរះរូតរត់ធូលជល់　　ជតាយុអស្វល
ក៏ផ្ទាំងប្រណាំងជាញជ័យ ។
១៦៩៧- សីងជាញរណរង្គទីនៃ　　ខុតារឬទ្ធិកៃ្រ
ក្រមៀកក្រឡាប់ប្រតិរព ។
១៦៩៨- ចិករជិតកក់សេះបីចិប្រប់　　រិលរថបីត្រឡប់
ប្រយុទ្ធនៅវេហាសហា ។
១៦៩៩- ចាក់រថភជរថជ័ប្រហារ　　ភពថ្លៃងសរការ
កណ្តាំងជតាយុយប់ ។
១៧០០- រំជតាយុយសរថប់　　ស្ទះស្មាសឆ្ពោះអង្គ
អរិន្ទ្រភពនោះក៏ជាយ ។
១៧០១- ថ្លែងសរពាន់ពាត់ពិសសាយ　　រួមរូបជ័ភាយ
រំដួលនូវនាគគណនា ។
១៧០២- រីចំពុះពេជ្រពាំអស្សពាហា　　បង់អស់ពាហណ៍
ប្រកាប់ក៏ចិករថខ្ចាយ ។
១៧០៣- បង់រថចិកនាគដំរុះភាយ　　បង់នាគទាំងឡាយ
ទំលាយអាវុធសស្ត្រា ។
១៧០៤- ភពហោះវេហាសនូវជតា-　　យុហើរវេហា
មហាប្រទះយុទ្ធគាប់ ។
១៧០៥- ពុលើមេឃមហិមាសព្ទ　　ដូចស្លូតនូវក្រឡាប់
ហាក់ថ្កាប់ទាំងដែនធរណី ។

(1) MBN : bańs bodh
RIB : bańs bojjh
(2) RIB : traleń
(3) MBN : yoj kāń kāṃṇ

១៧០៦- អស្តាប្យអស់ទិសអស់ទី អសុរិន្ទ្រនរបតី
ប្រយុទ្ធនូវក្រុឧបិតក្រែង ។
១៧០៧- ញលើអម្ពរបីល្វែង សព្ទញសព្ទឯង
អំពល់នូវសព្ទអសនី ។
១៧០៨- ដូចគង្គាកាលិន្ទី(1) មហាមេឃអប្រិយ
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធយកជ័យ ។
១៧០៩- ភពយុទ្ធអស់អង្គតេជវៃ គតជ័យជ៍ពិជ័យ
ក៏រិះនូវរកកលធ្វើ ។
១៧១០- យល់ព្រះទំរង់រត្នលើសលើ គតវៃទ្ធបីនូវស្មើ
ពិចិត្រតតឯគណនា ។
១៧១១- នូវព្រះហស្តភជសីតា ទំងឫទ្ធិជ៍មហា-
ពន្លឹកពន្លឺជិតជល់អង្គ(2) ។
១៧១២- លុះអសុរភពនោះក៏ទ្រង់ បោះអង្គត្រូវអង្គ
ជតាយុភជនោះក៏ធ្លាក់ ។
១៧១៣- ដើមស្លាបស្លុតធុះប្រត្យក្ស ឈាមហូរជ័សស្រាក់
សស្រោចក៏ពេញពសុធា ។
១៧១៤- ហេតុដោយតេជព្រះភាមា កាលព្រះនៅជា
សម្តេចព្រះនារាយនរនាថ ។
១៧១៥- ចក្រពត្តិពិសេសសល់ខ្វាត ស្តេចទ្រង់ពិឃាត
អរិន្ទ្រអសូរសោះសា ។
១៧១៦- លុះព្រះជាព្រះភាមា ចក្រពត្តិគឺជ៍ជា
ពិសេសពិសុទ្ធព្រះទំរង់ ។
១៧១៧- លុះអសូរភពនោះ(3)ក៏ទ្រង់ បោះអង្គត្រូវអង្គ
ជតាយុភជនោះក៏ធ្លាក់ ។
១៧១៨- ដើមស្លាបស្លុតធុះប្រត្យក្ស ឈាមហូរបីសុភ័គ
សុភាគ(4)ក៏ពេញប្រថពី ។
១៧១៩- ក្រាបស្ងប់ខាងភជគិរី ជន្មាពិធី
ពិណាបពុំលុះមរណា ។
១៧២០- ឯភពសោតយល់មហិមា នាំភជសីតា
ក៏លុះនៃលង្កាស្ថាន ។
១៧២១- ដំកល់ទុកលើភជស្ថាន ទេពីប្រះប្រាណ
ធារម្ភសម្តេចភាមា ។
១៧២២- ភពក្រេវក្រោធភជសីតា យក្សយោធាអា-

(1) RIB : kās nadī
(2) RIB : git ṭă aṅg
(3) RIB : āsant rāb(ṇ) noḥ
(4) RIB : subhāj

មាត្យដងថ្វូលចាំហៅបាន ។

១៧២៣- នាំនាងទៅទុកនាស្ថាន អសោកឧទ្យាន
ជំណុចជំណាប់សោភា ។

១៧២៤- ដងនោះព្រះលក្ស្មណ៍យាត្រា រលៀលវែងសុរិយា
ត្រសៀករំភើយព្រះពាយ ។

១៧២៥- សព្វសត្វសឹងហើរទៀងភាយ ល្អងកេសរខ្ចាយ
ខ្ចុះភាយសុគន្ធខ្ចរ ។

១៧២៦- ឯព្រះរាមសោតខ្លែងសរ បានម្រឹគដ៏បវរ
ក៏សៀតនូវខ័នសរសក្តិ[1] ។

១៧២៧- ព្រះរាមផ្ទៀងមើលព្រះលក្ស្មណ៍ ព្រះលក្ស្មណ៍ក៏ដាក់
បំពង់តម្លោះទៅទណ្ឌ ។

១៧២៨- លុតជង្ឃ់ដៃដាក់ព្រះខ័ន ក្រាបបាទថ្វូលការ
អម្រឹគពីព្រះជេស្ឋា ។

១៧២៩- ព្រះរាមដណ្តឹងវៃហា រក្សរាជសីតា
ម្តេចឡើយបី[2] បាឈករាយ ។

១៧៣០- ព្រះលក្ស្មណ៍ទូលដោយអភិប្រាយ បតិត្រអញខ្ញុំនៅនាយ
បំរើព្រះរាជសីតា ។

១៧៣១- ឮព្រះឱស្ឋរាជឧង្ការ ស្រែកហៅខ្ញុំថា
អសុរប្រមាថព្រះអង្គ ។

១៧៣២- ព្រះទេពីសោយសោកាទ្រង់ ប្រើខ្ញុំត្រេចត្រង់
ព្រះឱស្ឋអម្ចាស់ហៅហោង ។

១៧៣៣- ខ្ញុំឡើព្រះធរណីផង ឲ្យព្រះធរណីគ្រង
ទំរាំអញខ្ញុំទៅដល់ ។

១៧៣៤- ព្រះរាមថាឱបាខ្វល់ បាពុំគិតយល់
ដ៏ក្តីអនាគតកាល ។

១៧៣៥- នោះមានអសុរសហាសពាល ព្រះធរណីបាល
ម្តេចសមពុំនៅគង់យក្សយក ។

១៧៣៦- លោះបាអាចបង់បងមក ដើរត្រេចព្រៃរក
នាអ្នកដ៏មានចេស្តា ។

១៧៣៧- ព្រះលក្ស្មណ៍ទូលព្រះករុណា បតិត្រព្រះរាជសីតា
ខ្ញុំឡើនឹងព្រះធរណី ។

១៧៣៨- ខ្ញុំថ្លែងតេជព្រះចក្រី ទូលព្រះបរមេសី
ពុំជឿទំនួលខ្ញុំសោត ។

១៧៣៩- រឹងគក់ទ្រូងទ្រង់ព្រះក្រោធ ដេរថាខ្ញុំសោត

(1) RIB : ka nāṃ saṃṭaeṅ sar sakti
(2) RIB : mleḥ sam pī

ពុំឈឺសម្តេចរាជា ។

១៧៤០- ខ្ញុំគិតនោះហោងខ្ញុំណា ព្រះរាជសីតា
ខ្ញុំស្តើនៃព្រះធរណី ។

១៧៤១- ខ្ញុំមករកព្រះចក្រី ទោះទុសគាប់ក្តី
ពុំជេរស្ទួរព្រះករុណា ។

១៧៤២- ស្រេចព្រះប្រើព្រះអនុជា រករាជសីតា
សម្តេចបរមទេពី ។

១៧៤៣- ព្រះអនុជរត់រកមហេសី សព្វស្ថានប្រក្រតី(1)
សីតាបតិត្រវៃងគប់ ។

១៧៤៤- បើកច្បូរព្រះកុដិធូលត្រង់ បន្ទំព្រះពាំរអង្គ
ពុំយល់សម្តេចទេពី ។

១៧៤៥- ស្រែកហៅហៃហាព្រះមហេសី ព្រះរៀម(2)នរបតី
បីស្តេចវិលមកហើយណា ។

១៧៤៦- ពុំឃុសឃុរាជសីតា រឹងផ្ការព្រះជេស្ឋា-
ធិរាជធូលក្លាងៗយំ ។

១៧៤៧- ឯងនោះព្រះលក្ស្ម ស្តេចដាក់ខ្លួនដ៏បង្គំ
លើកអញ្ជលីដ៏ប្រណម្យ ក៏ធូលព្រះរៀមនៃភរិយា ។

១៧៤៨- បតិត្រខ្ញុំទៅ ស្រែកហៅព្រះរាជសីតា
ពុំឃុសឃុស្ទួរមធុរថ្លា ក៏ឆ្លើយសង្សារនៃខ្ញុំសោត ។

១៧៤៩- ស្រែកហៅដោយប្រជតី គិរីព្រៃដ៏គក្តោត
ពុំឃុសឃុមហេសីសោត ស្រែកហៅរឹងសូន្យស្ងាត់ ។

១៧៥០- រកនាអាស្រម ក្រណាបន្ទំព្រះពាំរក្សត្រ
ពុំយល់ព្រះទេពីរត្ន នៅអាស្រមនោះក៏ឡើយណា ។

១៧៥១- ស្តេចស្តាប់ព្រះអនុជនៃ ខ្លួនព្រះហឫទ័យរន្ធត់ចាប់ស្លុ
ក្សិណខ្ចាយព្រះនេត្រដ៏ធារា(3) ក៏ឃ្យរល្វៃងដ៏ពេញពាស ។

១៧៥២- ឱះឱសីតាមេជា ពុំងាបងស្តេចឡើយប្រាស
ឱមេព្រលឹងមាស ស្តេចឡើយប្រាសពីបងទៅ ។

១៧៥៣- ឱះឱមេដ៏ប្អូនស្រី ប្រក្រតីសព្វថ្ងៃនៅ
ស្តេចឡើយមេប្អូនពៅ ប្រែប្រាសទៅតិប្បវិណា ។

១៧៥៤- ឱះឱរូបមេប្រសើរក្រៃ ស្រីទាំងត្រៃភពស្មូគា
ទាំងឡូទសទិសា ពុំអាចបីស្មើបាន ។

១៧៥៥- ឱយើងនេះអង្គបី ចេញវៃងស្រីអយុធ្យាដ៏ពិមាន
ស្តេចឡើយតិប្បវិមកនៅស្ថាន នេះហោងតិប្បវិប្អូនបាត់ ។

(1) RIB : sabv thn̈ai prakratī
(2) RIB : braḥ rām
(3) RIB : ksiṇ khcāy yal' chn̈ay braḥ netr ṭǎ dhārā

១៧៥៦- ឱសមមានទេវា បងនឹងប្អូនស្មើនឹងវាសនា
បំភាសសង្ការគេឲ្យព្រាត់ អន្តរាយសូន្យបីបាត់បង់ ។
១៧៥៧- ទើបមកដល់យើងហោង ប្រាសស្នងដ៏ពីរអង្គ
ក៏អន្តរាយសូន្យបង់ ឥឡូវនេះពុំយល់ប្អូនដ៏ល្អើយណា ។
១៧៥៨- បងចាំកេសីបីខ្មៅញាប់ ប្អូនក្រសោបចាប់ចងនូវក្តា
កែមជូតប្រូតមាណ អស់ក្តាសារពើភ្ញី ។
១៧៥៩- បងចាំនាង្វាស បីដូចពពិលមាសមាននៃរស្មី
ដូចព្រះចន្ទពេញដ៏បូណ៌មី លោកីយ៍យល់ពន្លឺក្រៃ ។
១៧៦០- បងចាំចិញ្ចើមទ្រំរួយ បីដូចធ្នូយកោះថ្កាជ័យ
កោងស្រួលប៉ត់ក្រៃកាលនៃ ព្រះពិស្ណុការកាន់គួរតំរង់វាស ។
១៧៦១- បងចាំនាកាំមា សស្រួលសោភាបីដូចភ្ញីមាស
ពាក់តាំងរត្នអភិកាស ប្រសើរវៃវង់រត្នអំពល់ជង[1] ។
១៧៦២- បងចាំព្រះនេត្រវង្ឋា រូបបានប្រពាលរត្នដ៏កន្លង
ចាំនាសាសស្រួលមូលឥតគ្គង ប៉ុនល្អងដ៏ល្អើយនៃ ។
១៧៦៣- ចាំធ្មេញខ្មៅជិត ដូចអ្នកប្រកិតនីលរត្នថ្លៃ
បងគន់សំគាល់នៃ អំពាលរូបដ៏ប្អូនបង ។
១៧៦៤- បងចាំសំបុរប្អូនជិត ក្រៃវែងស្រលិតល្មើងទៀងដ៏កន្លង
វាវិឆ្លកសំបុរនោះដ៏បីដង មួយៃត្វថ្លឹង ៗ បំព្រងទុំ ។
១៧៦៥- បងចាំចង្កេះមួយក្ដាប់ ក្រសោបចាប់ព្រះហស្តជុំ
ដោះរូវថ្លៃទន្លាប់មាសទុំ បីជិតស្រពាប់ផ្ទាប់លើទិភានៃ ។
១៧៦៦- បងស្រណោះប្អូនបង ធង់ម្រឹតយកឬអជិកប្រសើរក្រៃ
ប្អូនប្រើបងតាមអម្រឹតនៃ ប្អូនធង់អម្រឹតដ៏រេកា[2] ។
១៧៦៧- បងកាន់ខ្លួសរទ្រង់ ដោយចំណង់ប្អូនស្នេហា
ឥឡូវនេះបានអម្រឹតា ដោយចំណាប់នៃប្អូនស្រី ។
១៧៦៨- ស្ដេចសោយសោកានល ស្មើរនឹងជាច់ខ្យល់សម្ដេចនរបតី
បំរះព្រះអង្គដោយប្រថពី នទៀលប្រមៀលបីដោយព្រៃ ។
១៧៦៩- ឈឺក្ដួងព្រះអង្គរន្ធត់ ពុំត្រង់ចំប្រប់ព្រះហឫទ័យ
ដូចនូវមររដូចនូវក្ស័យ ឈឺក្រៃសែនដ៏សោតសល់ ។
១៧៧០- ស្ដេចសោយសោកា មហិមាបីឥតឧល់
បទប្រាសទេពកមល ប្រសើរព្រះអង្គបាត់ ។
១៧៧១- ពីរ[3] ព្រះដោះដាលឡើងថ្ងាត់ តាមទេពីរត្ន
អស្សូរក៏ល្ហជាចេញចរ ។
១៧៧២- រុំកាភានពានព្រឹក្សាករ ឥតឈប់ឥតឈរ
ព្រះអង្គសង្វាតយាត្រា ។

(1) RIB : kambal phaṅ
(2) RIB : ṭă rekhā
(3) RIB : bī

១៧៧៣- លេចព្រៃពានលើបព្វតា ធ្លាក់ធ្លាយសិលា
រន្ធត់ទាំងដែនធរណី ។
១៧៧៤- ក្នុងព្រះហឫទ័យនរបតី ក្រោធដូចអគ្គី
ក៏ឆេះសុមេរគិរិន្ទ្រា ។
១៧៧៥- ស្ដេចចរន្លាងខ្លាយនេត្រា ឃើញរាជពនិតា
ហឫទ័យព្រះអង្គអួលក្ដៅ ។
១៧៧៦- ដោយព្រៃទុរគមត្រេចទៅ ទាំងពីរព្រះជៅ
ស្រងាត់ត្រមោចសោតសល់ ។
១៧៧៧- ស្ដេចសោយសែនសោកានល សែនទុក្ខសោកសល់
ដោយថ្មីរអាប់ព្រៃភ្នំ ។
១៧៧៨- ឮសព្ទស្នូរសត្វងងើយំ លន្លង់ទុរគម
សម្ដេចនាភាយធិបតី ។
១៧៧៩- ស្ដេចរត់តាមរាជទេវី ដោយតេជឫទ្ធី
កម្លាំងពីរក្សត្រជ័យដែង ។
១៧៨០- ក្សិណាពើបលើត្រីឧស្សប់ស្ដែង យល់ឈាមច្រាលស្ដែង
ក្រៃលែងសមុទ្រជលសា ។
១៧៨១- ព្រះជណ្ដឹងហៃក្រុងត្រុងា មោះមានអ្វីជា
សត្រូវប្រយុទ្ធអធិកក្រៃ ។
១៧៨២- ក្រុងត្រុឧស្ដាប់ព្រះបន្ទូលថ្លៃ ស្ដេចត្រាស់ជណ្ដឹងហៃ
អំពីអាជីក្ដីអង្គហោង ។
១៧៨៣- ក្រុងត្រុឧទូលព្រះវីងស្នង បតិត្រព្រះជ័កន្លង
ប្រសើរជ័ពីរភងា ។
១៧៨៤- បតិត្រនាភាជសីតា មនគឺភពអសុភ
ក៏នាំនាងនាជជ័មកក្ដីង ។
១៧៨៥- ដោយវេហាអាកាសដ្ឋុង ពះលើខ្ញុំហោង
ក៏ខ្ញុំយុទ្ធជងអសុភ ។
១៧៨៦- ខ្ញុំកាងស្លាបខ្ញុំមហិមា ភពថ្លែងសរន្ធា
ក៏សរទុំដល់ខ្ញុំងាយ (1) ។
១៧៨៧- ខ្ញុំបោះស្ន ះស្មាសខ្ចាត់ខ្ចាយ ណាញរជអន្តភាយ
ព្រាត់ព្រាយពាជីនិរនាស (2) ។
១៧៨៨- ភពរឹងថ្លែងសរដេរដាស សរពេញអាកាស
ពុំអាចបិះមកដល់អង្គ ។
១៧៨៩- លុះភពឃ្លាតចក្រទំរង់ ពីព្រះហស្ដទ្រង់
សីតាស្រីរត្នប្រសើរក្រៃ ។

(1) RIB : buṃ ṭal' khñuṃ nai
(2) RIB : nīs nās

១៧៩០- ទៅត្រូវខ្ញុំអបរាជ័យ ហេតុឫទ្ធិស្ដេចនៃ
ឥឡូវខ្ញុំលុះមរណា ។

១៧៩១. ស្ដេចស្ដាប់ក្រុងត្រុឱចរថា ថ្លែងដើមអាត្មា
ក៏ឈឺព្រះអង្គឯងហោង ។

១៧៩២. ស្ដេចបើកព្រះឱស្ឋស្ងួរសង ថ្វាយព្រះកន្សែងផង
ជតាយុរាជអាណិតក្រៃ ។

១៧៩៣. ថាជតាយុមានគុណក្រៃ គតឯស្មើនៃ
បីអាចនូវសងគុណណា ។

១៧៩៤. អញនូវជូនព្រះស្ដេចឲ្យដល់សួគ៌ា បរិពារកញ្ញា
សម្បត្តិប្រាសាទរូបរត្ន ។

១៧៩៥. ក្រុងត្រុឧស្ដាប់ព្រះបន្ទូលក្សត្រ ស្រេចហើយមរថ្វាត់
ទៅកើតនាសួគ៌ាល័យ ។

១៧៩៦. បានដោយបារមីបន្ទូលថ្លៃ សម្ដេចដេស្ឋជ័យ
អំបូរតជាគតណា ។

១៧៩៧. ស្ដេចលើកសពក្រុងជតា- យុលុះសួគ៌ា
ពិមានពិភពសម្បត្តិ ។

១៧៩៨. ស្ដេចសោយទុក្ខសោកច្រើនក្ដាត់ ពីរព្រះអនុជក្សត្រ
ក៏ស្ដេចសង្វាតយាត្រា ។

១៧៩៩. ដោយព្រៃទុរគមអត្ថា ទុកភានយាត្រា
ក្រទើនតាមព្រះរាជទេពី ។

១៨០០- គាប់យល់យក្សយ័ក្សតិរ្វីយ ស្រែកហៅនរបតី
សន្លាប់នូវសត្វហៅបាន ។

១៨០១. ព្រៃនេះជាបុរីស្ថាន ពោះយោបីមាន
សត្វអម្រឹតយល់ឃ្លងណា ។

១៨០២- អាចមកដើរក្នុងសីមា អញនឹងនោក្ដា
ជំអែតឧទរអញហោង ។

១៨០៣- ឥឡូវមីងពីរមកក្នុង គាប់អញជប់ហោង
បរិភោគនៃមនុស្សពិសា ។

១៨០៤- ពោះពីងធ្វើចិត្តក្រោធា នោះរំងអបរា-
ជ័យពីងអញហែកបីរាយ ។

១៨០៥- ជង់នោះព្រះពិស្ណុពង្សនារាយ ផ្ទាស់ផ្ដើយអភិប្រាយ
ព្រះឱស្ឋព្រះស្ទួរទៅវិ ។

១៨០៦ - ខ្ញើយយក្សយ័ក្សយសតិរ្វីយ មិនធ្លាប់ជាប់ស៊ី
អម្រឹកសញ្ចៃថ្ងៃនោក្ដា ។

១៨០៧. មិនពុំដឹងឫទ្ធិចេស្ដា យើងពីរភាជា
ពន្លឺកខ្ទូភ្លើងកល្បក្រៃ ។

១៨០៨- មិនស្គាល់ប្រកួតកាវង ពុំដឹងខ្លួនក្ស័យ

តំរូវនេះហោងទូលស្ដេច ។

១៨០៩- ក្រុងកពន្ធ(1) ខេរទឹងខាត់ខែង ស្រែកស្រួលនូវតំរៀង

សន្ធាប់សំពើមភរិយា ។

១៨១០- កាងទូលដាប់ព្រះមាតា ព្រះមាស្ដុភរិយា

ក៏កាច់ចង្កូមយក្សម្នាក់ ។

១៨១១- ស្ដេចជិះស្ដេចជាន់ស្ដេចឆាក់ ស្ដេចច្រានស្ដេចចាក់

ស្ដេចហែកទុះភាយជោះបង់ ។

១៨១២- ឈាមហូរជ្រោះជ្រៅថ្លាយង់ ជោរជន់លិចលង់

រូបានសមុទ្រចលដី ។

១៨១៣- ស្ដេចស្ទាញខ្លួនយក្សនូវឫទ្ធិ តីរព្រះនរបតី

រំពឹងចេរចរយាត្រា ។

១៨១៤- ដងនោះតីរព្រះភរិយា ត្រេចត្រៃត្រីក្សា

លំបាកតោកយ៉ាកព្រះអង្គ ។

១៨១៥- ក្សិណកុកយល់ព្រះតីរពង្ស ហើរចុះទូលថ្វង់

បង្គំនរេន្ទ្រនរបតី ។

១៨១៦- បពិត្រនាងនាថមហេសី ជាយានរបតី

ក្រុងភពឯងហោងយកទៅ ។

១៨១៧- នាងគក់ទ្រូងនាងច្រាលស្ដៅ ទួញយំស្រែកហៅ

នាងស្ដាំនៃយើងខ្ញុំហោង ។

១៨១៨- ប្រើខ្ញុំទូលព្រះអង្គឯង ប្រើស្ដេចថ្លែងផ្គង

សភាពិសពាន់តាមនៃ ។

១៨១៩- ព្រះលក្សស្ដេចខ្វាល់បារម្ភ័យ ហៃកុកបិទចង្រៃ

ស្ដេចផ្ញើងចដើងមុសា ។

១៨២០- មិនងរែងចឹកអាហារភោក្តា ដោយស៊ីងបីងណា

នោះផ្លាប់កំណើតនៃឃាង ។

១៨២១- កុកស្ដាប់ព្រះអនុជក្រោធផ្គង ផ្ទៀលអាត្មាហោង

ក៏សងវាចារីងតិះ ។

១៨២២- ហៃក្សត្រតីរតតចំណោះ ស្ដេចឡើយមកតិះ

នៃយើងជាដួសាមាន្យ ។

១៨២៣- អញមានបុរីរម្យស្ថាន បរិពារដងមាន

ផ្សារយើងជាសត្វបក្សា ។

១៨២៤- ខ្លាចឯព្រះអង្គឯងណា មានរាជសីតា

តែមួយជារាជទេពី ។

១៨២៥- ហោតុពាលស្រាលតុំចេះក្ដី ចាញ់កលអសុរី

(1) MBN : kruṅ khbaṅ
RIB : kruṅ kumbandh

ឲ្យយក្សយកទេពីបាន ។
១៨២៦- នេះហោងហៅដូសាមាន្យ ម្តេចមកជៀលព្រាណា
នៃយើងជាសាមាន្យណា ។
១៨២៧- ដឹងនោះសម្តេចព្រះរាមា ស្តាប់កុកបក្សា
ជៀលត្រូវព្រះអង្គហើយនៃ ។
១៨២៨- ស្តេចត្រិះក្នុងព្រះហឫទ័យ ដោយប្រាជ្ញាវៃ
នាពាក្យកុកនេះនៅឆ្ងាយ ។
១៨២៩- ផ្លាញកុកនេះឲ្យអន្តរាយ ពុំទាន់សព្វសាយ
សំដីនេះហោងជឿយណា ។
១៨៣០- ស្តេចវាតកៅទណ្ឌដល់ជា ញ័រផែនពសុធា
ពន្លឺកពន្លឹកសព្វថ្ងៃ ។
១៨៣១- បក្សីយល់ព្រះជេស្ឋជ័យ ឫទ្ធិព្រះលើសាគ្រ
ភិតខ្លាចខ្លួនក្ស័យលុះជីវរ ។
១៨៣២- ក្រាបទូលព្រះបាទជីបវរ បពិត្រព្រះបាទភូធរ
អញខ្ញុំសុំណាទោសណា ។
១៨៣៣- ខ្លួននេះជាសត្វបក្សា ដូចខ្លាឯងណា
ប្រមាថលោកមានបារមី ។
១៨៣៤- ទោះស្តេចនូវយកទោសក្តី ទុនផ្ទាយសិរសី
ក៏យកជីវិតទូលហោង ។
១៨៣៥- បើព្រះករុណាខ្ញុំឯង ជារខ្ញុំមាសាសង
គុណាស្តេចទុកខ្ញុំរស់នៃ ។
១៨៣៦- នាអង្គអញខ្ញុំសព្វថ្ងៃ អនេកបីជាប្រែ
ភាព្វទុបទ្រពណា ។
១៨៣៧- ព្រះអង្គនឹងចាប់លង្កា នាថ្ងៃណា ៗ
ព្រះអង្គប្រមាណអញខ្ញុំ ។
១៨៣៨- អញខ្ញុំហើរជាបីដុំ បន្តាយលង្កាធំ
នោះសូន្យលង្កាអន្តរាយ ។
១៨៣៩- ស្តេចស្តាប់កុកទូលអភិប្រាយ ហឫទ័យស្តេចរសាយ
ក៏ពុំចងទោសបក្សា ។
១៨៤០- គ្រោងកាលព្វបរយុគា នារាយកាលណា
គឺរាមទេពចុះមកគង់ ។
១៨៤១- នូវសំដែងចេស្តាព្រះអង្គ ផ្ទាញ់អសុរបង់
ជំរើនជីទេពឫសី ។
១៨៤២- ព្រះតីរព្រះអង្គនរបតី ប្រាសព្រះទេពី
ពិសោធពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

កណ្ឌ ទី១២

១៨៤៣- ព្រះបន្ទូលព្រះអនុជថានេះ ឮដ៏ព្រៃធានន្តរ
នេះមានមហិង្សាយុទ្ធជ័យ ។
១៨៤៤- នាស្ពានហោមពានព្រះព្រៃ ដុងដោមឈើងៃឈ
អធិកយោនយានសាយសម ។
១៨៤៥- ត្រើកត្រាចតត្រៅក្តុលកើតដងជ័ណាស់សម
ពោធិពៃនរបតីប្រណម្យ ដ៏ទេពាធិបតីហោង ។
១៨៤៦- មានជាតិបុស្សបុស្សនាគស្បូវតីអញ្ចៀនដង
ក្រស្នានូវធន្មមង - ឃុតទងលតាដ៏លាយលាស់ ។
១៨៤៧- ក្រូចក្រាយបុស្គៅឆ្កៀវស្រែគំគុយក្រសាំងក្រាស់
ពោកាក្តាជ័ន្ទូកន្លាស់ រំដួលដោរពានាលី ។
១៨៤៨- អនេកព្រឹក្សាករក្ទុម្ទុទអតិរេកអនេកដ៏ដោរត្រី
បក្សីពនានូវភូមរ ភ្ញុមភាពិណាសលេង ។
១៨៤៩- ពីងពាងជ័ជ្រៀវជ្រោះជ្រលងដងតួរចង្ហូរឈ្នួង
សញ្ញូសត្វជ័ត្រំត្រែង បន្លឺងបណ្តើរដោយគ្នាហោង ។
១៨៥០- ៗព្រៃព្រះហោមពានលន្លង់(1) ដាវៀយស្រណុកសាយសាន្ត
សាន្តអើយតំរេកសត្វឯង មនមាន(2)មហិង្សាភាជព្រៃសម្លួង
បាទរពលឯង សាន្តអើយអនេកសំខ្យា ។
១៨៥១- ឯងនោះមហិង្សាភាជ ជាតិជាញនូវអំណាច
គីរេន្ទ្រនូវពលមហិមា ។
១៨៥២- រុំរក្ស(3)មហិង្សីដ៏ឥណា សល់សែនសំខ្យា

(1) RIB : anlaṅ'
(2) RIB : mun mān
(3) RIB : rīem raks

អនេកនូវពលបរិពារ ។

១៨៥៣. មានតេជដាញដល់ដីឧទារ រកពានប៉ះពាល
គជេន្ទ្រនូវសារសិង្ហសីហា ។

១៨៥៤. ដើរត្រេចសឹងព្យព្រៃភ្វី សព្វសត្វប្រជាពី
រូតភ្លឹកអំណាចស្លុបស្មែង ។

១៨៥៥. ផ្ទាញ់អស់ពានពាដងស្ដែង តេជោជ័យដែង
មហាពន្លឹកមហិមា ។

១៨៥៦. នាមហៅមហិង្សភាគមហា- ឈោរឈៅសោះសា
មនោមានះទ្រើសឃ្លង ។

១៨៥៧. ពោះកើតបុត្រឈ្មោលសព្វដង មហិង្សជនកលង
យកបៀនជីវិតបុត្រឯង ។

១៨៥៨. ដោយនៃផលកម្មនូវបង្វែង ហេតុលោភវង្វេង
នូវកាមតណ្ហា ។

១៨៥៩. ដងនោះមហិង្សពនិតា កើតបុត្រមហិង្សា
គឺនាមបីហៅទូភី ។

១៨៦០. ជននីនាំសុខសព្វគិរី (1) ឮដ៏ព្រៃពនាលី
ក្រវើនបំពួនបាត់ហ៊ាំង ។

១៨៦១. នៅក្នុងព្រៃជ្រៅក្រាស់ក្រាំង ជុំពេញកម្លាំង
លល្បៀបលលបគោហា ។

១៨៦២. បរិភោគអាហារមហិមា ដឹងដើមមាត្រា-
នុភាពរឹងឫទ្ធិបីប្រពៃ ។

១៨៦៣. ស៊ីស្មៅបីវាលមួយថ្ងៃ ផឹកទឹកបីរងបី
បីដឹករបួតយល់ដី ។

១៨៦៤. នាមហៅមហិង្សភាគទូភី ឯស្ដ្រីឯភាគជននី
នូវអំណាចព្រះភុជា ។

១៨៦៥. អញខ្ញុំនូវសូមបរិពើព្រះបិតា នបបទុបាទា -
រតិន (2) ជនកសព្វថ្ងៃ ។

១៨៦៦. សូមព្រះករុណាខ្ញុំនៃ ខ្ញុំនូវបង្អស់យាឫទ័យ
ទទួលទម្ងន់ព្រះបិតា ។

១៨៦៧. ពោះបីមានសត្រូវពាធា ជារខ្ញុំអាសា
ពុំឲ្យទុរ្យសព្រះតនូ ។

១៨៦៨. ជននីឆ្លើយដោយចិត្តភូ- ធរភាគតសួរ
មនោមានះទ្រើសឃ្លង ។

១៨៦៩. ពុំរកអនុកូលឡើយហោង បុត្រឯងនោះហោង

(1) RIB : jananī nām santagirī
(2) RIB : pādā rū bin

ពីសីងបំបាត់និស្សល ។

១៨៧០- ទូភីគិតខ្លួនទុរពល ពីត្រូវអាលខ្វាយខ្វល់
បំពួនអាត្មាឯងពោរង ។

១៨៧១- ទូភីទ្រើសទារ[1]ដំឃ្មង ដើយប្អួយលោតលង
ក៏លោះកណ្ដាំងសោះសា ។

១៨៧២- ជ្រុងជ្រួយឆ្កុះឆ្កើសបព្វតា ផ្លាក់ផ្លាយសិលា
រលើងទាំងព្រឹក្សាករ ។

១៨៧៣- ញុតេងតេរងោជ័យខ្វុរ ទូរទ័រខ្លាំងខ្លុរ
ករក្រើករំពើកប្រងពី ។

១៨៧៤- ញុងល់ជនកទូភី ជាលក្រោធដូចអគ្គី
មហាមហិង្សដើររក ។

១៨៧៥- ដើយប្អួយដងខ្យល់ផ្លួចធ្វក សព្វសត្វដងជ្រក
ក៏ខ្លាចកណ្ដាំងមហិង្សា ។

១៨៧៦- មនគឺអញនាមមហិង្សា- សូរបានចេស្ដា
មហាពន្លឹកជ័ទុតារ ។

១៨៧៧- ក្បិណានោះមហិង្សរាជរុករាន ដើរត្រេចត្រាប់ស្ថាន
លំនៅនៃបុត្រអាត្មា ។

១៨៧៨- មើលយល់ទូភីមហិមា រូបរុងគិរិទ្រា
មហាពន្លឹកជ័ទុតារ ។

១៨៧៩- ដើរដោយដងញូរគ្រោះជារ[2] ដើយប្អួយផ្លួយថ្វា
ជជ្រួយជជ្រែងហិតដី ។

១៨៨០- ក្បិណានោះមហិង្សរាជឫទ្ធិ ធូលផ្កានទូភី
បីពោលនូវពាក្យឃោរឃោង ។

១៨៨១- ឱហាបុត្រមឹងទុតារ[3]ទ្រើសឃ្មង លេះអាចមកលង
នូវឫទ្ធិ៍អញនេះតិច្ចុរ ។

១៨៨២- លេះពីងអួតអាងតនូ ញើយកអាយុកូរ
មកជូនដល់ម្រឹត្យុរាជ ។

១៨៨៣- ពោះពីងតុំភ្លឹកព្រះអំណាច អញនូវផ្ដួលឲ្យខ្លាច
អំណាចនៃអញកុំបីលង ។

១៨៨៤- ក្បិណានោះទូភីគឺជ័ទ្រង់ - ឫទ្ធិក្រាបលុតថ្វង
បង្គំប្រណម្យបិតា ។

១៨៨៥- ទូលក្រុងមហិង្សរាជមហិមា សូមព្រះមេត្តា
ករុណានៃខ្ញុំនេះតិច្ចុរ ។

(1) RIB : dāru(ṇ)
(2) RIB : ṭaṅ dhvā jroḥ dhvā
(3) RIB : dāru(ṇ)

១៨៨៦- ខ្ញុំជាបរិចារព្រះភូ- ធរាជនានៅ
បំរើព្រះម្ចាស់សព្វថ្ងៃ ។

១៨៨៧- សូមបានស្ពានមួយអាស្រ័យ ដោយពនាល័យ
ដ៏ព្រៃពនន្ដរហោង ។

១៨៨៨- ក្បិណានោះមហិង្សរាជរឹងផង ចិត្តខឹងរឹងស្លង
ក៏ពោលនូវពាក្យអាស្រូវ ។

១៨៨៩- លេះមិងលបណាក់ខ្លួននៅ ចងជាសត្រូវ
នូវអញដ៏ជាបិតា ។

១៨៩០- មិងពឹងពួនព្រៃព្រឹក្ស ជ្រោះជ្រកបព្វតា
ដ៏ជាលំនៅសព្វថ្ងៃ ។

១៨៩១- លុះមិងរុងរូបស្គឹមស្ងៃ មិងចង់លងជ័យ
ពិជ័យនៃអញមហិមា ។

១៨៩២- ពីងពាលពាលោមោហា លេះនាំអាត្មា
អាយុមកជុនម្រឹត្យូវ ។

១៨៩៣- អញនូវផ្លាញឲ្យអស់តន្ទ កណ្ដាលរណភូ
ឫទ្ធិនៃអញស្រួចស្រាប់ ។

១៨៩៤- ស្រេចក្រុងទូភីស្ដែងស្ដាប់ ជនកឃោរក្រៅផ្សាប់
នូវធម៌អសត្យមេត្រី ។

១៨៩៥- មកបៀតបៀនបុត្រឯងក្ដី មោះគឺអលដ្ឋី
វង្វេងដោយពិសកាមកាច ។

១៨៩៦- ទ៉ើយទ៉ើយទូភី មិងស្លូតឫទ្ធី
កន្លងលោកា អញនឹងពិឃាត
ឲ្យមិងមរណា កណ្ដាលព្រឹក្ស
តប្បូវនេះហោង ។

១៨៩៧- ទូភីលេះក្រេវក្រោធ មានះរឹងសោត
ប្រែប្រាណថ្មើសឃ្លង អាណាមានពុត
ឲ្យមរនេះម្ដង វែងឈ្មុះម្ចាសគ្រង
តាំងពួងនេះណា ។

១៨៩៨- មហិង្សរាជ មានឫទ្ធិអំណាច
មានះសោតសា តណ្ហាហោវហាន
ប្រកួតពាធា កូនឯងសីងផា
ជាធំថ្មើសឃ្លង ។

១៨៩៩. មោហាម្នុះទុរជន កិលេសពេកពន់
ពុំពោលពាក្យស្លូត ភ្លេចភ្លាំងវង្វេង
ពារុណាថ្មើសហោង បណ្ដាលចិត្តចង
ពៀរភ័យឃោរឃៅ ។

១៩០០- ទូភីគិតខ្លួនមុរពល ជនកគតតចមិសល់

ស្រទីងដោយពិសកាមភាព ។

១៩០១- ពេញពាល[1] ពាណោអំណាច ពុំក្រែងពុំខ្លាច
ពុំអាចពុំអាសូរបុត្រ ។

១៩០២- អញនូវលាលង់ធ្វើយុទ្ធ[2] ពោះអស្ចារ្យ ទ -
ត្បាតបរអំពើអ្នកហោង ។

១៩០៣- ទាំងពីរសឹងទ្រើសធារឃ្នង[3] មហិង្សជនកលង
ឫញនូវទូតីបុត្រ ។

១៩០៤- ប្រតិរព[4] ផ្ទុលសមនូវប្រយុទ្ធ សឹងស្រីង្គស្រួចមុត
គីពេជ្រនូវពេជ្រផ្លាញផ្លា ។

១៩០៥- រុងរូបធាត់ធំមហិមា រូស្ទុមេរគិរិត្រោ
ដ៏ពីរកណ្តាលប្រថពី ។

១៩០៦- ប៉ាំងបាត់ពុំយល់រស្មី កក្រើកអស់តិ
ស្អួកាសោប្បសព្រហ្មដ្បើល ។

១៩០៧- ព្រះចន្ទ្រព្រះអាទិត្យឈរមើល ឃ្លាតឫក្សដំណើរ
នាទីពុំដូចសព្វដង ។

១៩០៨- ប្រយុទ្ធពីប្រថមោទ័យហោង លុះប្រថមត្រង់ហោង
ក៏ដួលជនកនោះមរ ។

១៩០៩- បានអស់មហិង្សានិករ ទូតីអ្នកអរ
បីសេពានូវសុខបរិពារ ។

១៩១០- ខ្លួនភ្លោះខ្លាំងខែងខុភារ ដើរដោយនូវរបាល
កដេន្ទ្របាសារសិង្ហសិហ ។

១៩១១- ស្សូរសព្ទរូវសែនអសនី ថ្នាស់ប្រេះប្រថពី
កគឹកទាំងព្រៃព្រឹក្សា ។

១៩១២- ចតុជង្ឃឈរឈានយាត្រា រូស្តម្ភសិលា
មហាគិរីបព៌ត ។

១៩១៣- ទីក្រចកដូចរត្នមរកត បាទាច្រំច្រត់
រន្ធត់ទាំងមហាប្រថពី ។

១៩១៤- រីទ្វេស្រីង្គស្រួចរូសូលី មេសក្តិសូលពី[5]
សម្តេចព្រះតស្សូរសារ ។

១៩១៥- ហិតហាជិវ្ហាព្រោយពណ៌ ស្រួចស្រួលអំពាល
អណ្តាតព្រះភ្លើងភ្លឺក្រៃ ។

(1) RIB : bīṅ bāl
(2) RIB : dhvoe dhammayuddh
(3) RIB : dāru(ṇ) ghnaṅ
(4) RIB : pratibal
(5) RIB : rī dvār sriṅg sruoc sūlī
mer sak sal' bī

១៩១៦. នេត្រប្រាលដូចសុរិយោទ័យ   រស្មីប្រាសព្រៃ
ពន្លឺកទាំងទសទិសា ។

១៩១៧. កកាយមុចមករាតា   ដូចព្យុះព្យោមា
ពន្លូកពន្លឺកផ្ទើងផ្ទែង ។

១៩១៨. ទន្ទុំង[1] កាមកាយយល់ស្នែង   រូបរុងរូកំពែង
កំពស់កំពូលបព្វតា ។

១៩១៩. រុកភានរត់ដេញម្រឹគា   ម្រឹគីព្រាត់គ្នា
គោក្តាអាហារពុំបាន ។

១៩២០. ព្រាត់គូព្រាត់គោត្រព្រាត់ស្ថាន   ព្រាត់សុខព្រាត់សាន្ត
សំនៅទីព្រៃព្រាត់បាត់ ។

១៩២១. ស្ថានគោយាសិង្ហសីហាស្ងាត់   ភាត់ភាយខ្ចាយខ្ចាត់
ក៏ដេញនូវតេជឫទ្ធិរឹង ។

១៩២២. គ្រេចត្រង់បង់ម្រឹគដែលនឹង   សំដៅទៅបញ្ចូលសិង្ហ
មុនីមានឫទ្ធិសិទ្ធិសក្តិ ។

១៩២៣. ដល់ភ្នំទ្រាំប្រាការបាក់   ភ្នំជាផ្លាយផ្លាក់
រលំរលើងព្រឹក្សា ។

១៩២៤. អារក្សយក្សសិងអង្គា   ពាក់ពឹង[2] ព្រះមហា-
ឫសីសីលាសិងឃាត់ ។

១៩២៥. ផ្លាស់ផ្តើយនូវក្តីសារសត្យ   ផ្លែងជាទៅថ្វាត់
ឋាមហ្មាលកំហែងមហិទ្ធិ ។

១៩២៦. ឃើញជាអ្នកស្វែងចរិយា   ពីភ្នំនេះណា
ជាស្ថានគោយាប្រក្រតី[3] ។

១៩២៧. ចិរកាលកើតដំណាលប្រជពី   ពីដំណាលគិរី
ឲ្យកណាសព្រះឥស្សរស្ថិត ។

១៩២៨. ពុំជ៏លែង[4] អាងអួតលងឫទ្ធិ   ពុំដែលមានចិត្ត
ប្រទូសប្រទះសត្វផង ។

១៩២៩. ជាឋាយូភីមកពីងប៉ង   បើពឹងចង់លង
ឫទ្ធិដង់អ្នកជ៏មានចេស្តា ។

១៩៣០. អញនូវណៃព្រះស្តែងលេណា   ត្រង់ទេពជីតា
រុក្ខមហាសាគរ ។

១៩៣១. អ្នកនោះឫទ្ធិមានប-   រិពារពលវិកវរ
មករនូវនាគគណនា ។

(1) RIB : dan' dāṃṅ
(2) RIB : buok biṅ
(3) RIB : gohā braḥ kuṭi
(4) RIB : laeṅ

១៩៣២- ទូកីស្តាប់ឫសីថា ត្រេចត្រង់អង្វា
ដល់ទេពធីតាសាគរ ។

១៩៣៣- ជ្រងជ្រួលយកគង្គាខ្វាយខ្វេរ ឈាន់ៗដូចឆ្គេរ
រន្ទុះទាំងទសទិសា ។

១៩៣៤- រលកដលខ្ទាត់ដល់អា- កាសកងសុរិយា
ចន្ទ្រាតារាភាំងភាត់ ។

១៩៣៥- អស្ចារ្យទូរទ័រសព្វសត្វ មករនាគនាស[1] ស្លាត់
បំពាក់បំពួនអាត្មា ។

១៩៣៦- ខាប់ខះសាគរគង្គា ទាំងទេពធីតា
ក៏ភ្លឹកអាត្មាថ្លាស់មរ ។

១៩៣៧- នាំអស់សត្វសិងសាគរ ណោមណាសារ
នូវពាក្យពោលពឹងប្រាស្រ័យ ។

១៩៣៨- ជាវៃហាទូភីឫទ្ធិក្រៃ ពីងជាឯកត្ត-
សុភនូវសត្វយល់ឃ្លង ។

១៩៣៩- ថ្លាញអស់សារសិង្ហសីហាផង តប្បូវពីងប៉ង
ប្រឡូងប្រយុទ្ធសាគរ ។

១៩៤០- ព្រះសមុទ្រមានគុណដ៏បវរ ក្រងនាគនូវមករ
អនន្តនូវនាគមច្ឆា ។

១៩៤១- ជាតិស្វរអស់ឯគង្គា ស្ទឹងបឹងផងណា
អនេកនៃកោដិសែនសល់ ។

១៩៤២- សត្វសព្វភូមិភពមណ្ឌល បានសេពសុខសល់
ដ៏កល់នៃលោកប្រធាន ។

១៩៤៣- ពីងឯងភោគ្គាហើយបាន តប្បូវពីងឈុកឈាន
នូវឈើងដ៏មានគុណគាប់ ។

១៩៤៤- ជាវៃហាទូភីពីងស្តាប់ អញ្ជើញលេណាប់
គំរង់នគរហោមពាន ។

១៩៤៥- ពោះពីងស្វាញ់អ្នកនោះបាន បីពីងមានស្ពាន
ប្រធានពពួកនូវទេវតា ។

១៩៤៦- សឹងសុខហោមពានជាអា- ស្រ័យស្រានអាត្មា
នូវទេពកញ្ញាដុំរដុក ។

១៩៤៧- ពីងយកស្ពានហោមពានទុក ជាបុរីស្ពានសុខ
បន្ទូលព្រះសុំមហាម្បី ។

១៩៤៨- ក្បិណោះមហារិស្យរាជនោះលី- ណាវែលងដលធី
សំដៅទៅស្ពានហោមវា ។

(1) RIB : nāy

១៩៤៩- រុកភានរត់លើបព្វតា ក្រែងត្រង់សិលា
កក្រើកកម្រើងមហាប្រថពី ។
១៩៥០- អឺអឹងគគឹកកូអគ្គី ដេះកញ្ឆកលី -
យុគយល់ពន្លឺកមហាស្បែង ។
១៩៥១- ហៅហៃហោមពានព្រះស្មែង ព្រះសមុទ្រស្អួតតាំងខែង
នូវឫទ្ធីរ៉ឹង[1] មហិមា ។
១៩៥២- ធុរចេញអញ្ជើញអាលយាត្រា ផ្លាញយសយក្សមហិង្សា
ជ័ទីងស្រឹង្គាពិសពាន់ ។
១៩៥៣- ទេពារក្សាសឹងមីលង់[2] ខ្លាចខ្សឹនទុរជន
មហាមហិម្សពាធា ។
១៩៥៤- ផ្លាស់ផ្ញើយសារសូមករុណា ហៃមានពជា
មហាតស្សូរសត្វដង ។
១៩៥៥- តាំងមកតប្សូវតើតាំងប៉ង យកសម្បត្តិគ្រង
ឬមួយមកលងឫត្ដ ។
១៩៥៦- វីសម្បត្តិដោយតាំងប្រាថ្នា វ៉ាងចេស្តា -
នុភាពពីងនោះយើងខ្លាច ។
១៩៥៧- វាំអំណាចតាំងគូនូវអំណាច យុទ្ធនូវពាលីភង
ទុរសសម្ដេចតគ្រៃ ។
១៩៥៨- នាមពាលីភងទេវា ចាប់ក្រុងភពណា
អសូរសហ័សចាប់ចង ។
១៩៥៩- សោយសុខបុរីវាស់ខិនហោង រក្សាពានរដង
អនេកជ័សៃនសំខ្យា ។
១៩៦០- បហិដ្ឋាស្ដាប់ហោមពានថា វុករកយាត្រា
សំដៅទៅពានរតាយ ។
១៩៦១- អរភ្លួតដោយចិត្តពាលពាយ ឃាយសោតស្ទូចទុម្ភាយ
ព្រះបាទសម្ដេចសាគរ ។
១៩៦២- សៅស៊ូចហោមពានបវរ តាំងដឹងពានរ
ពន្លឺកគឺភ្លើងកល្បក៏ន ។
១៩៦៣- បុរីគឺជ័ហោវខាស់ខិន ភិរម្យអចិន្ត[3]
ស្រណុកតតឯទុបមា ។
១៩៦៤- ពាលីសោយភាព្យនូវតា - នរសៃនសំខ្យា
នូវសក្តិនៃតេជោគុណា ។
១៩៦៥- មានមានពមួយជ័មារុណា សោយ្យា[4] គឺគុណា

(1) RIB : ṛddhi dāru(ṇ)
(2) RIB : debā raksas siṅ mī lan'
(3) RIB : bhiramy aciṇṇ
(4) RIB : sayā

នូវកម្លាំងមហិទ្ធិស្ទួរ ។

១៩៦៦ - ហោមពានមេគិរីទូល ពានរត្រៃមូល
នូវសក្តិនៃតេជោពុត ។

១៩៦៧ - មកថ្កានពាលីបីជំហុត បីដងហើយចេញយុទ្ធ
ក៏ពោលពាក្យខំខាស់ហោង ។

១៩៦៨ - ឱយាមានពពិងទ្រើសឃ្លង ពីងម្លួតចេះចង
មានះអងម្ចិស្ទួរ ។

១៩៦៩ - ឈ្មោះអញគឺក្រុងពាលរ មានឫទ្ធិពន្យួស -
សក្តិសាយជ័យជំនាភ ។

១៩៧០ - អញពុំនាំពលយោធា អញចេញមួយនា
សរិលជ័យសមតីងឯង ។

១៩៧១ - អញហោងគឺជ័យហៅទូភី ដោយសុមេរគិរី
សមុទ្រក៏ជ្រួយជ្រិងជល់ ។

១៩៧២ - ឱយាពាលីរំលងសោតសល់ ចេញមកឃើញនិងជល់
កម្លាំងតម្រូវកុំបីលង ។

១៩៧៣ - ឱយាមានពពិងក្រឡរង ពាលីហោងថ្លង
តីងរំលងរូបព្រះភិមុខពាន[1] ។

១៩៧៤ - លេះតីងបីមកឈុកឈរ ស្មើតីងនាំប្រាណ
មកជូនព្រះស្រីត្បូងហោង ។

១៩៧៥ - អាណា[2]ទ្រើយមិញ ទូភីគឺអញ
ជ័យមហិមា អញជ្រួយសមុទ្រ
គិរីកាណ អះអញហោងណា
គឺនាមបីហៅទូភី ។

១៩៧៦ - អញជ្រួយសមុទ្រ ត្រីងងស្លាប់ស្លុត
មនគឺជាតិ[3] នគរខាស់ខិន
ជាមានពាលី ចេញមកស្រដី
បីប្រយុទ្ធជ័យមួយឯង ។

១៩៧៧ - ជាទ្រើយទូភី មនគឺអញពាលី
ជ័ក្រែវលងហោង អញកាច់កតីង
បីផ្លូលមួយឯង អញសោតកន្លង
កាច់ស្នែងក្រវី ។

១៩៧៨ - ជាទ្រើយក្របី មិនពុំកាន់ៗ
តេងរៃងពាលី អញយះខ្លួនតីង

(1) MBN et RIB : braḥ dhimukh bān
(2) RIB : ānāth
(3) RIB : măn gī dịk jāti

អញលើកអញលី   វែងពីងពាលី
នោះដ៏វែងពុំក្រែង ។
១៩៧៩- ជាទើយពាលី   មនគីអញទូភី
ដឹងជាប្រវែង[1]   អញជ្រួយសាច់ស្អួត
ពុំពាន់គិត[2]វិស្អង   ស្វាស្លាប់ពុំវែង
តប្បូវនេះហោង ។
១៩៨០- ជាទើយក្របី   ដឹងពុំពាន់ឮ
ពុំដឹងនៃឯបង   អញកាច់កពីង
បីដូចមួយនឹង   ទើបអញមកលង
កម្លាំងនាមាន ។
១៩៨១- ក្រុងពាលីភាឯហៅបាន   ម្សូតអង្គក្តើងក្តាន
ពុំភ្លឺកទូភីមហិមា ។
១៩៨២- ទើយទូភីពីងជាតិជា   មហិង្សាសោះសា
ក៏ដ្ឋួលអាពុកក្សិណាក្ស័យ ។
១៩៨៣- តាំងពុំដឹងដើមតេជដៃ   ពង្សពានរវៃន
ផ្ញាកដប្រកួតប៉ះបុណ្យ ។
១៩៨៤- អញឯងឲ្យអស់ជីពជន្ម   ពីងពាលក្ស័យក្សិណា
នេះនៅតេជតេជោជ័យ ។
១៩៨៥- ពាលីពាណោក្រោកនៃក្រ   ហោះហិចអង្គឮ
មណ្ឌលមន្ទីរទឹងថ្វាត់ ។
១៩៨៦- ទ្បើងលើប្រាង្គប្រាសាទសត្ត -   រួតរម្យភាយរត្ន
កញ្ចាន់កញ្ចក់មាលមាស ។
១៩៨៧- ពាន់ពាក់ពស្ត្រា[3]ពាពាស   ក្រោងព្រាយដាំដាស
រលេចរលង់ទ្បើងរត្ន ។
១៩៨៨- ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រហោះថ្វាត់   ទូភីប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធជាញជ័យ ។
១៩៨៩- សឹងសាញសោះសាដ៏ទីទៃ   ទូភីនិរភ័យ
លលេលលាំងរួសរង ។
១៩៩០- ភ្លោកភ្លើសធរណីជ្រួយជ្រុង   ខៃវរាត់ភ្លៀងឈ្មង
រលើងរលំព្រុំក្បូ ។
១៩៩១- ផ្លាយផ្លាក់បែកបាក់បញ្ចា   ដើយប្លួយដងរងា
រលាស់ស្រួចស្រឹង្គម៉ាយមៀង ។
១៩៩២- វិលវេះខៃវរាត់ខ្លាំងភ្លៀង   ស្មុះស្គុសឆាបឆៀង
ក្រមៀកក្រឡាស់ឃាក់ហោះ ។

(1) RIB : gralaeṅ
(2) RIB : ṭit
(3) RIB : bhaktrā

១៩៩៣- ក្រុងពាលីលុះដាញស្នោះ ខ្លាត់ដូចគេដោះ
ពុំនឹកដល់អង្គមហិង្សា ។

១៩៩៤- ស្នែងស្និទ្ធតីរពេជ្រផ្លាញផ្លា ពះលើសិល្បាពា -
លីរាជពុំអាចបីនូវមុត ។

១៩៩៥- ដូចលំពែងពេជ្រមុតបីប្រាកដ អ្នកជាក់ជ័ជំហុត
ទំលុះលើមហាពេជ្រឯង ។

១៩៩៦- ព្រះខ័នពេជ្រពះពេជ្រស្នែង ពេជ្រនូវពេជ្រឯង
ប្រកួតប្រកីងចេស្តា ។

១៩៩៧- ពាលីវៃវេះជ័វេហា ទូភីរងរា
ទន្ទុំទន្ទ្រយវិលវាត់ ។

១៩៩៨- ទូភីពាលីសឹងស្អាត់ សឹងជែងដាញក្តាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធកោះកាវ ។

១៩៩៩- ព្រោមព្រុតប្រេះប្រដិតីញ័រ កក្រើកកៃព្រៃទូរទ័រ
អស្ចារ្យទាំងទេពសួគ៌ស្ថាន ។

២០០០- ហិចហោះចេញចាកដំពិមាន ពេញអាកាសស្ពាន
មកមើលសរសើរចេស្តា ។

២០០១- សែងស្ទូរចង្រៃរល្អាតល្អា ពុំទៀងដាយា
ស្រឡប់ពុំដូចប្រក្រតី ។

២០០២- កោលាហលហេតុទូភី ពះលើពាលី
ពលានុពលដាញជ័យ ។

២០០៣- ពាលីដឹងឫទ្ធិជ័ទីទៃ ស្មោះស្មើតេជវៃ
មហិង្សារាជទូភី ។

២០០៤- នោះទើបក្រុងរាជពាលី លាកវែងទូភី
ក័រិះនូវប្រាជ្ញាឈ្វេង ។

២០០៥- ដាពោះបីអង្គអញឯង ប្រយុទ្ធនៅក្រៅក្រែង
ពុំឈ្នះនូវមហាមហិង្សា ។

២០០៦- រូបរុងក្រើសច្រង់នូវពលា នៅកណ្តាលពសុធា
ទូលាយស្រលះអស់កល (1) ។

២០០៧- ទំនើងវិលវាត់ដាញដល់ ក្បួរអញរកកល
បង្អោនបង្អស់ជន្មា ។

២០០៨- អញនូវនាំចរចូលគោហា ដានឹងយកដា
សុពណ៌មឈ្មួសរងអង្គ ។

២០០៩- ស្លោះហើយទូភីលម្ងប់ បាន:ចូលក្នុង
គោហាចង្អៀតអង្គឯង ។

(1) RIB : as' aṅg

២០៤៤ - ព្រះប្រាជ្ញាទិញប្រាជ្ញប្រុះ ស្ដេចឡើយមកលុះនូវអំណាច
នៃមហាមហិង្សាភាង ទូភីតារភ័យកោណ ។
២០៤៥ - តាំងទេសមុខមារ តាំងសព្ទតាលនៃនាគា
សឹងចាញ់ព្រះជេស្ឋា ស្ដេចចាប់លើងជាប្រក្រតី ។
២០៤៦ - ឱស្ដេចស្ដេចឡើយមកសុគត អសារបរឫទ្ធិទូភី
ឱកើតកេរតិក្រុងពាលី លុះអំណាចមហិង្សាសល់ ។
២០៤៧ - សុគ្រីពបន្ទោទុក្ខទល់ សោយសោកានល
រលីងរលាមនេត្រា ។
២០៤៨ - សុគ្រីពក្រោធបន្ទួលជា នូវអស់សេនា
យោធាមុខមន្ត្រីជង ។
២០៤៩ - អញតតចិត្តដេតនាគ្រង សេពសោយរាជ្យស្នង
ក្រុងរាជពាលីជេស្ឋា ។
២០៥០ - អញនូវតាមពិឃាតមហិង្សា ពាណោនូវពាណា
មកជាសត្រូវរុករាន ។
២០៥១ - មន្ត្រីទូលតស់សូមទាន កុំព្រះអង្គមាន
ព្រះហឫទ័យចងទេរា ។
២០៥២ - បើស្ដេចទៅតាមមហិង្សា ជោះបង់សេនា
ប្រជានុរាស្ត្រពលនិករ ។
២០៥៣ - សមសួន្យដេងតាំងព្រះនគរ អស់អង្គពានរ
នេះតតពាំនាក់ឡើយណា ។
២០៥៤ - ប្រាសតែព្រះទៀមសង្ហារ ស្ដេចព្រះអនុជា
ពាំក្រុងរាជរដ្ឋជ័យបុរី ។
២០៥៥ - សុគ្រីពស្ដាប់រាជមន្ត្រី ទូលទាស់នូវក្ដី
ប្រយោជន៍ប្រពៃពលីណា ។
២០៥៦ - ស្ដេចប្រាប់ប្រើអស់បរិពារ បរពលក្រាស់ក្រាល
ប្រញាប់នូវរាជសេនីយ ។
២០៥៧ - គោះកៀរពលពានរពី ខាស់ខិនជ័យបុរី
ជញ្ជូនគិរីសិលា ។
២០៥៨ - សន្ធប់ផ្លូវរត្នគោបា ជោះជិតជិតជា
អនេកនូវត្ថុជ័យប្រមាណ ។
២០៥៩ - សន្ធប់ផ្លូវគោបាឋាន សុគ្រីពទីងថ្កាន
នគរខាស់ខិនជ័យបុរី ។
២០៦០ - ទល់ទុក្ខនូវមុខមន្ត្រី តារារាជទេពី
នូវស្រីព្រះសុំស្នេហា ។
២០៦១ - សឹងសោយសោកសល់ជ័សោកា ដួញដើម[1]ក្រុងពា -

(1) RIB : duoñ paṇtoem ~ duoñ paṇtoer

សីរាជសន្ធឹកសព្វក្រៃ ។

២០៦២- ឯងនោះពាលីនិរភ័យ ថ្លៃលទុភ័ក្ត្រយ

នូវតេជអំណាចមហិមា ។

២០៦៣- ស្រេចដើរដល់ទួរគោហា យល់សឹងសិលា

គិរីសន្ធប់ជិតនៅ ។

២០៦៤- ពាលីស្រែកដង្ហោយហៅ ហោតុភ្នំក្រាស់ក្រៅ

ពុំឮពាក្យពាលីឡើយ ។

២០៦៥- ពាលីពុំឮសព្ទឆ្លើយ ថយទៅក្រោយហើយ

ក៏ស្រែកសីហនាទនូវឫទ្ធី ។

២០៦៦- កាត់កឈូរយកសិរសី មហិង្សាទូភី

ក៏លើកស្ទួយស្មាសនូវពណា ។

២០៦៧- បោះបាក់ផ្លាយផ្លាក់បព្វតា របើកទ្វារគោហា

នូវសិលាជាខ្ទាត់ខ្ទាយ ។

២០៦៨- ស្អិតអស់ភ្នាភ្នំផ្លាក់ផ្លាយ ផ្លាក់ទល់សមុទ្រនាយ

ដោយតេជក្រុងរាជពានរ ។

២០៦៩- ពាលីចេញពីគោហាជរ ចូលក្នុងព្រះនគរ

ក៏ឡើងលើប្រាសាទស្ថាន ។

២០៧០- ស្ដេចខ្ញាល់ពេកពន់នូវប្រមាណ ពុំបន្ទូលក្នុង

ទេពីមន្ត្រីឯងសោត ។

២០៧១- ទុំទាំងព្រះភក្ត្រក្រៃក្រោធ ក្រាស់ភាសពិរោធ

រួបាននូវដេះហឫទ័យ ។

២០៧២- ឯងនោះសុគ្រីពភិតភ័យ គិតខ្លួនខ្លាចក្ស័យ

ក៏ឡើងថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ ។

២០៧៣- ទូលថាបពិត្រអញខ្ញុំ ឯងឲ្យដំនុំ

វិវាទ(1) ពិតពិចារណា ។

២០៧៤- ឈាមនេះអង្គីឈាមមហិង្សា យល់ជាក់ជាតិជា

ព្រះលោហិតហូរចេញមក ។

២០៧៥- នោះទើបខ្ញុំប្រាមប្រើយក អស់បពិតមក

បោះបិតសន្ធប់គោហា ។

២០៧៦- ពុំចេរនូវព្រះអាជ្ញា ទិព្វ(2) ទ្រង់ព្រះចិន្តា

ពិសេសព្រះករុណាឈ្មោង ។

២០៧៧- សូមទានស្ដេចទោទតឯង ដើលឈាមនោះក្រែង

កម្លៅយើងខ្ញុំពុំជាក់ ។

២០៧៨- មួយសោតយល់ស្ដេចដំពាក់ ប្រយុទ្ធយល់ប្រត្យក្ស

(1) RIB : varavād

(2) RIB : doep

ៗសព្វពន្លឹកហើយបាត់ ។

២០៧៩- ខ្ញុំទៅតាមព្រះមហាក្សត្រ អស់មន្ត្រីឃាត់
ខ្លាចផ្អើលកំលុងព្រះនគរ ។

២០៨០- ទូគីពិឃាតបរមប - ពិត្រលុះជ័យរ
ក្រែងកើតកោលាហលហោង ។

២០៨១- ឯងនោះពាលីទ្រើសឃ្លង ពុំមេត្រីឯង
សុគ្រីពអនុជបីសំឡាញ់ ។

២០៨២- មឹងពុំដឹងគេដៃងអញ មឹងជាជាធាញ់
ទូគីមហិង្សាសត្វ ។

២០៨៣- មឹងមោះមុសាវាទក្ដាត់ ចប់ភាជសម្បត្តិ
រកកលពិឃាតជេស្ឋា ។

២០៨៤- មឹងឲ្យជញ្ជូនបព្វតា បោះបិទគោហា
សន្ធប់ពុំឲ្យចេញបាន ។

២០៨៥- ហើយមឹងធ្វើស្លូតមកដ្ឋាន មេត្រីសោះសាន្ត
ពុំដឹងអំពើពុតពាល(1) ។

២០៨៦- មឹងចង់ក្បដបងសង្ហារ ចិត្តចោរស្រើបស្រាល
កុហកកម្លៅមោហា ។

២០៨៧- ក្រុងពាលីក្រោធមហិមា ទះនូវសិរសា
សុគ្រីពពុំអាចទប់បាន ។

២០៨៨- ស្ទុះបោះចេញចាកវៃងស្ថាន ប្រាសាទពិមាន
ពាលីបោះតាមពុំវៃង ។

២០៨៩- ដោយដេញទៅទល់កំពែង ចក្រវាលនូវកំពែង
កំហឹងនោះខ្លាំងឃោរទំ ។

២០៩០- ទាន់ទះបណ្ដើរដាល់ដំ សុគ្រីពត្រូវដំណំ
ពន្លឹកផ្ដាស់នឹងមរណា ។

២០៩១- វិលវេះបោះចុះវេហា ពុំឃ្លាតនឹងពា -
លីភាជក៏តាមជិតដោយ ។

២០៩២- ទាន់ទទះទៅពីក្រោយ ក្រុំក្រៃពុំឲ្យ
សុគ្រីពឃ្លាតនូវដំណំ ។

២០៩៣- សុគ្រីពនឿយណាស់ខាស់ខំ ចុះចួននឹងភ្នំ
ជ្រោះជ្រៃកលវង្វកសិលា ។

២០៩៤- ពាលីបោះចុះបព្វតា ដោយជិតជ័ប្រវា
ចាប់ជើង(2) ទាំងពីរដ៏ក្រវី ។

២០៩៥- នឹងបោកលើខ្ពង់គិរី សុគ្រីពមានស្មារតី

(1) RIB : amboe but vā
(2) RIB : jāp' joeṅ

កន្ត្រោងកន្ត្រាក់ឃ្លាឃោះ ។

២០៩៦- របូតពីដៃទក្សិណានោះ សុគ្រីពឃោះស្ទោះ
ចូលវិស្សតំបពិត (1) ។

២០៩៧- ពាលីចូលពុំបានបទ ស្ពាននោះសន្ធត
នៃព្រះវិស្សតំតសី ។

២០៩៨- ស្តេចខ្លាល់កាលក្រុងពាលី ពិឃាតទូរី
ឈាមហូរទៅលើអាស្រម ។

២០៩៩- វិស្សតំតសីសន្សំ សាបាលនៅភ្នំ
នោះពុំឲ្យពាលីជិត ។

២១០០- ដើរដល់លុះក្ស័យជីវិត នោះពាលីគិត
ពុំអាចនឹងចូលទៅបាន ។

២១០១- ពាលីវិលវឹងទៅស្ពាន ប្រាសាទពិមាន
រូបបានទិព្វទេពសួគ៌ា ។

២១០២- សុគ្រីពពួននឹងបញ្ញា ទល់ទុក្ខសោកា
សម្រេចប្រយោជន៍ពីនូវឯមរ ។

២១០៣- ខ្ទស់ព្រះរាមរាជពានរ ខ្ទស់រាស្ត្រនិករ
កំលុងខាស់ខិនបុរី ។

២១០៤- ជលនេត្រជាជលនទី ពណ្ណងហូរចេញពី
គិរីគីជ្រោះសោភា ។

២១០៥- មាននៃហនុមានឯងជា ក្ស័យក្សេងក្សុក
នូវជាកំដររសព្វថ្ងៃ ។

២១០៦- សុគ្រីពបង្អស់ហឫទ័យ ថ្លើជីវិតនៃ
ព្រះហនុមានបុត្រភ្លា ។

(1) Sur la lecture "vissataṃ", voir R.I., p. 128, n. 1.

កណ្ឌ ទី១៣

២១០៧- ដងនោះពីរព្រះរាជា ត្រេចតាមសីតា
ទេពីស្រីរត្នដ៏បវរ ។

២១០៨- ពីរព្រះអង្គត្រេចពានេចរ តតឈប់តតឈរ
សំរានព្រះអង្គឡើយណា ។

២១០៩- ស្តេចត្រេចលុះព្រៃបញ្ចតា ឆ្លងត្រាញ់យាត្រា
ក៏លុះនាព្រៃពនាលី ។

២១១០- ឮសព្ទមហាបក្សាសីហា ពាំងហួងឈ្មោលញី
ស្រកុំស្រកាំងជ្រួចជ្រូក ។

២១១១- អ៊ីអ៊ីងពាំងព្រៃស្កុងស្កក រងាំងរមាសរត់ជ្រក
បំពាក់បំពួនអាត្មា ។

២១១២- ស្តេចឮសូររាជបក្សា ជ្រួចគោះមាគ៌ា
ដោយមហាស្តុនសិទ្ធិសក្តិ ។

២១១៣- ស្តេចឈប់ឈរប្រែព្រះភក្ត្រ មៀងទតព្រះលក្ស្មណ៍
ព្រះអនុជនាថស្នេហា ។

២១១៤- ឱលក្ស្មណ៍នាយើងយាត្រា ដល់ស្ថាននេះណា
ឮសព្ទមហាបក្សាសូរ ។

២១១៥- ជ្រួចជ្រូកស្មៀរស្មឹរសព្ទថ្លៃ ស្ថាននេះបរិបូណ៌
ប្រសើរតតឯកណោនា ។

២១១៦- ចេរកាលនូវប្រទះអ្នកដា ទល់ទុក្ខវេទនា
នូវមកពីងចេស្តាយើង ។

២១១៧- នូវបំពេញលាភយសឲ្យថ្កើង ចំណោរទៅសោតយើង
នូវជាប់លង្កាបានបាយ ។

២១១៨- ស្តេចបន្ទូលទិញដ៏ទំនាយ ឲ្យអនុជគ្រាន្តប្រាយ
ទំនាយសម្តេចដេស្នា ។

កណ្ឌ ទី១៣

២១០៧- ឯងនោះពីរព្រះរាជា ត្រេចតាមសីតា
ទេពីស្រីរត្នដ៏បវរ ។

២១០៨- ពីរព្រះអង្គត្រេចពនេចរ ឥតឈប់ឥតឈរ
សំរានព្រះអង្គឡើយណា ។

២១០៩- ស្តេចត្រេចលុះព្រៃបព្វតា ដួងក្រាញ់យាត្រា
ក៏លុះនាព្រៃពនាលី ។

២១១០- ឮសព្ទមហិង្សាសីហា ទាំងហ្វូងឈ្មោលញី
ស្រកុំស្រកាំងជ្រួចជ្រូក ។

២១១១- អឺអឺងទាំងព្រៃស្កាំងស្កក រងាំងរងាសរត់ជ្រក
បំពាក់បំពួនអាត្មា ។

២១១២- ស្តេចឮស្នូររាជមហិង្ស ជ្រួចឆ្កោះមាតា
ដាមមហាស្កុនសិង្ហីសក្តិ ។

២១១៣- ស្តេចឈប់ឈរប្រែព្រះភក្ត្រ ឆៀងទតព្រះលក្ស្ម
ព្រះអនុជនាថស្នេហា ។

២១១៤- ហៃលក្ស្មនាយើងយាត្រា ដល់ស្ថាននេះណា
ឮសព្ទមហិង្សាស្នូរ ។

២១១៥- ជ្រួចជ្រូកស្មៀរស្មើរសព្ទជ្រួំ ស្កុននេះបរិបូណ៌
ប្រសើរឥតឯកណាណា ។

២១១៦- ចេរកាលនូវប្រទះអ្នកដា ទល់ទុក្ខវេទនា
នូវមកពឹងចេស្ដាយើង ។

២១១៧- នូវបំពេញលាភយសឲ្យថ្កើង ចំណោរទៅសោតយើង
នូវចាប់លក្ខាបានបាយ ។

២១១៨- ស្តេចបន្ទូលទិព្វដ៏ទំនាយ ឲ្យអនុជគ្រាប្រាប់ប្រាយ
ទំនាយសម្ដេចដ៏ស្នេហ៍ ។

២១១៩- ស្ដេចពាយទំនាយមហិង្ស តីរព្រះយាត្រា
ស្រងាត់ដោយដងព្រៃព្រឹក្ស ។

២១២០- មានស្វាយស្ពួយដំដីអដិក ល្ហុតលាស់នូវសន្លឹក
ត្រសុំត្រសាយសាខា ។

២១២១- ផុំក្លិនកេសរគន្ធា ទួទាំងទិសា
បីដោយព្រះពាយផ្សាយទៅ ។

២១២២- ពួសួរសព្ទសត្វចៀវនៅ សូរសៀងត្រសៅ
មមះសសិតស្លាបលេង ។

២១២៣- ខ្លះទំខ្លះហើរបីប្រវែង សព្ទសូរទូរខ្លួង
តន្ត្រីយចំរៀងស្នូគាំ ។

២១២៤- ស្ដេចផ្ទុំក្រោមមហាព្រឹក្ស ព្រឹក្សមានដាយា
ស្រមោលអម្លប់សាន្តសឹង ។

២១២៥- ដុំជិតនិត្យនៅដុំទីង ត្រដាក់នៅនឹង
ព្រះពាយត្រសៀកបីរំភើយ ។

២១២៦- ស្ដេចផ្ទុំព្រះសិរស្ដេចកើយ លើទូរព្រះលក្ខណ៍ហើយ
ជាខ្នើយសម្ដេចភរិយា ។

២១២៧- កាលនោះហេតុបារមីតា រីព្រះសុរិយា
ពុំអាចអស្ដង្គតទៅ ។

២១២៨- ព្រះសូរ្យឈប់រជនឹងនៅ ត្រប់ព្រឹក្សក្រៅ
សឹងមានអម្លប់សាយសាន្ត ។

២១២៩- ដូចអ្នកសង់ឆត្រដោយឆ្ងាន ប្រជាប់នូវស្ពាន
បណ្ដាលព្រះអង្គផ្ទុំនិទ្ស[1] ។

២១៣០- ឯងនោះសុគ្រីពភរជបពិត្រ យល់បុព្វនិមិត្ត[2]
ប្រសើរអរតតតគណនា ។

២១៣១- ជាឃ្លៃបាបានុមានអើយបា បាមើលសុរិយា
រសៀលអស្ដង្គតហើយ ។

២១៣២- ល្ពឹកអ្វីស្រមោលត្រង់នៅឡើយ ឃ្លៃបាបានុមានអើយ
សមអ្នកដ៏មានបុញ្ញៃន ។

២១៣៣- ត្រេចត្រង់គង់នៅនាព្រៃ នោះទើបស្រមោលថ្ងៃ
រសៀលរវៀលជុំទីង ។

២១៣៤- ត្រប់ព្រឹក្សក្រៅឈប់ឈឹង សឹងត្រង់នៅនឹង
អំពល់នូវផលផ្លែផ្កា ។

២១៣៥- មានរសផ្អែមផ្អែកពិសា ឃ្លៃបាបានុមានបា
ផូរបាអាសាមា[3]ហោង ។

(1) RIB : phdaṃ nidr
(2) RIB : pūrbanirmitr
(3) MBN : āsā moel

២១៣៦. ជាទៅមើលសព្វស្ថានឯង អ្នកបុណ្យមកក្តែង
ក៏លុះដល់ស្ថានយើងតាយ ។
២១៣៧. ក្បិលណានោះហនុមានឫទ្ធិសាយ ជាទបតន៍[1]ក៏ថ្វាយ
បង្គំណារាជដ៏ក្របី ។
២១៣៨. ហោះទៅដ៏ដែនដីភូមិ យល់ព្រះនរបតី
សម្តេចព្រះនារាយរាមា ។
២១៣៩. ឈុំលើទីរូបរាជអនុជា ក្រោមអម្លប់ព្រឹក្សា
ស្រងាត់អនាថពីរអង្គ ។
២១៤០. ហនុមានហោះឡើងលើចុង ស្វាយគន់មើលអង្គ
ត្រង់ណាយព្រះហស្តរាមា ។
២១៤១. យល់លាយលក្ខណ៍វិលផ្លាស់ជា ចក្រសីងដ៏ក្រពា
សង្ខារព្រះហស្តដ៏បវរ ។
២១៤២. ហនុមានត្រីព្រួចត្រេកអរ ជឿជាក់ព្រះភូធរ
សម្តេចនារាយឫទ្ធិក្រៃ ។
២១៤៣. ហនុមានត្រេកត្រូវហឫទ័យ ជាអ្នកនេះនៃ
ជាតិជាតស្នូរអ្នកហោង ។
២១៤៤. វិមុខសោករាជសុគ្រីពឯង នូវណ្តោះនេះម្តង
ដោយតេជសម្តេចនរបតី ។
២១៤៥. ហនុមានត្រិះរិះអស់ក្តី បេះស្លឹកស្វាយខ្ចី
ស្លូតពីសម្តេចរាមា ។
២១៤៦. បេះបោះព្រុះខ្ជំខ្ចាប់ត្រា លើព្រះរាជា-
ធិរាជកំពងពីរព្រះអង្គ ។
២១៤៧. ព្រះអនុជស្តេចតែងបោសបង់ ស្លឹកស្វាយពីអង្គ
សម្តេចព្រះនារាយរាមា ។
២១៤៨. ហនុមានវិងសាចចុះណា នោះព្រះអនុជា
ស្តេចបោសស្លឹកស្វាយរាយដៃ ។
២១៤៩. ព្រះអនុជស្តេចឆ្មៀងឡើងនៃ ដោយស្វាយឈើឯព្រៃ
ក៏ឃើញស្វាស[2]សោភា ។
២១៥០. ស្តេចក្រេវក្រោធក្រៃសោះសា ចាប់សរសក្តិថ្លា
នូវខ្លែងនៃរាជដ៏ក្របី ។
២១៥១. ហនុមានវិងឫទ្ធិជ័ឫទ្ធី លោតដក់ស្ទូពី
ហារិត្រនៃលក្ខអនុជា ។
២១៥២. លោតឡើងសហ័សមហិមា តួនង្កាប់សាខា
ព្រឹក្សាឈើឯព្រៃបីត្រសាយ ។

(1) RIB : pādapaṅs
(2) MBN : svā chmār

២១៥៣- ព្រះលក្ស្មណ៍ចាប់ធ្នូសន្ធរាយ(1) កោះសរនូវទំលាយ
ទំលាក់នៃរាជក្របី ។
២១៥៤- ក្បួណនោះស្ដេចតើនឡើងខ្ញី ព្រះបាទនរបតី
ជណ្ដឹងនៃព្រះអនុជា ។
២១៥៥- ចាំងឃាលក្ស្មណ៍ហើយស្ដេចថា ថាកោះសរធ្លា
ថានូវផ្លែងអ្វីនេះឥឡូវ ។
២១៥៦- ព្រះលក្ស្មណ៍ដាក់សរសិទ្ធធ្នូ ក្រាបទូលព្រះភូ-
ធរទេន្ទ្រធិរាជជ័ជក្រី ។
២១៥៧- បពិត្រស្វាមួយអប្រិយ សសុទ្ធដុចសំឡី
អ្នកឆ្កើចបង្កើរកោះបង ។
២១៥៨- ទំលាក់ស្លឹកស្វាយលើព្រះអង្គ ខ្ញុំដាត់រឹងតែចង់
ទំលាយទំលាក់ច្រើនក្រៃ ។
២១៥៩- ខ្ញុំខឹងវាត់កោរស្កាជ័យ ផ្លែងផ្លាញឲ្យក្ស័យ
នាស្វាកំណាចនោះណា ។
២១៦០- ស្វានោះមានឫទ្ធិចេស្ដា ក្រោកដជយាមា
ឆក់ធ្នូពីដៃខ្ញុំបាន ។
២១៦១- លោតឡើងសាខាពួនពាន ពួនផ្ចាប់ណាក់ប្រាណ
នាខ្ពង់ព្រឹក្សានិត្យនៅ ។
២១៦២- ខ្ញុំផ្លែងតាមស្វាយកធ្នូ ទើសដើងព្រះភូ-
ធរទេន្ទ្រធិរាជខ្ញុំហោង ។
២១៦៣- ស្វានេះរកភានបីកន្លង លួចណាក់ធ្នូគ្គង
បំពាក់បំពួនពុំយល់ ។
២១៦៤- ក្បួណនោះនារាយរាមទសពល បារមីឆ្គិតដ្ដល់
បំពេញនូវព្រះចេស្ដា ។
២១៦៥- ទើបព្រះនរនាថភាមា ទតឡើងយល់ពា-
នរនៃរាជជ័ក្របី ។
២១៦៦- សសុទ្ធរុងរឿងរស្មី សងកាំយានៃ
ក៏ពាក់នូវកុណ្ឌលរត្ន ។
២១៦៧- នោះទើបព្រះពង្សយាវិន្ទ្រក្សត្រ ស្ដេចស្ដាប់បន្ទូលផ្ទាត់
ក៏ឃាត់ទៅព្រះអនុជា ។
២១៦៨- ចាំងឃាលក្ស្មណ៍ហើយឆ្ងរថា កុំបីក្រេវក្រោធា
ថាឡើលទៅស្វានោះហោង ។
២១៦៩- ស្វានេះប្លែកនឹងស្វាឯង ពាក់កុណ្ឌលជង
កាំយាពិពណ៌សោភា ។
២១៧០- យានុមានឫទ្ធិចេស្ដា ចុះពីព្រឹក្សា

(1) RIB : dhanū sar nārāy(ṇ)

មកថ្វាយបង្គំនរបតី ។

២១៧១- ស្រេចថ្វាយធ្នូព្រះចក្រី ទូនអង្គសិរសី
បង្គំប្រណម្យបាទា ។

២១៧២- ក្រាបទូលតីរព្រះក្សត្រា ព្រះអង្គជាតិជា
ឥស្សរប្រសើរខ្ញុំបោង ។

២១៧៣- ព្រះអង្គទ្រង់ជមិជ័កន្លង លើសវែងក្សត្រឯង
ប្រកបនូវព្រះពុទ្ធតា ។

២១៧៤- បពិត្រម្ដាយខ្ញុំថ្កាំជា ទោះនុំអ្នកឯណា
អាចយល់កុណ្ឌលទិព្វថ្លៃ ។

២១៧៥- អ្នកនោះឯងជាក់ជាតិ - ស្ងួនបាងឯងនៃ
អាចយល់កុណ្ឌលនេះណា ។

២១៧៦- ឥឡូវនរេន្ទ្ររាជក្សត្រា រិទ្ធិឫទ្ធិចេស្តា
ជ័ជាឥស្សរខ្ញុំបោង ។

២១៧៧- ខ្ញុំនូវរងគុណអាសាសង ព្រះគុណជ័កន្លង
ពិសេសនូវព្រះករុណា ។

២១៧៨- ក្បិលណានោះព្រះលក្ស អនុជា ពុំចេញចរចា
ស្ដេចសើចឯងក្នុងហឫទ័យ ។

២១៧៩- បានមានវៃអច្ឆ្យាស្រ័យ យល់ព្រះលក្សពុំដឿងនៃ
នូវពាក្យអញទូលនេះណា ។

២១៨០- នោះទើបបានមានឫទ្ធ ស្រេចស្ទាបឡើងបា
មាត់យល់រស្មីព្រោងព្រាយ ។

២១៨១- ភ្លឺទសទិសទិព្វពន្លាយ ភ្លឺស្រឡះសព្វសាយ
ទៃនដល់បាតាល[1]ទសទិស ។

២១៨២- ក្បិលណានោះព្រះបារិន្ទ្រតាប្សតិស្ស យល់អស្ចារ្យកិះ
ព្រះលក្សស្ដេចអនុជា ។

២១៨៣- ទុស្សានេះប្លែកមហិមា ជាតិជានរា -
ធិរេន្ទ្រនៃរាជជ័ក្របី ។

២១៨៤- នោះទើបព្រះបាទនរបតី បើកព្រះទុស្សប្រិមប្រិយ
ជល្ពាំងនៃរាជពានរ ។

២១៨៥- ជាវៃហាពានរនាមករ សំឫទ្ធិព្រះពរ
ព្រះស្ដែងនោះតើឈ្មោះអ្វី ។

២១៨៦- អញចង់ដឹងដើមសេចក្ដី ព្រះស្ដែងកើតពី
ឫសីឬពីទេពតា ។

២១៨៧- បានមានក្រាបទូលស្នងជា ខ្លួនខ្ញុំនេះណា

(1) RIB : nai traipātāl

គឺពាយុបុត្រ សុរបុត្រ (1) ។

២១៨៨- រីនាមករខ្ញុំប្រាកដ ព្រះជិនកសន្តត
ខ្ញុំឈ្មោះកំហែងហនុមាន ។

២១៨៩- នាខ្ញុំមកនៅនាស្ថាន នោះសោតស្បិតមាន
វានរពីររាជក្សត្រា ។

២១៩០- ជាកលពិភេទនូវគ្នា មួយឈ្មោះក្រុងពា-
លីនោះដ៏លើសនូវឫទ្ធិ ។

២១៩១- មួយឈ្មោះសុគ្រីពរាជដ៏ក្របី ជាប្អូនពាលី
គឺឯកឧទរមាតា ។

២១៩២- អ្នកទាំងពីរនោះសឹងជា មាខ្ញុំឯងណា
អគ្គីអ្នកដទៃហោង ។

២១៩៣- រីក្រុងពាលីរាជជាច្បង ស្ដេចក្រេវក្រោធខ្លង
ដ៏ក្រៅក្រឹត្យធម៌បុរាណា ។

២១៩៤- ស្ដេចខឹងតិះដៀលដេរថា បណ្ដេញព្រះអនុជា-
ធិរាជឲ្យចេញវៃងស្ថាន ។

២១៩៥- នេះកម្ពុវសុគ្រីពស្ដេចមាន ទុក្ខទល់ប្រះប្រាណា
រូបហានបុគ្គលអ្នកបង់ (2) ។

២១៩៦- នៅព្រៃស្មសានឯកអង្គ ឃ្មុញយំលន្លង់
សន្សោចត្រមោចឯងនៅ ។

២១៩៧- ទើបព្រះបន្ទូលវឹងទៅ ទុក្ខអញនេះហៅ
ដហាទុក្ខានលៃព្រៃ ។

២១៩៨- ហនុមានប្រុះប្រាស្វាវៃ ដឹងអត្ថាស្រ័យ
ហឫទ័យសម្ដេចរាមា ។

២១៩៩- ចាប់យល់សុគ្រីពរាជា ស្រេចហនុមានណា
ព្រះបាទសម្ដេចនរបតី ។

២២០០- ហិចហោះហួសដោយឫទ្ធិ ដល់រាជក្របី
សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជា ។

២២០១- ហនុមានទូលព្រះបិតុលា បពិត្រព្រះមា
សម្ដេចប្រើខ្ញុំរកអ្នក ។

២២០២- ណាមានបុណ្យកបវិរលក្ខណ៍ ខ្ញុំយល់ជាតិជាក់
អ្នកបុណ្យនេះឯងហើយណា ។

២២០៣- សូមអញ្ជើញសម្ដេចព្រះមា ព្រះអង្គស្ដេចលេណា
ទៅថ្វាយបង្គំថ្វាតហោង ។

២២០៤- សុគ្រីពត្រេកអរប៉ុនប៉ង គិតទៅហោះផ្សង

(1) RIB : sūryaputr
(2) RIB : rū hān mak ṭal' anak p̈aṅ

សំណាក់សម្ដេចភជា ។

២២០៥- ជងនោះព្រះបាទភាសា ប្រើព្រះអនុជា
ទៅនាំទៅរកជលធី ។

២២០៦- ចាំហៃហាលក្សត្របុរបាលី – ណារកជលធី
មករៀមនូវបរិភោគស្រស់ ។

២២០៧- ព្រះអនុជបង្គំលុតជង្គង់ ដើរកករនូវកំបង់
ដុំលីព្រះរៀមយាត្រា ។

២២០៨- រុករានព្រៃព្រឹក្សា យល់ស៊ីងតារា
ទឹកភ្នែកស្រគ្រីពានិរភ័យ ។

២២០៩- ព្រះអនុជស្ដេចជងជលស័យ រត់រួសរឹងរៃ
មកថ្វាយព្រះរៀមនរបតី ។

២២១០- នោះព្រះអង្គស្ងោយជលធី យល់ប្រែអស្ដីក្ដី
ពុំដូចវិស័យជលសា ។

២២១១- ហៃហាលក្សត្របាជងតីឯណា គម្ពុជជលសា
ប្រែវិលជាវារីជងៃ ។

២២១២- ជលនេះជាអស្ចារ្យក្រៃ ពុំដូចជលស័យ
ជលធីនីមួយជងហោង ។

២២១៣- ហៃហាលក្សត្របាទៅរកលង ដើមទឹកនោះហោង
ក៏ហូរអំពីស្ថានណា ។

២២១៤- ព្រះលក្សបង្គំយាត្រា ស្រេចត្រង់ជលសា
គំរកនូវដើមទឹកនៃ ។

២២១៥- យល់មានភ្នំមួយធំក្រៃ ហូរជ្រោះជលស័យ
វិល្អងចេញអំពីនោះហោង ។

២២១៦- ឮសព្ទរ៉ញទំរ៉ញដ៏កន្លង ស្ដេចស្ដាប់ជាក់ជង
នូវសព្ទយោបំសោកា ។

២២១៧- ព្រះលក្សវិលវិញយាត្រា ក្រាបទូលអភិវាទ
ព្រះរៀមជិរាជថ្លៃថ្លាស់ ។

២២១៨- បពិត្រព្រះរាជតំរាស់ ព្រះអង្គស្ដេចត្រាស់
ប្រើខ្ញុំរកជងជលស័យ ។

២២១៩- នោះមានភ្នំមួយធំក្រៃ ហូរជ្រោះជលស័យ
អំពីភ្នំនោះហោងណា ។

២២២០- ហើយឮសព្ទយោបំសោកា រ៉ញយំមហិមា
នូវសព្ទកណ្ដាង[1]ម្រាម ។

២២២១- ទើបព្រះសារពេជ្ញឧត្ដម បើកព្រះសារសម
ក៏ប្រើអនុជស្នេហា ។

(1) RIB : kanleṅ

២២២២. ហោលក្សណ៍ដួរដាយាត្រា វាយភ្នំនេះណា
ក៏មើលជាអ្នកណាហៅ ។

២២២៣. ព្រះអនុជស្តាប់ព្រះបន្ទូលថ្លៃ ហើយចរចូលព្រៃ
តំរង់ភ្នំនោះឯងហោង ។

២២២៤. ក្សិណានោះព្រះអនុជស្តេចផ្គង កោទណ្ឌបីសំពង
ក៏វាយភ្នំនោះហោងណា ។

២២២៥. ពុំបែកពុំធ្លាយឡើយណា រឹងឫទ្ធិចេស្តា
សំភានក៏វាយប្រត្យក្ស ។

២២២៦. ភ្នំទល់រឹងព្រះពុំបាក់ ស្តេចវាយប្រត្យក្ស
កក្រើកអំពើកធរណី ។

២២២៧. សព្វសត្វយង់ឃ្លងម្រឹគី ភ្លឹកខ្លាចដ៏ឫទ្ធិ
ក៏រត់បំពាត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

២២២៨. សុគ្រីពឆ្លាស់ឆ្លើយអភិប្រាយ បពិត្រស្តេចកុំបីវាយ
កុំព្រួយព្រះអង្គឡើយណា ។

២២២៩. ស្តេចយកជង្គ្លួយកោទណ្ឌធ្លា ភ្នំះមិញធ្លាយណា
កុំព្រួយព្រះអង្គវាយនៃ ។

២២៣០. ស្តេចស្តាប់ពានរនិរភ័យ ទូលថ្កានក្សត្រថ្លៃ
ក៏ថ្លែងនូវពាក្យនោះហោង ។

២២៣១. ស្តេចយកជង្គ្លួយកោទណ្ឌផ្គង ភ្នំះភ្នំនោះហោង
រលើងរលំសោះសា ។

២២៣២. នោះក្រុងសុគ្រីពភាជា ឱនក្រាបសិរសា
បង្គំព្រះលក្ស្មណ៍នរបតី ។

២២៣៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្តេចនាំជ័យគ្រីបី ដើរមកថ្វាយជគ្រី
ព្រះរៀមធិរាជជ័យភូធរ ។

២២៣៤. ព្រះលក្ស្មណ៍នូវក្រុងពានរ ចាកព្រឹក្សាករ
លុះដល់សម្តេចនរបតី ។

២២៣៥. ព្រះលក្ស្មណ៍ថ្វាយក្រុងជ័យគ្រីបី ពានរាធិបតី
ក៏ថ្វាយបង្គំភាសា ។

២២៣៦. ក្សិណានោះស្តេចទ្រង់បុច្ឆា អាស្សូរភាជា
សុគ្រីពស្តេចរាជទុក្ខទល់ ។

២២៣៧. ស្តេចឈ្លងដោយព្រះយោបល់ ពោះអ្នកទុក្ខទល់
ទម្ងន់នូវអញបានណា ។

២២៣៨. ម៉ោះមានហេតុអ្វីក្រុងពា- លីក្រេវក្រោធា
បណ្តោញព្រះស្តែងបរាជ័យ ។

២២៣៩. សុគ្រីពទូញក្រាបលុតជង្ឃ នបបាទបីកំបង់
បង្គំសម្តេចនរនាថ ។

២២៤០. បពិត្រខ្ញុំនូវទូលដើមអាទិ ឲ្យស្រាបវរបាទ

សម្តេចជ័ទ្រង់ធរណី ។

២២៤១- មុនមាន(1) ភាជមហាសិង្ហសីហា អាងអួតឫទ្ធិ
កម្លាំងកម្លោះសោះសា ។

២២៤២- ទ្រង់នាមទូភីមហិមា ភាងរូបឫទ្ធា(2)
ភស្ទុរអម្រឹកសារសីហា ។

២២៤៣- ទ្រេចទ្រង់ខាស់ខិនជ័បុរី ហើយហៅពាលី
នូវចង់ប្រយុទ្ធលេងលាង ។

២២៤៤- ពាលីស្តេចហិចបោះជ្វង ចរចេញយុទ្ធជង
នូវក្រុងទូភីមហិមា ។

២២៤៥- ស្តេចប្រយុទ្ធនូវភាជមហាសិង្ហ ពីប្រថមសុរិយា
លុះអស្តង្គតបាត់ថ្ងៃ ។

២២៤៦- សឹងជាញទៀណរង្គជ័ទីទៃ ពុំលុះនាក្ស័យ
ជីវិតនោះមួយៗណា ។

២២៤៧- ពាលីនូវក្រុងមហាសិង្ហ យុទ្ធយល់ចេស្តា
ប្រកឹងប្រកោះទៀណរង្គ ។

២២៤៨- ទូភីពាលីតីរអង្គ សឹងនឿយពុំគង់
កម្លាំងកម្លោះចេស្តា ។

២២៤៩- ព្រះពាលីស្តេចមកនា ខាស់ខិននូវមហា-
តិភពសំភានព្រះអង្គ ។

២២៥០- ស្តេចថ្កាំខ្ញុំឯងប្រើខ្ពង(3) ពលពានររង់
នាក្រៅកំពែងព្រះសីមា(4) ។

២២៥១- ប្រើដកបព៌តសិលា ថ្មជាជ័ជា
ជំពូកៗដោយងារ ។

២២៥២- ស្តេចឈ្មោងក្រាក្រាតិស្តារ បបួលទូភីពាល
ប្រយុទ្ធក្នុងស្ពានគោហា ។

២២៥៣- គឺបោះស្តេចថ្កាំខ្ញុំជា ទោះឈាមមហិង្ស
នោះក្រាលបីស្ទួចជាតិយង់ ។

២២៥៤- ឈាមថ្លានោះគឺឈាមអង្គ បងស្មោយទិញ-
ស្គតកាលដោយកម្មវេរា ។

២២៥៥- ធូរបាយកអស់បញ្ញា ថ្មបោះបិតនា
ទៃឡូរគោហារត្នស្ពាន ។

២២៥៦- ស្តេចថ្កាំខ្ញុំហើយបោះថ្កាន ទូភីហៅបាន
កំចួលប្រយុទ្ធលេងលង ។

(1) RIB : mun mān
(2) RIB : rāṅ rū ṛddhā
(3) RIB : proe khbaṅ'
(4) RIB : kaṃbaeṅ braḥ vehā(s)

២២៥៧- ក្លៀងព្រះគោបានោះហោង មានដូចបំណង
សម្ដេចព្រះបងមហិមា ។

២២៥៨- ស្ដេចផ្ដាច់ផ្ដួលរាជមហិង្ស មានដូចប្រាថ្នា
មហាពិសេសពិស្ដារ ។

២២៥៩- កាលនោះអស់ទេពសួគ៌ា ស្រែកថ្វាយសាធុការ
បង្គំនូវផ្កាគន្ធធារា ។

២២៦០- ហេតុនោះឈាមក្រុងមហិង្ស ជាលផ្លាវឹងជា
ខ្ញុំស្មានឈាមក្រុងពាលី ។

២២៦១- ទើបខ្ញុំនូវមុខមន្ត្រី នាំពលដំក្រុងបី
យកថ្មបោះបិតព្រះគោបា ។

២២៦២- ពាលីស្ដេចផ្ដួលមហិង្ស ស្រេចហើយក្រុងពា-
លីដាក់សិលាខ្វាត់ខ្វាយ ។

២២៦៣- ថ្មរាំងគោបាធ្លាក់ធ្លាយ ស្ដេចដាក់ទំលាយ
ត្រីវិព្រះខ័នជ័យស្រី ។

២២៦៤- ហោះមកខាស់ខិនជីបុរី ក្រេវក្រោធខ្ញូអគ្គី
ក៏ដេះទុភាភាជា ។

២២៦៥- ស្ដេចខឹងតិះដៀលដេរជា កណ្ដាលកោងសេនា
មន្ត្រីជំនុំពលផង ។

២២៦៦- ថាខ្ញុំនូវជំណើមរាជក្រុង ចង់ភរិយាផង
ខ្ញុំខ្មាសជំងៀលនិន្ទា ។

២២៦៧- ស្ដេចក្រោធក្រៅក្រឹត្យរាជា គាំមានពិធារណា
ល្បើយដល់បណ្ដោញខ្ញុំបង់ ។

២២៦៨- ខ្ញុំខ្មាសទល់ទុក្ខឯកអង្គ ទើបខ្ញុំត្រេចត្រង់
ក៏មកនៅស្ថាននេះណា ។

២២៦៩- ស្ដេចស្ដាប់សុគ្រីពរាជា ទូលថ្លែងអាត្មា
ដើមជាទុក្ខទល់ជូនក្រៃ ។

២២៧០- ទើបស្ដេចបើកឱដ្ឋាថ្លៃ បន្ទូលថាហៃ
សុគ្រីពទុក្ខអញសោកមាន ។

២២៧១- នេះតឡូវអញមកដល់ស្ថាន ព្រៃនេះអញបាន
ប្រសប់នូវព្រះស្ដែងជា ។

២២៧២- ទុក្ខទល់សោកសោយអនិច្ចា ព្រាត់សំបាកអាត្មា[1]
ប្រដូចអញឯងទូខ្ញុំ ។

២២៧៣- ថាហៃសុគ្រីពធិបតី នេះតឡូវកុំបី
ព្រះស្ដែងបារម្ភល្បើយណា ។

(1) MBN : prās sampād ātmā

២២៧៤- ងារអញបំពេញចិន្តា ព្រះស្តេងប្រាថ្នា
បីដោយចំណង់ជាឯង ។
២២៧៥- ផ្ទារមើលឫទ្ធិអញឯង នេះម្តងលងលេង
សំដែងនូវតេជឫទ្ធិ ។
២២៧៦- អញយកខាត់ខិនជ័យបុរី នូវតាភទេពី
នោះឲ្យព្រះស្តេងហោងណា ។
២២៧៧- សុគ្រីពស្តាប់សព្វមុទុតា ព្រះបន្ទូលករុណា
ពិសេសពិសាលសារទ ។
២២៧៨- ក្សិណានោះសុគ្រីពក្រោកអរ យកបាទជ័បវិរ
សម្តេចទុកលើសិរសា ។
២២៧៩- តាខ្លួនខ្ញុំឯងហោងណា ថ្វាយព្រះភជិា-
ជិភជិជាបរិពារ ។
២២៨០- ពោះបីមានសត្រូវពីងណា(1) ចូលចោមភូវនាថ
ប្រយោជន៍នូវបៀតជ័ព្រះអង្គ ។
២២៨១- ខ្ញុំនូវយកពលពានរពង្ស ដែងជាញញើណរង្គ
ទាំងជិតសិបអសង្ខេយ្យា ។
២២៨២- ផ្សំាងឯងកុំបីឲ្យដល់នា ពីរព្រះភជិា-
ជិភជិស្តេចព្រួយជ័ព្រះអង្គ ។
២២៨៣- មួយសោតនាអញខ្ញុំចង់ ទូលឲ្យជ្រាបត្រង់
នាកិច្ចមួយនោះឯងណា ។
២២៨៤- ក្សិណាហនុមានកី៖ព្រះភជិា សុគ្រីពព្រះមា
ពុំឲ្យទូលទៀតឡើយហោង ។
២២៨៥- ខ្លាចក្រែងអាក់អន់ក្តាំក្តង(2) ពុំបានដូចបំណង
ចំណង់នៃព្រះប្រាថ្នា ។
២២៨៦- សុគ្រីពហនុមានក្រាបណា ព្រះបាទភមា-
ជិភជិបរមបពិត្រ ។
២២៨៧- ចេញមកនៅក្រៅស្ថានស្ថិត ហនុមានគន់គិត
ក៏ដឹងគំនិតព្រះមា ។
២២៨៨- នាមានក្តីមួយនោះណា សុគ្រីពភជិា
ពុំទាន់ចរចាឆ្លាស់ឆ្លើយ ។
២២៨៩- ហនុមានចាបពិត្រអ្នកមាហើយ អញខ្ញុំដឹងហើយ
សម្តេចពុំជឿចេស្តា ។
២២៩០- ព្រះបាទសម្តេចភមា រីអ្នកនេះណា
គឺអង្គព្រះនាភយឯងហោង ។

(1) RIB : satrūv sāhas bāl
(2) RIB : gāk' gīoeṅ chgām̥ chgaṅ

២២៩១. ស្ដេចពុំជឿខ្ញុំនេះម្ដង សូមស្ដេចមើលលង
នាសងខាងព្រះអង្គ ។
២២៩២. មានលាយលក្ខណ៍រលស្លាស់ជា ចក្រសិងជីក្រព
មហិមាចេស្ដាបីក្រោកដ ។
២២៩៣. អ្នកនេះទិព្វទេពសន្តត នាភាយច្យុតដីក្រោកដ
មកកើតជាព្រះភរិយា ។
២២៩៤. ពោះយើងចង់ដឹងចេស្ដា ប្រមាណកម្លាំងពា-
លីលើសជ័រិងឫទ្ធិ ។
២២៩៥. យើងនាំព្រះបាទនរបតី ដើរក្រុងទូទី
វែងលតេជពាលីថ្កូលមារ ។
២២៩៦. មួយនឹងចង់ដឹងឫទ្ធិសរ សិល្បសក្តិព្រះភូធរ
នាភាយភរិយាពិស្ដារ ។
២២៩៧. យើងនាំទៅទតសប្តតាល ជុះលើនាគពាល
ដំណាលមហាប្រជតី ។
២២៩៨. ឲ្យស្ដេចថ្លែងលងឫទ្ធិ ដឹងតេជនរបតី
នាកាលនោះឯងហោងណា ។
២២៩៩. មានុមាននូវសុគ្រីពចរចា ស្រេចហើយវេលា
ទៅគាល់សម្ដេចនរបតី ។
២៣០០. ក្សិណានោះព្រះបាទនរបតី នាភាយចមចក្រី
ស្ដេចឈ្វេងព្រះញាណទិព្វថ្លៃ ។
២៣០១. ទើបស្ដេចបន្ទូលជាថៃ សុគ្រីពស្ពានណានៃ
ពាលីក៏ថ្កូលមហិង្គ ។
២៣០២. អញចង់យល់តេជក្រុងពា- លីថ្កូលនោះណា
នៅក្នុងគោហានោះហោង ។
២៣០៣. សុគ្រីពក្រាបបាទទូលស្នង អញ្ជើញស្ដេចហោង
តាមព្រះដំណោះប្រាថ្នា ។
២៣០៤. ព្រះអង្គតីរពង្សក្សត្រា ស្រេចស្ដេចវេលា
អនុជនូវរៀមរូបីដា ។
២៣០៥. ទៅលុះនាសពទូទី មហិង្គរូគិរី
រលើងរលំស្ពឹមមៃស្ក ។
២៣០៦. ស្ដេចពោះពោធិ៍ណាសរជ័យ សភាឫទ្ធិថៃក្រ
គឺអគ្គីរាសផ្កាញផ្កា ។
២៣០៧. ស្ដេចថ្លែងរូបភាពមហិង្គ ផេះដាប់មហិមា
ក៏សុះជាផេះធុយធង់ ។
២៣០៨. ហើយព្រះយកតិរុណរាសទ្រង់ ថ្លែងទៅលត់បង់
នាភ្លើងសរសក្តិផ្កាញផ្កា ។
២៣០៩. ទើបព្រះនាភាយភរិយា យកពាយុរាសនា

បំពង់ព្រះអង្គទ្រង់វិវាត ។

២៣១០- ថ្លែងទៅប្រមូលអស់ធាតុ ដោះទៅនាជាត
មហាសមុទ្រជលសា ។

២៣១១- ហនុមានទូវសុគ្រីពភាជា យល់ថ្លែងចេស្តា-
នុភាពព្រះអង្គលើសក្រៃ ។

២៣១២- លុតដង្ហែក្រាបបាទាំនៃ នាភាយរាមក្សត្រថ្លៃ
ប្រសើរពិសេសពិស្ដារ ។

២៣១៣- ទូលថាបពិត្រភូវនាថ មានព្រឹក្សសប្តតាល
កើតកាលដំណាលប្រជពី ។

២៣១៤- សូមព្រះពីរពង្សស្ដេចលី- ណាលឯនូវឫទ្ធិ
អំណាចនៃសរសក្តិថ្លា ។

២៣១៥- ស្ដេចស្ដាប់សុគ្រីពទូលថា ជាប់ដឹងចេស្ដា-
ធិការព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។

២៣១៦- ទើបស្ដេចបន្ទូលថាហៃ សុគ្រីពស្ថាននោះនៃ
តើនៅតំបន់ស្ថានណា ។

២៣១៧- ថ្វាព្រះស្ដេងនាំមាគ៌ា យើងពីរក្សត្រា
នូវទៅលឯតេជឫទ្ធិ ។

២៣១៨- ក្សិណនោះសុគ្រីពភាជក្របី លើកករអញ្ជលី
សម្ដេចព្រះស្រីសារពេជ្រ ។

២៣១៩- អញ្ជើញពីរព្រះអង្គស្ដេច លេណទៅតិច[1]
លេចព្រៃនេះទៅយល់ហោង ។

២៣២០- នោះព្រះអនុជទៀមឡូង ស្ដេចត្រេចដោយដង
ដល់ព្រៃព្រឹក្សពនាន្ត ។

២៣២១- លុះដល់ស្ថានមហាសប្តតាល ដុះលើនាគពាល
មិនដូចដក្របត្តភាយ ។

២៣២២- ក្សិណនោះនាភាយរាមឫទ្ធិឆាយ ប្រុះទ្រាថ្លាទ្រាយ
ប្រសើរនូវទិព្វញាណយល់ ។

២៣២៣- ដើមតាលដុះគឺដោយកល[2] ទើបព្រះសេពល
ស្ដេចឈ្វេងនូវព្រះទ្រាថ្លា ។

២៣២៤- ស្ដេចថាសប្តតាលព្រឹក្សា នេះសមដុះនា
លើខ្នងមហានាគរាជ ។

២៣២៥- ទើបស្ដេចសំដែងព្រះអំណាច ឲ្យទេពអស្សូរខ្លាច
នូវឫទ្ធិតេជព្រះករ ។

២៣២៦- ស្ដេចយាងព្រះបាទសុបវិរ ស្ពានជាន់ខ្ចាប់ឈរ

(1) RIB : dau ṭāc'
(2) RIB : ṭuḥ aṅgṭ kal'

សង្កត់កន្ទុយនាគា ។

២៣២៧- នាគផ្អើលភិតនឹងព្រះចេស្តា ណាលួនអាត្មា
តាំងរួចគោតស្ងប់ស្ងៀមនៅ ។

២៣២៨- ដើមតាលណាជាប្ដូរទៅ ទើបស្ដេចបីសំដៅ
ថ្លែងសរព្រហ្មាសមុតថ្លា[1] ។

២៣២៩- ត្រូវលេចសប្ដតាលជ័យមហា- ព្រឹក្សបាក់ស្អិតជា
កំណាត់ៗខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

២៣៣០- ឮសព្ទឫទ្ធិសរសន្ធាភាយ ទាល់ព្រហ្មលោកនាយ
រូវសែនរន្ធះគណនា ។

២៣៣១- អស់ទេពយមព្រហ្មឥន្ទ្រា សឹងថ្វាយមាលា
ភ្ញីស្លឹកជាសាធុការ ។

២៣៣២- រីនាគភាជពិសពាល ទុកជ្រែកជាតាល
ទៅពួននាជ្ជិតសាគរ ។

២៣៣៣- ក្សិណានោះសុក្រីពភាជពានរ លុតលើកទសករ
បង្គំដាក់លើសិរសា ។

២៣៣៤- ទាវចូលទូលបទបាទ ស្រែចទូលព្រះករុណា
នាភាយនរិន្ទ្រឫទ្ធិក្រៃ ។

២៣៣៥- ទូលថាបពិត្រក្សត្រថ្លៃ ជាតស្នូរភពត្រៃ-
លោកលើសនូវឫទ្ធិចេស្តា ។

២៣៣៦- ខ្ញុំយល់ច្បាស់ស្ដែងនូវឫទ្ធា- នុភាពព្រះអង្គមហា-
ពន្លឹកពន្លឺជ័កន្លង ។

២៣៣៧- លើសវែងទេពអសូរដង អញ្ជើញស្ដេចយោង
ទៅនាខាស់ខិនបុរី ។

២៣៣៨- សូមស្ដេចថ្លែងផ្ដាញពាលី នូវសរនរបតី
ប្រសើរឫទ្ធីជាញជ័យ ។

២៣៣៩- ពោះពាលីចាញ់តេជវៃ លុះជន្មក្ស័យ
នូវសរសម្ដេចភាជា ។

២៣៤០- ខ្ញុំនូវថ្វាយអស់ពលព្រីន្ទស្វា ជិតសិបអសង្ខេយ្យា
មហាអក្ខោភិនី ។

២៣៤១- ស្នងគុណព្រះបាទនរបតី ស្ដេចមានមេត្រី
ក៏ច្រប់ព្រះភាជជុទូតា ។

២៣៤២- ពិសេសលើសក្សត្រនានា ពោធព្រះអង្គជា
អំបូរនាភាយពុទ្ធអង្គ ។

២៣៤៣- ជងនោះព្រះជ័ពីរពង្ស សម្ដេចស្ដេចត្រង់
បីលុះនៃខាស់ខិនយោង ។

(1) MBN : āriddhacand sar thlā

២៣៤៤. ព្រះប្រើសុគ្រីពទៅគ្គង　　ហៅពាលីបង
ទទៃទទូចឲ្យទឹង ។

២៣៤៥. វៃលងបានពាលីឫទ្ធិរឹង　　ចេញមកប្រយុទ្ធនឹង
សុគ្រីពកណ្ដាលទៀហា ។

២៣៤៦. បានព្រះនូវវៃស្លងសរផ្កា　　ធ្លុលផ្ដាច់ក្រុងពា-
លីល្មុះនូវសរព្រហ្មាស ។

២៣៤៧. សុគ្រីពថ្វាត់ថ្វាយអភិកាស　　បង្គំជំពិណាស
ក៏ណាសម្ដេចយាត្រា ។

២៣៤៨. បោះទៅចាស់ខិនមហា-　　នគរហៅក្រុងពា-
លីភាជជ័ជាព្រះទៀម ។

២៣៤៩. គីរព្រះហរិន្ទ្រភាជឈរស្មៀម　　កោះសរសំទៀម
សំរេចសំភាស់ព្រះចេស្ដា ។

២៣៥០. ស្ដេចតឿនសុគ្រីពភជា　　ឲ្យហៅក្រុងពា-
លីល្មុះកណ្ដាលរណារង្គ ។

២៣៥១. សុគ្រីពបាបរទើសទ្រង់　　កាន់ខ័នបីទ្រនង់
ឥន្ទ្រីបាទាបីលលាម ។

២៣៥២. ឲពាលីភាជជ័ព្រះទៀម　　សុខសោយរាជ្យស្មៀម
ឥឡូវអញមកហើយណា ។

២៣៥៣. គីងបរអញតតកោសា　　ស្ថិតនៅពនាផ្ទា
សំបាកនូវទុក្ខសត្វវៃថ្វ ។

២៣៥៤. គីងចេញមកយុទ្ធតវៃង　　វៃលងដឹងពិជ័យ
វិជ័យនៃយើងគីរហៅង ។

២៣៥៥. ពាលីស្ដាប់សព្ទ[1] ឃ្លង　　ក្រេវក្រោធកន្លង
រន្ធត់ទាំងខុភារត្ន ។

២៣៥៦. ករកាន់ព្រះខ័នជ័យថ្វាត់　　វិលវៃវបីផ្ទវាត់
សង្ហានូវ[2] ឫទ្ធិតេជះ ។

២៣៥៧. សត្វដំសត្វត្បូកសត្វទះ　　សត្វស្រែករូវន្ទុះ
ប្រទះនូវខ័នខាស់វែង ។

២៣៥៨. សត្វត្រេចត្រីភ្នំជាញវៃជង　　បោះបាជាជៃង
ក៏ជាយកណ្ដាលទៀហា ។

២៣៥៩. ក្របិន្ទុភាជគីរពានរ　　ករកាន់ត្រីក្បូ
គ្រវីគ្រវាសវាត់វាយ ។

២៣៦០. វៃត្រាត្រីក្បូបតំតផ្លាក់ផ្លាយ　　ឫទ្ធិរឹងវាត់វាយ
ប្រវាយនូវត្រីក្បូធ្លាក់បែក ។

(1) RIB : stāp' sabd dāruṇ
(2) RIB : paṅhār nūv

២៣៦១. សត្វត្រេចត្រីភ្នំស្រៀវស្រែក ខេវខឹងខាំហែក
ក្រួចកក្រឡោចាប់ចឹក ។

២៣៦២. បុកបែនបតាំតៃព្រៃត្រីក្បូ អីអឹងដ៏អធិក
នូវឫទ្ធីរឹងព្រះសំបា ។

២៣៦៣. ក្របិន្ទុរាជក្រោធខ្ញូរ ឫទ្ធិរឹងអស្ចារ្យ
សំបាសំបើមនូវគ្នា ។

២៣៦៤. ក្រុងពាលីពេញនូវពលា ដ៏ក្រៃវែងពា-
នរាអនុជទុរពល ។

២៣៦៥. ហាក់ហាហិចហោះហួសដល់ នាភាយភាមស្ដេចយល់
ក្របិន្ទុបងលើសនូវពលា ។

២៣៦៦. សុគ្រីពពាលីដ៏ខែង ឃហិឃាប្រឹងប្រែង
សំបាតាំនោលនូវគ្នា ។

២៣៦៧. រូបសីហាសោតសឹងមហិមា ឯណ្ដើមចេស្ដា
បីដូចប្រយុទ្ធយប់ហោង[1] ។

២៣៦៨. ប្រកឹងប្រកោះ ទុទារខ្លាំងក្លោះ
សោតសឹងទ្រើសឃ្នង ប្រទុះប្រទះ
ប្រយុទ្ធម្ដួយជង តាំនោលពាក្យសង
បីផ្លែងពៅរឹង ។

២៣៦៩. ព្រះរាមរមិល ពានរទាំងពីរ
រូរាជសីហាសិង្ហ ឯករូបបេះបិទ
ហិចហោះពៅរឹង ទើបព្រះរឹតឹង
តាំផ្លែងសរា ។

២៣៧០. សុគ្រីពបាញ់តេជដេរ្ណា រឹងលុតបាត
បង្គំសម្ដេចហរិវង្ស ។

២៣៧១. បពិត្រស្ដេចប្រើខ្ញុំត្រេចត្រង់ ខាត់ខិនបុរីវង់
ក៏ព្រះនូវផ្លែងព្រហ្មាស ។

២៣៧២. តម្បូវខ្ញុំហោះទេហាស ពៅដូចអភិកាស
សំដែងកណ្ដាលអម្ពរ ។

២៣៧៣. ម្ល៉េះព្រះអង្គតាំផ្លែងសរ តម្បូវខ្ញុំផ្លាស់មរ
ក៏មកបង្គំនរបតី ។

២៣៧៤. ស្ដេចស្ដាប់សត្វរាជក្របី បាញ់រាជពាលី
ក៏វិលសំណាក់អាត្មា ។

២៣៧៥. ស្ដេចបាតីរពានរា តីរអង្គដូចផ្កា
កុមុទដ៏ពេញពីរភ្លោះ ។

(1) RIB : prayuddh yuddh hoṅ

២៣៧៦- ដូចគងសារនូវគងស្មោះ ដូចបពិតស្មោះ
ទាំងពីរទន្ទឹមនូវគ្នា ។
២៣៧៧- ពុំនោះដូចព្រះសុរិយា ចាំងចែងវេហា
ទាំងពីរទន្ទឹមឥតសំគាល់ ។
២៣៧៨- ល្អល្អះស្រលះដ៏រចាល ពណាពលស្គល់ [1]
សំគាល់មិនដួយពុំបាន ។
២៣៧៩- ក្សត្រឲ្យព្រះលក្ខណ៍ដ៏ប្រធាន វាន់មាណបាន
សំគាល់នូវរៀមអនុជា ។
២៣៨០- បានអញនូវថ្លៃងសរថ្លា ព្រហ្មាសដ៏មហា-
វិជិតវិជ័យ ដ៏ឫទ្ធិ ។
២៣៨១- ជងនោះព្រះលក្សណ៍នរបតី ជាលដោះរួសខ្មី
ក៏វាន់មាណដ៏សុក្រីព ។
២៣៨២- ក្រាបថ្វាយបង្គំសូមពរជិត ស្រេចហើយសុក្រីព
ក៏បោះវឹងថ្កានពាលី ។
២៣៨៣- ស្រៀវស្រែកកំលុងភក្រ្តិ ជាឲ្យពាលី
បិទចេញប្រយុទ្ធសង្គ្រាម ។
២៣៨៤- ពាលីក្រេវក្រោធដ៏កំរាម នេត្រច្រាលភក្ត្រដាម
ក្រញេវក្រញ៉េញសោះសា ។
២៣៨៥- ចាប់ព្រះខ័នរត្នដ៏ក្រពា ឈរឈានប្រឹងពា-
ហួករទាំងពីរខាស់ខែង ។
២៣៨៦- រូបរុងរូពេជ្រដ៏កំពែង ពណាការស្ដែង [2]
អនេកអនន្តគណនា ។
២៣៨៧- ជងនោះទេពីតារា ធូលក្រាបអភិវាទ៍
បង្គំនៃក្រុងពានរ ។
២៣៨៨- បពិត្រកុំបីស្ដេចភ្លេចស្មារ វិសុក្រីពនេះបង្ក [3]
បណ្ដាលនូវក្រោធានល ។
២៣៨៩- លេះចាញ់ហើយហោងអស់កល ស្គំកអ៊ូបកដល់
ទទៃទទូចនូវប្រយុទ្ធ ។
២៣៩០- នេះយល់មនគឺកលហោង សមមានបើគ្នង
នៃអ្នកដ៏មានចេស្ដា ។
២៣៩១- សូមស្ដេចទ្រង់ព្រះតិជារណា កុំបីក្រេវក្រោធា
ដោយពាក្យអនុជនោះនៃ ។
២៣៩២- ឱមាដូចភ្លើងឆេះព្រៃ វិកណ្ដាប់ជងក្ស័យ

(1) RIB : bal skār
(2) MBN : balā kāy staeṅ
(3) RIB : pañ-ar

និមិត្តមរណាជិតទ្ទឹង ។

២៣៩៣. កុំបីស្តេចក្រេវក្រោធរឹង ក្រោធនោះយោងនឹង
រមែងតែងបានក្តីធ្ងន់ (1) ។

២៣៩៤. បង់សត្យបង់សីលបង់បុណ្យ ធ្វើសត្រុះទុរជន
និមិត្តបរក្រេវក្រោធា ។

២៣៩៥. សូមស្តេចកុំបីមានព្រះទយា ស្រើបស្រាលឡើយណា
នូវផុកអំពើពាំរដាន់ ។

២៣៩៦. ក្រុងពាលីស្មៀវស្រែកខាន់ ពាក្យនាងតារាស្ប្យាន់ (2)
កំត្បូកកណ្តាប់ដៃឯង ។

២៣៩៧. ជាព្រះអង្គអញតតក្រែង ពីកាលមុនគ្រោង
ពុំដែលកន្លងចេស្តា ។

២៣៩៨. តោះបីក្រុងភពដីឬញ្ញ ប្រាលប្រាបស្ទួគាំ
កក្រើកជាកោលាហល ។

២៣៩៩. ក្រុងនោះឫទ្ធិរឹងអស់កល មិតពុំអាចទល់
នូវទប់អំណាចអញបាន ។

២៤០០. មោះក្បូត្រៃក្រៃក្រៃងនូវប្រមាណ បីអាចល្មានពាន
ប្រវែងប្រឡងចេស្តា ។

២៤០១. ពាលីក្រោធក្រៃមហិមា ករកាន់ខ័នថ្លា
កំស្ទុះយោះចេញទៅខ្លាំង ។

២៤០២. ពះពានអនុជបីប្រណាំង ណោណោតនូវកស្លាំង
កំណោះដីពាំរដាញដល់ ។

២៤០៣. ភ្លោះខ្លាំងពាំរពេជ្រសារសល់ ឃាចយោះទេះវល់
ប្រដំប្រដេញវិលវៃ ។

២៤០៤. ធូលយុទ្ធប្រតិរពាដែងដឹយ យោះឃ្លាសជ្រួលថ្ងៃ
ប្រដាប់ប្រជីកនូវគ្នា ។

២៤០៥. ហៀវយោះដាដាយទេវហា កាងករដីក្រូធា
ក្រំខ្ទួសសន្ធាប់ស្មៀវស្រែក ។

២៤០៦. ភ្នំក្រោមក្រុតក្រោមដីសបែក បពិតថ្លាយបែក
រលើងរល្មុះជ្រោះជ្រៅ ។

២៤០៧. ជោកជាក់ដូចផ្លាក់ផ្លាយទៅ ខ្ចាត់ខ្ចាយជ្រុះក្រៅ
ពន្លឹកពន្លូកក្រុះភាយ ។

២៤០៨. កេសរសីហសិង្ហព្រាត់ព្រាយ កដសាររត់ខ្ចាយ
អម្រឹកពន្លឹកភិតភាំង ។

២៤០៩. គោកគោមបិង្សាខ្លាខ្លាំង ពាំងរមាសនូវរមាំង

(1) RIB : ravaeṅ nūv ktī nā dhṅan'
(2) RIB : tpān'

បំពាក់បំពួនរត់ខ្វាយ ។

២៤១០- បក្សីភ្ញើលហើរព្រាត់ព្រាយ សត្វសត្វសង្ហាយ
ពន្លូកក្នុងតេជដេស្ដ ។

២៤១១- មេឃមីអាប់សែងសុរិយា អសនិអម្ពរា
ផ្ទាត់នូវសែងឥន្ទធនូ ។

២៤១២- ស្រឡប់សព្ទស្នូគសំភូ[1] ឫស្សីព្រាតត្រើងនូវ
សឹងភ្លុំនូវសម្ពង្គថ្វាយពេទ ។

២៤១៣- អស្ចារ្យមុខរាំងជាហេតុ ក្រុមិន្ទភាជពិភេទ
ពិភិនពិភាល់ជងគ្នា ។

២៤១៤- ពាលើផ្លោះផ្លាក់អនុជា ស្នុះស្នុយបញ្ចា
តន្ត្រីឯតន្ត្រីករកាន់ ។

២៤១៥- សេលាជាសជាសល់ពាន់ ដោះបាឌសាឌស្បាន់[2]
ផ្ទាត់នូវភ្លើងឆ្លួលច្រាល ។

២៤១៦- ធ្លាក់ចុះលើប្រថពីតាល[3] ល្អិតត្រាំក្បួជាល
ក្រឡប់ត្រលោមនូវធូលី ។

២៤១៧- សុគ្រីពពៈពាពាលី ខាស់ខែបដ៏ក្រវី
សិខរ[4]ពន្លូកត្រាំក្បួ ។

២៤១៨- ដោះភ្នំប្រជុំត្រូវគ្នា ខ្ចាត់ខ្ចាយសិលា
រូបសព្វរន្ទះអសនី ។

២៤១៩- ភ្លឺច្រាលផ្សាលទាំងប្រថពី រូបភ្លើងឆេះសំឡី
ផ្ទាត់កណ្ដាលអម្ពរ ។

២៤២០- យុទ្ធយល់រូបជកេសរ សីហាសឹង[5]តីរណរ
កណ្ដាលដ៏ធរណីលា ។

២៤២១- ពាឡ្សូពីររូបពេញដ៏មហា- និពន្ធសោះសា
សន្ធាប់សំរៀរធូលដាប់ ។

២៤២២- ស្នូរស្រែកបីសព្ចោករូគ្គាប់ ប្រថពីដ៏ក្រឡាប់
ពន្លឺកពន្លូកមហិមា ។

២៤២៣- ប្រយុទ្ធប្រកឹងជេស្ដា រិលរៃរេហា
សឹងហោះសឹងហិច[6]រូបយន្ត ។

២៤២៤- លោលោតស្ទុះស្ទាន់ពេកពន់ ដោយតេជោមន្ត
អាកាសកក្រើនបិងសាំ ។

(1) RIB : sabd sarabhū
(2) RIB : tpān'
(3) MBN : prithabī bhā
RIB : prathabī kār
(4) RIB : siṅkhar
(5) Var. : siṅh
(6) RIB : saṅhār saṅhic

២៦២៥. ទេកខ្លួនខ្លាស់ខែងទឹងខាំ មាត់មុះបីលលំ
ក្រម្លេកក្រម្លោតនេត្រក្រឡាល ។

២៦២៦. អស្ចារ្យទូទីរដល់បាតាល កក្រើកសព្វស្អកឹមារ
ក្រពានូវខ័នធាប្លាយ ។

២៦២៧. ប្រជតីរន្ធត់បីសញ្ញាយ ព្រះសុមេរុរូត្រយ
លំពាស់ធុងទេ្ទៀភេលបក់ ។

២៦២៨. ព្រះសមុទ្រពុះពោរនូវរលក ហោមពានរូសណ្តក
ប្រល័យទាំងស្លឹកស្នប់ស្នែង ។

២៦២៩. មេឃមិនគ្គរលាន់គ្រឹកគ្រែង ស្រឡប់ព្រះសូរ្យសែង
ស្រទុំទាំងដែនចក្រវាល ។

២៦៣០. អាប់អស់ឬទាំងភពភារ ស្រឡប់ទាំងទេវា
សន្ធឹកសន្ធាប់សព្វស្នៀរ ។

២៦៣១. ទេពតាទសទិសបីសស្ដៀរ ហិចហោះជីសសៀរ
មមាខាងខែត្រចក្រពាល ។

២៦៣២. ទេពាឥកាមាជាល ឆ្ងាយសាធុការ
ស្ពូតីនូវសព្វឃោសនា ។

២៦៣៣. ស្តើលដល់សោឡសព្រហ្មា ភ្លាំងភ្លេចភាវនា
ដោយឫទ្ធីរាជជ័យក្របី ។

២៦៣៤. ព្រះមាទនារាយរាមចក្រី យល់ឫទ្ធិពាលី
នូវដង្ហាញអនុជនាប់ស្តែង ។

២៦៣៥. ក្បិណារាជពាលីស្អះស្អែង ជាប់សុគ្រីពខែង
ក៏កាន់នូវស្បូងជ័យគ្រវី ។

២៦៣៦. ម៉ោះម៉ោកភាត់រាយនូវឫទ្ធី ពាលីរាជជ័យក្របី
គ្រវីអនុជសៀរក្បឿយ ។

២៦៣៧. នោះពានរអនុជភិតភ័យ ស្រែកករកជេស្ឋជ័យ
សម្តេចនារាយរាមា ។

២៦៣៨. បពិត្រឥឡូវខ្ញុំឃាត់ណា សូមព្រះរាជា-
ធិរាជស្តេចថ្លែងសរសឹក ។

២៦៣៩. ស្តេចដ្ងាប់ក្រោមដើមពោធិព្រឹក្ស- ក្សាលាយនូវសន្ធឹក
អធិកនូវមេកសាខា (1) ។

២៦៤០. ស្តេចកោះកោទណ្ឌមហា- ព្រហ្មាសមុតខ្លា
ក៏ថ្លែងនូវក្រុងពានរ ។

២៦៤១. សព្វកោទណ្ឌាភាឥសកិ្តសរ រូអសនីខ្ទរ
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

(1) RIB : nūv truoy sākhā

២៤៤២. ពាលីប្រះព្រះអនុជា ដក់ជាប់សរថ្លា
សម្តេចហរិន្ទ្រប្រត្យក្ស ។

២៤៤៣. ក្រុងពាលីជាប់បានសរសក្តិ ស្រែចស្រែកមោះអ្នក-
ណាមានតបះជេស្តា ។

២៤៤៤. សរឥន្ទ្រឬសរព្រហ្ម ឬសរអសុរា
ដ៏មានតបះកាយក្រៃ[1] ។

២៤៤៥. សរនេះក្រែងសរព្រះពៃ- ស្រពឬសរពៃន
សម្តេចនារាយភាមា ។

២៤៤៦. ឥតអ្នកនាយសរបីនូវជា ឡើយទើបក្រុងពា-
លីរមិលមើលមុខកាំ ។

២៤៤៧. យល់ណាយលក្ខណ៍អក្សរត្រា មានជាចំណាំ
មហាព្រហ្មាសភាមា ។

២៤៤៨. ពាលីជាប់ព្រហ្មាសថ្លា ទូលទុកសិរសា
ហើយក្រាបទូលថ្លែងជាស្នង ។

២៤៤៩. បពិត្រអង្គខ្ញុំឥតស្គង ឥតទោសមួយហោង
នូវព្រះនារាយធិបតី ។

២៤៥០. ជាប្រុសប្រាកដលោកីយ លេះដូចសាកញី
មកធ្វើនូវកលកិច្ចកាច ។

២៤៥១. នេះហៅប្រុសឥតអំណាច ជាប្រុសលេះខ្លាច
ចំបាំងកណ្តាលរណារង្គ ។

២៤៥២. ផ្សរចេញមកឲ្យយល់អង្គ បាននូវដឹងដើមពង្ស
អំបូរបុរាណជេស្តា ។

២៤៥៣. ពាលីត្រូវសរសក្តិថ្លា ជាប់សរភជា-
ធិរាជនូវដៃស្តាំទ្រង់ ។

២៤៥៤. ដៃឆ្វេងកាន់ខ័នជីទ្រនង់[2] រិះរកដាក់អង្គ
នាស្ពានមួយទើបបាបា ។

២៤៥៥. ពៃយាអ្នករឹងឫទ្ធិជេស្តា មោះមកពាជា
សង្ហា[3] នូវសរថ្លែងថ្លាញ ។

២៤៥៦. នាយើងពិពណ៌ដែងជាញ រណារង្គក្រុងក្រាញ
ប្រកិតប្រកួតខេរទឹង ។

២៤៥៧. លេះលបផ្កាប់ផ្ទៀរពួនពីង នូវឫទ្ធិរឹង
កំថ្លែងនូវសរព្រហ្មាស ។

២៤៥៨. រីឯកាលនោះព្រះបាទ ត្រៃត្រកូវនាង

(1) RIB : tapaḥ kāc krai
(2) RIB : kān' khăn tantraṅ
(3) RIB : sāhăs

បន្ទូលនូវព្រះភជា ។

២៤៥៩. ជាងៃហាពាលីភជិមហា ទ្រើសថ្ពុះអនុជា
សុគ្រីពជិភជ័ក្របី ។

២៤៦០. ពីងកាត់ពាក្យសត្យមេត្រី អាចយកទេពី
តារានាយោយចិត្តចង់ ។

២៤៦១. ហេតុនោះអញផ្លែងផ្លាញបង់ បទពីងពុំគង់
តាំរង់នូវពាក្យមេត្រី ។

២៤៦២. ប្រថមកាលកើតជំពារមហិធី តារាទេពី
នូវឲ្យសុគ្រីពអនុជា ។

២៤៦៣. ពីងបង់ពាក្យសត្យសត្យា មកយកតារា
ទេពីជាភរិយាឯង ។

២៤៦៤. ទើរានុពៀរពីព្រៃង មកផ្លិចផ្លាញពីង
ឲ្យលុះនូវសរព្រហ្មាស ។

២៤៦៥. ពាលីបង្គំអភិវាទ វរវន្ទាបាទ
សម្ដេចនារាយរាមា ។

២៤៦៦. បពិត្រខ្ញុំតតពោសា នឹងព្រះភជា
នរិន្ទ្រជិភជិនរបតី ។

២៤៦៧. ស្ដេចទ្រង់ទម្ងន់ភពត្រី ប្ដួសជាឬសី
ប្រព្រឹត្តនូវសីលចរិយា ។

២៤៦៨. ពាក់ផ្គាំរៀនសិល្បសាស្ត្រា គៀសពាក់ស្បែកខ្លា
ជំពាយនូវស្នូវភ្លាំងស្វែង[(1)] ។

២៤៦៩. ប្រតិទិនបូជាហោមស្ដែង ផ្ដុំសំង្វផ្គើងផ្គែង[(2)]
ពិធីនូវព្រតសាស្ត្រស្ងួត ។

២៤៧០. ស្ទើងស្មាធិជីងផ្លួសដ័សំលូត ដោយសាស្ត្រសៃយសូត
សង្វេគស្វាឡាយសព្វថ្ងៃ ។

២៤៧១. នេះតប្បូវបោះបង់ព្រះវិន័យ ទូរព្រះឃាប្ញទ័យ
ពុំមានមេត្តាករុណា ។

២៤៧២. យល់ក្រោធក្រៅឡាប់ជីបុភ ផ្លែងសរសក្តិផ្លា
បង្ហស់នូវជនជីពជាតិ ។

២៤៧៣. ជាព្រះតស្បូរភូវនាឌ មោះមកពិឃាត
អង្គអញឯងតតពោសា ។

២៤៧៤. ស្ដេចស្ដាប់សព្ទពាលីជា ស្ដេចលោកអា-
នុជនូវព្រះរៀមរូសីហា ។

២៤៧៥. ជាទើយហៃក្រុងពាលី ពោះពីងតប្បូវថ្មី

(1) RIB : jam̤bāy nūv phlām̤n svaet svaeṅ
(2) RIB : phgin phgaeṅ

នូវសូមជីវិតរស់រឹង ។

២៤៧៦- អញនូវយកព្រាហ្មណ៍រឹង នោះវិលមកវិង
ជីវិតតែងនោះពុំក្ស័យ ។

២៤៧៧- ពាលីស្តាប់ព្រះបន្ទូលវាថ្លៃ វៃដ៏ព្រានសរជ័យ
បំភ្លាងក៏ក្រាបទូលស្នង ។

២៤៧៨- បពិត្រស៊ូស្លាប់គួរយោង ត្រូវសរហើយយោង
ជាស្នាមពិភិនអាត្មា ។

២៤៧៩- មួយសោតក៏នូវឮរូទ្រា - កងកេរតិក្រុងពា -
លីលុះនូវអបរាជ័យ ។

២៤៨០- ក្រែងឮទូហិងភពត្រៃ ពាលីខ្លាចក្ស័យ
ក៏សូមជីវិតរស់រឹង ។

២៤៨១- សូវស្លាប់ទៅជាវែលងនឹង រស់នូវកំដឹង (1)
ពិភិនពិភេទអាត្មា ។

២៤៨២- បពិត្រខ្ញុំផ្ញើសុគ្រីពអនុជា នូវអង្គតណា
ព្រះបាទហិងពីរព្រះអង្គ ។

២៤៨៣- ទោះបីមានទុកទោសធ្ងន់ សូមព្រះបាទទ្រង់
បញ្ញើនៃខ្ញុំករុណា ។

២៤៨៤- ស្រេចពាក្យពាលីទូលជា ផ្ញើសុគ្រីពអនុជា
ជិភជនូវអង្គតនៃ ។

២៤៨៥- និងព្រះបាទជយាក្យត្រៃថ្លៃ ពាលីរួយវៃដ
រសាយកម្លាំងទុរពល ។

២៤៨៦- ព្រានសរព្រាហ្មណ៍តាំទល់ មុតព្រាណាលុះដល់
ក្រុបិន្ទុក៏លុះបាត់ជីវី ។

២៤៨៧- ព្រាហ្មណ៍រឹងឫទ្ធិឫទ្ធិ ឃ្លាលឃ្លាសអស់គិ -
សូភនូវគន្ធ្រិព្រហ្មស្តើង ។

២៤៨៨- ហើរហិចទេវហាសស្នូវ្យសែង ឆ្មុចទៅដល់កំពែង
សមុទ្រដ៏គម្ភិភ (2) ។

២៤៨៩- ណាងជ្រះសុទ្ធសព្វប្រការ វិលវិញដ៏ត្រអាល
ក៏ថ្កានសាភយភាសា ។

២៤៩០- ពាលីដួលដោយសរផ្លា ទេពីតាភ
ប្រះព្រាណាក៏រួញយំកង ។

២៤៩១- សោយសោកនូវស្រីង្គារតង រូតរត់ដោយដង
ដោយនូវគិរីត្រៃត្រាំក្ស ។

២៤៩២- ក្រាបវរបាទដ៏យំពន្លឺក ហារូទ័យដ៏សន្ធិក

(1) RIB : ras' nau kuṃ ṭiṅ
(2) RIB : samudr gambhīrabhāb

សង្វៃរន្ធត់អង្គា ។

២៤៩៣. ទ្រព្រះអង្គរាជជ័យមហា រឹងឫទ្ធិចេស្តា
ពាំងាស្តេចឡើយក្បែរណាក្បួយ ។

២៤៩៤. វិលវង់បង់ជន្មជាតិក្សត្រថ្លៃ ដួលដេកនាព្រៃ
មកស្សូន្យកណ្តាលពសុធា ។

២៤៩៥. នេះអញឃាត់ព្រះរាជា ជាសុក្រឹតនេះណា
ឋនោមានៈនិរភ័យ ។

២៤៩៦. សមមានអ្នកជាតិជំនៃ រឹងឫទ្ធិលើសក្រៃ
ពាំនឹងពាំនាក់អាត្មា ។

២៤៩៧. ស្តេចក្រេវក្រោធក្រៃសោះសា ជាអញសឹងជា
ឋកសមនឹងរាជជ័សត្រូវ ។

២៤៩៨. ឃាបតៀរព្រៀងព្រះតម្រូវ អស់ជន្មជាតិនៅ
កណ្តាលអម្ពុរគម ។

២៤៩៩. បង់អស់ស្រីស្រីង្គារស្មិ ភពរង្គរាជ្យរម្យ
មកស្សូន្យនាព្រៃព្រឹក្សស្ថាន ។

២៥០០. ដួលដេកឯកោប្រះប្រាណ ប្រាសប្រាសាទស្ថាន
មកនៅកណ្តាលពសុធា ។

២៥០១. លេះយកចន្ទ្រជាដ្វាលា យកព្រៃបព្វតា
ជាខ្នល់នូវខ្នើយកើយហោង ។

២៥០២. លេះយកប្រចពីកន្លង ជារៃនទិញ្ញរង
មណ្ឌលបន្ទុំទិញ្ញសេយ្យាសន៍ ។

២៥០៣. លេះយកវេហាអាកាស ជាតិតានជាស
រុងរឿងតារាស្វឹញ្ញស្វាយ ។

២៥០៤. លេះយកសូរសព្ទព្រះពាយ ជាតន្ត្រីយសាយ
ជ័ល្បែងបំរើសពណា ។

២៥០៥. ទុះទុរុងរូបសោភា ល្អៅល្អេញភក្ត្រា
រុងរឿងនូវដោមពាលពង្ស ។

២៥០៦. អាចផ្វាញ់សង្គ្រាមរឿណារង្គ អស់ទេពក៏ប-
ង្គុំផ្វាយនូវភ្ញីស្ទួតស្វាធ ។

២៥០៧. អាចជាប់ចងរាពនូវអំណាច ផ្វាញ់ផ្វាលឲ្យខ្លាច
ពន្លឹកអស្សូរសោះសា ។

២៥០៨. មានឫទ្ធិជ័យតេជចេស្តា អាចផ្វាញ់មហិង្ស
តបៈនូវតេះជាជ័យ ។

២៥០៩. លេះព្រះមកមរនៅព្រៃ បង់តាំងាវៃប -
ត្រីផុលីរត្នស្ទួនភ្វា ។

២៥១០. ជិងនោះទំនួញតារា ពិភពតន្ត្រា -
ជិរាជសញ្ញាយដ៏កក្រើក ។

២៥១១. ព្រះឥន្ទ្រនិន្ទ្រស្ដេចបើក ទិព្វចក្ខុលើលើក
កំបង់ធុលីស្ថិតិ ។
២៥១២. ទ្រង់សង្វែងនូវទឹកគន្ធី (1) បោះផ្កានពាលី
ស្រែចស្រួចនូវទឹកមេឃា ។
២៥១៣. ឲ្យពារបន្លុះក្រុងពា- លីលុះសួគ៌ា
មកកើតពិមានទិព្វស្ដែង ។
២៥១៤. ឫសីព្រឹទ្ធព្រតសីលស្ដែង ពិធីលេះលែង (2)
ប្រយោជន៍មកសំស្ការសោត ។
២៥១៥. ឲ្យលុះមោក្ខមោះពិរោធ ស្ថិតិឲ្យពោ-
ធិញាណពិភពសាស្ត្រវៃឈយ ។
២៥១៦. ស្រោចស្រប់គន្ធពិដោរវៃន ស្លូតសាស្ត្រពារជ័យ
ដោយទិព្វញាណរិទ្ធ ។
២៥១៧. ពាលីលុះអំណាចសត្រូវ ផ្ដាកផងស្ដែងនូវ
ពិមានពិភពសួគ៌ា ។
២៥១៨. សោយសព្វសុខបរិបូណ៌ព្រា- កងដាទេពតា-
ធិរាជលុះដោយបារមី ។

(1) MBN : draṅ' sīl dịk ap' bidhī
(2) RIB : ṛsī briddh brat sīl svaeṅ
bidhī luḥ laeṅ

កណ្ឌ ទី១៤

២៥១៩- ស្រេចព្រះស្តេចផ្ដួលពាលី អភិសេកក្របី
សុគ្រីពឲ្យសោយរាជ្យស្នង ។

២៥២០- រក្សារាស្ត្រប្រជាស្នង ពានរពលផង
បីរួមរូបរាជបុរា ។

២៥២១- ព្រះតីរព្រះអង្គវេលា ត្រេចត្រៃព្រៃព្រឹក្សា
សឹំងសត្វអម្រឹគឃំកង ។

២៥២២- ឯងជារស្រះស្រប់ផ្ការង មើលមយូរហង្សផង
ក៏ឃំផ្លាស់ផ្ញើយកាន់គ្នា ។

២៥២៣- ព្រះដើរលេងផងម្រឹគា ម្រឹគេន្ទ្ររាជា
បីនាំបុប្ផាផលផ្កាយ ។

២៥២៤- បុប្ផាផលាលេចលាយ ផ្កាត់ផ្កាយព្រះនារាយ
ស្តេចគង់នៅព្រៃពនាផ្កា ។

២៥២៥- សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជា ស្រេចសោយអស់អា-
ធិបតានូវដូចពាលី ។

២៥២៦- សោយសុខស្តេចគុណានរបតី គាំរព្រះចក្រី
ទន្ទឹងយល់សប់តោកហោង ។

២៥២៧- ព្រះប្រើព្រះអនុជទៅដ្គង ព្រះអនុជជរហោង
បីលុះខាស់ខិនធីបុរី ។

២៥២៨- ជាទើយសុគ្រីពជីក្របី ស្តេចគុណាព្រះចក្រី
ក៏ពុំវិតឹងឡើយណា ។

២៥២៩- ក្រែងមិនងជប់ផ្លូលផុតពា- លីឋានរាជា-
ធិរាជស្តេចដោយចិត្តពឹង ។

២៥៣០- ពឹងស្តេចគុណាពឹងពុំក្រែង រាជាស្តេចឯង

ក៏ដួលកណ្ដាលពនាន្ដរ ។

២៥៣១- សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះអាជ្ញា ទូលសារវិងថា
បពិត្រសូមស្ដេចប្រណី ។

២៥៣២- នាខ្ញុំទើបសោយរាជ្យថ្មី ពានរមន្ដ្រី
មកសូមនៃព្រះពរហោង ។

២៥៣៣- ខ្ញុំនូវគ្រឿងត្រាពលផង ឲ្យគ្រប់ជាផ្លូង
ទៅថ្វាយព្រះបាទចក្រី ។

២៥៣៤- ស្វាខ្លះនៅស្ថានគិរី ខ្លះនៅដលធី
សមុទ្រពុំទាន់មកហោង ។

២៥៣៥- ខ្ញុំនូវប្រមូលពលផង សព្វគ្រប់ហើយហោង
ហើយនៃទើបខ្ញុំយាត្រា ។

២៥៣៦- នាំទៅថ្វាយព្រះនរបា- ធិបតីគីជ័ជា
ព្រះបាទតស្សូរខ្ញុំហោង ។

២៥៣៧- សូមព្រះករុណាខ្ញុំផង ទូលព្រះបាទបង
អម្ចាស់ពិសេសសាទរ ។

២៥៣៨- ឈប់ថ្ងៃមួយខ្ញុំចេញចរ នាំពលពានរ
ទៅថ្វាយព្រះបាទបពិត្រ ។

២៥៣៩- ព្រះលក្ស្សរំពឹងសុចរិត វិលទៅទូលពិត
ព្រះបាទសម្ដេចជេស្ឋា ។

២៥៤០- បពិត្រសុគ្រីពរាជា នូវថ្ងៃពលពា-
នរាបីមកថ្វាយក្សត្រ ។

២៥៤១- នាទៅដល់កទលីបព៌ត (1) ដ្បិតហនុមានគាត់
នូវពុំទាន់មូលមកហោង ។

២៥៤២- សូមស្ដេចប្រណីគាត់ផង កុំបីអាលស្ដេចចង
ព្រះទ័យទ្រង់ព្រះក្រោធា ។

២៥៤៣- នាក្រោយព្រះលក្ស្សអនុជា ស្រេចស្ដេចវេលា
ទៅហើយទើបរាជក្របី ។

២៥៤៤- ចេញវៃងខាងទិសបុរី ស្រេចហិចហោះខ្ពី
ទៅលុះសំនៅហនុមាន ។

២៥៤៥- នាកទលីពនព្រៃស្ថាន រូរាជឧទ្យាន
ពិមាននៃត្រៃត្រឹង្ស (2) ។

២៥៤៦- សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជា ចូលទៅទៀបនា
បន្ទំនៃរាជហនុមាន ។

២៥៤៧- យល់ទិរសរាជប្រធាន ដេកលក់ពុំហ៊ាន

(1) RIB : kandalī parbat
(2) RIB : ṭă mān nau traitrinsā

នឹងចូលទៅងាស ឡើយហោង ។

២៥៤៨. ស្គុំសំឡេងស្គរញុគឹកកង   អស់ព្រឹកយប់ឃ្លង
សឹងខ្លាចពុំអាចមកញឹង ។

២៥៤៩. ហានុមានដោះឡើងបីងណ្ដឹង   មានប្រការខ្វឹង
បីមាឋកដល់ស្ពានអាយ ។

២៥៥០. សុគ្រីពថ្លែងដោយបរិយាយ   មនគី[1] ព្រះនារាយ
សីហានាទស្ដេចខ្ទួលពាលី ។

២៥៥១. ប្រើអញបរត្រឹន្តដ៏ក្របី   ទើបអញឥឡូវខ្ញី
មកលុះនៃស្ពានបាហោង ។

២៥៥២. អញសូមអញ្ជើញបាទៅផង   អញឥឡូវងាម្ដង
ទៅថ្វាយបង្គំនរបតី ។

២៥៥៣. ហានុមានស្រួចនូវឫទ្ធិ   ផ្ទារ[2] ស្មើអង្គុលី
សុគ្រីពក៏ដក់ទៅហោង ។

២៥៥៤. ថ្វាយពលចិតសិបអក្ខោផង   សឹងឫទ្ធិដ៏កន្លង
ដយានុភាពដ៏ទីទៃ ។

២៥៥៥. សុគ្រីពណាថ្នក់លូកដៃ   ស្ទួយហានុមាននៃ
មកដាក់ឯក្អែកអាត្មា ។

២៥៥៦. ទើបក្រាបទូលព្រះនរបា   បពិត្រនាស្វា
នេះដាក្មួយនៃខ្ញុំហោង ។

២៥៥៧. ខ្ញុំសូមថ្លៃព្រះអង្គផង   ទោះខុសឆ្គាំឆ្គង
សូមមានសម្ដេចករុណា ។

២៥៥៨. ព្រះអង្គពីរពង្សក្សត្រា   គង់លើព្រះពន្លា
ពិជ័យរត្នរូតមណី ។

២៥៥៩. ព្រះបើកព្រះនេត្របេមប្រិយ   ត្រេកត្រាស់រួសខ្ញី
បន្ទូលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៥៦០. ថាណៃហាសុគ្រីពរាជា   ហេតុអ្វីឡើយពា-
នរលោះតូចលើសលន់ ។

២៥៦១. ញាំងមានតេជតេជោមន្ត   ពលាគឺអនន្ត
អនេកនូវអាធិកលម្ដេច ។

២៥៦២. លុះស្រេចបន្ទូលសារពេញ   ត្រេកត្រាស់សំរេច
សមរសព្រះរាជសម្ភារ ។

២៥៦៣. សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះឱង្ការ   ឱនក្រាបវន្ទា
បង្គំប្រណាម្យភក្តី ។

២៥៦៤. បពិត្រនារាយរាមដ៏ឫទ្ធិ   ព្រាតព្រះដ៏ឫសី

(1) RIB : mantrī
(2) RIB : tūc

ពិសេសពិស្ណុលោកា ។

២៥៦៥- នាតេជតេជោពូជពា – នរត្នជនេះណា
ខ្ញុំនូវទូលក្សត្រពុំបាន ។
២៥៦៦- ខ្លាចខ្ញុំភូតភរប័ស្នូមពាន ស្ដេចទ្រង់ព្រះក្សាន្ត
ចិញ្ចឹមបន្តិចមើលហោង ។
២៥៦៧- ព្រះបន្ទូលនូវសុគ្រីពទីងស្នង ឥឡូវយើងមកប៉ង
រំលោងរំលាយលង្កា ។
២៥៦៨- អញស្ងាញ់ថ្លៃងថ្លាញអសុរា ឲ្យឧទ្រើសមិទ្ធា –
ទិដ្ឋិគីរសមុខហោង ។
២៥៦៩- អញស្ងាញ់ស្វាលកាលនេះម្ដង ឲ្យអសុរនិង
ដឹងដើមព្រះនារាយត្រាស់ហើយ ។
២៥៧០- នេះឥឡូវពីងទូលពាស់ឆ្លើយ ប្រើនូវរក្សាហើយ
ទំពាហនុមានធំណា ។
២៥៧១- ខ្លាចក្រែងនូវមាននិន្ទា អស់ទាំងទេវតា
ក៏ថាសតិះដៀលនេះម្ដង ។
២៥៧២- ពុំចាំចិត្តគិតប៉ុនប៉ង នូវប្រទះបីប្រឡង
សឹកនោះពុំវែងឡើយណា ។
២៥៧៣- នេះឥឡូវគិតស្ដេចខ្វៃជា នៅរង់រក្សា
ចិញ្ចឹមហនុមានធំ ។
២៥៧៤- ហនុមានថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ ទសករប្រណម្យ
ព្រះបាទសម្ដេចភមា ។
២៥៧៥- ស្ដាប់សារព្រះបន្ទូលភាជា ក្សិណាហនុមានហា
មាត់ភ្ញើជាស្វាបឡើងនៃ ។
២៥៧៦- យល់ស្រីសុរិយោទ័យ ពីរជំណាប់ប្រពៃ
ប្រដូចនូវកែវសូរ្យកាន្ត ។
២៥៧៧- លេចចេញពីមាត់ហនុមាន ភ្លឺយល់សព្វស្ថាន
ពិមាននៃសុខសួគ៌ា ។
២៥៧៨- ភ្លឺទាល់ភវគ្គព្រហ្ម ខាងទាល់ចក្រវាល
ក្រោមដល់ទុកបរិយន្ត ។
២៥៧៩- ស្រេចស្ដេចក្រោកអរពេកពន់ យល់ហនុមានមន(1)
សំដែងថ្វាយឫទ្ធិដេស្ដា ។
២៥៨០- ស្ដេចត្រាស់នូវព្រះអនុជា ឱហាលក្សត្វាបា
បាមើលឫទ្ធីហនុមាន ។
២៥៨១- រីលង្កាភ្ជួងភាជស្ថាន យើងចាប់បែនបាន(2)

(1) RIB : mant
(2) MBN : yoeṅ cāp' pīen pān

ទាំងឯងាយពុំត្រូវល្បើយហោង ។

២៥៨២. នេះតម្រូវឫទ្ធិរបាទៅក្នុង ត្រូតត្រាពលដង
ដីដោយចំពូកភ្លេងស្គាំ ។

២៥៨៣. ឲ្យសុគ្រីពជាខុនពលនាំ ពលត្រៀមនុងធូលចាំ
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នជេស្ដា ។

២៥៨៤. ក្សណានោះព្រះលក្ស្មណ៍ក្រាបលា វរបាទដេស្ដា
ដំនុំបញ្ជាន់ស៊ីវស្ពាន ។

២៥៨៥. ហៅហៃសុគ្រីពរាជប្រជាន ព្រះអង្គស្ដេចមាន
ព្រះបន្ទូលលើសិរសា ។

២៥៨៦. ប្រើអញ្ចមកក្ដុំក្ដួពា- នរត្រីនុយោធា
នូវព្រះស្ដៃងស្ដេចពានរ ។

២៥៨៧. ក្សណាភាសិសុគ្រីពក្រោកអរ សូមសិទ្ធិព្រះពរ[1]
ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៥៨៨. ស្រែចខ្វាយខ្វល់ក្ដុំក្ដួពា- នរត្រីនុយោធា
បងាចតុរង្គយុទ្ធ ។

២៥៨៩. ស្រួចស្រាលពហានមុះមុត លើកឲ្យអង្គុះ
ជាខុនពលប្លួងឯងណា ។

២៥៩០. វិរិយាននុមានមហិមា លើសវៃឯជាពា-
នរានរន្ទុមន្ត្រី ។

២៥៩១. ឲ្យនៅនៃបព្រះចក្រី ពីរព្រះនរបតី
ស្រដីអស់ទាំងទ័ពប្លួង ។

២៥៩២. វិសុគ្រីពរាជនាថទាំងពួង ពលត្រៀមនុតាមប្លួង
ជាទ័ពតាមស្ដេចឯងហោង ។

២៥៩៣. ស្រាប់ស្រែចព្រះលក្ស្មណ៍ធូលក្នុង ទូលព្រះបាទបង
ព្រះរាជព្រះទៀមដឹបតិត្រ ។

២៥៩៤. នាបើកព្រះឱស្ឋឧក្រិដ្ឋ[2] តិសេសព្រះគំនិត
គឺស្ដេចនូវចរលេណា ។

២៥៩៥. ព្រះបន្ទូលដម្ពូពានហោភ ក្បូរឫក្សទេលា
មហាចំហុតនាទី ។

២៥៩៦. លុះបានឫក្សពារតិត្តី ឧត្តមយោគយាយី[3]
ក្រោកដឹនូវព្រះទេណា ។

២៥៩៧. ស្ដេចឲ្យគោះគងជ័យជា ទុតិយាតតិយា
មហាមហាភផ្គឹងរៃក្រ ។

(1) RIB : sūm ṛddhī braḥ bar
(2) RIB : nā poe braḥ poek braḥ osṭh krit
(3) MBN et RIB : uttam yug yāyī

២៥៩៨. ទើបស្តេចលើកទ័ពពិជ័យ ចេញដោយវិស័យ
នាផ្សាំងព្រះរាជសង្គ្រាម ។
២៥៩៩. អស់ពានររត់វៃហាតាម កំណត់ប្រុងប្រាម
បីដោយសង្កាត់សេនា ។
២៦០០. មើលយល់ដូចរលកជលសា ជំជោរគ្រឹមគ្នា
ទាំងបួនពាន់លោកសាគរ ។
២៦០១. ស្រេចស្តេចដល់គន្ធមាទប- ព៌តពិតជ័បវរ
ប្រសើរពិសេសមានជ័យ ។
២៦០២. ស្តេចបោះទ័ពនៅនាឡូ ស្ថាននោះជីប្រពៃ
ប្រកបនូវជលាមាន ។
២៦០៣. រសផ្អែមពិសាសាយសាន្ត ច្រើនគ្រប់គ្រាន់មាន
ពានររឹងរឹងសឹងអាស្រ័យ ។
២៦០៤. ស្រេចស្តេចសង់ព្រះពន្លាជ័យ វិញទៀបឆ្នេរនៃ
សមុទ្រឆ្ពោះត្រង់លង្កា ។
២៦០៥. ពីរអង្គពង្សពីរក្សត្រា គង់លើព្រះពន្លា
អធិកនូវជេស្តាការ ។
២៦០៦. អស់មុខមន្ត្រីបរិពារ ពានរដាសដា
ក៏គាល់សម្តេចក្សត្រា ។
២៦០៧. រលកកគ្រឹកជលសា វៃបកក្តាត្រែងត្រា
ក៏មកបង្គំនរបតី ។
២៦០៨. ឯងនោះព្រះបាទភូមី ថ្លែងស្តេចនូវឫទ្ធី
បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។
២៦០៩. ថាហៃហាសុគ្រីពជ័ឧទារ ពឹងជានាយនា
គង្សូរអស់ពានរហោង ។
២៦១០. ចូរពីងស្រាលពានរឯង អញនូវទៅក្លង
ឲ្យសួរលំនៅសីតា ។
២៦១១. គាប្បីអញប្រើអ្នកឯណា អាចទៅលង្កា
វិលមកតប្យូវថ្វាត់បាន ។
២៦១២. សុគ្រីពក្រាបទូលសូមទាន បពិត្រអញខ្ញុំមាន
តែខុនជីពាក្យរឯងណា ។
២៦១៣. សូមព្រះត្រាស់ប្រើអាត្មា ទុកលើសិរសា
គាត់នាំព្រះសំនួរហោង ។
២៦១៤. ខុនជីពាក្យទូលវិងស្នង បពិត្រខ្ញុំលោះឆ្លង
សមុទ្រនេះទៅបានណា ។
២៦១៥. លោះនូវវិលមកដូចព្រះអាត្មា ព្រះបាទក្សត្រា
ថ្ងៃមួយពុំបានមកហោង ។
២៦១៦. ខ្ញុំទូលបាក់ដូចគ្គំគ្គង បទបាត់ហើយហោង

កម្លាំងក៏ថយហើយណា ។

២៣១៧- រីខុននន្ទនៃមហិមា គាត់អាចធាធា
អាស្នាព្រះបាទភូធរ ។

២៣១៨- ខុននន្ទក្រួញក្រាបកាយករ អញ្ជលីថ្វាយពរ
បង្គំប្រណម្យទូលថា ។

២៣១៩- បពិត្រខ្ញុំពោះឆ្លងសា - គរទៅលង្កា
វិលមកតឡូវថ្វាត់បាន ។

២៣២០- គឺពោះខ្ញុំនូវនិរមិតប្រាណ ដូចរាជហនុមាន
ពុំបានដូចចិត្តចិន្ដា ។

២៣២១- បទ្ទូវនោះទៅលង្កា មានប្អូនភពណា
មួយឈ្មោះនាងវិកតាសី ។

២៣២២- ជាឆ្មាំចាំរាជបុរី លង្កាភូមិ
ដណ្ដាលនៃទសមុខមារ ។

២៣២៣- នាងនោះហាមាត់ទៅហួរ មាត់ឯណើងាសងា
ក៏ពាសអាកាសនភី ។

២៣២៤- រីជង្កាក្រោមពាសមហាប្រថពី សព្វសត្វបក្សី
នូវហើរវំលងពុំបាន ។

២៣២៥- បទវិកតាសីដ៏សាហាវ ចាំមាគ៌ាស្ពាន
ដោយដានដំណើរនេះណា ។

២៣២៦- ពោះយក្សកន្ទូងអសុរា ផ្ដោះទៅលង្កា
សិរដូលក្នុងមាត់នាងនោះ ។

២៣២៧- វិញ្ញែងវិលវិល់សូន្យសោះ ស្លាប់បាត់ក្នុងពោះ
ពុំដែលនូវរួចយាត្រា ។

២៣២៨- បពិត្រពីមុនមកណា ផ្លូវទៅលង្កា
ពុំដែលកម្រដល់ម្ល៉េះ ។

២៣២៩- ពីផ្លូវភពបានទៅទីនេះ ភពរិងរួតរិះ
ប្រយ័ត្នសព្វមាគ៌ាស្ពាន ។

២៣៣០- មានតែឫទ្ធិរាជហនុមាន ហនុមាននៃបាន
គាត់នាំព្រះរាមអាស្នា ។

២៣៣១- ស្ដេចស្ដាប់ខុននន្ទទូលថា ផ្លូវទៅលង្កា
នោះត្រូវអ្នកមួយទៅបាន ។

២៣៣២- ទើបព្រះបន្ទូលវិងក្ដាន ចៅហៃហនុមាន
កម្លាំងឫទ្ធិមហិមា ។

២៣៣៣- បាទៅសួររាជសីតា វិររាជជាយា
មហាមហេសីស្ងួត ។

២៣៣៤- ព្រះបើកព្រះខ្សួរអាក់អួល ហឫទ័យខ្សឹកខ្សួល
បារម្ភព្រះរាជទេពី ។

២៦៣៥. ព្រះនេត្រស្រឡូតស្រាបតាំងអ្វី ភ្លុសភាជក្របី
ក៏ជាត់ពុំទាន់ឲ្យយល់ ។

២៦៣៦. ខំប្រឹងព្រះភក្ត្រនិម៌ល ដូចចន្ទ្រពេញបូណ៌
ស្រឡះពពកថ្លាថ្លៃ ។

២៦៣៧. ហនុមានវៃអស្សាស្រ័យ ដឹងដើមដាប្ទ័យ
ថាម្ចាស់ព្រះរាជទេវី ។

២៦៣៨. ក្រែងពុំគង់ក្រិត្យក្រមស្រី អារមកយាយី
ប្រលួងប្រលោមកាមករ ។

២៦៣៩. ហនុមានក្រាបបាទភូធរ សូមឫទ្ធិព្រះពារ
ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៦៤០. បពិត្រខ្ញុំទៅលង្កា ក្រែងព្រះពនិតា
ពុំជឿនៃអញខ្ញុំគូរ ។

២៦៤១. ខ្ញុំនាំពតិមានព្រះភូ- ធរទៅតម្កូវ
គិតអ្វីមួយជាបន្ទាល់ ។

២៦៤២. ឲ្យសម្ដេចព្រះទេវីស្គាល់ សោះទេវីខ្វល់
ជាក្រោងព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៦៤៣. មកល[1] ក្រែងក្រុងភពណា ប្រែប្រាណជាស្វា
មកលួងសម្ដេចក្សត្រី ។

២៦៤៤. ស្ដេចស្ដាប់ហនុមានទូលពី- រោះសារសេចក្ដី
គំនាប់ដោយធម៌សុចរិត ។

២៦៤៥. ស្ដេចបូតព្រះទំរង់រត្ន ស្បូងពិទូរ្យឥត
តម្លៃពីព្រះហស្ដហោង ។

២៦៤៦. ឲ្យហនុមាននាំទៅក្ដង ថ្លែងសារសព្ទផង
ទេពីប្រសើរសួរសារ ។

២៦៤៧. ថាទៅគាល់ទសមុខមារ មើលសព្វប្រការ
នូវអស់អំពើកិច្ចកល ។

២៦៤៨. លែងបាបរិបូណ៌បានយល់ សព្វស្ថានដណ្ដាល
មន្ទាគិរីភពណា ។

២៦៤៩. ថាមើលអស់ពលយោធា មើលអស់អសុរា
ឯណានៅចាំទេពី ។

២៦៥០. ថាចូលដល់ស្ថានមហេសី ឲ្យបានស្រដី
សំណោះសំណាលថ្លែងថា ។

២៦៥១. ថាថ្វាយអង្គុលីយមួយណា មណីនេះជាយា
ប្រាកដក៏ស្គាល់ជាក់ហោង ។

(1) RIB : mar kal' (pas.)

២៦៥២- ហនុមានក្រួញក្រាបភបរង ទំរង់រត្នកន្លង
ដឹកល់មណ្ឌលសិរសា ។

២៦៥៣- ស្រេចស្អប់ស្អាញខ្ពង់បញ្ចូតា គន្ធមាទមហិមា
កម្លាំងនៃហនុមានច្រិត ។

២៦៥៤- ស្ទុះនោះឡើងលើបពិត ផ្លិតចុះច្រាកង
ភបង្គុចព្រះធរណីយោង ។

២៦៥៥- នោះឃ្លុយឃ្លាសទេវតាផ្សង ពានរផ្ទារផង(1)
ក៏ជិតដោយកងាក្របី ។

២៦៥៦- លុះកណ្តាលប្រិវាលជលធី ជលធាធិបតី
រលករំពែងខ្ទរខ្ទាយ ។

២៦៥៧. ដើលនាគនូវមករទៀងកាយ ស្វាឆ្មារកាំងឡាយ
មហាភយាភិតភ័យ ។

២៦៥៨- ហនុមាននាំទៅទុកនៃត្រា ហើយនោះគ្រៀវនៃត្រ
ប្រុះលើសិង្ហអសុរ ។

២៦៥៩- ភាតាឲ្យចរចាំរក្សា នៅឆ្មេរគង្គា
ត្រង់ត្រើយលប្ដាបណ្ដាល ។

២៦៦០- សិង្ហាសួរសោតយក្សយល់(2) ហនុមាននោះដល់
ក៏តាស់ប្រយុទ្ធដ៏ទេវា ។

២៦៦១- ហនុមានប្រយុទ្ធសោះសា ដួលសិង្ហអសុរ-
សុរេន្ទ្រក៏លុះមរណោង ។

២៦៦២- ទៅយល់សបូតាលនាគផង ទាស់តុំឲ្យឆ្លង
ក៏លើកតាពារបីកំស្ទួល ។

២៦៦៣- ហនុមានបាចនោះឆក់ឆ្នួល ផាប់សិរសាមួល
ទំលាក់ទៅក្នុងជលសា ។

២៦៦៤- ហើយនោះរំលងលង្កា វិញ្ញៀងមាគ៌ា
ទៅដួនលើស្ពានអាស្រម ។

២៦៦៥- យល់ទេពឫសីដ៏ឧត្ដម សាងសីលក្រៀបក្រម
ក៏ចូលបង្គំភក្តី ។

២៦៦៦- ទូលថាបពិត្រព្រះមុនី ទេពវិញ្ញូឫសី
ពិសេសពិសុទ្ធសីលា ។

២៦៦៧- សូមទានទ្រង់ព្រះករុណា ផ្លូវទៅលង្កា
ត្រង់ណាបង្ហាញខ្ញុំផង ។

២៦៦៨- ឫសីសិទ្ធិឆ្លើយស្នង ថាមានោះឆ្លង
រំលងលង្កាហើយណា ។

(1) RIB : bānar nāṃ phaṅ
(2) RIB : siṅh suor tesāy yaks yal'

២៦៦៩- ហោណាន[1] ក្រែងប្លន់ផ្កាយផ្កា ផ្កាមកភោគ្គា
អាហារជំអែតតង្គ្រៃ ។
២៦៧០- ក្បែរណានោះព្រះឫសីមុនី អ្នកតួតផ្កាយបី
តំនូតក៏ហុចហនុមាន ។
២៦៧១- ហនុមានទទួលផ្កាយបាន បរិភោគដោយប្លាន
ក៏ឆ្អានពុំគ្រាន់ឡើយណា ។
២៦៧២- ក្បែរណាសើចអំភ្លាងភោគ្គា ស្លូតនឹងនិន្ទា
ព្រះមហាឫសីនិមុនី ។
២៦៧៣- ដោយតេជតេជះព្រះឥសី បរិភោគផ្កាយបី
តំនូតពុំអស់ឡើយណា ។
២៦៧៤- ហនុមានអស់អៀនខ្មាសមហា- ឫសីក្រាបណា
បៀមផ្កាយអំភ្លាងបោះទៅ ។
២៦៧៥- ស្រេចដល់វិកតាសីនៅ ចាំផ្ទូរជិតក្រៅ
កំពែងបុរីលង្កា ។
២៦៧៦- ហនុមានគិតស្ស្រួងស្រួងថា បើអញឲ្យវា
ដឹងខ្លួនវាឃ្លាំងនឹងអញ ។
២៦៧៧- ពីថ្ងៃនេះលុះព្រឹកវិញ នោះនៃវាចាញ់
ដៃអញពិឃាតបង់បាន ។
២៦៧៨- គឺបោះព្រះអាស្នាព្រើប្រាណ ស្ដេចក៏ខុសខាន
ពុំបានទៅដល់វាំងថ្ងាត់ ។
២៦៧៩- ដួយសោតអញនូវដើរក្នុងមាត់ ក្រែងព្រះទំរង់រត្ន
អង្គៈអសោចពុំស្អាត[2] ។
២៦៨០- មកលយល់យក្សរូបជាតិ សាមាន្យប្រមាទ
បានបៀមចិញ្ចៀនព្រះទំរង់ ។
២៦៨១- ហនុមានរិះពុំស្ស្រួងស្ស្រួង ក្បែរណាបោះព្រះទំរង់
រំលងឯអាកាសថ្ងាត់ ។
២៦៨២- និម្មិតអង្គឯងគ្នារក្តាត់ ចរចូលក្នុងមាត់
ក៏លេចទៅដោយកាមា ។
២៦៨៣- ហើយហិចបោះឃ្មួសទេវហា ស្លឹកស្លោះសោះសា
ទទួលព្រះទំរង់រត្ន ។
២៦៨៤- ទូលទុកលើសិរសាថ្ងាត់ ហិចបោះឆាប់ក្តាត់
ស្រេចដល់កំពែងលង្កា ។
២៦៨៥- នូវចូលដល់ផ្ទូរបូព៌ា យល់យក្សអសុរា
កម្រនឹងចូលពុំបាន ។

(1) MBN et RIB : lān̄
(2) RIB : krai braḥ damraṅ' rát(n)
aṅg āsoc bum̩ s-āt

២៦៨៦- ខៀលទិលទៅទិសឦសាន ស្មៀងមើលសព្វស្ថាន
រំពៃរំពឹងនូវលង្វែក ។

២៦៨៧- ក្សិណនោះហនុមានយល់មែក ជ្រៃមួយជ្រៀតជ្រែក
រហែងកំពែងសិលា ។

២៦៨៨- ហនុមានតឹងតានសាខា ស្ទៀរស្ទូរសោះសា
លុះទៅលេចកំពែងដែកធូល ។

២៦៨៩- ទៅយល់ក្ស័យភពណាសួរ អសុរីបុត្របូរ
គឺនាងយោភកាមពាលី ។

២៦៩០- ចេញពោងទៀបមុខមន្ត្រី[1] សក្តិសែងនូវស្រី
សុភក្ត្រខុនណាងបីប្រពៃ ។

២៦៩១- កុំយល់រត្នសីតាថ្លៃ ពុំលេចធូលៃ
កំពែងសិរីតរិះរក ។

២៦៩២- យល់ឯអតិកាយចេញមក ទៀបពោងយក្សយក
នូវសារពើយុទ្ធបីសំពៀង ។

២៦៩៣- ហនុមានពេះពានកំពែង បន្ទាយទន់វែង
ក៏ដួលទៅយល់មហាកាយ ។

២៦៩៤- កំពស់ដួយយោជយល់ឆ្ងាយ ចេញពោងទៀបកាយ
នូវអស់អាវុធអសុភា ។

២៦៩៥- កុំយល់រត្នភជសីតា ហនុមានវេលា
លុះលេចកំពែងបញ្ចាលោហ[2] ។

២៦៩៦- យល់មន្ត្រីពលយក្សនោ ទសមុខមានោ
ឲ្យចាំអស់ស្រីស្នំគាំ ។

២៦៩៧- សុង្ហសឹងទេពីទេពតា ទិព្វទេពកញ្ញា
គឺភពណាល្អជយោង ។

២៦៩៨- កុំយល់សីតាស្ថិតផង ហនុមានវិលវង់
លេចដល់កំពែងពេជរា[2] ។

២៦៩៩- ទៅទូរឧត្តរទិសា យល់កូនភពណា
គឺឥន្ទ្រជិតជ័យឧទារ ។

២៧០០- ចេញពោងរស្មីក្រាស់ក្រាល ព្រោងព្រាយបីស្វាល
តន្លឹកតន្លឺសោមសាយ ។

២៧០១- ទៀបពោងគិតការអធិប្បាយ បរិវារពលនាយ
យោធាតាហានយក្សា ។

២៧០២- កុំយល់រត្នភជសីតា ហនុមានវេលា

(1) RIB : roṅ rīem mukhamantrī
(2) MBN et RIB : pañcalo(r)
(3) MBN : bejj ṭār
RIB : bejratā

២៦៦៩. ហោណាន[1] ក្រែងឃ្លានបាយបា   បាមកភោក្តា
អាហារជំអែតឥតត្រើយ ។

២៦៧០. ក្បិណានោះព្រះឫសីមុនី   អ្នកពុតបាយបី
តំនូតក៏ហុចហនុមាន ។

២៦៧១. ហនុមានទទួលបាយបាន   បរិភោគដោយឃ្លាន
ក៏ឆ្អានពុំគ្រាន់ឡើយណា ។

២៦៧២. ក្បិណាសើចអំភ្លាងភោក្តា   ស្ងួចនឹងនិន្ទា
ព្រះមហាឫសីដ៏មុនី ។

២៦៧៣. ដោយតេជតេជះព្រះតសី   បរិភោគបាយបី
តំនូតពុំអស់ឡើយណា ។

២៦៧៤. ហនុមានអស់អៀនខ្មាសមហា-   ឫសីក្រាបណា
បៀមបាយអំភ្លាងពោះទៅ ។

២៦៧៥. ស្រេចដល់វិកតាសីនៅ   ចាំផ្លូវជិតក្រៅ
កំពែងបុរីលង្កា ។

២៦៧៦. ហនុមានគិតស្ទើរស្ទើងជា   បើអញឲ្យវា
ដឹងខ្លួនវាច្បាំងនឹងអញ ។

២៦៧៧. ពីថ្ងៃនេះលុះព្រឹកវិញ   នោះនៃវាចាញ់
ឲ្យអញពិឃាតបង់បាន ។

២៦៧៨. គឺមោះព្រះអាត្មាជ្រើជ្រាណា   ស្តេចក៏ខុសខាន
ពុំបានទៅដល់វឹងជាត់ ។

២៦៧៩. ម្ហូយសោតអញនូវដើរក្នុងមាត់   ក្រែងព្រះទំរង់រត្ន
អង្គះអសោចពុំស្អាត[2] ។

២៦៨០. មកលយល់យក្សរូបជាតិ   សាមាន្យប្រមាទ
បានបៀមជិតញៀនព្រះទំរង់ ។

២៦៨១. ហនុមានវិះពុំស្ទើរស្ទើង   ក្បិណាពោះព្រះទំរង់
រំលងឯអាកាសផ្ទាត់ ។

២៦៨២. និម្មិតអង្គឯងត្រារក្តាត់   ជរជូលក្នុងមាត់
ក៏លេចទៅដោយកាមា ។

២៦៨៣. ហើយហិចពោះឃ្លាសវេហា   ផ្លែកផ្លោះសោះសា
ទទួលព្រះទំរង់រត្ន ។

២៦៨៤. ទូលទុកលើសិរសាផ្ទាត់   ហិចពោះដាប់ក្តាត់
ស្រេចដល់កំពែងលង្កា ។

២៦៨៥. នូវជូលដល់ផ្លូវបូព៌ា   យល់យក្សអសុរា
កម្រនឹងចូលពុំបាន ។

(1) MBN et RIB : lān̄

(2) RIB : krai braḥ damraṅ' răt(n)
aṅg āsoc buṃ s-āt

២៦៨៦. ទៀលវិលទៅទិសឦសាន ផ្ទៀងមើលសព្វស្ថាន
រំពៃរំពឹងនូវលង្វែក ។

២៦៨៧. ក្បួនណានោះហនុមានយល់រមែក ធ្វើជួយជៀតជ្រែក
រហែងកំពែងសិលា ។

២៦៨៨. ហនុមានតឹងតានសាខា សៀរស្លួរសោះសា
លុះទៅលេចកំពែងដែកធួល ។

២៦៨៩. ទៅយល់ក្បួយភពណាសូរ អសុរីបុត្របូរ
គឺនាមយោកាមពាលី ។

២៦៩០. ចេញរោងរៀបមុខមន្ត្រី[1] សក្តិសែងនូវស្រី
សុភក្ត្រខុនណាងបីប្រពៃ ។

២៦៩១. កុំយល់រត្នសីតាថ្លៃ ព្វលេចធួលនៃ
កំពែងសិរិតរិះរក ។

២៦៩២. យល់ឯអតិកាយចេញមក រៀបរោងយក្សយក
នូវសារពើយុទ្ធបីសំពៀង ។

២៦៩៣. ហនុមានពះពានកំពែង បន្ទាយទ្រង់ដែង
កំធួលទៅយល់មហាកាយ ។

២៦៩៤. កំពស់ដួលយោងយល់ឆ្ងាយ ចេញរោងរៀបរាយ
នូវអស់អាវុធអសុរា ។

២៦៩៥. កុំយល់រត្នភងសីតា ហនុមានលេណា
លុះលេចកំពែងបញ្ចលោហ[2] ។

២៦៩៦. យល់មន្ត្រីពលយក្សនោ ទសមុខមានោ
ឲ្យចាំអស់ស្រីសួគ៌ា ។

២៦៩៧. សុទ្ធសឹងទេពីទេពតា ទិព្វទេពកញ្ញា
គឺភពណាល្អជហោង ។

២៦៩៨. កុំយល់សីតាស្ថិតដង ហនុមានរំលង
លេចដល់កំពែងពេជរា[2] ។

២៦៩៩. ទៅព្វរឧត្តរទិសា យល់កូនភពណា
គឺឥន្ទ្រជិតជ័ខុមារ ។

២៧០០. ចេញរោងរស្មីប្រាស់ប្រាល ព្រោងព្រាយបីស្វាល
ពន្លឺកពន្លឺរោមសាយ ។

២៧០១. រៀបរោងគិតការអធិប្បាយ បរិវារពលនាយ
យោធាទាហានយក្សា ។

២៧០២. កុំយល់រត្នភងសីតា ហនុមានលេណា

(1) RIB : roṅ rīem mukhamantrī
(2) MBN et RIB : pañcalo(r)
(3) MBN : bejj ṭār
RIB : bejratā

ទៅត្បូងឯងបួតទិសទី ។

២៧០៣- យល់ព្រះលោកាធិបតី ក្សួរគ្រោះស្រុកស្រី -
សង្កានូវលង្កេស្សូរ ។

២៧០៤- ហានុមានកម្រើបនឹងធ្វល ជរជៀសពីបួត
ទៅទិសទក្សិណសោះសា ។

២៧០៥- ហានុមានយល់ព្រះកុម្ភការ អស្សូរភាដា
នូវយក្សយោធាបរិពារ ។

២៧០៦- ហានុមានទៅបស្ចិមទ្វារ យល់សហស្សកុមារ
រក្សាអសោកឯលិច ។

២៧០៧- គន់មើលបណ្ដើរទៅតិច យល់មានបន្តិច
ជន្លោះមួយខាងព្រះទ្វារ ។

២៧០៨- ហានុមាននិម្មិតខ្លួនឆ្មារ ជ្រែកជ្រៀតទៅទាល់
មណ្ឌលទ្វទសកោសា ។

២៧០៩- ឃ្លាំងជ័យជនធានរត៌នា ពុំយល់សីតា
កន្លងកំពែងមាសទៅ ។

២៧១០- យល់ប្រាសាទកែវបីសន្ធៅ ឆ្លូករត្នឆ្លុះនៅ
សុវណ្ណវៃរោចរចនា ។

២៧១១- មែនទិព្វទសមុខមហិមា សុទ្ធសឹងកញ្ញា
នូវអសុរិន្ទ្របរិពារ ។

២៧១២- អកយាយសាវៃជស្រីការ ស្រីស្រស់ស្រីស្ការ
សុភក្តិខុនណាងក៏ក្រាស់ ។

២៧១៣- ប្រទីបភ្លើងណាច្រើនក្រាស់ ភ្លើងភ្លឺយល់ច្បាស់
ក៏ហានុមានមើលយល់ ។

២៧១៤- ទសមុខដុំផ្ទុំមសុខស្កល់ រួមឯកមណ្ឌល
មន្ទោគិរីភពណា ។

២៧១៥- ហានុមានគិតស្មានសីតា លបល្បួចខ័នថ្លា
ពីក្រោមព្រះកេសកើយលោង ។

២៧១៦- ហួតហើយលើកឡើងដីសំពង លលើស្សុរង
នៃក្រុងមហាទសមុខ ។

២៧១៧- ហានុមានពួសពុជឹងជក់ (1) ដាក់ដារទុះមុក
ទើបគិតគន់មើលនរលក្ខណ៍ ។

២៧១៨- យល់នាងមន្ទោគិរីដាក់ ដាភរិយាយក្ស
នូវប្រាសនិភាសវែងបី ។

២៧១៩- ហើយនៅជាមេម៉ាយអប្រិយ ពុំជួ(2)លក្ខណ៍ស្រី

(1) RIB : sabd pī cacuk
(2) RIB : bum̤ juo

សីតារូបរត្នដ៏ពិសេស ។

២៧២០. ហនុមានឯបមន្តឧបទេស(1) ក្បិណាក្បួចព្រះកេស
មង្កុគិរីភពណា ។

២៧២១. ហនុមានសរសេរថ្លាំថា ទិញមន្តមាយា
កម្ររសាយកេសី ។

២៧២២. ប្រើយកនៃឯភ្លេងឯស្រី ទះទោសិរសី
នៃទសមុខបានបីឯង ។

២៧២៣. នោះទើបរសាយជំណាង ពុំធ្វើដូច្នោះហោង
ជំពាក់លុះស្លាប់ឯងគ្នា ។

២៧២៤. ស្រេចហើយហនុមានយាត្រា ចេញចរយល់នា
ឯស្រោកកំពែងមាស ហោង ។

២៧២៥. យល់នាងទាំងភៃមួយ(2) ហោង ចរចាស្នេហាស្នង
សំណោះសំណាលនូវគ្នា ។

២៧២៦. ជាឱទសមុខមហិមា តស្នូរសង្កា
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិពារ ។

២៧២៧. សឹងស្រីស្នំស្រស់ស្រីប្ការ សេពសមក្រមការ(3)
អនេកអស្សូរដ៏កញ្ញា ។

២៧២៨. ក្សួរឆ្ងិញស្គាល់ស្កប់ម្លោះភ៉ា ម្តេចឡើយមោហា
ពុំត្រានូវចេះថ្លែងតដ្ឋន់ ។

២៧២៩. ភ្លៀតល្អជសីតារត្នតន់ មោហោលន់ពាន់
ពុំគិតដំនៀលនិន្ទា ។

២៧៣០. ពុំប្រណីព្រះភមា មានភាងសីតា
តែមួយបំរើសព្វថ្ងៃ ។

២៧៣១. ក្សួរគិតបារម្ភឯថៃ – ក្រោមក្រែងក្រក្រៃ
ប្រល័យប្រលង់លង្កា ។

២៧៣២. ក្បិណានោះនាងមួយឆ្លើយថា រីភាងសីតា
ណោកជាប្រសើររស់ស្រី ។

២៧៣៣. អញពុំដែលយល់កលអ្វី ក្រុងយក្សល្អជពី
នោះតើមកទុកស្ថានណា ។

២៧៣៤. នាងមួយណោតឆ្លើយវឹងថា ណោកទុកនៅនា
អសោកឧទ្យានដ៏ឧត្តរ ។

២៧៣៥. ក្បិណានោះក្រុងពស្ញូពានរ ឮសព្ទអប្សរ
ក៏អរក្នុងចិត្តចិន្តា ។

(1) RIB : appades (pas.)
(2) RIB : nāṅ dāṃṅ mbhai muoy
(3) RIB : sāc' sam kramakār

២៧៣៦. នាក្នុងរាត្រីនោះណា នាងនាងនិទ្រា
ទ្រង់ព្រះសុបិនសួស្តី ។

២៧៣៧. យល់ដូចព្រះបាទជ័យក្រី កាប់ឈើដំរី
មហាសុមេរជ័យសមាន [1] ។

២៧៣៨. ស្ដេចទ្រង់ព្រះពស្ត្រសែតពណ៌ បរិពារភ្នំផ្ទារ
ក៏គាល់សម្ដេចដេសា ។

២៧៣៩. ហើយយល់ដូចស្ដេចវេលា គប់គដេទ្រា
ប្រសើរសជំស្អុកមៃស្ត ។

២៧៤០. សីហានាទបីតគាតជើងក្រៃ មមូរ [2] ជើងដៃ
បំរេចកំពែងលង្កា ។

២៧៤១. បែកបាក់ផ្លាយផ្លាក់សោះសា ដេញយក្សយោធា
ពន្លឹកពន្លូកខ្ចាយខ្ចាត់ ។

២៧៤២. ក្សិណនោះទេពីស្រីរត្ន តើនឡើងគប់ផ្ទាត់
ក៏ប្រាប់នៃស្រីសុជាតា ។

២៧៤៣. ជាទេពីព្រះពិភេក្ស្យ ទាយឡើងទូលថា
នាព្រះសុបិនបរិបូណ៌ ។

២៧៤៤. អ្នកនឹងបានពពិមានបន្ទូល សារសព្វមធុរ
ពីស្បូវសម្ដេចភាសា ។

២៧៤៥. ស្រែចស្រីស្នូតិសុជាតា ទាយឡើងទូលថា
នាក្នុងរាត្រីកាលស្ងាត់ ។

២៧៤៦. ក្សិណនោះបានមានពោះផ្ទាត់ ស្រេចដល់រួតរត្ន
ប្រាសាទពិមានឧទ្យាន ។

២៧៤៧. នូវផ្សួលដោយទូរពុំបាន ក្រៃក្រហោតុមាន
អស្សូវកញ្ញាច្រើនគាល់ ។

២៧៤៨. បានមាននិម្មិតខ្លួនផ្កា សៀវស្សូរទៅពាល់
កំពូលប្រាសាទឯលើ ។

២៧៤៩. ក្សិណបេះបួតបានស្លឹកឈើ ប្រាយភាយរុះលើ
ក្រណាបន្ទំក្សត្រី ។

២៧៥០. ក្សិណនោះវរភាជក្សត្រី ភ្ញាក់ឡើងដើលទី
លរំងួករំភាយពិតាន ។

២៧៥១. នាងគិតក្នុងចិត្តស្មោះស្មាន ក្រុងភពព្រៃប្រាណ
កាណាជាស្វាមកដល់ ។

២៧៥២. ដង្ហឹងអះអង្គឹកល ពុំដែលលេចខ្យល់
មណ្ឌលប្រាសាទសោភា ។

(1) MBN : mahāsūr ṭe sāmār
(2) RIB : mukh mūr

២៧៥៣- ស្វានេះធូលធុះត្រង់ណា ក្រែងក្រុងយក្សា
កាណាមកល្បងកិច្ចកល ។

២៧៥៤- ហនុមានស្រេចស្រូតធុះដល់ ទេពីនិមិល
មហាក្របីក្រាបក្រួញ ។

២៧៥៥- ថ្វាត់ថ្វាយករកាយបីកក្តួញ លុះលុតជង្ឃង្គញ
ប្រណម្យបង្គំទូលថា ។

២៧៥៦- បពិត្រវរភាជជាយា ខ្ញុំឯងជាតិជា
អមាត្យជំនិតភក្តី ។

២៧៥៧- ខ្ញុំឈ្មោះហនុមានមកតី វរបាទចក្រី
សម្តេចនាភាយភាមា ។

២៧៥៨- ឲ្យសួរព្រះម្លូនថ្លៃថ្លា ព្រះទៀមរិះបា -
រម្ភភាជាទេពីក្តាត់ ។

២៧៥៩- ក្បិណានោះទើបទេពីរត្ន បន្ទូលវីងថ្វាត់
ភនិតសន្ធិះសង្កា ។

២៧៦០- ពាក្យពានរនេះមុសា អញពុំជឿបា
កុំបាស្រដីកិច្ចកល ។

២៧៦១- នាកាលព្រះបាទទសពល ចេញចាកមណ្ឌល
នគរក៏ស្តេចយាត្រា ។

២៧៦២- អញឯងបាទបរិចាកា(1) នូវព្រះលក្ស្មអនុជា
ស្តេចត្រេចព្រះព្រៃពនចរ ។

២៧៦៣- ពុំយល់ឯងអង្គពានរ តាមព្រះភូធរ
គឺជាអមាត្យស្នេហាស្និទ្ធ ។

២៧៦៤- ហនុមានទូលថាបពិត្រ មហេសីសុចរិត
ក្សត្រីត្រកូលពន្លក ។

២៧៦៥- នាកាលទសមុខលួចយក ព្រះអង្គឯងមក
ក៏ស្តេចត្រេចរកពុំយល់ ។

២៧៦៦- ព្រះទៀមព្រះអនុជសោកសល់ សោកសោះទុក្ខទល់
អំពល់អំពើក្សត្រស្តាយ ។

២៧៦៧- ពីរពង្សព្រះអង្គដើរដោយ ដងព្រៃបីដណ្តាយ
ហោរកន្ទូវសោកានល ។

២៧៦៨- ហនុមានទូលអស់កិច្ចកល ពុំឲ្យមានខ្ចល់
ហាឫទ័យសម្តេចទេពី ។

២៧៦៩- ទូលថ្លែងអស់អាជ៌សេចក្តី សុត្រីពាលី
ជាភេទប្រយុទ្ធជង់គ្នា ។

(1) RIB : añ eṅ paricārikā

២៧៧០- សុគ្រីពតីងព្រះជេស្ឋា សម្ដេចភរិយា
ស្ដេចថ្វាញ់ពាលីលុះមរ ។

២៧៧១- សុគ្រីពគ្រប់គ្រងពានរ ខាស់ខិននគរ
ចិតសិបអក្ខោភិនី ។

២៧៧២- មកថ្វាយព្រះបាទចក្រី ហនុមានថ្លែងពី-
រោះសួរមធុរគួរឈ្មោង ។

២៧៧៣- សុគ្រីពនោះមាខ្ញុំឯង ព្រះរៀមគតក្រែង
ជាស្ដេចគស្នូរសិរសី ។

២៧៧៤- ម្ដាយខ្ញុំឈ្មោះអញ្ជនទេពី អាពុកខ្ញុំគឺ
ព្រះពាយោនាយនរនាថ(1) ។

២៧៧៥- ខ្ញុំពុំពោលមុសាវាទ ក្រាបទូលព្រះបាទ
ពុំប្លាតនូវពាក្យសត្យស្មោះ ។

២៧៧៦- ក្សត្រីស្ដែងស្ដាប់ពាក្យនោះ យល់ពិតពិរោះ
តាមដោយគន្លងសេចក្ដី ។

២៧៧៧- ព្រួយព្រះបារម្ភ័យទេពី ក្រោកក្រាស់ស្រដី
សំណោះសំណាលថ្លែងថា ។

២៧៧៨- ហៃហនុមានអញជឿជា មោះមានសង្កា
ឲ្យជាសន្និះពិភាល់ ។

២៧៧៩- បាបានអ្វីជាបន្ទាល់ មកឲ្យអញស្គាល់
ជាពិព្រះបាទពង្សក្សត្រ ។

២៧៨០- ក្សិណនោះហនុមានស្រេចថ្វាត់ យកព្រះទំរង់រត្ន
អំពីលវៀកសិរសី ។

២៧៨១- ថ្កុមថ្វាយវររាជទេពី សីតាក្សត្រី
ទទួលចិញ្ចៀនព្រះទំរង់ ។

២៧៨២- នាងស្គាល់ជាក់ពីព្រះអង្គ រំដួលព្រះបាស្ដូទ្រង់
គិតបានសន្និះខ្វល់ឡើយ ។

២៧៨៣- ទូលទុកលើសិរសាហើយ ដលនេត្រគតស្បើយ
សស្រាក់លើព្រះឱភ(2) ។

២៧៨៤- នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកា ទូញព្រះរាជា
ពិលាបព្រលន់ពន់ក្ដាត់ ។

២៧៨៥- ក្សិណាស្រីសុជាតាទូលឃាត់ ក្នុងរាត្រីស្ងាត់
នោះខ្លាចអសូរផងភ្ញាក់ ។

២៧៨៦- ក្រែងព្រួដល់ទសមុខយក្ស ដឹងដើមមានអ្នក
មកជួលក្នុងប្រាសាទស្លត់ ។

(1) RIB : braḥ bāyo chāy naranāth
(2) MBN : loe braḥ bhaktrā

២៧៨៧- ទេពីចំទប់អាក់អួល យំស្តាយខ្សឹកខ្សួល
បន្ទូលបន្ទោសហនុមាន ។
២៧៨៨- ថាឱហាហនុមានហៅហាន អញបានពត៌មាន
សំនួរព្រះអង្គមកដល់ ។
២៧៨៩- ព្រះឱស្ឋទិព្វថ្លៃមង្គល គឺមោះអញផ្ទាល់
មកលបាស្ដាយសេចក្ដី ។
២៧៩០- ពីបាទើបមកដល់ថ្មី មិញតើបទអ្វី
ក៏បានមិនថ្វាយព្រះទំរង់ ។
២៧៩១- បាមកភ្លេសភ្លើស្បួរស្បួង សសោះអន្ទង
ហើយនៃទើបថ្វាយឯក្រោយ ។
២៧៩២- ហនុមានបង្គំទូលដោយ បពិត្រខ្ញុំស្ដាយ
ឲ្យព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។
២៧៩៣- គឺមោះអាជ្ញាក្សត្រថ្លៃ ពីព្រះឱស្ឋនៃ
ព្រះបាទម្អកជាអម្ចាស់ ។
២៧៩៤- ព្រះទំរង់នេះពីព្រះហស្ត វីព្រះតម្រាស់
ហួរពីព្រះឱស្ឋក្សត្រថ្លៃ ។
២៧៩៥- ព្រះទំរង់នេះមានតម្លៃ ព្រះឱស្ឋទិព្វថ្លៃ
នឹងកាត់តម្លៃពុំបាន ។
២៧៩៦- ហេតុនោះខ្ញុំថ្វាយពត៌មាន មុនហើយទើបបាន
ថ្វាយព្រះទំរង់ឯក្រោយ ។
២៧៩៧- មកលថ្វាយអំពីដើមដោយ ព្រះបន្ទូលស្ដាយ
ពុំក្រែងបារម្ភសេចក្ដី ។
២៧៩៨- ស្គាល់ជាក់ពីព្រះចក្រី ហើយព្រះមហេសី
នូវសោកពិលាបប្រះប្រាណ ។
២៧៩៩- ទំរាំស្បើយព្រះសោកស្រាន ហើយនៃទើបបាន
ព្រះមានសំនួរសារសព្ទ ។
២៨០០- ខ្ញុំមកនេះជាការស្ងាត់ វិលវិញទៅថ្វាត់
ដល់ដូចព្រះរាជអាជ្ញា ។
២៨០១- ខ្ញុំធ្វើឲ្យមានសញ្ញា ឈ្មោះទើបបានជា
ក្រាបទូលសព្វសេចក្ដីគ្រប់ ។
២៨០២- ឥឡូវមិញ[1] យល់ខ្ញុំទប់ ព្រះបន្ទូលទាំងថប់
អាក់អួលខ្សឹកខ្សួលក្សត្រី ។
២៨០៣- ទោះថ្វាយព្រះកន្សែងក្រោយក្ដី មានកំដឹង[2]អ្វី
លែងបានពត៌មានដឹងដាច់ ។

(1) RIB : iḷūv mitr
(2) RIB : kuṃ ṭiṅ

២៨០៤- ក្សិណានោះទេពីស្ដេចស្ដាប់ ពាក្យពិរោះគាប់
សរសើរហនុមានក្រាដ្ឋក្រាយ ។
២៨០៥- ហនុមានក្រូញក្រាបថ្វាត់ថ្វាយ អញ្ជលីករកាយ
ប្រណម្យបង្គំទូលថា ។
២៨០៦- បពិត្រវរភជជាយា ភស្តុអ្វីមួយជា
ជំនឿពីព្រះអង្គឯង ។
២៨០៧- ទៅថ្វាយព្រះរៀមស្ដេចឈ្មោង សោះសង្កាក្រែង
ថាខ្ញុំពុំដល់ព្រះអង្គ ។
២៨០៨- ក្សិណានោះទេពីវរវង្ស ស្ដេចបូតព្រះទំរង់
សុវណ្ណពិរោចរង្សី ។
២៨០៩- ពីក្បូនព្រះហស្តក្សត្រី ហុចហនុមានពី-
ណាបលប់បន្ទូលផ្ដាំថា ។
២៨១០- ឲ្យហនុមានហើយយាត្រា ទៅទូលព្រះមហា-
ឥស្សូរពន្លកជ័សំឡាញ់ ។
២៨១១- បើព្រះអង្គអាសូរអញ ដូចដើមនោះមិញ
ឥឡូវសូមព្រះករុណា ។
២៨១២- ស្ដេចមានព្រះរាជចិន្ដា ទ្រង់ព្រះករុណា
ស្នេហាដូចដើមនាយហោង ។
២៨១៣- កុំគិតអង្គអញមានហ្មង[1] នូវយក្សយ័ឃ្លង
គឺជាបន្ទិលអាត្មា ។
២៨១៤- អញទន្ទឹងព្រះរាជា ទាល់ទសមាសា[2]
ពុំយល់ព្រះភក្ត្រស្ដេចឡើយ ។
២៨១៥- នោះដឹងដើមអញដល់ត្រើយ ព្រះជ្រីត្បូវហើយ
សោះសូន្យលើលង្កាហោង ។
២៨១៦- ក្រុងពង្សពានរក្រែកក្រែង ព្រះបណ្ដាំគ្រប់គ្រែង
វតីងរំពៃយាត្រា ។
២៨១៧- ជិងនោះហនុមានក្រាបលា វរភជជាយា
សំដែងនូវតេជបីពន្លឹក ។
២៨១៨- ចេញចាប់ចុងអសោកព្រឹក្ស សាខានូវសន្លឹក
អជិកនូវត្រួយផ្លែផ្កា ។
២៨១៩- លុះលែងអសោកពនិតា[3] ដកដើមដូចស្លា
ប្រវាជណ្ដើមអម្រឹតផល ។
២៨២០- ផលផងច្រើនពណ៌ច្រើនកល ទាំងបរិមណ្ឌល

(1) RIB : kuṃ git aṅg m̈atth hmaṅ
(2) MBN : dāl dasavāssār
(3) RIB : laḥ laeṅ asok banatā

ទំលាក់ទំលាយរុះរោយ ។

២៨២១- ផ្លែឈើបេះបានខាងឆ្ងាយ　　ដើយឯរព្រៃក្រោយ
ក្រមៀកក្រឡាស់ទៅវិញ ។

២៨២២- ឯកអង្គមហិមាព្រៃព្រឹង　　ព្រៃព្រាណខេរវិង
លលោលលំលោតឯល់ ។

២៨២៣- កាច់កំពែងមាសជំមណ្ឌល　　កើតកោលាហល
រវល់ទាំងយក្ខកុម្ភណ្ឌ ។

២៨២៤- ជ្រោមព្រៃជ្រែងបីសំពែងឯករកាន់　　គ្រឿងគ្រប់ខែលវ័ន
ធ្នូស្នានូវដំបងតោមរ ។

២៨២៥- ខ្លះកាន់កៅទណ្ឌកោះសរ　　នាយយក្សប្អូនឈរ
កណ្ដាលនៃយក្សរូសភាន់ (1) ។

២៨២៦- អស់យក្សាសូរប្អូនកាន់　　ជ្រោមព្រៃជ្រែងឯករកាន់
កន្ទុយទីទៃទង់ទាញ ។

២៨២៧- មានុមានធ្វើជាក្រួញក្រាញ　　ហើយលោតាក់ផ្លាញ
អសូរវិនាសនាភា ។

២៨២៨- ដូចគ្រុឌងាបផ្លូវនាគា　　ដូចរាជសីហា
សហ័សក៏ចាប់គជសារ ។

២៨២៩- អសូរសហ័សអន្ទពាល　　មិនមកជាសជា
រនាបរនេលលើគ្នា ។

២៨៣០- លុះត្រូដល់រាជសីតា　　ភិតភ័យមហិមា
ក៏ស្រែកឃាត់មានុមានឯង ។

២៨៣១- ជាចៃមាមានុមានឥតក្រែង　　ស្ដេចបាតុំឈ្មង
បានាំបណ្ដាំមហាក្សត្រ ។

២៨៣២- ប៉ាមកនេះទំនងជាស្លាត់　　វិលវិញទៅថ្វាត់
ដល់ដូចអាស្លាស្ដេចប្រើ ។

២៨៣៣- ស្ដេចស្បើយប៉ាមកផ្ញើសធ្វើ　　ដោយ្បោធ្នះតើ
ជាកាប់ឯណាសោតឃោង ។

២៨៣៤- មានុមានពុំស្ដាប់ស្បើយឃោង　　លាទេតីស្ទូង
ក៏ចាប់អសូរអសនិ ។

២៨៣៥- ឆក់ផ្លូវឈ្មួរជ័ប្រដពី　　ព្រះសិង្ហព្រះសីហា
ក៏ព្រះអម្រឹតព្រាត់ព្រាយ ។

២៨៣៦- ឯកដើមដូងស្លាវាត់វាយ　　អសូរខ្វាក់ខ្វាយ
ពុំអាចនៅចាំទេតី ។

២៨៣៧- យក្សជាសេនាបតី　　តៀបតៀបសេនី
រូបានរលកសាគរ ។

(1) RIB : kaṇtāl nai yaks rukkhachand

២៨៣៨. យក្សរោមជួលជោមពានរ ពានរប្រឹងឈរ
រំលាងឧទ្យានសោះសា ។
២៨៣៩. ហនុមានទ្រើសទ្រង់ពេជ្រថ្លា ដោះត្រូវយោធា
ពាហានអសុរស្លាប់ស្លុត ។
២៨៤០. កាច់កកាត់កបីកំបុត ធ្លាយពោះបីរពាត់
រពាយរពូនលើគ្នា ។
២៨៤១. ដេញពលដេញខុនយក្សា ដេញវាយយោធា
ទៅតល់សហាសកុមារ ។
២៨៤២. គប់លើភជរថទុមារ ទឹមសិង្ហដ៏ប្រហារ
រន្ទះសំឡេងស្រែកខ្លាំង ។
២៨៤៣. ឆ្កឹងឆ្កែងតន្ត្រៃយត្រែសង្ខ ឆត្រនាយាកាង(1)
រំយោលក្លឹងក្លស់ហាសមាន ។
២៨៤៤. មុះបរគជសារហៅហាន(2) ប្រះប្រឹងប្រែប្រាណ
មមួមមាមមហិមា ។
២៨៤៥. នាយសិង្ហជិះសិង្ហសោះសា នាយសិង្ហនាយមហា
តន្លឹកសឹងប៉ីសំរេក ។
២៨៤៦. រៀបពលរាយពលចេះចែក ចរចេញក្រោយផ្នែក
ទូវទសជ័យោធាពល ។
២៨៤៧. សឹងដាញដងជិះដោយកល សឹងមុះមុតដល់
ប្រកួតប្រកាប់នូវកំលាំង ។
២៨៤៨. ជិះសិង្ហជិះសីហាដ៏ប្រណាំង ជិះកញ្ជារខ្លាំង
ក៏ជិះឧសភនាគនា ។
២៨៤៩. ជិះសៀងភាដាបីប្រហារ ច្បូប្រែតន្ត្រីពាល
ក៏ជិះមហិង្សាឆ្កើង ។
២៨៥០. ជិះគោជិះគោរមាសភ្លើង ហាសល្បួសលោះឡើង
ក៏ត្រាលត្រូវាត់ទេហា ។
២៨៥១. វាយរៀបពលពោរមហិមា រូហានគង្គា
ក៏ជោរជំនោរមួយដង ។
២៨៥២. មារមុះលលើកបីដឹបង ជៃជកដោមបីសិពាង
កញ្ជនសន្ធាប់ជ័ក្របី ។
២៨៥៣. ហនុមានជក់ពេជ្រជ័ត្រី ដោះត្រូវសេនី
រនាបរនៀលពសុធា ។
២៨៥៤. ឈាមហូរដូចស្ទឹងយមុនា ជោរជលជ័នារា
រលករដុំជ័រវៃជិង ។

(1) MBN : kamṇ
RIB : kāmṅ
(2) RIB : poḥ par gajasār hāv hān

២៨៥៥- អស់ពលអសុរទំខែង　　　　ហនុមានដាញដែង
ដ៏ធាប់ត្រឡប់រថក្តួល ។
២៨៥៦- ដៃមួយកាប់រថយ៉ះយ៉ូរ　　　　ដៃមួយចក់ឆ្លូរ
នៃអង្គសហាសកុមារ ។
២៨៥៧- វាយសិង្ហវាយគជអស្សពាហា　　　　ពោះពោកពលមារ
រនាបរនៀលធារា ។
២៨៥៨- វាយតោវាយគោមហិង្ស　　　　រមាសខ្លាទៀងភា
ស្វវិសេះសារថីបីដ៏ស្លាប់ ។
២៨៥៩- ធូលចាប់ឥន្ទ្រីឆុរនាប់　　　　ឆ្មូរឥន្ទ្រីខ្ទាប់
សម្លាប់ឥន្ទ្រីមរណា ។
២៨៦០- គជសីហារាជសីហដីមហា　　　　ចាប់ប្រះដីធារា
ប្រឡាក់ស្វវិឈាមហូរឆ្លង់ ។
២៨៦១- កាច់រថបង់រថពះអង្គ　　　　សហាសកុមារទ្រង់
ក៏ចាប់ច្របាច់មរណា ។
២៨៦២- ទាំងពលក្រុំសេនសោះសា　　　　សេនាយោធា
និងយានជំនិះសឹងក្ស័យ ។
២៨៦៣- សល់តែអសុរតិរនៃ　　　　រស់រួចវៃឯភ័យ
គឺរត់ទៅទូលរាពណា ។
២៨៦៤- រាពស្តាប់ទំនូលអសុរា　　　　ធាដើមមានតា-
នរេន្ទ្រមួយមកភារី ។
២៨៦៥- ខ្លាញរថខ្លាញរាជពាជី　　　　ខ្លាញយក្សសេនី
ក៏ខ្លាញទាំងទសយោធា ។
២៨៦៦- ខ្លាញទាំងអសុរបុត្រភ្លា　　　　សហាសកុមារមរណា
មហាទសមុខក្រោធក្រៃ ។
២៨៦៧- ព្រួមដើមព្រះរាជបុត្រក្ស័យ　　　　រាពក្តៅជាឫទ័យ
ស្វវិសោកានលពេកពោរង ។
២៨៦៨- ពោលឥន្ទ្រជិតបុត្រថ្លៃង　　　　តេជវៃងកន្លង
កំណោះកំណាំងមហិមា ។
២៨៦៩- ឲ្យឥន្ទ្រជិតធុរធា　　　　ស្តាប់ពតិមានណា
ដំណើរនៃរាជដ៏ក្របី ។
២៨៧០- ធុរធានាំពលដ៏សេនី　　　　ខ្លាញស្វាធាបី
ក៏មករំលាងខ្សាន ។
២៨៧១- ឥន្ទ្រជិតទូលឆ្លើយទីងដ្ឋាន　　　　នាខ្ញុំយកបាន
ដោះស្វាណាមាន្យត្រៃសម្លង ។
២៨៧២- ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រថ្លៃង　　　　តេជវៃងដ៏កន្លង
ច្បាកជបង្កើតកេរតិថ្លាស់ ។
២៨៧៣- ក្រែងដូចអាជានេយ្យធាស់　　　　និងឋឋកធាស់

ក៏មកប៉ះប៉ុននូវគ្នា ។

២៨៧៤- សូមទានព្រះរាជអាជ្ញា ត្រាលយកយោធា
វង្សានូវស្មើពានរ ។

២៨៧៥- ខ្ញុំទូលបាក់ខ្ញុំពុំអរ អាសាព្រះភូធរ
ពុំចេរនូវព្រះករុណា ។

២៨៧៦- ក្រុងរាពបន្ទូលវៃយាថា ទោះបីថាផ្កាញញ្ញា
នេះមួយឲ្យដឹងតេដដែង ។

២៨៧៧- នូវដឹងដើមថាមានជ័យ ជ័យថាជ័យត្រៃ
ពិជ័យសម្តេចរាមា ។

២៨៧៨- ដងនោះឥន្ទ្រជិតក្រាបលា នាំយក្សយោធា
ចាបាននូវពលពាណោ ។

២៨៧៩- សឹងហៅបានក្លាជ័យនោ ទាំងប្រាំអក្ខោ-
ភិនិពិនិត្យសិល្បសាយ ។

២៨៨០- ទៃតងតាំងខុនពលពន្រាយ គឺអង្គអតិកាយ
មហាប្ញណាជ័សេនី ។

២៨៨១- ទៀបរថទឹមទៀមពាជី សេះសោតរស្មី
រូបានមហាមរកត ។

២៨៨២- ឥន្ទ្រជិតឡើងលើរាជរថ រស្មីបីជំហុត
ប្រដូចនូវសុរិយោទយា ។

២៨៨៣- រស្មីផ្លុះអង្គអស្សពាហា មើលម្តងដូចកាល
នៃតន្ទុជនូបីជំរាស់ ។

២៨៨៤- យក្សយ៉ង់ឯកអង្គវែងខាស់ នាមហៅប្រហាស្ត (1)
ជំនិះជំនាញសារថី ។

២៨៨៥- មានមហាយក្សត្រីទ្វី នាមហៅព្រះជី (2)
ក៏ស្ថិតកន្សៃរថផង ។

២៨៨៦- តូរ្យតន្ត្រីយនូវសំឡូតង ដើរដេរដោយផង
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

២៨៨៧- ដូចទាយពន្លូកត្រីក្ស ញាប់ញ័រក្រណា
មហាពសុធាខ្វាយខ្វរ ។

២៨៨៨- អាប់អស់ទូរសុរិយាករ ងងិតអន្ធរ
ស្រឡប់ទាំងសូរ្យរង្សី ។

២៨៨៩- ខ្លះកាន់វែលខ័នដ៏គ្រវី ទៀបពលពាជី
ប្រកិតអាវុធស្នងស្តាំ ។

២៩៩០- ខ្លះកាន់នាគាវេរភិ ខេវខឹងយាត់ខាំ

(1) RIB : braḥ hăst
(2) RIB : nām hau bājī

សំញ៉ែញសំញ៉ែងកាណ ។

២៨៩១- លុះលើកទ័ពទៀបព្រឹក្សា ភបទៀបយោធា
នូវបោយនៃភជជ័ក្របី ។

២៨៩២- ដងនោះក្របិក្ខិនាភយដិបតី យល់យក្សអសូរនៃ[1]
សំបើមសំបាក្រោធក្រៃ ។

២៨៩៣- នោះក្រុងពានរនិរភ័យ និរភិតដាញដឹយ
ដយានុភាពឫទ្ធិខែង ។

២៨៩៤- ពៃនពាន់នគ្គាផ្គាបីសំដែង ជិតដាកំពែង
កីពេជ្រកំពាត់ផ្កល់ជ្រើង ។

២៨៩៥- ទៃងទាន់ជ្រើនដាន់ខ្ពង់ល្បើង អង្គអាត្មាផ្តើង
ជ័លើសអសោកសាខា ។

២៨៩៦- ឈររណោងបេះបានផលា បៀមបរិភោគ្គា
អង្គាងកំនិរភ័យក្តីក ។

២៨៩៧- ដូចរាជសីហាជ័អដិក បាប់គជជ័អព្រឹត
ភោក្តាអំព្លាងនិរភ័យ ។

២៨៩៨- និរភិតអព្រឹតជ័ទីវៃ និរាសសង្ស័យ
ភយានុភ័យដូចដិល់ ។

២៨៩៩- ដងនោះបានុងានមើលយល់ តន្ត្រិជិតនិម៉ល
កំស្ថិតលើរជអស្សូពាហា ។

២៩០០- រុងរឿងរស្មីប្រាសប្រាល ដូចសុរិយបាល[2]
បីប្រាលជំរាស់បូពាំ ។

២៩០១- ក្រុងពង្សូពានរគិតថា នេះអង្គរាពណា
ឬ[3]អង្គអសូរទៀតដៃ ។

២៩០២- យោធាយក្សាក្រាស់ក្រៃ ពោមពានរនៃ
អសោកពន្លឹកសព្វសាយ ។

២៩០៣- ទៅទៀបពានរពន្រាយ យល់អង្គអតិកាយ
កំស្រែកដណ្តឹងពុំខ្លាច ។

២៩០៤- ជាទើយវាយក្សបីកំណាច អ្នកឯណាឯងអាច
កំស្ថិតលើរជអស្សូពាហា ។

២៩០៥- នោះជាអង្គអសូរមារ ភពាឯងអន្តពាល
ឬ[4]អង្គអសូរទៀតដៃ ។

២៩០៦- ដងនោះអតិកាយក្រោធក្រៃ មហាជានិរភ័យ
កំពោលនូវពាក្យប្រាយប្រាប់ ។

(1) RIB : yal' yaks asanī
(2) RIB : ṭūc suriyā bāl
(3) RIB : ṙī
(4) RIB : rī

២៩០៧. ហើយវានរព្រះស្តែងស្តាប់ ពីឯតុំដឹងសព្វ
នូវតេជតបះឫទ្ធិក្រៃ ។
២៩០៨. អ្នកនេះឯងមានថ្វីដៃ ធ្វើសឹកមានជ័យ
ពិជ័យសង្គ្រាមច្រើនគ្រា ។
២៩០៩. ជរជាប់តាំងទេពសួគ៌ា តាំងព្រះឥន្ទ្រា
លះនូវអំណាចបីក្រោកដេ ។
២៩១០. ហេតុនោះឥន្ទ្រាទេវបុត្រ ទើបលោកសន្មត
ព្រះនាមករពរហោង ។
២៩១១. ហៅឥន្ទ្រជិតដីកន្លង ជាភាជបុត្រច្បង
ព្រះបាទឥស្សូរលង្កា ។
២៩១២. ស្តេចទុកស្មើបណ្តូលថ្លើមថ្លា ស្មើព្រះនេត្រា
ពន្លកពន្លឺពន្រាយ ។
២៩១៣. រីអញឯងឈ្មោះអតិកាយ មុខប្រែរូបកាយ[1]
កាណានូវកលអតិរេក ។
២៩១៤. ជុំជាតិស្មើងស្លាជិងឯងឯក ទើយវរវិវេក
វិសេសវិសុទ្ធសាស្ត្រា ។
២៩១៥. ជិងនោះបានមានបរិយា សើចសងនិន្ទា
ចំអកចំអន់តុំកោត ។
២៩១៦. ហើយវាយក្បួនតិរិច្ឆានតោត ស្តេចដឹងមិនកោត
ប្រកួតប្រម្លងជេស្តា ។
២៩១៧. ដំបងតិះជៀលពលប្លូណា ដឹងកងបរិយា
សឹងស្លានអញត្រីប្លែញអង្គ ។
២៩១៨. អញមើលមុខដឹងបីលម្ពង់ ដូចមុសនូវមមង់
មកកោមនៃជើងកជិសារ ។
២៩១៩. ហើរហោងផ្កាណាប្លែតក្រាស់ក្រាល ខំខាំកងសារ
សម្លាប់ជីបាននេះតិម្បូវ ។
២៩២០. ស្រើបស្រុះមោហាមុះមកត្រូវ តែខ្យល់ខាងបូវ
ក៏មរវិនាសអន្តរាយ ។
២៩២១. ខ្លះត្រូវសង្ហានិកាយ - វដ្ឋាសុទ្ធសាយ[2]
បីខ្ចាយជលាស្លាប់ស្លុត[3] ។
២៩២២. ដំបងមិនដឹងបានមានបុត្រ អស់រូបភេមសុទ្ធ
សឹងពេជ្រមហាពេជ្រជ្លា ។
២៩២៣. តោះដឹងមកនឹងពាធា ស្មើយកអាត្មា

(1) MBN : mut prae rūp kāy
(2) MBN : vatthā suddhāy
RIB : vudha suddhāy
(3) RIB : pī khcāy jalā slāp' slut

មកមករកណ្ដាលឧទ្យាន ។

២៩២៤- មីងដូចខ្មោចខ្មួយសាមាន្យ តាំងមកពះពាន
ប្រកួតប្រឡងចេស្ដា ។

២៩២៥- ឯងនោះអតិកាយមហិមា ក្រេវក្រោធសោះសា
នូវពាក្យនៃពានរពោល ។

២៩២៦- ខេវខិងប្រាណប្រឹងឈរឈោរ រូបរុងបីត្រសោល
ទីយោមឃាកាណា ។

២៩២៧- កំពាស់ពីយោជិតណានា អតិកាយកាណា
នូវរូបស្ទឹមនៃស្កុបីសំបើម ។

២៩២៨- ប្រាណប្រឹងបះពាហុដើម(1) នេត្រឆងនូវផិតញើម
ក្រញិវក្រញើញញបីកង្កួន ។

២៩២៩- គំរាមគ្រើមគ្រាមបីក្រខ្លួន ភ្នែកប្រាលជំជួន
ក្រមៀកក្រម្យោតនេត្រា ។

២៩៣០- មានុមានមើលយល់យក្ខា អតិកាយកាណា
នូវរូបដ៏រុងបីពន្លឹក ។

២៩៣១- ណោណោតពីអសោកព្រឹក្ស ដោយគេឯបីអធិក
អំណាចនៃរាជពានរ ។

២៩៣២- ស្ទុះទៅធាក់ទាំងដំហារ យក្សរដួលដ្ងាស់មរ
កីថ្វារកណ្ដាលប្រឹថពី ។

២៩៣៣- ឮសព្ទដូចសព្ទអសនី ឬតព្រោះប្រឹថពី
កក្រើករន្ធត់ស្ទៃស្ទប់ ។

២៩៣៤- អតិកាយញ័រខ្លួនពីជំប្រប់ ប្រឹងប្រាណសួន្យសព្ទ
សន្លប់ត្រឡប់នេត្រា ។

២៩៣៥- ខាស់ទំស្ដាញស្ដុប់ផ្ទឹមផ្ទា ឈរឈោងបីប្រភា
បំពេនបំពាត់រូតរត់ ។

២៩៣៦- ធាក់ព្រៃព្រឹក្សាបពិត ឃាដាត់បំផុត
ខ្ទាំខ្ទេចខ្ទើងខ្ទិល ។

២៩៣៧- ផ្ដើលនោកឯកោលាហល អតិកាយរត់ដល់
នៃឥន្ទ្រជិតជាញជ័យ ។

២៩៣៨- ថ្លែងប្រាប់ដោយដំណើរនៃ ឥន្ទ្រជិតក្រោធក្រៃ
រវិទ្ធះប្រហាស្ដសារថី ។

២៩៣៩- ឥន្ទ្រជិតគង់លើរថពាជី ក្រោធដូចអគ្គី
កំដេះកំលុងនិភា ។

២៩៤០- ឯងនោះប្រហាស្ដទូលថា សូមព្រះករុណា
អាស្សូវនៃខ្ញុំស្មើសត្វ ។

(1) RIB : prāṇ priṅ baḥ bāhu ṭoem

២៩៤១. ខ្ញុំទូលបាក់ដូចខ្ញុំឃាត់ ហោះសូមប្រយ័ត្ន
ប្រយុទ្ធនៃពានរនេះ ។
២៩៤២. តតភ្លឹកការសឹកសោកផេះ អង្គតតរបេះ
របឹងរបាញទ្រើសទ្រង់ ។
២៩៤៣. ទោះនូវស្ទឹមពណារឹងរុង ក៏ជីវិតព្រះអង្គ
ព្រះបាទអម្ចាស់ឯងឯនៃ ។
២៩៤៤. ទោះព្រះអង្គទីងទំឲ្យក្បួយ ពានរនេះក្រៃ
ថ្លាឯនឹងប្រទះទាស់បាន ។
២៩៤៥. ឯងនោះតន្ត្រីជិតឆ្លើយផ្កាន អរប្រិយាស្តមាន
កំនិតកំនាប់ក្បួរយក ។
២៩៤៦. នាកាលយើងនូវណាស្ដេចមក ប្រយោជន៍បីនូវរក
ប្រទុស្តប្រទះរឿងណារង្គ ។
២៩៤៧. កុំថាពានរឯកអង្គ មហិមាទ្រើសទ្រង់
ពណ៌ទ្រនង់ជ័ពិភោជ ។
២៩៤៨. ទោះពានរនេះវិសេសកោជិ ពុំគួរបីនូវកោត
កំលាំងក្របីសោះសា ។
២៩៤៩. កាលមកយើងក្រាបទូលថា ទោះបីអ្នកឯណា
ជីមានតបះការក្រៃ ។
២៩៥០. យើងផ្សាឯឲ្យអស់គេឯងឯង លុះជីវិតក្បួយ
ទីនៃពុំវៃឯងឡើយណា ។
២៩៥១. ទោះជយឲ្យអាប់អាជ្ញា អាប់ព្រះចេស្ដា
នឹងជាជំនៀលនេះឥឡូវ ។
២៩៥២. យល់យើងខ្លៅខ្លាថជ័សត្រូវ(1) ស្លាដួយមកកូវ
រលះរលាំងរត់ឃោង ។
២៩៥៣. ឮដល់ព្រះបាទទ្រើសឃ្លង ស្ដេចក្រេវក្រោធឯង
ចំណោរនូវរស់បានសោត ។
២៩៥៤. ឯងនោះតន្ត្រីជិតក្រេវក្រោធ ភារភ័យបីពិភោជ
រន្ទះវាយបានឃ្លូរថ្ងូល ។
២៩៥៥. បានុមានយល់យក្សាស្គរ រត់ចូលបីរម្ងរ
កន្ត្រើយក្រអៃសណើយឯរ ។
២៩៥៦. ឯងនោះក្រុងភាជជ័ពានរ ក្របិន្ទ្រជ័បវរ
ពន្លឹកពន្លឹកបីប្រតិហារ(2) ។
២៩៥៧. ពានរទះទរពលមារ ដរជាគេក្រាល

(1) RIB : khlau khlā ṭa̋ satrūv
(2) RIB : krapindr rapin pavar
banlük banliḳ prātihāry

កណ្តាលមហាប្រថពី ។

២៩៥៨. ណោណោតផូលផាប់សិង្ហសីហ   សេះសារដំរី
ក្រឡេកក្រឡាស់ក្រៃក្រោយ ។

២៩៥៩. ឈោកឈាក់ភាន់រន់ខ្វាដម្តោយ   ដើយដែរប្រែក្រោយ
លលោលលាំងងែរងា ។

២៩៦០. ហោតឡើងផាប់ផុងព្រឹក្សា   អសោកសាខា
បំពេនទូវនគ្គ្រដ្ឋជ្វាត់ ។

២៩៦១. ដូចកលនាគបាសពេនពាត់   ឆ្វាយច្រើនពាន់ភ្លាត់
ដឹកល់ដំកើងអាត្មា ។

២៩៦២. យក្សបាញ់បាចសរសោះសា   ដូចភ្លៀងពេញមហា
មហាវេហាសខ្វាយខ្វូរ ។

២៩៦៣. ពុំព្រើប្រួញអង្គពានរ   ឯកដោតអស់សរ
នោះដាបន្ទាយជុំជិត ។

២៩៦៤. មើលទៅអស់ពលហើយគិត   អាតន្ត្រជិត
ក៏ដកប្រឫងចេស្តា ។

២៩៦៥. នោះបីអញខឹងខំពាធា   ភ្លាញអស់យក្សា
ក៏លុះមរវិនាសនៃ ។

២៩៦៦. ភាប់ពៃតន្ត្រជិតពុំក្ស័យ   ពុំលុះតេជនៃ
ៃនអញពិឃាតពុំបាន ។

២៩៦៧. អញទូវឆ្វ៉ាងក្រែងយូរពាតិមាន   ពុំងាប់វិជ្ជាន
ព្រះបាទនារាយពង្សក្សត្រ ។

២៩៦៨. នេះតម្រូវស្តេចទសគ្រីវក្តាត់   សួរអញទៅថ្វាត់
ថ្វាត់ដូចព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៩៦៩. ឯងនោះក្រុងត្រីទូយក្សា   នាំព្រះជីដា
ជុំនិតនៃតន្ត្រជិតឯង ។

២៩៧០. មទជាចាស់ទុំត្រឹទូព្រេង   បារម្ភក្រក្រែង
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នកេរតិឆ្ងាយ ។

២៩៧១. ឆ្វន់ឆ្វររស់អាជិអតិក្រាយ   អញ្ញាស្រីយស្រាយ
ពាហុលពហោស្រែងស្រាប់ ។

២៩៧២. ថ្លែងជាសូមព្រះអង្គស្តាប់   អញ្ញុំទូវក្រាប់
ដំណើរដំណាលជុំជាតិ ។

២៩៧៣. ដើមឡើយព្រះពាយោនាថ   សិទ្ធិសក្តិសល់ខ្វាត
ទូវកេរ្តិ៍សមះបារមី ។

២៩៧៤. មានភរិយានាមនាងស្រី   អញ្ជនទេវី
ពិសេសសពិសុទ្ធកល្យាណា ។

២៩៧៥. បង្កើតជាអង្គហនុមាន   មហិមាមោហការ
ក្រោកនិស្រុកបលក្ខណា ។

២៩៧៦. មានរន្ធកណ្ដាលកំពា　　　មានព្រះសុរិយា
ទាំងពីរដណ្ដប់មណ្ឌល ។

២៩៧៧. ក្នុងមាត់បានមានមង្គល　　　បើបបាទៀងយល់
ព្រះសុរ្យត្រាចះចន្ទ្រចែង ។

២៩៧៨. ដូទាំងទិសានុទិសស្ដែង[1]　　　តេជោជ័យរែង
កំបែងកំបឹងបានមាន ។

២៩៧៩. បើព្រះអង្គពិឃាតបាន　　　ព្រះអាទិត្យស្ថិតស្ថាន
ទាំងពីរដណ្ដប់នោះនៃ[2] ។

២៩៨០. ទើបព្រះអង្គអាចឲ្យភ័យ　　　បានមាននោះក្ស័យ
នូវតេជអំណាចព្រះបាទ ។

២៩៨១. គាត់បុត្រព្រះពាយោនាថ　　　ពុំដែលពិឃាត
ព្រះពាយនូវពលល្មុះមរ ។

២៩៨២. ព្រះអង្គឯងអាចឲ្យបរ　　　រាជរថមកឈរ
ក៏មរវិនាសពលយក្ស ។

២៩៨៣. បោកបោះរាជរថបែកបាក់　　　ខាងក្ដោយខ្លាយខ្លាក់
ទាំងគ្រឿងអាវុធខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

២៩៨៤. ស្លុះនាក់ទាំងអង្គអតិកាយ　　　ដួលថ្កាស់អន្តរាយ
សន្លប់ជំប្រប់ជ្រុលជ្រក ។

២៩៨៥. ទាំងសបាសកុមារបុះមក　　　រាជបុត្រជ័ពន្លក
គាត់ដាប់ច្រដាច់អន្តរាយ ។

២៩៨៦. ស្ងួមទានកុំព្រះអង្គគិតឆ្ងាយ　　　ទុំខ្លៅវិះថ្វាយ
ពុំជេរនូវព្រះជិន្ទា ។

២៩៨៧. ឯងនោះឥន្ទ្រជិតឆ្លើយថា　　　អរព្រះដ៏ជា
កំនិតគំនាប់គួរគិត ។

២៩៨៨. នេះឥឡូវមោះយើងតាំងចិត្ត　　　ស្លាប់រស់ពុំគិត
កំណាំងក្របីឬទ្ធិសាយ ។

២៩៨៩. ឥន្ទ្រជិតជាតិជាអសូរកាយ[3]　　　យក្សាសម្គាយ
ក៏ក្រៀវបិ៍ក្រោធសោះសា ។

២៩៩០. ដូចភ្លើងបាក់កល្បមហិមា　　　ដេះក្ដួងទុំភ
ទ្រះទុះខ្ទុនថៃ ។

២៩៩១. ខុនបរិពាររពលក្រាស់ក្រៃ　　　ដើមកពេញញូ
កណ្ដាលដីរង្គពសុធា ។

២៩៩២. ឥន្ទ្រជិតកោះសរសក្តិថ្លា　　　ថ្លែងជានានា

(1) MBN : dāṃṅ dvār dissādis staeṅ
(2) RIB : dāṃṅ sām sip bīr noḥ nai
(3) RIB : isūrakāy

អនន្តអនេកវិតរូត ។

២៩៩៣- ហនុមានអស់ឲ្យស្មៀមស្ងួត ប្រួញឲ្យយក្សព្រួត
នាគាអនេកច្រើនជាន់ ។

២៩៩៤- ពលយក្សាសុរបួនពាន់ ជ្រោមជ្រែងចូលកាន់
ក៏ជាប់ប្រទាញរង់ទៅ ។

២៩៩៥- ហនុមានក្លាញក្រាបនិត្យនៅ ណោណោតផាក់ភ្លៅ
អសុរក៏ដួលបីរនាប ។

២៩៩៦- យក្សប្រែប្រាណរឹងបីក្រឡាប់ ដាលដោះល្មើងផាប់
ក៏ជាប់ប្រទាញរង់ទៀត ។

២៩៩៧- ក្ឈាន់ស្គរសត្វជីតក្រាត រឹងទំសង្កៀត [1]
សន្ធុងសិរសាទើបបាន ។

២៩៩៨- ទៅដល់មណ្ឌលរាជស្ថាន ថ្វាយភាពប្រធាន
សំដែងនូវតេជចេស្ដា ។

២៩៩៩- ទសមុខមារអារមហិមា សរសើរដ៏ឫទ្ធា
នៃតន្ត្រដិតជាញជ័យ ។

៣០០០- ក្រុងភាពត្រេកអរពេកក្រៃ បន្ទូលជាវៃហា
ម្ហាលអស់យក្សាយោធា ។

៣០០១- ចូរគ្នាយើងយកនូវស្វា ជាប្រែនេះណា
ចេញទៅសម្លាប់ឲ្យដាច់ ។

៣០០២- ខ្លះសោតយកដឹងគ្លរស្ដាប់ ខ្លះសោតព្រួតចាប់
ឲ្យខ្ជាប់ហើយខ្លះពុះច្រូង ។

៣០០៣- ខ្លះដំក្បាលនឹងអន្លូង ខ្លះច្រាសច្រំផ្លូង
ខ្លះយកអង្រែស្លាប់ដែក ។

៣០០៤- មកបុកក្បាលនោះឲ្យបែក ផ្លាយខួរបីសញ្ជែក
ហើយហែកដៃញែកភោក្តា ។

៣០០៥- ក្សិរណានោះពេជ្ឈឃាតអសុរា ទាំងចតុសហស្សា [2]
ក្រហាក្រតើនខ្ញុំខ្ញាន់ ។

៣០០៦- ទាញរង់ទៅទាំងបួនពាន់ ជ្រោមជ្រែងចូលកាន់
ក្រញឹកកន្ត្រាក់ហនុមាន ។

៣០០៧- រង់ទៅទាល់ក្រៅរាជស្ថាន យក្សខ្លះគោះគាន
សំពងដំបងដែកដំ ។

៣០០៨- ផ្ដេកផ្ដាក់ខ្លះដាក់ខ្លះច្រំ ខ្លះគ្រងដឹងដំ
ត្រូវឯងក៏ពុះសិរសា ។

៣០០៩- ពុំព្រឺហនុមានមហិមា ប្រឹងប្រាណសោះសា

(1) MBN et RIB : saṅghīet
(2) RIB : dāṃṅ dasasahassā

ក្រឡាប់ក្រឡាស់វិលវៃ ។

៣០១០- ដក់ដំបងដែកពីដៃ ដាលដេញនិរភ័យ
ក្រមូសក្រវីវាយយក្ស ។

៣០១១- ខ្លះដួះស្លាយត្បូងខ្លះបាក់ ភ្លៅភ្លាត់នូវសន្លាក់
រង្កាប់រង្គើគ្រប់គ្នា ។

៣០១២- ខ្លះស្លាប់រស់រងវេទនា ហនុមានធ្វើជា
សំងំសំងួតស្ងៀមនៅ ។

៣០១៣- យក្សស្រោមរោមពោមពួលទៅ សោកាន់នឹងនៅ[1]
ក៏យកអង្រែត្បាល់បុក ។

៣០១៤- ហនុមានតតភ័យតតុក សើចលេងបីស្រណុក
ស្រដីនឹងពាក្យពាណោ ។

៣០១៥- ជាវៃហអស់យក្សមុខ្មៅ មឹងមករោមពោ
វិវល់រចល់តតការ ។

៣០១៦- ស្អូវជាតិខ្លួនខ្មៅអន្ធពាល ស្អូស៊ើអាគមមារ
មឹងយកឯដែកដាល់ពេជ្រ ។

៣០១៧- កំហាល់តុំដឹងកលកិច្ច កំនិតមឹងតិច
កន្លៀលស្លូវតតត្រើយ ។

៣០១៨- វាខ្ចិលព្រួយចិត្តអញហើយ អញ់លាក់អ្វីឡើយ
តិហាកកម្រស្លាប់ឆាប់ ។

៣០១៩- បើមឹងជប់ឲ្យអញស្លាប់ មឹងទៅទូលប្រាប់
អសូរតសូរលង្កា ។

៣០២០- ឲ្យយកកាសាយមណា[2] ខៀនព្រៃជាៗ
ប្រលក់នូវប្រេងព្រួតរុំ ។

៣០២១- ដុយសែនសហាស្សដាក់ដុំ ខ្លួនហើយមឹងឆ្លុំ
អគ្គីមកដុតឆុររេះ ។

៣០២២- នោះនែអញស្លាប់ឯងអេះ ហារមឹងមិនដេះ
លលាក់លលើហោហោ ។

៣០២៣- មឹងព្រួតម្ដេចដោយតេដោ ដើយជាញឯកោ
ជយានុភាពដ៏កម្លាំង ។

៣០២៤- ក្បិណនោះហនុមានតើចឆាំង ត្បាល់ដែកខ្មែខ្ញុំង
ក៏ខ្ចប់ទំលាក់បែកបាក់ ។

៣០២៥- ឆាប់អង្រែដែកដេញវាយយក្ស ពលយក្សបែកបាក់
ពន្លឺកពន្លឹកព្រាត់ព្រាយ ។

(1) RIB : sar bǎndh niṅ nau
(2) MBN : oy yak kāsā yammanār
RIB : oy yak kāsāvǎy munā

៣០២៦- អស់យក្សាសូរសម្លាយ គក់ទ្រូងបីប្រញាយ
រន្ធត់ហឫទ័យបីជំប្រេប់ ។

៣០២៧- ផ្អកផ្អោបក្រួញក្រោបបីសញ្ជប់ ភិតភ័យស្លែងស្ងប់
ក៏រត់ទៅទូលទសកណ្ឋ ។

៣០២៨- អស់យើងខ្ញុំទាំងប្អូនពាន់ ជ្រើមភេមធុលកាន់
អង្រែងដែកបុកពានរ ។

៣០២៩- ពានរឈរប្រឹងកាដករ ហែក្រោយងាងរ
បរិវគឺកេសរសីហា ។

៣០៣០- សីហានាទរូបរុងនូវឫទ្ធិ ស៊ើចស្រួលបីស្រដី
តិភោះនូវស្មូរសារសព្ទ ។

៣០៣១- ពានរព្រៃរឹងបីបង្គាប់ បើជប់ឲ្យស្លាប់
សម្លាប់នូវទេជអគ្គី ។

៣០៣២- ប្រើយកសំពត់តន់ផ្លី ជ្រើលក់នូវព្រៃងៃ
មករុំជុំអគ្គហនុមាន ។

៣០៣៣- រុំរួចអស់អគ្គាប្រាណ ច្រើនពាន់កុំបីមាន
ចន្លោះទំនេរនូវសំពត់ ។

៣០៣៤- ស្រេចហើយឲ្យផ្ដុំភ្លើងដុត ឆេះឆាប់ក្រោកង
រលត់រលាយអាត្មា ។

៣០៣៥- ភាពស្ដាប់ទំនួលយោធា ត្រេកសោមនស្សា
ក្បួរមកក្សាន្តព្រះរាជហឫទ័យ ។

៣០៣៦- ហោតុខ្លាំងហោហាក្រាស់ក្រៃ ពុំដឹងនូវប្រល័យ
ប្រលប់ពិភពលង្កា ។

៣០៣៧- ដាតាប់ដូចពាក្យវាចា ត្រាស់ប្រើអសុរា
អមាត្យប្រសាចរត់ច្នាត់ ។

៣០៣៨- ដញ្ជូនសំពត់ច្រើនក្ដាត់ ពីឃ្លាំងសែនស្ដុក
សហស្សមករុំអគ្គា ។

៣០៣៩- ហនុមានព្រៃព្រាណកាណ រូបរូបពង្ហា
នូវមាយាទិព្វបីបំបាំង ។

៣០៤០- សំពត់ទាំងទូទសឃ្លាំង ពុំគ្រាន់ឡើយទាំង
ព្រះស្មុំមួយមុឺនហុកពាន់ ។

៣០៤១- យកសំពត់គ្រប់ករការ មកជួយពុំគ្រាន់
ដោយតេជទិព្វមន្តមាយា ។

៣០៤២- រឹងប្រួតរឹងរុំរួមា ច្រើនពាន់មហិមា
យល់ជាពុំគ្រាន់ផងសោត ។

៣០៤៣- ហនុមានថាទ្វើយយក្សសោត[1] មិនទុកខ្ចីសោត

(1) MBN : thā ţoy yakkh chot
RIB : thā tāy yaks chot

សំពត់មន្ទាគិរី ។

៣០៤៤- ទាំងស្បៃឲ្យដៃនៃទេវី នោះតើទុកថ្វី
មិនយកមកឲ្យពេញ ។

៣០៤៥- អមាត្យរត់ទៅទូលវិញ នាងមន្ទាគិរីមិញ
ពុំអាចនឹងទាស់ឡើយហោង ។

៣០៤៦- ហេតុនាងឈឺបុត្រកន្លង ឲ្យទៅបរចង់ (1)
សម្លាប់ពានរឲ្យក្ស័យ ។

៣០៤៧- អមាត្យបានសំពត់ស្បៃ រួតរត់ឆាប់ក្រៃ
កម្លាំងនៃអមាត្យមារ ។

៣០៤៨- ស្រេចរុំភ្លុំភ្លើងដុតដាល ឆេះទៅច្រាស់ច្រាល
រន្ទាលរន្ទះលេចឡើង ។

៣០៤៩- ហនុមានបរិយាវរឹងជើង នេរភិទាំងភ្លើង
លោតឡើងកណ្ដាលវេហា ។

៣០៥០- ស្រែកគ្រាមហើយក្រុងភពណា ប្រយ័ត្នលង្កា
នឹងមានបង្អើលភ្លើងភ្លាត់ ។

៣០៥១- ក្បួនណាលោះលើប្រាសាទចាត់ រុងរឿងរូរត្ន
សុវណ្ណពិចិត្រស្រោងស្រួច ។

៣០៥២- ឆេះតុរបីគ្រឿងរ (2) ដាលជួច ដាលដោយជ័ត្រជួច
ក្រលួចគគីកបីត្រឡប់ ។

៣០៥៣- ខ្ទៅខ្ទួលដង្កូលជ្រែងជ្រួញ អោរអាវឡើងឡប់
គគ្រឹកគគ្រែងផ្លាក់ផ្លាយ ។

៣០៥៤- ផ្ទុះផ្ទាត់បែកខ្ទាត់ខ្ទូរខ្ទាយ ផ្កាភ្លើងព្រាត់ព្រាយ
ក៏ច្រាលច្រវាត់វេហា ។

៣០៥៥- ជួចដាលភាលភលមហិមា គ្រប់គ្រឹះយក្សា
រំជួលហាហាវនូវចំហាយ ។

៣០៥៦- អគ្គីភ្លើងភ្លឺឡើងព្រោលផ្ទាយ ទៅទាល់ស្នូកនាយ
ត្រជួចត្រជះបីសន្ធៅ ។

៣០៥៧- ដាលដល់មណ្ឌលសំនៅ ភពណាសូរក្តៅ
ក៏លោតរត់ចេញភិតភ័យ ។

៣០៥៨- ឆេះទាំងមែនមែកវិចិត្រថ្លៃ ឆេះគ្រណាបន្ទំនៃ
មណ្ឌលមន្ទាគិរី ។

៣០៥៩- តក់ស្លុតស្លាំងការផ្សារស្រី ភិតតតស្នារតី
រវល់រជល់ច្រាស់ច្រាល ។

៣០៦០- គគ្រាំខ្ទុះខ្ទាំបីញញ័រ រួតរត់ជំបដា

(1) RIB : oy dau putr caṅ
(2) RIB : traṭūr

បញ្ជាបបើបពោរពូន ។

៣០៦១. ខ្លះរត់រកទ្រព្យបីដណ្តួន ខ្លះតៀងតាកូន
រវើយកររយាយផ្លាក់ស្បៃ ។

៣០៦២. លុះណាញមណ្ឌលទីទៃ អស់ទ្រព្យឥតនៃ
ប្រល័យវិនាសអន្តរាយ ។

៣០៦៣. អស់ព្រះស្មុំស្និទ្ធសម្លាយ កក់ករទ្រូងស្ដាយ[1]
ទ្រំបោកទ្រហឹងបីធំប្រប់ ។

៣០៦៤. ទាំងទុសមុខងាររស្អុល់ស្អប់ អៀនឯងបីសញ្ជាប់
ដញ្ជីងតុំចេញជរជា ។

៣០៦៥. យានុមានឯកអង្គមហិមា រិងផ្កានភាជា
សំដែងនូវប្រាជ្ញាពល ។

៣០៦៦. ដោយពោះមាយាផ្ញើកល ភាតាខ្លៅតុំយល់
អំពើនូវកិច្ចអន្តរាយ ។

៣០៦៧. ទៀបទូលអស់អាជីអភិប្រាយ ព្រះបាទព្រះនារាយ
ស្ដេចស្ដាប់ទំនូលយានុមាន ។

៣០៦៨. ត្រាស់ត្រេចធ្វើសទ្រង់ព្រះក្សាន្ត ជាបៃយាយានុមាន
កំនិតកំនាប់អញអរ ។

៣០៦៩. អញឲ្យមកុដកែវកងករ ផ្ទិមតាស្ត្រាភរណ៍
រង្វាន់នៃរាជដ៏ក្រៃបី ។

៣០៧០. យានុមានទិនអង្គសិរសី បង្គំនរបតី
ទទួលរង្វាន់រាជា ។

៣០៧១. អស់មន្ត្រីនូវយោធា គាល់ព្រះរាជា
បង្គំប្រណាម្យអភិវាទ ។

(1) RIB : gak' gar druṅ vāy

កណ្ឌ ទី១៥

៣០៧២- ឯងនោះព្រះនារាយនរនាថ ស្តេចគង់គន្ធមាទ
ដ៏ថ្កើងលើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣០៧៣- ព្រះរាមព្រះអនុជក្សត្រត្រៃ ពីរពង្សឫទ្ធិក្រៃ
ដ៏នាំក្របិន្ទ្រយោធា ។

៣០៧៤- ប៉ុនប៉ងបីបំណាងនូវយា- ត្រាត្រេតលង្កា
ពិភេក្ខរក្ខសនាយនៃ (1) ។

៣០៧៥- នេះតិឬ្យវយើងនូវលើកទ័ពជ័យ ដាក់ដល់ឆ្នេរឡ
សាគរគឺគង្គីរោ ។

៣០៧៦- មានទៃអស់ពលពាលិយា ជិតសិបអក្ខោ-
ភិនីនូវព្រុងដ៏ប្រមាណ (2) ។

៣០៧៧- យើងនូវចងថ្នល់ផ្លូវរួចបាន លុះលង្កាស្ពាន
បីប្រាបពិឃាតយក្ខា ។

៣០៧៨- សមស្តេចពលគិតគណនា ម្រាងរិះពន្ធា
សេលានូវផ្លូវជលធី (3) ។

៣០៧៩- ចាវហាសុគ្រីពរាជដ៏ក្របី ជាឯងជាតិ
ត្រកូលក្របិន្ទ្រសិទ្ធិពរ ។

៣០៨០- ញាំងបាដឹងដើមនាមករ ក្សត្រពង្សពានរ
នគរដៃទ្រង់ឫទ្ធិ ។

៣០៨១- យើងនូវឲ្យនាំសាររសុជរិត ស្នេហាស្អាលផ្តេកផ្តិត

(1) RIB : bidakkh rakkhā nāy nai
(2) RIB : pruṅ ṭa bramān
(3) MBN : mrāṅ riḥ bhasadhā
selā nūv dhuon jaladhī

ជាមិត្រមេត្រីស្នេហា ។

៣០៨២. យើងឲ្យនូវអញ្ជើញក្សត្រា ឲ្យមកតាំងការ
សេនីមុខមន្ត្រីពល ។

៣០៨៣. រួសរិះគន់គិតជងថ្កល់ រិះប្រការកល
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នសឹកសារ ។

៣០៨៤. សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះឱង្ការ ព្រះបាទភូវនាថ
នាភាយភាមាធិបតី ។

៣០៨៥. សុគ្រីពឱនអង្គអញ្ជលី ក្រញូងក្រាបសិរសី
បង្គំប្រណម្យទើបទូល ។

៣០៨៦. បពិត្រព្រះបាទតស្មូរ មានភជិត្រកូល
អំបូរក្សត្រពង្សពានរ ។

៣០៨៧. ឯកអង្គទ្រៃសទ្រង់នាមករ ជំទើនឫទ្ធីពារ
មហាជម្ពូភជា ។

៣០៨៨. កបកាយសោមសាយសោភា រូបរាងអង្គា
ពណាពន្លឺករឹងឫទ្ធិ ។

៣០៨៩. រោមស្មារវៃលមកុះស្និទ្ធ ក្រាស់ក្រៃជុំជិត
រលើបរលង់ក្រាស់ក្រាល ។

៣០៩០. រុងរឿងរស្មីបវិត្រកាល ដូចសូរ្យដែងដាល
សាយាក៏សាយយល់មក ។

៣០៩១. ដូចនៃសងសូរ្យដៃងចាំងពពក ដាលជិតដោយត្របក
ស្រពាប់មេឃមិឃ្លិនស្មៅ ។

៣០៩២. ជក្ខុរូបានទតទៅ ពោះនូវក្រោធបីក្រឡៅ
ក្រឡេកក៏ផេះបាត់បង់ ។

៣០៩៣. ពោះនូវដុំមពណ៌ពលពង្ស ពានរភជស្មើអង្គ
នៃក្រុងពាលីមហិមា ។

៣០៩៤. ដុំមកាលសប្តតាលនាគា ឆ្លួយមានឫទ្ធា
កំស្លួលនូវពិសដ៏ពិរោជ ។

៣០៩៥. នៅក្នុងសមុទ្រសាយសោត មែនមានដើមត្នោត
ប្រាំពីរក៏ជះលើខ្នង ។

៣០៩៦. ពោះនាគពេននៅសព្វជង់ ដើមតាលសោតហោង
ក៏វិលជង្គុំជុំនៅ ។

៣០៩៧. ពោះបីនាគនោះនឹងឃិចវែលទៅ ត្នោតតាំនឹងនៅ
ឡើយណាជាជួរទៀងភាយ ។

៣០៩៨. ដោយប្រវែងនាគវែងបីគប្លាយ ជំទឹកខួរខ្វាយ
ជញ្ជូយនៃដើមសប្តតាល (1) ។

(1) RIB : trajuor nai ṭoem saptatāl

៣០៩៩- ពាលីបោះទៅចាប់ក្បាល នាគណើកពពារ
កំស្លួលនូវពិសបីប្រាកដ ។

៣១០០- ពាលីចាប់សិរនគ្គ ស្វាយបត់បីបំពាត់
បំពេនជាភ្លែននាគឃ្មាន ។

៣១០១- ទោះបីនាគនោះនិត្យនៅស្ថាន ពាលីបោះស្បាន
កំចាប់សង្កិនវង់ដេញ ។

៣១០២: ដើមតាលវាយជារួមវិញ នាគនោះចាលចាញ់
រអានឹងពាលីលេង ។

៣១០៣- ពាលីកាត់យកជាខ្សែង ស៊ើចស្រួលអរឯង
ពាំក្រែងពាំកោតប៉ុនសួង ។

៣១០៤- វិមហាជម្ពូរាជថ្ងើសឃ្លង់ បោះទៅលេងលង
និងសព្ទតាលនាគា ។

៣១០៥- សឹងបានដូចតេជក្រុងពា- លីលេងបីលណា
លលេញដោយអស់អំពើ ។

៣១០៦- ក្សត្រតីរពាលពង្សស្ថានស្មើ យកគ្នាជាភ្លើ
សម្លួតសំឡាញ់តតហ្លួង ។

៣១០៧- វិមហាជម្ពូរាជសោតហោង មានមន្ត្រីច្បង
ពាហុឆ្វេងស្តាំអតិរេក ។

៣១០៨- អង្គអគ្គនាហ៊ឺនឯងឯក ក្រុងពលបីអនេក
រក្សាពិភពមណ្ឌល ។

៣១០៩- ដួយឈ្មោះខុននីលអាស្ចរ្យ[1] ដួយឈ្មោះខុននល
និមិលមានៈសីហនាទ ។

៣១១០- នៃបនិត្យជិតនឹងព្រះបាទ ពុំដែលឃ្លាឃ្លាត
នឹងមហាជម្ពូរាជា ។

៣១១១- វិភាជមណ្ឌលក្សត្រា តសូរសក្កា-
ដិការអធិកថ្កើងថ្កាន ។

៣១១២- នៅខាងខែត្រខែមហេមពាន សោយរាជក្សេមក្សាន្ត
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិពារ ។

៣១១៣- បន្ទាយពេជ្រពាត់ពិស្ដារ មណ្ឌបដោយតួរ
កំពែងប្រាំពីរជាន់ជិត ។

៣១១៤- តួរគោកថ្នាក់ថ្នល់ពិពិធ សឹងពេជ្រពិចិត្រ
រថីវិថីសោតស្ដែង ។

៣១១៥- ផ្កាធូលផ្កាជងខ្វាត់ខ្វែង ផ្កាពាត់ផ្កាពែង[2]

(1) RIB : ascal. (Il s'agit en fait de : ascāry)
(2) RIB : dhlā sūr dhlā jaṅ khvāt' khvaeṅ
dhlā bar sakkh saeṅ

កំពែងកំពស់ព្រះនគរ ។

៣១១៦- រុងរឿងក្បូនក្បឿងសត្តប - វិភណ្ឌាសីនន្ទរ
កំពាត់(1)សុមេរុភាជ ។

៣១១៧- ប្រាសាទប្រាំប្រាការ(2)ស្ពាន ព្រោងព្រាយបីជញ្ជាង
ជជែងជ្រុងវង្គតសត្តខណ្ឌ ។

៣១១៨- កែវកែមកញ្ចក់នូវកញ្ចន់ ដីភាយរត្នតន់
សុវណ្ណវិភោជរង្សី ។

៣១១៩- ស្តូបកាន្តកាម្ពុមុក្តាមណី បុស្សបូរជាតិ
ពិទាយពិទូរ្យទឹកវិល ។

៣១២០- បទុមភាគរត្នមហានិល ទទឹមស្រស់ស្រិល
មហាមរកតកែមមាស ។

៣១២១- ភ្លឺរន្ធកររូលោហិតដាលជាស មិស្សា(3)អភិភាស
ពពាលនពរត្នជំរេខា ។

៣១២២- គាប់ឆ្ងាយដើតឆាយឆាយា បទុមមាសមាលា
ត្រដឹបត្រដួចដោមដប ។

៣១២៣- ទ្វែនទិព្វពិមានមាសដ្ឋប់ ទ្វែត្រត្រុឌទូទ្រង់
ពិចិត្រនូវរូបយក្សយស ។

៣១២៤- ជម្ពាជម្ពូមបីប្រកាស់ ទាញទល់ខ្វែងខាស់
រូបមានវិញ្ញាណប្រឹងប្រែង ។

៣១២៥- ភ្ញីវល្លិពេនពាត់ស្ពាត់ផ្ទៃជី បុះបិតមាសទែង
ត្របកបទុមភាយភាល់ ។

៣១២៦- លាស់លេចក្នុងពេជ្រពិពណ៌ ស្ពាស់ស្ពះពព្រាល
ពព្រាយពពោងបីសន្ធៅ ។

៣១២៧- លលាមពព្លាមពព្លៅ(4) រុងរឿងផ្លុះផ្លៅ
រលមរលប់ស្មើរស្រក់ ។

៣១២៨- ទែនកែវកោមលទែនទុក(5) ប្រាង្គប្រាសាទសុខ
មន្ទីរមណ្ឌលផ្លៅផ្លាក់ ។

៣១២៩- ផ្លិតផែសែងខាងខាត់សាក់ ខ្ពស់ខ្ពើយជ្រែងជ្រាក់
កំព្រាល់នៃក្រោមពិតាន ។

៣១៣០- ពួកព្រែព្រាំព្រុយមាសមាន សក្តិសមភាពស្ពាន
រូបមានទិព្វទេពបីបន្ទំ ។

៣១៣១- ត្បូងត្រដៀយត្រែស័ង្ខសម ស្មរសត្វបីរងំ

(1) RIB : kă sbāt
(2) MBN et RIB : prakār
(3) MBN et RIB : maṅsā
(4) RIB : balhau
(5) RIB : rịṅ thkoeṅ thkal' kos daen duk

ប្រគំបំរេរភរិយា ។

៣១៣២.　ព្រៀងព្រួចក្រ ល្អចនោះណា　　ស្បូរនោតសមគ្នា
　　ត្រសាក់ព្រះពាយបីរំភើយ ។

៣១៣៣.　ព្រឹះព្រិចកាញ្យកិច្ចផ្លាស់ផ្ដើយ　　ញូវេចល្វេងល្វើយ
　　ស្រងាត់មធូរសូរសារ ។

៣១៣៤.　ប្រាសាទមីមួយមានគូរ　　ប្រាំពីរជាន់វែងកងា
　　កុំព្យេសោសព្វសត្តខណ្ឌ [1] ។

៣១៣៥.　ស្រីស្រីរប្ដារគាល់ណាណាន់　　មុខមន្ត្រីតាន់
　　កំណាន់កំណាត់គប់គាល់ ។

៣១៣៦.　ពលពានរនូវចោមចារ　　បរិវារទ្វារ
　　អនេកអនន្តគណនា ។

៣១៣៧.　រីមហាជម្ពូរាជឫទ្ធា　　ឆ្មុំស្ដើក្រលា-
　　បន្ទំទិញរត្នឯកអង្គ ។

៣១៣៨.　ស្ដេចស្ដាប់សុក្រីពវិរវង្ស　　ទទួលសរសើរក្រុង
　　មហាជម្ពូមហិមា ។

៣១៣៩.　ទើបស្ដេចទ្រង់ព្រះចិន្តា　　បន្ទូលត្រាស់ថា
　　អ្នកណានូវនាំរាជសារ ។

៣១៤០.　ក្សួរប្រើបានុមានជំនួតារ　　ថ្លើសទ្រង់ពណា
　　កម្ឡោះកម្លាំងនិរភ័យ ។

៣១៤១.　ខ្ជូនខ្ជួរមានអក្សារស្រីយ　　មោះចិត្តខ្លាំងពៃក្រ
　　ប្រុងប្រយុសតុំអត់ ។

៣១៤២.　ពៃក្រងគេឡើឲ្យខុសចិត្ត　　បានុមានរិងឫទ្ធិ
　　តុំគិតអំពើខ្ជូនស្រាល ។

៣១៤៣.　ចម្លងតាអ្នកនាំរាជសារ　　ពាក្យពេជន៍ខ្ជូនស្រាល
　　អត់ទិនយោយចមិសុចរិត ។

៣១៤៤.　នឹងយោងយកគេជាមិត្រ　　ល្អើកគេឲ្យខុសចិត្ត
　　កុំឲ្យបានុមានអត់យោង ។

៣១៤៥.　ក្សួរឲ្យអង្គទទៅជង　　មោះមោសក្ដាំគ្គង
　　គំនិតកំនាប់ខ្ជាប់ខ្លួន ។

៣១៤៦.　គាត់ចេះក្ដីក្ដាំសក្ដិស្លួន　　សក្តិវែងស្មើខ្លួន
　　នៃអង្គបានុមានស្នេហាស្និទ្ធ ។

៣១៤៧.　មោះបីអង្គតគាត់គិត　　បានុមានថូលចិត្ត
　　គំនិតនៃអង្គទគាប់ ។

៣១៤៨.　ស្រេចស្ដេចបន្ទូលសារសព្វ　　អស់ជំនុំស្ដែងស្ដាប់
　　ក៏ក្រាបព្រះរាជឱង្ការ ។

(1) RIB : sattaṭṭhān

៣១៤៩. ប្រើពីរពង្សពានរនាថ៍ នាំនៃរាជសារ
ត្រួចត្រង់ព្រះនៃព្រហោមពាន ។
៣១៥០. ជរចូលទៅគាល់ទៀបស្ពាន ជម្ពូរាជជ័យពិមាន
ប្រាសាទប្រសើររង្គើងក្រៃ ។
៣១៥១. ពីរពង្សពានរនិរភ័យ ចូលជូនទៅនៃ
អង្គអគ្គមហាសេនា ។
៣១៥២. ដណ្ដឹងថាវៃហាក្រុងពា- នរអ្នកយាត្រា
ពីណាមកដល់ទិញស្ពាន ។
៣១៥៣. ក្បីណានោះអង្គហនុមាន ឆ្លាវឆ្លងរឹងប្រាន
ថាវៃហាមហាមន្ត្រី ។
៣១៥៤. យើងនាំរាជសារសវនីយ សារសព្ទមេត្រី
មកពីព្រះបាទភរា ។
៣១៥៥. ចុះអ្នកនាំយើងយាត្រា ដោយព្រះអាជ្ញា
ដល់មហាជម្ពូរាជនាប់ ។
៣១៥៦. ជង់នោះមន្ត្រីស្ដែងស្ដាប់ ស្រេចនាំសារសព្ទ
ទៅទូលក្របិន្ទ្ររាជា ។
៣១៥៧. ស្ដេចព្យាសារសព្ទវាចា ស្ដេចប្រាប់ប្រើថា
នូវអស់កំណាន់ភ្នាក់ងារ ។
៣១៥៨. ប្រដាប់ទៀមព្រៃព្រះក្រាល វិសីយរាជសារ
និងឡើងទៅថ្វាយបង្គំ ។
៣១៥៩. រៀបរោងមុខមន្ត្រីជុំ តូរ្យតន្ត្រីយជុំ
សំរាប់សំរៀបភ្លេងសា ។
៣១៦០. ស្រេចទើបទទួលសារនាំ ឡើងគាល់ដោយចំណាំ
នៃរាជសារសព្វជង ។
៣១៦១. អង្គហនុមានក្រើសឈ្មោង តតភ្លឹកប៉ុនស្នង
ដំណើរវេលាប៉ិគគាត ។
៣១៦២. ប្រះប្រុងស្មារតីសីហនាទ ឡើងលើប្រាសាទ
សីមានៃអង្គអាត់ទូ ។
៣១៦៣. ក្រុងមហាជម្ពូពង្សក្សត្រ បើកបង្គួចរត្ន
ទង់ដៃងនូវតូរ្យតន្ត្រីយ ។
៣១៦៤. ស្ដេចត្រាស់ថាវៃហាជ័ក្របី នាំសារមកពី
បុរីនគរស្ថានណា ។
៣១៦៥. អង្គហនុមានទូលថា យើងឯងអាជ្ញា
ព្រះរាជសារបីសុន្ទរ ។
៣១៦៦. ពីព្រះរាមទេពជ័បវរ ត្រាស់ប្រើយើងចរ
មកយកព្រះអង្គនេះតន្លូវ ។
៣១៦៧. ឃ្លៀតស្ដេចចេញនាំពលព្យូហ ទៅស្លាញសត្រូវ

យក្សាលស្ការមណ្ឌល ។

៣១៦៨- ស្ដេចវិរៈរួសរាន់ចងថ្នល់ អញ្ជើញអស់ពល
ចិតសិបអក្ខោភិនី ។

៣១៦៩- ក្រែងតុំផ្លូននឹងដលដី ទើបព្រះនរបតី
ត្រាស់ប្រើយើងមកនេះតម្រូវ ។

៣១៧០- ស្ដេចស្ដាំមកមហាជម្ពូ ឲ្យនាំពលព្យូហា
ទៅជួយនៃសង្គ្រាមជ័យ ។

៣១៧១- ដល់យប់ទៅទាំងយប់នៃ ដល់ថ្ងៃទៅថ្ងៃ
ឆ្វាត់ៗដូចព្រះអាទិត្យ ។

៣១៧២- អង្គទហនុមានសោះសា ពាំគោតភាជា
មហាជម្ពូក្រោធក្រៃ ។

៣១៧៣- ទុំទាំងព្រះភក្ត្រក្សត្រថ្លៃ ពុះពោរហឫទ័យ
វិជ្ជលកំសួលក្ដៅក្ដាត់ ។

៣១៧៤- ក្ដៅក្នុងដើមទ្រូងប្រែមាត់ ដូចអគ្គីរួបហាត់
រូបហានក៏ផ្ទុះឆេះឆាប់ ។

៣១៧៥- ព្រះនេត្រច្រាលក្ដៅក្រាបក្រាប់ ព្ធសារពុំគាប់
ពាំគួរនូវសេចក្ដីសម ។

៣១៧៦- ដូចអ្នកយកអន្លង់ដែកដំ កន្លួយនាគដីធំ
មហាពន្លឹកយោរខ្លាំង ។

៣១៧៧- ពះគ្រោះយើងចាប់ស្វាខ្លាំង ទៅផ្ញើទោសទាំង
មហាទោសាសត្តដាន់(1) ។

៣១៧៨- ក្បួនណានោះពេជ្ឈឃាតខ្ទើខ្ទាន់ ផ្សូលចាប់ករកាន់
កន្ត្រាក់អង្គទហនុមាន ។

៣១៧៩- ទប់ទៅដល់ក្រៅរាជស្ថាន អង្គទហនុមាន
ពុំអាចរង្កៀកខាស់ខែង ។

៣១៨០- អត់ឲ្យពេជ្ឈឃាតបីសញ្ញែង ច្រកច្រូលណាងណែង
ផ្គាំពាំរៗដាន់ដាប់ ។

៣១៨១- ច្រុងដែកបង្គោនផ្ទាល់ផ្ទាប់ ឃ្លាងក្ដារដែកខ្ជាប់
នូវច្រូលផ្គាំពាំរដាន់ជិត ។

៣១៨២- ភាំងរុកសោសព្ធបុះបិត ដែកដាបប៉ប្រកិត
អាវុធពានរជោបជាំ ។

៣១៨៣- អង្គទហនុមានកាលកម្ម វិបាកឯងឯនាំ
មកត្រូវទីណាងជួយថ្ងៃ ។

៣១៨៤- អង្គទគិតខ្លួនដល់ភ័យ ស្រក់ទឹកនេត្រនៃ
ចៅហនុមានគិតភា ។

(1) RIB : sattaṭṭhān

៣១៨៥. យើងនាំរាជសារអាជ្ញា   ពីរអង្គរាជា
មកយកនៃមហាជម្ពូ ។
៣១៨៦. កុំបានគេទៅនេះឥឡូវ   ស្ដេចឡើយមកត្រូវ
នូវរាជទណ្ឌាធ្ងន់ក្ដាត់ ។
៣១៨៧. ឲ្យអាប់អាជ្ញាមហាក្សត្រ   យល់យើងមកបំបាត់
ព្រះយសព្រះកេរតិក្សត្រថ្លៃ ។
៣១៨៨. យើងបានដឹងព្រះហឫទ័យ   អស្ចារ្យស្រ័យវៃ
គំនិតគំនូរធ្ងន់ធ្ងរ ។
៣១៨៩. មកយកអាសាព្រះភូធរ   ស្ដេចឡើយមកមរ
ដំនៀលអាស្រូវអសារ(1) ។
៣១៩០. គួរខ្មាសក្ដីពីរប្រការ   មួយយល់យើងស្រាល
គំនិតឆោតតុកបង់សរិល ។
៣១៩១. មួយយល់យើងកាច់ព្រះកេរតិ   មហាក្សត្រទាំងពីរ
បន្ថោកបន្ថយព្រះអាជ្ញា ។
៣១៩២. ឥតលុះដល់បានគេក៏   ពុំរួចអាត្មា
ក្រិប្រាប់វិលទៅទូលបាន ។
៣១៩៣. ស្ដេចឡើយលោណាបង់ប្រាណ   ឯងឲ្យខុសខាន
ពាតិមានពុំបានដឹងដល់ ។
៣១៩៤. ឯងនោះមានុមានមើលយល់   អង្គទគិតសល់
សង្វៀតនូវទុក្ខទោសធំ ។
៣១៩៥. ចាថៃហាព្រះអង្គទកុំ   គិតប្រាណបារម្ភ
រិះខ្លាចពុំរួចឡើយណា ។
៣១៩៦. ឯារអញឯងយកក្រុងមហា –   ជម្ពូរាជនោះណា
ទៅថ្វាយព្រះបាទចក្រី ។
៣១៩៧. មានុមានប្រុងប្រាណស្មារតី   រិះរង់រាត្រី
គឺបង់និទ្រាស្ងាត់ស្ងៀម ។
៣១៩៨. ពលពានរនៅជុំរាយរៀប   ដេកស្ងួចនូវរបៀប
នៃករលីផលា(2) ។
៣១៩៩. ជបមន្តទិព្វមន្តគាថា   រំងាប់អស់ពលស្វា
ចិខ្ជាប់រនាបពុំភ្ញាក់ ។
៣២០០. មានុមានកាច់ផ្ដួលនូវផ្ទៃភាក់   ឃ្លាំងក្ដារបែកបាក់
កន្ត្រាក់ទាំងសោខ្វាត់ខ្វាយ ។
៣២០១. ដាច់វែកបង្ហោនអន្តរាយ   វែកជាធ្លាក់ធ្លាយ
ទំលាយលំអិតវិនាស ។

(1) RIB : ṭaṃnīel āsrūv āsā
(2) MBN : nai sandharalīphalā

៣២០២- ដោយតេជព្រះវិស្ណុធម៌សាស្ត្រ ទិព្វមន្តអភិការ
ពុំអាចនូវទាស់ទប់បាន ។

៣២០៣- ទុក្ខទោសរួចចេញពីប្រាណ អង្គទហនុមាន
ក៏ហោះចេញចាកឆាប់ក្រៃ ។

៣២០៤- ប្រើព្រះអង្គទទិលវៃ ហោះទៅមុនគេ
ទៅឆ្ងាយតាត់មានសារសព្ទ ។

៣២០៥- ហនុមានប្រុងប្រាណក្រឡាប់ ហិចហោះប្រញាប់
រួសរាន់រំពោះទៀវវៃ ។

៣២០៦- បើកខ្សែប្រាណទមាសវៃ ច្រើនជាន់ជិតក្រៃ
កម្រនូវធូលជ្រែកជ្រៀត ។

៣២០៧- ទេនទិព្វបន្ទុំសោតជ្រៀត អស់គិតផ្លូវទៀត
ចូលាយនូវមុខព្រះបន្ទុំ ។

៣២០៨- ហនុមានហោះឡើងកាត់កំ - ពូលពេជ្រឧត្តម
រំលើកដល់ពិភានមាស ។

៣២០៩- ដល់ដោះកំពូលរត្នមាស ដំបមន្តអភិការ
ក៏បង់និទ្រារំងាប់ ។

៣២១០- ស្រីង្គារបរិវារពេញខ្ចាប់ ដេកដូចគេស្លាប់
ពុំអាចកក្រើកភ្ញាក់ប្រាណ ។

៣២១១- ធូលដ្ឋមទេនទិព្វហោះឆ្ពាន ស្គុយទាំងពិមាន
សហ័សនៃមហាជម្ពូ ។

៣២១២- ទៅកាន់អង្គទនៅផ្លូវ អង្គទជាតិឆ្គួវ
ក៏ណាំងអញហោះពុំឆាប់ ។

៣២១៣- ហនុមានជាបងមកជាប់ ស្មាអញឲ្យខ្ជាប់
កុំបងហោះហាត់ព្រួយប្រាណ ។

៣២១៤- អង្គទឱបស្មាហនុមាន ហនុមានហោះឆ្ពាន
លុះស្ពានព្រះពន្លាជ័យ ។

៣២១៥- ដំកល់មណ្ឌលទិព្វថ្លៃ មុំពាំទិសនៃ
ក្រណាសម្ដេចដេរ្យ ។

៣២១៦- ស្រែចចូលព្រះអង្គមហា - នរបលក្សមនុជា
ជិភាជនាភាយជីវិត ។

៣២១៧- បពិត្រខ្ញុំទៅតម្រូវ ឃ្មានមហាជម្ពូ
ដញ្ញមកក្នុងព្រះអាស្នា ។

៣២១៨- ហនុមានថ្លែងដោយក្រុងមហា - ជម្ពូភ្ជើកោសា
មហាពន្លឺកខ្ញាល់ក្រៃ ។

៣២១៩- ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដាប់ព្រះមាឃុំជ័យ បន្ទូលជាវៃ
សុក្រិតនូវភាពសោភា ។

៣២២០- ហនុមានស្រែចបានយកមហា - ជម្ពូមិញមហិមា

មកជួបព្រះរាជអាជ្ញាប្រើ ។

៣២២១. ជម្ពូរាជរឹងឫទ្ធិឆ្មេះតើ យើងរកកលធ្វើ
ស្ដេចម្ល៉ើយឲ្យបានរាបសា ។

៣២២២. មិនមកដល់ដោយនូវជំហារ មាសផុលស្នេហា
សំណោះនូវមេត្រីសោត ។

៣២២៣. បានុមានយកបានបរក្រោធ ត្រូវទោសជីពិរោធ
ក៏រិះនូវមាយាកល ។

៣២២៤. និទ្រាទ្រំតាំងមណ្ឌល ទិញមិនកែវស្គាល់
មកដល់តម្បូវពុំភ្ញាក់ ។

៣២២៥. សុគ្រីពជីងតេដោដាក់ មហាជម្ពូប្រត្យ័ក្ស
ប្រាកដនូវចេស្ដាស្ដែង ។

៣២២៦. បពិត្រអង្គអញខ្ញុំស្ដែង កំហឹងនូវកំហែង
អំណាចនៃភ្នែកគាត់នេះ ។

៣២២៧. ក្រេវក្រោធក្រម្សេកផុរដេះ ផាប់ដាដង់ដេះ
សំអិតវិនាសបីរណាយ ។

៣២២៨. មាននៃឯកអង្គព្រះនារាយ នោះនៃគាត់ង្វាយ
បង្គុំប្រណម្យខ្លួបខ្លាច ។

៣២២៩. ទោះក្សត្រថ្វើសទ្រង់ព្រះអំណាច រំមហាជម្ពូរាជ
ពុំខ្លាចអំណាចសោតសោះ ។

៣២៣០. សូមមានព្រះបាទស្ដេចផ្ដោះ ព្រះអាជ្ញាស្មោះ
បន្ទូលត្រាស់ប្រើបុត្រពាយ (1) ។

៣២៣១. ទៅសូមការណាព្រះនារាយ ពីព្រះឥស្សូរសាយ
ឫទ្ធីនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។

៣២៣២. នោះមហាជម្ពូរាជពង្សពា- នរយល់ការណា
នារាយនៃទើបគាត់កោត ។

៣២៣៣. ទើបប្រាសលះបង់ក្រេវក្រោធ អាចអត់ជីពិរោធ
ពិរុលពិរុធសម្ដាយ ។

៣២៣៤. ក្បួណនោះព្រះអនុជនាដនារាយ ត្រាស់ប្រើបុត្រពាយ
បន្ទូលបណ្ដាំជីសំរេច ។

៣២៣៥. បុត្រពាយស្ដាប់ព្រះបន្ទូលស្រេច ណាយោះមួយរំពេច
ទៅលុះកៃកណាសបព្វតា ។

៣២៣៦. ផ្ទូលទូលព្រះឥស្សូរជីមហា បពិត្រព្រះលក្ស
ប្រើខ្ញុំអញ្ជាស់មកនៃ ។

៣២៣៧. ឆ្កានព្រះរឹងឫទ្ធិដ្ដើងដៃ សូមព្រះពរនៃជ្ជ
នារាយការណាសក្តិសិទ្ធិ ។

(1) RIB : proe hau brah̤ bāy

៣២៣៨- បរមមហាជម្ពូរាជរឹងឫទ្ធិ ខាំងខែងបពិត្រ (1)
សម្ដេចនារាយរាមា ។

៣២៣៩- តុំទូលព្រមព្រះអាជ្ញា សូមព្រះករុណា
ចំរើនឫទ្ធិពារហោង ។

៣២៤០- ព្រះឥសូរបន្ទូលរឹងស្នង ងារអញឯងរង
ជានាជួយព្រះរាមា ។

៣២៤១- កាលគាត់ជាកពីនិទ្រា នោះឲ្យយល់ជា
នារាយឯកអង្គសក្តិសាធ ។

៣២៤២- ដឹងនោះបុត្រពាយក្រាបបាទ ឥសូរនរនាថ
ចំរើនព្រះពរសិទ្ធិសក្តិ ។

៣២៤៣- រឹងទៅទូលព្រះនរបលក្ស ស្តែងស្តេចស្តាប់ជាក់
ព្រះបាទឥសូរករុណា ។

៣២៤៤- ស្រេចទើបព្រះលក្សអនុជា ត្រាស់ប្រើសេនា
ប្រជាប់ប្រដាស្រេចស្រាប់ ។

៣២៤៥- រៀបរាជមុខមន្ត្រីខ្ជាប់ បរិពារជំសិរាប់
អណ្តាប់អណ្តោយឆ្វេងស្តាំ ។

៣២៤៦- ពលពានរនៅចោមចាំ គ្រឿងគ្រប់ចំណាំ
កំណាន់អាវុធសស្ត្រា ។

៣២៤៧- រីព្រះលក្សព្រះអនុជា ស្តេចស្តែងនូវនា
ចំពោះបង្អួចរត្នស្កល់ ។

៣២៤៨- ប្រើហនុមានថ្នមមណ្ឌល ជម្ពូរាជឫទ្ធិពល
ជិះកល់លើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣២៤៩- ទើបទូលក្រាបព្រះហឫទ័យ ព្រះរាមទេពាថ្លៃ
កំត្រើសព្រះភក្រ្តក្សត្រក្សាន្ត ។

៣២៥០- ស្រេចស្តេចត្រាស់ប្រើហនុមាន ស្រូបស្រោយមន្តបាន
នូវទិព្វជ័យមហាកល ។

៣២៥១- មហាជម្ពូរាជផ្ទុំលក់ស្កុល ក្បួណទ្វារភ្ញាក់យល់
មណ្ឌលព្រះពន្លាជ័យ ។

៣២៥២- ក្រមួកឆ្វេងស្តាំក្រោកដៃក្រៃ តើព្រួចហឫទ័យ
តក្រើតប៉ះដកខាំមាត់ ។

៣២៥៣- ក្បួណនោះព្រះបាទពាក្យក្សត្រ បើកបង្អួចរត្ន
ក្រណាសម្ដេចដ៏ឧត្តម ។

៣២៥៤- ត្រៃសីង្ហសម្ងាត់សោតសម ឥន្ទ្រីយបីរជុំ
ត្រសាក់ឆ្វេងឆ្វើយស្តួតិសល់ ។

៣២៥៥- ឯមហាជម្ពូរាជយប់យល់ ហាក់នារាយទសពល

(1) RIB : khāṅ khaetr pabitr

ក៏ស្ដេចផ្ដើងលើព្រះពន្លា ។

៣២៥៦. ទ្រង់ពាហុបួនមហិមា   កាន់ស័ង្ខចក្រគទា[1]
ធរាស្នូលីសក្តិជ័យ ។

៣២៥៧. យល់ព្រះអង្គនារាយណ៍ថ្លៃ   ត្រីព្រួចភិតភ័យ
រន្ធត់ចំប្រប់អស់អង្គ ។

៣២៥៨. លុះលុតជាមបង្គំញញង្ស   ករកោមលង្ហង់
នខាកេសាភយភាត់ ។

៣២៥៩. ដោយឱនដីសិរសាធ្វាត់   ថ្វាយវររិទ្ធិក្សត្រ
មហាឥស្សរជ័ប្រធាន ។

៣២៦០. គិតជាអង្គទេវានុមាន   ផ្ញើកលអញបាន
អញបាញ់នូវិកលគាត់ងាយ ។

៣២៦១. បើជាអាជ្ញាព្រះនារាយណ៍   អញតើពាយងាយ
ពុំកោតព្រះរាជអាជ្ញា ។

៣២៦២. ក្សិណនោះព្រះបាទរាមា   ស្តេចយល់ចិត្តមហា-
ជម្ពូរាជរីងខ្លាចខ្លប ។

៣២៦៣. លុតជង្ឃ្យនអង្គបិទរាប   កាយករប្រណម្យក្រាប
ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ។

៣២៦៤. ស្ដេចវៃងកាណានារាយណ៍បង់   ក្រោកឯជាអង្គ
ព្រះរាមទេពាវិងផ្លាស់ ។

៣២៦៥. ហេតុសម្ភារបារមីក្រាស់   ចំស្តែងស្ដេចត្រេចត្រាស់
ជ័ជាកំពូលភពត្រៃ ។

៣២៦៦. មហាជម្ពូយល់ឫទ្ធិក្រៃ   ជាអ្នកនេះនៃ
គឺអង្គនារាយណ៍មហិមា ។

៣២៦៧. ទើបនឹងព្រះរាមទេពា   ជាឯកអង្គា
អញស្មានព្រះអង្គធ្វើងៗ ។

៣២៦៨. គន់គិតក្នុងចិត្តដ៏គន្លង   ថតចិត្តគិតឆ្វេង
វិងខ្លបខ្លាចព្រះជេស្ឋា ។

៣២៦៩. លុះដល់មណ្ឌលសុរិយា   ស្មេរស្ថិតបូព៌ា
ពន្លឺត្រចះឆាយឆា ។

៣២៧០. ដោយនាពេលាវៃងងាល   ទៀបភោជជុំផ្កាយ
បំរុងសព្វថ្ងៃប្រក្រតី ។

៣២៧១. នាកាលមានុមានដ៏ក្រៃបី   នាំក្សត្រដ៏ឫទ្ធិ
ក៏ថ្វាយសម្ដេចរាមា ។

៣២៧២. ក្រោយនោះឯងកើតកោលា-   ហលទល់មហិមា
នាក្នុងនគរស្ថិតស្ថេរ ។

(1) RIB : cakr kradā

៣២៧៣- មានមហាយោធាទាំងពីរ នាមហៅខុននិល
ខុននលខុនគោសេនា ។
៣២៧៤- ស្តេចស្តាំសិរាប់នៃមហា- ជម្ពូភជា
មហាមហោស្សូរៃក្រ ។
៣២៧៥- សឹងឯកមន្ត្រីជើងជ័យ សឹងមានថ្វីដៃ
បំណាច់បំណានសត្រូវ ។
៣២៧៦- ជាមហាជម្ពូក្សត្រា មានខុនតាំរជា
ស្មើខ្លួកទាំងពីរពេជ្រស្រិង្គ ។
៣២៧៧- ទោះមានទុក្ខទោសទុច្ចរិត ខុនពីរជីវិត
ជំនាញជំនឿមហាឫទ័យ ។
៣២៧៨- ក្សិណនោះខុនពីរជាញជ័យ ប្រុងប្រាណទៃ
ក៏ឡើងទៅគាល់មហាក្សត្រ ។
៣២៧៩- យល់ថ្ងៃរាជរម្យស្ងួនស្ងាត់ មហាក្សត្រសោតបាត់
នាព្រះទីនាំងក្សត្រក្សាន្ត ។
៣២៨០- ទេពីស្រីស្នំយំសឹង ក្នុងប្រាសាទស្ថាន
ក៏កង្វិតាងសោតសល់ ។
៣២៨១- ខុនពីរស្តាប់ជាក់ហើយគិតឆ្ងល់ អះអគ្គីកល
និមិត្តអស្ចារ្យសល់ខ្ញាត ។
៣២៨២- គួរតយុទ្ធយកកុំឃ្លាត លុះជីវាជន្មជាតិ
ស្លាប់ហើយនោះទើបគេបាន ។
៣២៨៣- ត្រង់ហៅរស់នៅរូបមាន ឈ្មោះស្តេចគេបាន
អម្ចាស់នេះទៅទាំងឆ្ងាយ ។
៣២៨៤- ស្ងួនបង់ជីវាជន្មអន្តរាយ សត្រូវមើលងាយ
នេះតើប្រសើរកលអ្វី ។
៣២៨៥- នឹងជានិន្ទាលោកិយ ដល់បរលោកក្តី
ជំណាលជំនៀលជេរកាល ។
៣២៨៦- ទៅតាមព្រះបាទទូវនាថ ឲ្យស្លាប់នៅកណ្តាល
សង្គ្រាមទាល់ក្ស័យជីវី ។
៣២៨៧- ខុនត្រិះរកិរះអស់ក្តី ម្លេះហោងស្រែចលី-
លារកនៃមហាក្សត្រា ។
៣២៨៨- ខុននិលហោះវិលទេវហា ទាល់ឆកាមា
ស្លូតាសោម្យសព្រហ្មនាយ ។
៣២៨៩- ទើបអស់តង្រៃព្រហ្មសង្ឃាយ យល់ក្រាប់សព្វសាយ
ពុំយល់សម្តេចក្សត្រា ។
៣២៩០- ខុននលឫទ្ធីមហិមា ជ្រៀតជ្រែកមហា-
ពសុធាធារាភ្លាយផ្លះ ។
៣២៩១- ដល់មហានរកមុខម៉ុះ ទាំងប្រាំបីសព្វសុះ

អសុភ [1] សោហ្មួសបរិវារ ។

៣២៩២. ស្គួរសព្វពិភពនាគា ពុំយល់គុហា
ត្រកាលគគ្រួរដ៏ប្រផាន ។

៣២៩៣. ខុនតីរបោះរឹងរឹលង្ការ ដើមដៃលក្បែមក្បាន្ត
ប្រទះប្រសប់ដូចគ្នា ។

៣២៩៤. ខុននលបោះដល់បូតាំ ខុននីលមហិមា
ក៏ទៅបដ្ឋិមាគ្គង ។

៣២៩៥. ពុំយល់ក្បូត្រាម្លើយបោង ខុននលបោះដួង
ក៏ទៅទក្បិណាសោតស្មោះ ។

៣២៩៦. ខុននីលរីលវៃរបៀរបោះ ទៅទក្តរស្តោះ
ប្រយោជន៍នូវរកមហាក្បូត្រ ។

៣២៩៧. ខុននលទីងវិល់ត្រូវាត់ ខុនតាំរនិតិង្គ
សីងទៅរកកំងទិសរស ។

៣២៩៨. ក្នុងក្រោចក្រវាលដ៏បង្អស់ សព្វស្ថានសព្វទិស [2]
លទ្ធ្វៃកចរន្លោះជ្រោះភ្នំ ។

៣២៩៩. ឆ្លួយបាតសុមេររង្គរម្យ ស្ថានគស្គួរសម
ផ្កាសារប្រសើរដ៏ប្រដាប់ ។

៣៣០០. ពុំយល់មហាក្បូត្រត្រូប្លាប់ មកដល់ទីងនាប់
ក៏លុះសំនៅអាត្មា ។

៣៣០១. ទាំងពីរជំនុំគ្នាថា ស្តេចស្ថិតស្ថានណា
ក៏យើងនូវរកពុំយល់ ។

៣៣០២. យើងរកខំតាមតែដល់ ពោះស្គាល់ពុំស្គាល់ [3]
ឱ្យយល់សម្តេចក្បូត្រា ។

៣៣០៣. ក្បិណាមហាជម្ពូភពា ទល់ទុក្ខអនិច្ចា
មហាអនាថឯកអង្គ ។

៣៣០៤. ទន្ទឹងមន្ត្រីពីរពាក្យ បទបាត់យូរលង់
ប្រមាណពុំយល់ឡើយណា ។

៣៣០៥. ស្ទៀមស្ងប់ដៃជប់មហិមា ទីងវិះចិន្តា
ក៏លុងហាប្ញទ័យសោតសល់ ។

៣៣០៦. ថាអះខុននីលខុននល ម្តេចពុំខ្វាយខ្វល់
មករកនៃអញនេះតិច្ចួវ ។

៣៣០៧. ឱ្យអញឯកអង្គឯងនៅ នឹងសេនាភូ-
ជរេន្ទ្រនាភាយភាមា ។

(1) MBN : osuddh
RIB : osubh
(2) RIB : sabv sthān nāy nis
(3) RIB : doḥ sgāl' buṃ sgāl'

៣៣០៨- ជានៅឬទៅស្ថានណា អញអនាថា
ក៏នៅស្រណុកឯងឯណៃ ។

៣៣០៩- អញគិតស្មើចិត្តសព្វថ្ងៃ គិតស្មើហឫទ័យ
លោ[1] ដែលដល់ទុរជនសោះ ។

៣៣១០- មហាជម្ពូរាជគិតម្ល៉ោះ ហាក់ពាតិមានស្មោះ
ប្រាប់ខុនមន្ត្រីទាំងពីរ ។

៣៣១១- ក្សិណានោះខុននលខុននិល ករកាន់ពេជ្រវិល
គទា[2] ឬឆ្វងជ័យស្រី ។

៣៣១២- ហាចហោះស្លាយឆ្លុះប្រជតី ជ្រែកជ្រៀតនូវឫទ្ធិ
ក៏លុះលំនៅព្រះពន្លា ។

៣៣១៣- ដុសឡើងទន្ទឹមនៃមហា- ជម្ពូរាជា
ក៏ថ្វាយបង្គំឆ្វេងស្ដាំ ។

៣៣១៤- ខូសរឹងខេរខឹងខាស់ខាំ ហាត់ម្នះបីលលំ
លលានសឹងត្រើសព្រមគ្នា ។

៣៣១៥- ជ្រៀវជ្រើមនូវឯស្ដើមមហាក្សត្រ ប៉ុនប៉ងបីប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធរឿណរង្គ ។

៣៣១៦- យល់ព្រះរាមរាជស្ដេចគង់ មុខមន្ត្រីពង្ស
ពានរក៏គាល់ខ្ចាប់ស្លាច ។

៣៣១៧- ខុនពីរមមីតុំខ្លាច ពុំភ្លឹកព្រះអំណាច
ក៏គិតប្រែះពាះពាល ។

៣៣១៨- ក្សិណាមហាជម្ពូរាជយប់យល់ ខុននីលខុននល
ប៉ងប៉ះនូវឫទ្ធិព្រះនារាយ ។

៣៣១៩- ហាឫទ័យគិតភ័យគិតស្ដាយ ខ្លាចក្រែងអន្តរាយ
នូវឫទ្ធិរាមសេនា ។

៣៣២០- បង្គំប្រណម្យរាជា ជានីលនលថា
ថាថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ។

៣៣២១- ថាស្ពានក្សត្រសាងារណ៍ពង្ស នេះពន្លកអង្គ
ព្រះរាមនារាយឫទ្ធិពល ។

៣៣២២- នោះទើបខុននីលខុននល ជ្រុំករដាក់ដល់
ដំកល់ផណ្ដួលសិរសា ។

៣៣២៣- ករសាយថ្វាត់ថ្វាយអភិវាទ៍ អភិវន្ទព្រះមហា-
រាជានារាយន៍ត្រកូល ។

៣៣២៤- និងនោះព្រះរាមេសូរ ព្រះឱស្ឋមធូរ
បន្ទូលមធុរសមេត្រី ។

(1) RIB : lok
(2) RIB : kradā

៣៣២៥. ហៅមហាជម្ពូរាជធិបតី   ពង្សរាជជ័ក្របី
ត្រកូលអំបូរបរិសុទ្ធ ។

៣៣២៦. អញប្រើយានុយានអង្គទ   ទៅអញ្ជើញមកបទ
នូវគិតជំនុំចងថ្នល់ ។

៣៣២៧. ឲ្យអ្នករិះស្លួយខ្វាយខ្វល់   បរពានរពល
មកថែមលើពានរយើង ។

៣៣២៨. កាប់ភ្នំត្បូងជំបីរលើង   ជោះឲ្យខ្ពស់ឡើង
ជាថ្នល់ទៅដល់លង្កា ។

៣៣២៩. អញនូវនាំក្សត្រពង្សពា-   នរពលយោធា
មហាក្របិទ្ធិសិទ្ធិសាយ ។

៣៣៣០. ពិម័ត្ថរក្ស័សសម្លាយ   ឯងឲ្យអន្តរាយ
វិនាសទាំងលង្កាសូន្យ(1) ។

៣៣៣១. មហាជម្ពូរាជស្តាប់បន្ទូល   ពិពោះសព្វមធូរ
ពិសេសព្រះករុណាត្រាស់ ។

៣៣៣២. ករក្សញជុំលីទូលតាស់   បពិត្រតើយខ្លួននេះចាស់
កំលាំងឫទ្ធិជយហើយ ។

៣៣៣៣. ពុំយល់ដូចកាលមុនឡើយ   សូមព្រះត្រាណត្រើយ
ស្តេចទ្រង់កំសាន្តទយា ។

៣៣៣៤. ខ្ញុំថ្វាយអភិវាទក្រាបលា   សូមព្រះករុណា
វិសេសប៉ះកឲ្យទៅនាយ ។

៣៣៣៥. ខុនទីលខុននលឫទ្ធិសាយ   ស្មើខ្លួនខ្ញុំថ្វាយ
តាមតែសម្តេចចក្រី ។

៣៣៣៦. ទៅលុះលង្កាបុរី   ខ្លាញយក្សអប្រិយ
ទិដ្ឋីគីទសមុខហោង ។

៣៣៣៧. ខ្ញុំស្មើលើព្រះអង្គជង   ទោះខុសត្រាំត្រង
សូមទានព្រះអង្គករុណា ។

៣៣៣៨. មហាជម្ពូរាជពង្សពា-   នរថ្វាយអភិវាទ៍
មហាមហោសូរសល់ ។

៣៣៣៩. ស្តេចថ្វាយខុនទីលខុននល   វរយោទយុគល
នាភាយនរេសរិទ្ធឫទ្ធិ ។

៣៣៤០. ក្រិញក្រាបលុតលាព្រះបពិត្រ   ហោះឆ្ពោះស្ពានស្ថិត
សំនៅប្រាសាទមាត្យា ។

៣៣៤១. សព្វសូរពួតាល់លង្កា   ជាព្រះភម
ព្រះលក្សជិតរាជនរបតី ។

៣៣៤២. ជានូវជងថ្នល់ដលដី   នូវទំណាងបុរី

(1) RIB : dāṃṅ laṅkāsūr

បរមបុភាលង្កា ។

៣៣៤៣- ឯងនោះព្រះនាភយភរា ត្រេកសោមនស្ស
សង្វាតរន្ទះវៀណារគ្គ ។

៣៣៤៤- ស្រេចស្តេចមានជ័យពីរពង្ស ក្សត្រជិះបតិគង់
លើព្រះពន្លាដ៏វិចិត្រ ។

៣៣៤៥- ព្រះរាមតស្សូរស្តេចស្ថិត លើប្រាសាទដ៏វិចិត្រ
ពិពណ៌សុវណ៌រត្នមាស ។

៣៣៤៦- ខាងឆ្នេរសាគរដ៏ពិណាស ត្រសាក់អភិកាស
ត្រសៀកព្រះពាយផ្សាយគន្ធ ។

៣៣៤៧- ដូរពូកេរំពោចពេញម - ណ្ឌលរាជបីនិរន្ត
មហាភិនិស្រុកមវាំង ។

៣៣៤៨- ត្រូវតន្ត្រីយព្រៃសូរស័ព្ទ ភេរីនូវរគាំង
កង្សែតាលរាជក្រសាល ។

៣៣៤៩- មន្ត្រីពានរគង់គាល់ សំរាប់រាជអំបាល
កង្កាញ់នៃមហាសាគរ ។

៣៣៥០- រីកង្កាញ់មហាសាគរ អនេករូពលពានរ
គគឹកគង់គាល់ឆ្នេរលើ ។

៣៣៥១- ដូចសាគរពីរផ្ទឹមស្មើ ដូចអ្នកសហ័សប្រើ
ប្រឹងរាប់សម្តេចក្សត្រា ។

៣៣៥២- ព្រះទៀមនូវព្រះអនុជា រឹងឫទ្ធិចេស្តា
ជិរាជជ័ពីរចក្រី ។

៣៣៥៣- រីជម្ពូពានឈ្មោសអាជំសេចក្តី រមិលត្រីនុជ័ក្របី
គប់គាល់សម្តេចទសរិស ។

៣៣៥៤- សឹងដៃថ្វាយបញ្ចាគ្គដ៍ប្រតិ - ស្ឋានថ្វាយវិរពិស្ត
ព្រះបាទកំពូលជ្លេងជល់ ។

៣៣៥៥- បតិត្រន្ទុំគន់គូរយល់ អស្សូរសេនាពល
ពន្លកពន្លឹករសាញ្ញា ។

៣៣៥៦- ចេះថ្លាំងថ្វាញ់រាជជ័សត្រូវ ចេះសារលក្ខណ៍ព្យូហា(1)
នូវលវេបសោភលើសកល ។

៣៣៥៧- នាកាលពៅចាប់ស្លូតីជល់ ប្រទះទេពាពល
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

៣៣៥៨- អស្សូរខ្លាំងឫទ្ធិសាយប្រា - កងឈ្មោះទេពា
ជិរាជកំបានតន្ត្រីឯង ។

៣៣៥៩- នេះតប្ប៉ូវពានរពីព្រៃង ចេះចំណោលៃ
លលោតបំពានសាខា ។

(1) RIB : ceḥ sār lakkh(ṇ) bhlūv

៣៣៦០- បេះបានបីបៀមនិលា ដោះនឹងពណា
នូវយុទ្ធក៏យកជ័យដល់ ។
៣៣៦១- វែងនឹងចក្រព្យូហាមណ្ឌល ចតុព្យូហាគ្រងពល
មហិន្ទ្រគីរីព្យូហាពលព្យូហា ។
៣៣៦២- វែងចេះចៀសចរច្រើព្យូហ ស្ទាត់រាជជ័យត្រូវ
ឧបាយប្រាជ្ញាកិច្ចកល ។
៣៣៦៣- ស្ដេចស្ដាប់ជម្ពូមានពន្យល់ បន្ទូលប្រើពលសល់
សហ័សជ័សឹងយោធា ។
៣៣៦៤- ស្រាលយោធាស្ដាំស្ដេចច្រា- កងយោធាអា-
នុភាពនាំឆ្លងសោតស្រាល ។
៣៣៦៥- ស្លូតសេតស្លូតច្រាលបីសិកាល់ វាស់ខ្លងខ្លាតខ្លាល់
នាគីកំពែងពេជ្រតឹង ។
៣៣៦៦- ព្រះប្រើប្រតិរពាទូសរឹង រុកភានបីប្រតឹង
ប្រដឹងឆ្លើមតេជះ ។
៣៣៦៧- គ្រឿងអស់មានរណព្រះ ហោះឡើងជ័នភះ
សំដែងនូវឫទ្ធិច្បើណាវគ្គ ។
៣៣៦៨- ហោះកាច់បញ្ចូតានាទ្រង់ ចតុបញ្ចូតាអង្គ
មីមួយមីមួយការកាន់ ។
៣៣៦៩- ចូលខ្ទាប់បីមុខខែងខាន់[1] ប្រយុទ្ធយកជើងជាន់
សើសិខពាធ្លាក់ធ្លាយ ។
៣៣៧០- ដកត្រីក្បូររំលើងភ្នំខ្ចាត់ខ្ចាយ មានរវាត់វាយ
ប្រវាយនូវត្រីក្បូរបីប្រជុំ ។
៣៣៧១- ដាក់ត្រីក្បូរវិនាសយកភ្នំ ជុសភ្នំ[2] ធ្លាយភ្នំ
ប្រជោះប្របែកភ្លើងច្រាល ។
៣៣៧២- អាប់អស់ទសទិសដីប្រហារ លើកសេណាង៉ា
ជោះលឿនឃ្លាតវល់ពុំឃ្លួន ។
៣៣៧៣- ខ្ចាត់ភ្នំនូវវៃស្លត្រូវបែន មានរ គ្រាយបែន
លលេកណ្ដាលទេហា ។
៣៣៧៤- លុះភ្នំស្អិតស្លួមហិមា ឱយឆដ៍អាប់អា-
កាសងាសត្រឡប់អាយនាយ ។
៣៣៧៥- ដោប្បោក្រពាដាត់ដាយ ពានរវាត់វាយ
កក្រើកអំពើកពសុធា ។
៣៣៧៦- អស្ដាឫទ្ធពាល់ចក្រា- ពាលពេញមហិមា
ក្បួរគិតត្រកាលស្ងប់ស្ងៀង ។

(1) MBN : cūl snām mīr mukh khaeṅ khan'
(2) RIB : gus bhnaṃ

Digitized by Sarayu Foundation Trust, Delhi

៣៣៧៧- ស្រែចថ្វាយបង្គំទូលថ្លែង សឹងមានឫទ្ធិថ្លែង
ពានរជ័យក្រៃអសុភា ។

៣៣៧៨- ពានររឹងឫទ្ធិដេស្តា លើលវែងយក្សា
សំដែងកណ្ដាលរឿណរង្គ ។

៣៣៧៩- ព្រះរៀមព្រះអនុជពីរពង្ស ព្រះបន្ទូលព្រះគង់
លើព្រះពន្លា(1) ពិពណ៌ ។

៣៣៨០- នរេន្ទ្រពានរអង្គទ្រង់គាល់ វិកវរខ្សៀវខារ
គាល់គិតនូវបែកការ(2) ចប ។

៣៣៨១- ថ្លល់ព្រះពីរពានរជង រន្ទះនារនូវប្រលង
នូវអាលជិផ្ដើមយកជ័យ ។

៣៣៨២- អាលយុទ្ធរក្សាសារវៃ ពានរជាញជ័យ
រន្ទះនូវអាលចូលផ្សាម ។

៣៣៨៣- ស្រែចព្រះនរបិន្ទ(3) នានាំ ពលពានរផ្អុំ
សមុទ្ររន្ទះជលធី ។

៣៣៨៤- ព្រះប្រើពានរធិបតី ពានរមន្ត្រី
ជំនុំនូវពានរពល ។

៣៣៨៥- ស្ដេចត្រាស់នានូវខ្លួនជំ- លជីវែងជីងកល
ក្របិន្ទ្រជងនូវចូលចិត្ត ។

៣៣៨៦- ស្ដេចបើកព្រះនុក្ខារក្រិត្យ វរភាជព្រះកំនិត
ពិសេសព្រះយសពុំស្វាយ ។

៣៣៨៧- ហៃពានរជិងសង្ខាយ នូវមានកេរតិនិយាយ
ប្រសើរនូវខ្លួនឈ្មោះជល ។

៣៣៨៨- ក្បួរយើងសំដែងឫទ្ធិចងថ្លស់ ដោយគេដាពល
ជំពូកក្របិន្ទ្រយាត្រា ។

៣៣៨៩- ស្រែចព្រះបន្ទូលអាជ្ញា នូវព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា
ជិរាជស្ដេចរកពលខ្ចល់ ។

៣៣៩០- រកខុនសុគ្រីពជំជីងកល ហេតុជាតសូរពល
ក៏ស្គាល់លង្កាជ័យសេនា ។

៣៣៩១- រកខុនតំរួចខុនអាជ្ញា រកខុនក្រណា-
បញ្ជីនូវឈ្មោះភ្នាក់ងារ ។

៣៣៩២- រកខុនបន្ទាល់មាតិការ ប្រវែងប្រមាណទូរ
នាជិងកំពីអភិប្រាយ ។

៣៣៩៣- ជីងកលកំពីអធិប្បាយ ខ្លួនឈ្មោះត្រើយនាយ

(1) RIB : loe brah pandāt'
(2) RIB : paek kār
(3) RIB : brah narabandhu

ប្រសប់សមុទ្រយាត្រា ។

៣៣៩៤- រកអ្នកនោះមកពីគណនា យោជន៍សែនសំខ្យា
គណនាសមុទ្រដ៏ប្រវាល ។

៣៣៩៥- ចែកឯារស្មើតតខ្ពង់ស្រាល វានរគូរក្តារ(1)
នូវអាលដំណើរមគ្គឯគ្គ ។

៣៣៩៦- ស្រែចវានរកាន់ជាជួរ ខ្វាយដល់សែនសួរ្យ
កម្រាស់ដំរៅទៀបោ ។

៣៣៩៧- វានរវែងឯកាច់បព្វតា នាំបពិតតាមអា-
នុភាពនៃវានរវៃក្រ ។

៣៣៩៨- វានរនាំបព្វតាដ៏ថ្ងៃ ដូចសួរ(2)នូវប្រល័យ
ប្រវៃឯនៃដេយោករ ។

៣៣៩៩- ខ្លះបើកបពិតស្នួយប- ពិតណោតខ្យោម
រយះសេណវែកខ្វាយ ។

៣៤០០- វែកថ្មជាវែកភ្លើងព្រាយ កក្រែងព្ទួសព្ទស្វាយ
រំជួយទាំងទេពគណនា ។

៣៤០១- អស់ម្រឹកសិង្ហសីហាខ្លោងខ្លា ភិតខ្លួនភិតអា-
នុភាពនៃវានរឯង ។

៣៤០២- វានរនាំបពិតស្នួង ដូចនូវប្រលង
ប្រវែងឯនៃទេយោយោះ ។

៣៤០៣- ស្នួយបពិតនោះហោះ(3)ឆ្ពោះ ទៅសមុទ្រនោះ
គិរិន្ទ្រទាំងព្រៃព្រឹក្ស ។

៣៤០៤- ខ្វាយភ្នំខ្វាយថ្មខ្វាយទឹក ខ្វាយសាគរគឹក
ឯជឹតទាំងជលសាគរ ។

៣៤០៥- អនន្តនាគពិន្ទុឯមករ ពុលពលវានរ
រំជួយទាំងជលដ៏ផាភ ។

៣៤០៦- ក្បួនណោះព្រះសមុទ្រក្រោធា ត្រីទាំងនាគា
មករនូវខុនត្រីត្រួច ។

៣៤០៧- ផុលធឹកថ្មជាលបល្អូច ទាំនាំចេញរួច
រំលោងរំលាយបព្វតា ។

៣៤០៨- នរបតីពាក្យប្រើវា- នរពលឃាត់ឃា
ពុំយល់នូវជាស្ពែងឯការ ។

៣៤០៩- ព្រះសមុទ្រគម្ពីរជ្រៅថ្លា រលកដូចគជសារ
នូវសារប្រដេញពីរំដែង ។

(1) MBN : bānar ko ktāl
RIB : bānar ktoḥ ktāl
(2) RIB : sūry
(3) RIB : hoḥ

៣៤១០- លោកព្រះសមុទ្រ បែកផ្កាត្រែង   ភមាពលស្វែង
សមុទ្រក៏គោតគ្គាំងស្គោក ។
៣៤១១- ពោះមើលដូចជលនូវមេឃឃ្នាក   ដូចដីនូវពាពក
លោករលើងត្រែងត្រា ។
៣៤១២- កាលនោះអស់ពលពានរា(1)   ជញ្ជូនបត្តា
ហោះចោលក្នុងមហាសាគរ ។
៣៤១៣- ខាស់ខំពុំបានឈប់ឈរ   អស់ពលពានរ
នឿយណាស់ថ្កាស់មរត្តុញ្ញជា ។
៣៤១៤- យើងចោលថ្មក្នុងគង្គា   ច្រើនក្រៃមហិមា
សេណាក៏បាត់ពុំយល់ ។
៣៤១៥- ខ្លះជាអះអគ្គីកល   ខ្លះជាគួរថ្មល់
នឹងថ្មល់នេះពោកក្តាត់ណា ។
៣៤១៦- ក្ដៅម្សិលមើលយល់សេណា   ស្មើខ្នងគង្គា
ស្ពានជាគោកកើតជាថ្មល់ ។
៣៤១៧- ក្ដៅនេះបាត់ថ្មល់ពុំយល់   ឬយក្សកំហល់
កែកកលមកលួចទៅបាន ។
៣៤១៨- យើងយកថ្មមកសញ្ញស្ពាន   ច្រើនក្រៃដ៏ប្រមាណ
មិនមានហៅបានឈប់ឈរ ។
៣៤១៩- ចោលចងប៉ងឲ្យកើតថ្នល់ជរ   យើងប្រមាណថ្មី
គួរកើតជាថ្នល់ឡើងបាន ។
៣៤២០- ស្ដេចឡើយរឹងជាអន្តរធាន   មិនកើតជាស្ពាន
ថ្នល់ផ្លូវទៅដល់លង្កា ។
៣៤២១- ឯអស់ខ្លួនយើងគ្រប់គ្នា   ហត់នឿយពលា
នឹងព្រាំធ្វើថ្នល់ពុំបាន ។
៣៤២២- គួរយើងប្រែប្រួលប្រញាប់ព្រាណ   ជរជួលទៅឋាន
ប្រមាណដ៏ភាពបន្តិ ។
៣៤២៣- ខ្លះជាមេនេះសមសេចក្ដី   គួរទៅឃ្លាតខ្មី
ទៅប្រាប់មន្ត្រីសេនា ។
៣៤២៤- យើងហើយទើបពានរនុវិតា-   នរនាំគ្នាយា-
ត្រាទៅដំភបដល់នាយ ។
៣៤២៥- បពិត្រតើយយើងខ្ញុំទាំងឡាយ   យល់ខ្សៀវថ្នល់ឆ្ងាយ
នឹងថ្នល់នេះពាន់ដ៏ប្រមាណ ។
៣៤២៦- យើងខ្ញុំខំខែងគ្រប់ព្រាណ   នឹងជាឲ្យបាន
កើតឡើងជាថ្នល់ដល់ត្រើយ ។
៣៤២៧- ម្សិលយើងខ្ញុំឃើញគោកហើយ   ក្ដៅនេះស្ដេចឡើយ

(1) St. 3412-3430 : manquent dans RIB.

ក៏ដួរណោះបាត់ទៅ ។

៣៤២៨- ឬក្រែងសមុទ្រទ្រុតទ្រៅ ឬយក្សកំណៅ
ធកល្បួចរំលងកុំឲ្យកើត ។

៣៤២៩- ឬត្រីតាំងសមុទ្រជាកំណើត រំលងកុំឲ្យកើត
ជាថ្នល់នេះស្បិតខាំងផ្លូវ ។

៣៤៣០- ឯកំណាំងយើងខ្ញុំនេះតម្រូវ ជបជយដោយនូវ
មន្ទិលនឹងថ្នល់សាគរ ។

៣៤៣១. កាលនោះមន្ត្រីពានរ ស្តាប់ព្យាកនិករ (1)
រន្ធត់ហឫទ័យរួគ្នា ។

៣៤៣២- ហើយទើបពានរឆ្មំពា- នរមួលអនុជា
ធិរាជក៏ក្រោធដ៏ប្រមាណ ។

៣៤៣៣. ព្រះអនុជស្តេចស្តាប់បរិពារ ស្តេចនាំសារសា
សំណាក់សម្តេចជេដ្ឋា ។

៣៤៣៤- ទូនក្រាបនបបទបាទា ទូលព្រះករុណា
នរិន្ទ្រនាថនាំពលក្តីង ។

៣៤៣៥- បពិត្រខ្ញុំយល់ស្វាងឯ ឃាត់ទៀយដីកន្លង
កំណាំងនូវថ្នល់បព្វតា ។

៣៤៣៦- សូមព្រះទ្រង់ព្រះករុណា ដោយទិព្វព្រះប្រាជ្ញា
ព្រះបាទទ្រង់ត្រាស់ឯលធី ។

៣៤៣៧. ឯងនោះព្រះបរមធិបតី (2) ប្រើទូងនូវទេវី
រទេះក្របិន្ទ្រដ៏យោធា ។

៣៤៣៨- ក្បួណពេញមិនមកសឹងពា- នរយុទ្ធរាជា
នូវព្រះអនុជធិបតី ។

៣៤៣៩- លុះព្រះបរវៃត្រត្រី បើករាជដ៏ក្របី
មន្ត្រីពានរយោធា ។

៣៤៤០- ឌូលពេញភ្នំផ្លូវព្រះក្រណា តំនាល់ខ្ញាប់ត្រា
ទំរង់អាវុធដ៏សហ័ស ។

៣៤៤១- ស្តេចបើកព្រះនេត្រាត្រាស់ ស្ទុះចន្ទ្រដែងច្បាស់
ក៏ត្រាស់កណ្តាលតារា ។

៣៤៤២- ឃើញពានររាជនូវពា- នរជងឲ្យនា
កំណាំងព្រះស្តេងបាត់ហោង ។

៣៤៤៣- នោះយើងលងឫទ្ធីជង ថ្នល់សាគរផ្លូង
ឲ្យដឹងកំណាំងយោធា ។

(1) RIB : ascāry balabrind bānar
brind brān jhap' jhar

(2) RIB : braḥ bin bhab dharaṇī

៣៤៤៤ - ហេតុពានរជើងឲ្យនា ជានូវចាប់លង្កា -
ទ្វីប(1) ដីនូវក្រាបចតុទ្វីប ។

៣៤៤៥ - ក្សិណានោះពានរពងសុគ្រីព ថ្វាយករសូមជីព
កណ្ដាលពពួកយោធា ។

៣៤៤៦ - បពិត្រខ្ញុំសូមអាសា ខ្ញុំនូវប្រែរូបា
នុភាពមញ្ញខ្ញុំថ្លៃថ្លៃ ។

៣៤៤៧ - ជាព្រះព្រហ្មធំលើសត្រៃ ខ្ញុំថ្វារធាតដៃ
ក្នុកអស់ពពួកពានរ ។

៣៤៤៨ - ជាស្ពានចម្លងព្រះភូធរ ទាំងពលនិករ
នូវក្សត្រទាំងពីរព្រះអង្គ ។

៣៤៤៩ - ទាំងបរមមណ្ឌលទិព្វទ្រង់ ព្រះពន្លាថ្ងង់
ពិចិត្រនូវរត្នរេខា ។

៣៤៥០ - ខ្ញុំនូវលើកថ្កល់លើសិរសា បោះផ្ដោះលង្កា
អំលុងចង្កាស់ដៃដល់ ។

៣៤៥១ - យានុមានក្រាបថ្វាយកំយល់ សុគ្រីពសំដែងពល
កណ្ដាលពពួកពានរ ។

៣៤៥២ - បពិត្រខ្ញុំសូមព្រះពរ អាសាព្រះភូធរ
ចម្លងនិករយោធា ។

៣៤៥៣ - កុំបីព្រួយដល់ព្រះមា ជារខ្ញុំអាសា
សម្ដេចជិបេសពន្រាយ ។

៣៤៥៤ - រីកន្ទុយខ្ញុំពាត់ឆ្នេរនាយ ដៃចាប់ឆ្នេរអាយ
នូវខ្នងគិរីរូបការ ។

៣៤៥៥ - រីជំពៅប្រាំបីម៉ឺនបួនពាន់ យោជន៍ខ្ញុំនូវខាន់
នូវខ្វែង(2) សមុទ្ររបះរលំ ។

៣៤៥៦ - ឲ្យអស់ពានរត្រើនុពល ទាំងទីពាមឆ្ងាយ
ទំនើងសម្ដេចយាត្រា ។

៣៤៥៧ - ស្មើស្ពែងស្ដេចលើពសុធា រំលងល្ហះលង្កា
រំលាងអសុរសង្ហាយ ។

៣៤៥៨ - ក្សិណានោះអង្គទេបង្គំការកាយ រួលនានៃនាកាយ
កណ្ដាលការយានរជិងធំ ។

៣៤៥៩ - បពិត្រព្រះបាទខ្ញុំសូម សំដែងនោះខ្ញុំ
គីបូពិមហាយោធា ។

៣៤៦០ - កុំបីព្រួយយានុមានណា ខ្ញុំសូមអាសា
សម្ដេចទាកាយនិមិត្ត ។

(1) RIB : laṅkāṇaḥ
(2) RIB : nai khvaeṅ

៣៤៦១- ទ្រុំនូវក្រែបទឹកដលដី ស្អួតដង់ធុលី
ពុំនៅតំនួចចុងភ្លាំង ។

៣៤៦២- ឲ្យអស់មហាណាពក្រៀមក្រាំង រីងស្អួតទោទាំង
ដីភៅនៃយោធិគណា ។

៣៤៦៣- ឲ្យអស់ពលពាលទាំងពា- នរពលជិធា
ជន្លងនៃបរមមណ្ឌល ។

៣៤៦៤- អាប់អស់ទសទិសត្រាំនុពល យាត្រាដើរដល់
ពិសេសពិភពលស្កា ។

៣៤៦៥- ស្រែចពាននរាជនូវពា- នរយុទភាជា
ជយានុភាពបីប្រថៃជង ។

៣៤៦៦- ផ្កាយត្រីអង្គអាសាថ្ងៃស្ដង ត្រីបុត្រគិតថ្លែង
កំនិតបីដ៏គួរផ្កាយ ។

៣៤៦៧- ជិងនោះភាមិត្រ្តិសន្ធាភាយ ប្រមប្រីយអតិប្រាយ
ប្រសើរនូវព្រះប្រាជ្ញាញាណា ។

៣៤៦៨- ជាឱ្យោក្របិត្រ្តិភាជដ៏ប្រធាន ទ្រង់តេជគីដ៏មាន
កំនិតនូវឫទ្ធិផ្កាយ ។

៣៤៦៩- ក្រែងមនុស្សជិងសម្កាយ(1) ខារាមនូវនាភាយ
នូវលក្សពីងឫទ្ធិក្របិត្រ្តិភាជ ។

៣៤៧០- ដ៏អាចយកព្រះអំណាច ព្រះអង្គឯងអាច
ពិជ័យតស្វូរលស្កា ។

៣៤៧១- នាតេជៅជ័យដ៏ភមា តេជះអនុជា
ពុំយល់នូវថ្ងៃស្ដងឫទ្ធីទ្រង់ ។

៣៤៧២- ឱ្យោពានរាជងអញនូវផង សិថៃជងឫទ្ធិទ្រង់
អធិកបរាក្រមក្រាស់ ។

៣៤៧៣- ឲ្យដឹងដើមព្រះនាភាយត្រាស់ ប្រាកដកេរតិធ្លាស់
កណ្ដាលពពួកយោធា ។

៣៤៧៤- នោះទើបព្រះនាភាយភមា ចេញពីព្រះពន្លា
ពិជ័យដ៏រត្នមាសថ្លៃ ។

៣៤៧៥- ស្ដេចឈរឈាននូភាជសីហា សីហានាទផ្លៀថ្លៃ
កណ្ដាលអស់ត្រីនុពលពាន់ ។

៣៤៧៦- ក្សិណនោះតំណើងកោទណ្ឌ ទ្រង់កោទណ្ឌកាន់
មហាសភាឫទ្ធិក្រៃ ។

៣៤៧៧- យោអគ្គីវាសដ៏វិជ័យ ជ័យត្រៃភពពួ
ពន្លឹកនៃលោកត្រូស្លៀង ។

(1) MBN : kraeṅ luḥ aṃnoes vaeṅ chṅāy

៣៤៧៨- ធ្លាក់សរ[1]ដោយតេជកម្មវិថ្លែង ខ្ញុំក្លួមនាសំដែង
គឺសែនរន្ធះជ័គណនា ។

៣៤៧៩- ស៊ុតសាគរធុះធេះសា – គរអាប់អស់ជា
មហាធុះអាប់សែងថ្ងៃ ។

៣៤៨០- អាប់អស់ទិនករកាលក្រៃ ដូចសូរ្យនូវប្រល័យ
ងងឹតទាំងមេឃអាកាស ។

៣៤៨១- ករក្រើកបព៌ាតឥន្ទ្រាវាស ករក្រើករត្នជ័កៃលាស
ករក្រើកព្រះមោមពានព្រៃ ។

៣៤៨២- ករក្រើកមណ្ឌលពិភពត្រៃ មហាណាពជ័វិស័យ
វិសុទ្ធបុទ្ធីផាររដល ។

៣៤៨៣- ដោយតេជះសរវិគតដេរដល់ គឺជាសស្ដែងយល់
មហាសមុទ្រសូន្យសោះ ។

៣៤៨៤- ពពួកសត្វពីងសមុទ្រនោះ ទេពារក្សាឈ្មោះ
សមុទ្រជ័សោតស្ញប់ស្ងែង ។

៣៤៨៥- រលកព្រះសមុទ្រប្រាប់ថ្លែង ព្រះសមុទ្រយល់ស្ដែង
ក៍ភ្លឹកអង្គឯងឯតក្កមា ។

៣៤៨៦- រត់រកឃើញមេខណា វរទេពាធីតា
រក្សាសមុទ្រសម្ដាយ ។

៣៤៨៧- ឆ្ពុំទៅទូលទេពានាភយ នបធារបរិង្វាយ
សូមទានព្រះអង្គករុណា ។

៣៤៨៨- សូមព្រះទ្រង់ព្រះមុទុតា អាសូរសត្វសំខ្យា
ជ័សីងនៃសាគរមារ ។

៣៤៨៩- កាលនោះព្រះសមុទ្រនាំវរ – មកុដរតនាករ
មហាពិចិត្រភូសា ។

៣៤៩០- ប្រតិបត្តិជាភាជបណ្ណា – ការថ្វាយភាមា
ឆិបេសបរមបពិត្រ ។

៣៤៩១- ប្រណម្យទូលថ្លែងសុចរិត មោះភាជជ័ពិចិត្រ
មហាសមុទ្រនេះណា ។

៣៤៩២- មោះស្ដេចមានបើប្រាជ្ញា ស្ដេចថ្វាញកង្គា
ក្នុងវិកប្ដិភាណាញបាត់ ។

៣៤៩៣- ឲ្យអស់និករបរិស័ទ សូន្យសាគរថ្វាត់
បុភាណជ័ជាត្បូរឆ្មេរ ។

៣៤៩៤- ព្រះបើកព្រះខុស្ការកេរ កាលព្រះអង្គគាប់ស្នេរ
ស្និតលើក[2] ក្រុំទុពាលពាល ។

(1) RIB : ṭal' gok
(2) Il s'agit de "loe ka", non de "loek".

៣៤៩៥. ស្វាញ់ក្រៃអសុរិន្ទ្រពាហុល នូវពលាយុទ្ធយល់
អធិកនៃយុគក្រៃតា ។

៣៤៩៦. នេះឥឡូវមានតែអសុរា[1] មួយឈ្មោះភាពណា-
សុរិន្ទ្រសោតសហ័សឃ្លង ។

៣៤៩៧. នាឡូបរយុគដ៏ប្រវង ស្វាញ់ឫទ្ធិទេពដង
អសុរសោតនូវនិរន្ត ។

៣៤៩៨. ទើបទេពធិរាជនិមន្ត អញ្ជមកប្រតិសន្ធ
ក៏ស្វាញ់នូវពង្សអសុរា ។

៣៤៩៩. អញ្ចងដងជួល់ផ្លូវដលសា គរកៀរនាគា
រំលាងរំលាយជ្វាលជួល់ ។

៣៥០០. យល់ជាដ៏សាគរជល ឯភពណាខ្ពល់
ដណ្ដើមរំលាងមាតា ។

៣៥០១. ហេតុនោះអញ្ចស្វាញ់ដលសា វិវឃ្លាតពិតដ៏ជា
ឫទ្ធិនូវនាំពលត្រីនូ ។

៣៥០២. ព្រះសមុទ្រក្រាបបាទរពិន្ទ[2] ទូលព្រះភូមិន្ទ្រ
វន្ទតើលើកករវន្ទា ។

៣៥០៣. បពិត្រសត្វដងតីវពា សូមស្ដេចករុណា
ជីវិតអស់សត្វសម្ពាយ ។

៣៥០៤. ខ្ញុំសូមជងជួល់ច្វាត់ឆ្ងាយ សូមព្រះអង្គស្រាយ
តិរោជទ្រង់ព្រះកំសាន្ត ។

៣៥០៥. នោះសូមព្រះអង្គប្រោសប្រាណ ប្រណីសត្វដ៏មាន
កយាពន្លឹកសោះសា ។

៣៥០៦. ស្ដេចបើកដលធីឡូរថ្លា គម្ពីរមហិមា
មហាពិសុទ្ធពលតាម ។

៣៥០៧. ដករពិន្ទុងផ្លុំងផ្លូម រៃហាបរៃហាលបិរវាម
សំភានសំរាប់សុខសល់ ។

៣៥០៨. ដងនោះព្រះសមុទ្រថ្វាយខ្ពល់ ក្រុតត្រាត្រីពល
ពពួកមករពិន្ទុង ។

៣៥០៩. ពាំនាំបពិតចូលចង ជួល់ឆ្ងាយប្រវង
ប្រក្លូតប្រជាប់បពូតា ។

៣៥១០. រៀបថ្មដាដាសសិលា ដាសសាគរសា
ប្រកិតកណ្ដាលជលធី ។

៣៥១១. រីរំដាំអស់យោជរូជី ដាញដ៏យដ៏ឫទ្ធិ
ជវិតបារិន្ទ្រយាត្រា ។

(1) RIB : neḥ iḷūv prāṇ trī asūrā
(2) RIB : krāp pād narabind

៣៥១២- សាងមន្ទីរប្រាសាទ(1)ប្រា- កងដូចសួគ៌ា
ពិមានទេពទិព្វរុក្ខរាយ ។
៣៥១៣- ស្អួមសព្វព្រះរាជវរថ្វាយ លុះឆ្នេរត្រើយនាយ
ប្រសើរសឹងរត្នដាសស្អួង ។
៣៥១៤- និម្មិតមយូរឆត្រដាយសាង ថ្កាក់ថ្កានដាសរង
រៃៗរែកក្រាយសោភា ។
៣៥១៥- អស់ពានរសែនសិខ្យា ស្ដេចស្ដែងចេស្ដា
នុភាពជ័ពីរព្រះផ្ដើង ។
៣៥១៦- វររថ្វាយកររកាយបីបង្អើង ដល់ដុះដាលឡើង
នៅដោយសម្ដេចរាជា ។
៣៥១៧- អស់ពានរមន្ត្រីត្រា ត្រួតសែនសេនា
សំរាប់នូវយុទ្ធពលខ័ន ។
៣៥១៨- ត្រួតពលសាររពើកាងកាន់ ក្លស់រែងនខែលខ័ន
ប្រដាប់សម្ដេចយាត្រា ។
៣៥១៩- ប្រដាប់នូវយានមនគររការ សំរឹងឥន្ទ្រីយសារ
តិណាសល្ងើយល្ងោងសព្វសិង្ហ ។
៣៥២០- គោះគងជ័យកក្រើកកម្ពុរាំង ជរណីនូវកំណាំង
ស្បែកស្ដេចនូវឆ្លងដលសា ។
៣៥២១- ស្ដេចគង់លើសុត្រីពមយា- ពានរបក្ខអា-
នុភាពជ័បីប្រាកដ ។
៣៥២២- ដូចឥន្ទ្រលើឰរាពត ពលត្រីនុសែនសុទ្ធ
សម្ព្វាកក្រើកថ្វាយពរ ។
៣៥២៣- ដូចព្រះពិស្ណុពាហាក្រុឌជ័ធរ ចក្រសង្ខគទាធ-
រណីនាថនៃវេហាសហា(2) ។
៣៥២៤- នាស្ដេចស្ដែងលើថ្នល់សា- គរដើលមហិមា
កំរាស់និករពានរ ។
៣៥២៥- ដើលដូចរលកដលសាគរ រលកសាគរខ្ទរ
ប្រណាម្យគាំងតីរយោធា ។
៣៥២៦- រលករះដ្ឋរលកឆត្ររលកដា ដីដើលរលកអា-
វុធច្រែងប្រដាប់សែនស ។
៣៥២៧- ស្ដេចចររលុះជ័ឆ្នេរសាគរ ជាត់រ័ព(3)ស្ថានពល
នៅក្បិមានជ័យជំនះ ។

(1) RIB : saṅ' maṇīprāsād
(2) RIB : cakr saṅkh kradā dhar
nanād nai vehā(s) hā
(3) RIB : catudăb

៣៥២៨- ថ្កើងអង្គថ្កើងពង្សថ្កើងព្រះ- កុមារមីនូវតេជះ
តបះឫទ្ធិដេស្លា ។

៣៥២៩- ភាយទៀបមន្ត្រីសេនា ការពារយោធា
មហាក្របិទ្រ្កិពានរ ។

៣៥៣០- សព្វករដ្ឋបរិពារខ្មាំងខ្ញុំ ដោយទសទិសាករ
អំពើកកក្រើកពសុធា ។

កណ្ឌ ទី១៦

៣៥៣១- ក្រុងភាតាព្រះភរតា ធិបតិន្ទ្រភរិយា
ធិភរិក៏ឆ្លងដងលធី ។

៣៥៣២- លុះត្រើយលង្កាភូមិ តីរព្រះចក្រី
ក៏រិងរន្ទុះឡើណារង្គ ។

៣៥៣៣- សឹងត្រៀបសឹងរៀបពលផ្លូវ ដ្ឋូតជងគដិគប់
គ្រប់អង្គទីវៃបីអធិក ។

៣៥៣៤- ប៉ុនប៉ងនូវប្រុះសារសឹក បានឃ្លាសតតភ្លឹក
ចំបាំងឡើណារង្គកៃកវី (1) ។

៣៥៣៥- ភាពរិះរួមភរិសេនី សេនាធិបតី
នូវភរិវង្សពង្សា ។

៣៥៣៦- តិប្បុវព្រះភរិក្សត្រា ចរង្វល់ផ្លូវសា-
តភាគម្ពីរម្លាញ្រើវ ។

៣៥៣៧- ដល់ត្រើយស្តេចនិកទ័ពនៅ ជ័យវត្តភូមិជៅ
ជីដារៀបរៀងហើយណា ។

៣៥៣៨- ក្សួរយើងរិះគិតពិភាក្សា លើកនេះយល់មហា-
សហ័សសាហាវពេកពន់ ។

៣៥៣៩- ក្សួរយើងជ្ញើបដ្ឋាប់អ- ន្តការយើងប្ដូរ
បង្ហើលឲ្យរត់ភិតភ័យ ។

៣៥៤០- យើងលើកក្លស់រត្នឆត្រជ័យ បាំងឲ្យបាត់ថ្ងៃ
តាតារំងាប់ពុរពល ។

(1) RIB : soh sā
St. 3535-3634 : manquent dans RIB

៣៥២៨. ថ្កើងអង្គថ្កើងវង្សថ្កើងព្រះ- បារមីនូវតេជះ
តបះឫទ្ធិចេស្តា ។
៣៥២៩. ភាយរៀបមន្ត្រីសេនា ទាហានយោធា
មហាក្របិន្ទ្រពានរ ។
៣៥៣០. សព្វកងបីរំពាយខ្ទារខ្ទរ ដោយទសទិសាករ
អំពើកកក្រើកពសុធា ។

កណ្ឌ ទី១៦

៣៥៣១- ក្រុងភាតាត្រព្រះរាម ធិបតិន្ទ្រភជា
ធិភជក៏ខ្ពង់ជលធី ។

៣៥៣២- ឈុះស្តើយលង្កាភូមី តីរព្រះជក្រី
ក៏រិងរន្ទេះរៀណារង្គ ។

៣៥៣៣- សឹងត្រៀបសឹងរៀបពលជ្ជប់ ដ្ឋូតជងគជគប់
គ្រប់អង្គទីទៃបីអធិក ។

៣៥៣៤- ប៉ុនប៉ងនូវប្រមុះសារសឹក បានឃ្លួសតតភ្លឹក
ជំជាំងរៀណារង្គភៃភរី (1) ។

៣៥៣៥- ភពរិះរួមភជសេនី សេនាធិបតី
នូវភជន៍វង្សពង្សា ។

៣៥៣៦- តិប្បូវព្រះភជក្សត្រា ជរង្វល់ខ្ពង់សា-
គភគម្ពីរខ្លាជ្រៅ ។

៣៥៣៧- ជល់ស្តើយស្តេចជាក់ទ័ពនៅ ជ័យវត្តភូមិពៅ
ដីជារៀបទៀងហើយណា ។

៣៥៣៨- គួរយើងរិះគិតពិភាក្សា លើកនេះយល់មហា-
សហ័សសាហាវពេកពន់ ។

៣៥៣៩- គួរយើងធ្វើបង្អាប់អ- ន្តការយើងប្តូន
បង្អើលឲ្យរត់ភិតភ័យ ។

៣៥៤០- យើងលើកក្តួស់រត្នត្រជ័យ ជាំងឲ្យឃាត់ខ្ញៃ
តាតាវិងាប់ទុរពល ។

(1) RIB : soḥ sā
St. 3535-3634 : manquent dans RIB

៣៥៤១. ហើយឲ្យគ្នាប្លមប្លន់ជល់ ទ័ពធំពុំយល់
ទំនងវាកាប់រលួយវៃ ។

៣៥៤២. ឲ្យស្ដីលភិតរត់ទីទៃ ដមៀមមេស្រិកព្រៃ
ពុំដឹងដ៏ផ្លូវរត់រួច ។

៣៥៤៣. ហើយស្រោស់ជំរូងដែកស្រួច សព្វច្រកដំណួច
ដ៏នៅនាផ្លូវទ្វារទ័ព ។

៣៥៤៤. ឲ្យរត់ជាន់លើត្រឡប់ ជាន់គ្នាឯងស្លាប់
រវល់ទាំងទ័ពនោះហោង ។

៣៥៤៥. ឯអស់មុខមន្ត្រីផង វែស្ដូងស្ដេចទំនង
ទំនើងបន្ទូលភាពណា ។

៣៥៤៦. សឹងធូលប្រមូលអស់គ្នា ថ្វាយអភិវាទ៍
បង្គំនៃទសមុខមារ ។

៣៥៤៧. នាព្រះប្រាជ្ញាពិស្ដារ បន្ទូលពិរោះសារ
ពិសេសព្រះគំនិតគាប់ ។

៣៥៤៨. ងារហើយខ្ញុំឲ្យរណ្ដាប់ បរពលឲ្យស្រាប់
សំរាប់សំរៀបភរិ ។

៣៥៤៩. ភពឲ្យរួងដ៏ភេរី កគ្រើកទាំងប្រថពី
ភ្នំបីមុនចតុភា ។

៣៥៥០. បរពលនូវពលសេនា គំគ្គុយោធា
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នសារសឹក ។

៣៥៥១. យារមីជាសជីបីអធិក សីហនាទបីកគឹក
ពន្លឺកនៃលោកធាត្រី ។

៣៥៥២. គ្រៀបរៀបពលសែនសេនី ចតុរង្គមន្ត្រី
បីជាចតុព្យូហយុទ្ធ ។

៣៥៥៣. កុម្ភការភ្លៀវក្លាមុះមុត រៀណរង្គប្រយុទ្ធ
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នចេស្ដា ។

៣៥៥៤. ក្រុងភពគង់ជាឃ្លួណា សង្គ្រាមភាងា
ក៏គ្រងអស់ពលសែនសត្វ ។

៣៥៥៥. សឹងគិតសឹងគង់និរត័យ សឹងហៅហានក្ដាត់
សឹងស្ដាត់ជំពាំងមហិមា ។

៣៥៥៦. សឹងដ្រាវសឹងជ្រើសសឹងក្លា សឹងប៉ងជ៏អាសា
ប្រុះប្រែទប់សឹកសារ ។

៣៥៥៧. ដឹងនោះក្រុងទសមុខមារ យល់ភងបរិពារ
អនេកអនន្តមកថ្វាត់ ។

៣៥៥៨. ស្ដេចឲ្យលើកលងស្វេតឆត្រ សោប្លួសរួតរត្ន
ប្រដាប់នូវត្បូងរចនា ។

៣៥៥៩. ដាំកែវមាលមាសមុក្ដា បើកបាំងក្សត្រា-

ជិតភពអធិកក្ដៅឯព្រៃ ។

៣៥៦០- អាប់អស់សែងសុរិយោទ័យ អន្ធការអស់នៃ
សោឡសមហាព្រហ្ម ។

៣៥៦១- ងងឹតទាំងខ្ទួចក្រោ - ពាលពាសដូចនា
រនោចនៃរាត្រីកាល ។

៣៥៦២- ឯឯនោះព្រះបាទតូវនាថ នាភយភាមពិស្ដារ
ប្រសើរនូវឫទ្ធិព្រៃ ។

៣៥៦៣- ស្ដេចទតយល់អស្ចារ្យ ដ៏អាកាសនៃ
ងងឹតពុំយល់សុរិយា ។

៣៥៦៤- ស្ដេចដណ្ដឹងជម្ពូពានលោភ- ជារៀចប់សាស្ត្រា
នៃជោតិសាស្ត្រប្រតិពល ។

៣៥៦៥- ហៃយាជម្ពូពានអាកាសមណ្ឌល ហេតុអ្វីពុំយល់
រស្មីនៃព្រះសុរិយា ។

៣៥៦៦- ជម្ពូពានថ្វាយអភិវាទ ទូលព្រះរាជា
ពិសេសព្រះអង្គមហាក្សត្រ ។

៣៥៦៧- បពិត្រនេះភាពចេញភោងរត្ន ស្ដេចឲ្យលើកឆត្រ
ជយាពិជ័យឫទ្ធិពល ។

៣៥៦៨- ទើបងងឹតអាប់អស់មណ្ឌល ពាល់ស្លុតស្ដើងថ្កល់
ពុំយល់រស្មីសុរិយា ។

៣៥៦៩- ក្សត្រស្ដេចប្រើសុត្រីពារាជា ក្របិត្ររាជវេលា
ទៅដើសនៃប្រការកល ។

៣៥៧០- ងាយត្រិះងាយត្រៀបរៀបពល ជាប៉ៃកចេញដល់
ជម្ពាំងអសូរភាវី ។

៣៥៧១- ឯឯនោះព្រះបាទនរបតី ត្រេកអររួសរាយ
បន្ទូលព្រះរាជអាជ្ញា ។

៣៥៧២- ត្រាស់ប្រើសុត្រីពារាជា នាំពលត្រៃត្រូវពា-
នរាជ័សិងឫទ្ធិ ។

៣៥៧៣- ជាចបោះវៃ្រកស្រៀតប្រជពី ទៅលុះបុរី
បុរាណពាល់ទៀបទសមុខ ។

៣៥៧៤- ស្រែចត្រេចដល់ទីពារានុក ដាន់យក្សបែកបុក
បង្អើលឲ្យរត់ភិតភ័យ ។

៣៥៧៥- សុត្រីពចូលកាច់ឆត្រជ័យ ក្បិរណាពន្លឺថ្ងៃ
រស្មីនៃព្រះសុរិយា ។

៣៥៧៦- នោះអស់ទាំងទេពស្ដូតា ថ្វាយរត្នមាលា
សំរាប់នូវកងកណ្ឋា ។

៣៥៧៧- ដាសាធុការរាជត្របី ហើយទេពតាលី-
លាលុះដ៏ស្ថានស្ដូតា ។

៣៥៧៨- ឯងនោះក្រុងទសមុខមារ ទឹងតាររឹងខារ
រន្ធត់ហឫទ័យសោះសា ។
៣៥៧៩- ជើងបួនជាន់ឈរពសុធា ក្រោមទ្រូតត្លុកមហា-
ប្រថពីពន្លឹកស្លប់ស្មៀង ។
៣៥៨០- ស្រេចហៅអនុជនាថដីកំហែង កុម្ភការស្ដេចស្ដែង
នូវឫទ្ធិអំណាចចេស្ដា ។
៣៥៨១- ឱហាកុម្ភការភាងអនុជា ចូរនាំយោធា
ទៅចាប់អស់ស្វាបាបី ។
៣៥៨២- ឲ្យពលយក្សយើងហែកដី ខ្ញុំប៉ុនធុលី
កុំឲ្យមានសល់ឡើយណា ។
៣៥៨៣- ឯងនោះកុម្ភការក្រាបលា វរប្រាជ្ញជេស្ឋា
មហាអសូរគូរនាថ ។
៣៥៨៤- កុម្ភការជាដំរីទ្វារ ទ្រង់ចមិសាតារ
មកុដប្រដាប់សិរសា ។
៣៥៨៥- រីកំពស់សហាស្សយោជន៍គណនា ឯទំហំសោតជា
សង្ខីដ៏យោជន៍គឺដ៏មាន ។
៣៥៨៦- សក់សិរសូ២ហោមពាន ធ្មេញសោតប្រមាណ
ក្រាំមួយនៃហត្ថគឺដ៏ចប់ ។
៣៥៨៧- រីចង្កូមដប់ហត្ថងភាប រោមាពណ៌ស្រាប់
ប្រដាប់សឹងពេជ្រមុតថ្លា ។
៣៥៨៨- ភ្នែកច្រាលដូចសុរិយោភា ក្រមៀកក្រឡៀនេត្រា
បីដូចនូវភ្លើកបញ្ឆោះ ។
៣៥៨៩- ក្រាតក្រើមបីសំលើមគហោះ ស្រៀវស្រែកពាក្យពោល
បីដូចរន្ទះអសនី ។
៣៥៩០- ករកាន់មូលសក្តិដ៏ស្មូលី ប្រឹងប្រែងដ៏ត្រទី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។
៣៥៩១- ចមិរក្ខចេញជាប្បណា នាំពលយោធា
ប្រដាប់ទាហានឆ្វេងស្ដាំ ។
៣៥៩២- ករកាន់សស្ត្រាវុធភាំ ទឹកខ្លួនរឹងខាំ
រញ្ញៀនរញ្ញោនរត់ជួល ។
៣៥៩៣- ស្រេចស្រែកសន្ធាប់សព្ទស្នូរ រត់ជួលមិតម្ជូល
ឆ្លៀលំនូវពានរពល ។
៣៥៩៤- ក្រុងភពភាជរមិលយល់ យក្សស្រូតរូតដល់
ប្រក្លូតប្រកាប់មហិមា ។
៣៥៩៥- ដូចរលកសមុទ្រជលសា បែកក្ដាត្រែងត្រា
រដំរងែងរងេរងាស ។
៣៥៩៦- ពួកសព្វសូរឯអាកាស ខ្ទរខ្ទារពេញពាស

ភូមិពិភពមណ្ឌល ។

៣៥៩៧. ដូចប្រជាពីក៏ចុះដល់ នរកដ៏កង្វល់
រវល់ក៏ភ្លូកប្លែកភ្លាំង ។

៣៥៩៨. អង្គទេពយាមាស្លោះខ្លាំង ក្រវិចខ័ននូវកំណាំង
ក៏ឃាត់ជម្ររកូនោះមរ ។

៣៥៩៩. អស់ពលត្រីនុពានរអរ បោកខ្សៀវខ្ទុរខ្ទុរ
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

៣៦០០. ដងនោះកុម្ភការមហា- យក្សយល់យោធា
នូវខុសពលសារមមី ។

៣៦០១. ខេរចិំងប្រឹងពាហុពីរ ------------ (1)
ពពារនៃកាលនាគរាជ ។

៣៦០២. ជរចេញសីហនាទនូវអំណាច និរភិតតិតខ្លាច
ជំហាំងកណ្ដាលពសុធា ។

៣៦០៣. ធូលយុទ្ធផ្ដើមជេស្ដា ដូចអាកាសា
ក៏រះកណ្ដាលថ្ងៃក្រោម ។

៣៦០៤. ព្រះប្រើពានរចេញចោម រហ័សរួមរោម
ប្រទប់ប្រទះសេនី ។

៣៦០៥. កុម្ភការចាប់ត្រីនុជ៏ក្របី ក្បាល់អកធូលដី
ក្របីលេចត្រង់កំអា ។

៣៦០៦. ខ្លះលេចដោយលង្វែកទន្ដា ខ្លះលេចដោយនាសា
រូដ្ឋូវដំណើរនិរន្ដរ ។

៣៦០៧. កុម្ភការចាប់ហ្វូងពានរ គន្លងរសដីបវរ
ពិដោរនូវរសកន្លា ។

៣៦០៨. ចាប់បានល្បីលាបអាត្មា យោយកុម្ភការរាជា-
ធិរាជក៏ដេញរាលដល់ ។

៣៦០៩. សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជខុនពល កើតកោលាហល
រវល់អស់ត្រីនុជ៏ក្របី ។

៣៦១០. សុគ្រីពការខ័នជ័ក្រវិ ដូចសីហាក៏នូវសីហ
ប្រទះប្រតាញសាញដល់ ។

៣៦១១. ដូចភ្នំពេជ្រពីរផ្ដើមផ្កល់ ដូចដល់ជិតដល់
សង្កត់សង្កិនលើគ្នា ។

៣៦១២. កុម្ភការកំណាំងមហិមា លើសលែងនូវពា-
នរអស់មុខមន្ត្រី ។

៣៦១៣. ប្រឹងករខាស់ខែងសោះសី សោះសានូវឫទ្ធី
ក៏ចាប់សុគ្រីពរាជា ។

៣៦១៤. រិតរួបកំពុងពីរដៃពា- នរនិងមហិមា
ក៏យូរនៃរាជាក្របី ។

(1) Vers manquant dans MBN .

មើលឫក្សសព្វក្លាយនូវគ្រោះរាស្ត្រ　　សំដិតនៃរាជលង្កា ។
៣៦៥១. ព្រះព្រហស្បតិព្រះសុក្រព្រះសៅរ៍សឹងពក្រធា [1]
សសីសូរ្យនូវរា -　　ហូកេតុកើតគ្រដើតនៃ ។
៣៦៥២. រស្មីប្រាលប្រាស់ពីដូចទង់ដែងឯងងាសអាកាសនៃ
ផ្កាផ្តៅពេស្លៅហេតុប្រល័យ　　ប្រលាប់ពិភពនៃរាជលង្កា ។
៣៦៥៣. អស់គ្រោះអស្លូរ្យអស់ទិសា
អស់ចោរជីដា　　អស់ឧត្បាតអសនីអសូរស្បែង ។
៣៦៥៤. នោះទើបពិភេកពិភាក្សាបង្គំថ្លែង
ទូលដោយបូតំហេតុនូវសំដែង　　សណ្តាប់សម្តេចនៃលង្កេស្វរ ។
៣៦៥៥. បពិត្រអើយអញ្ញខ្ញុំគឺនាមពិភេកអនុជាធិរាជទូល
សូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបូ -　　ពិត្រករុណានៃពំនោលសាស្ត្រ ។
៣៦៥៦. ខ្ញុំមើលព្រះគ្រោះព្រះអង្គបរមបពិត្រនូវគ្រោះរាស្ត្រ
ភាហួចាប់សសីសូរ្យសះ　　ពិគ្រោះត្បៀនត្បាន់ព្រះលក្ខណ៍ [2] ។
៣៦៥៧. ព្រះកេតសំដែងធុមកេតុពិពណ៌ជ័ពេញអា -
កាសកើតជ័យា -　　យីយល់ដីជ័យភ្លើង ។
៣៦៥៨. នោះសូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្ររំពឹងពិភពាមណ្ឌលយើង
ស្តាយយសតស្វរគឺជ័ភ្លើង　　កំលុងពិភពនៃរាជលង្កា ។
៣៦៥៩. នាសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រយកមហោសីគឺសីតា
ដូចភ្លើកតតពិចារណា　　ក៏ពាំនូវកែវសូរ្យកាន្ត ។
៣៦៦០. សស្សុះបីធំហាតទៅទើរទុកនាសំបុកស្ពាន
ល្មុះត្រូវកំដៅសូរ្យកាន្ត [3]　　ក៏ឆេះរលាយនៃសំបុកបង់ ។
៣៦៦១. ទោះពុំនោះបីដូចសង្វៀងយកនុយបិតសន្ទូចថ្គង់
ត្រីលេបឮជ័មាត់ពុំលង់　　បីឡើយល្មះជីក្សណាក្បួយ ។
៣៦៦២. នាព្រះរៀមបរមបពិត្រយកមហោសីគឺសីតានៃ
ដោយពាក្យសូរបនខាហេតុប្រល័យ　　ប្រលប់ពិភពាដ្បិតតាំនោលស្រី ។
៣៦៦៣. នាអំបាលជាក្សត្រគ្រងរាស្ត្រ ពីមុះនី [4]
ពុំដែលយកតំណោលស្រី　　ពីមុនមកតំដែលមាន ។
៣៦៦៤. នោះសូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រគិតជូនមហោសីគឺសីតាថ្កាន
ថ្វាយសម្តេចព្រះរាមាក្សត្រក្សាន្ត　　ក៏ក្សាន្តព្រះទ័យពុំក្រោធា ។
៣៦៦៥. ទើបគាប់ដោយនូវធម៌ដល់បរលោកតតទៀត
ចៀសវៀងអកុសលមហា -　　ទុរយសជ័បរិបូណ៌ ។
៣៦៦៦. ក្រុងភាពស្តាប់ពិភេកទូល　　ពាយឧត្បាតបូព៌
កំនូរព្រះគ្រោះអស្លូរ្យ ។

(1) RIB : sịk bāk' kryādhā
(2) RIB : sūry sārboe groḥ tpīet tpan' braḥ lakkh(ṇ) gnā
(3) RIB : sūryachān
(4) RIB : bī mun nī

៣៦៦៧- មើលដោយកំពីយោគជម៌ ស្ដេចលង្កាខ្វល់
ក៏តាំងរំពឹងសាស្ត្រា ។
៣៦៦៨- ដាលក្រេវក្រោធក្រៃមហិមា ស្រែកសព្ទឃោសនា
មហាពន្លឺកក្ដួរស្នៀង ។
៣៦៦៩- ជាថៃឃាតពិភេកព្រះស្ដែង កាចអាចស្ដេចថ្លែង
តាំងនោលដំណៀលនិន្ទា ។
៣៦៧០- ថាអញដូចក្អែកសត្វសា- ខាឡូវមឹងឧបមា
អញសោតដូចគ្រឹតពិរិទ្ធាន ។
៣៦៧១- មឹងស្លូតព្រះរាមពោលបាន ដូចកែវសូរ្យកាន្ត
នូវដែកសន្ធុចសោតនៃ ។
៣៦៧២- ក្ដួរអញពិឃាតមឹងឲ្យក្ស័យ ក្រែងតុំយល់ជ័យ
ពិជ័យនៃអញដ៏តប្បូវ ។
៣៦៧៣- មឹងគឺស្លូតរាជសត្រូវ ចរចេញទៅនៅ
តប្បូវសត្រូវយាត្រា ។
៣៦៧៤- អញនូវផ្លាញហារិន្ទ្រពិភាមា ផ្លាញលក្សអនុជា
ក៏ផ្លាញតាំងមឹងមរក្សិណា ។
៣៦៧៥- ទោះមឹងតុំធៀសវែងម - ណ្ឌលទោសមឹងធ្ងន់ [1]
មហាតំអឹងព្រះអាជ្ញា ។
៣៦៧៦- អញនូវមរត្សូវមឹងនឹងគថា ដែកបែកសិរសា
ដ៏ជាគ្រាំពាំរភាគជង ។
៣៦៧៧- ពិភេកយល់ក្រុងក្រោធគ្គង ក្រៅក្រឹត្យក្សត្រផង
តុំអាចនូវទូលពាស់ឃ្មាន ។
៣៦៧៨- លុតលាយាត្រាទៅដ្ឋាន ដាយទ្រព្យឲ្យទាន
ស្រណោះនៃបុត្រភរិយា ។
៣៦៧៩- ឯកអង្គត្រេចត្រង់យាត្រា ចេញវែងលង្កា
ទៅលុះនាស្ថានទ័ពជ័យ ។
៣៦៨០- ពើប ពះពានរនិរភ័យ គយឃ្លាំល្បាចថៃ
ក៏យល់ពិភេកស្ដែងជាក់ ។
៣៦៨១- យល់រូបាការសិទ្ធិសក្តិ [2] ដឹងជើងស្រុកយក្ស
បបួលនូវគ្នាចោមចាប់ ។
៣៦៨២- ខ្លះខ្លៅចិត្តចង់នូវសម្លាប់ ខ្លះយល់អាថ៌កាប់
តុំឲ្យពិភេកអន្តរាយ ។
៣៦៨៣- ពានរពលពានរនាយ គិតកាប់ក្ដួរថ្ងាយ
ក៏នាំពិភេកចូលដល់ ។

(1) RIB : ....ma-
ndil dos mịṅ dhṅan'
(2) RIB : yal' rūp prakā sit sakti

៣៦៨៤. ជំនុំនូវសុគ្រីពខុនពល អស់ពានរជឯយល់
ក៏ស្គាល់ពិភេកហោរា ។

៣៦៨៥. នាំចូលទូលព្រះករុណា បពិត្រនេះអនុជា
នៃរាពឯងឯកក្ស័ត្រ ។

៣៦៨៦. មកជានៅជាភជប - វិពារព្រះភូធរ
តាំងជេរនូវព្រះករុណា ។

៣៦៨៧. យើងខ្ញុំខ្លៅល្ងង់សង្កា កលកិច្ចយក្សា
កហិចកុហកនេះតិរ្យូវ ។

៣៦៨៨. ស្បឹតជាអនុជភាជសត្រូវ អញខ្ញុំសូមនូវ
ពិឃាតបំបាត់ជន្មា ។

៣៦៨៩. ជឯនោះជន្មព្រានហោរា ទូលពាស់យោធា
សំដែងទំនាយនិរភ័យ ។

៣៦៩០. កាលស្តេចឡើងព្រះពន្លាជ័យ យាមយាមីថ្ងៃ
ប្រកបនូវឫក្សពេលា ។

៣៦៩១. ជានូវបានអ្នកមានប្រាជ្ញា ម្នួយមកនៅជា
អមាត្យជំនិតភក្តី ។

៣៦៩២. ពោះតាំងនូវយាមយាមី មានជ័យជំនិ -
មិត្តបាននគរលង្កា ។

៣៦៩៣. នោះព្រះនារាយណ៍រាមា រំលឹងឫទ្ធិចេស្តា
ស្តេចឡើងលើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣៦៩៤. ស្តេចបើកព្រះឱស្ការថ្លៃ រួសរោះពិសម័យ
ដល្តិងពិភេកហោរា ។

៣៦៩៥. ជាហៃអសុរមោះប្រា - ការព្រះស្តេចជា
សត្រូវនឹងយើងជឯអាយ ។

៣៦៩៦. ក្រែងមកធ្វើកលឧបាយ រណារង្គអន្តរាយ
វីរាមកេរតិក៏នូវបាត់ ។

៣៦៩៧. ម្នួយព្រះស្តែងមកជ័ប្រយ័ត្ន ប្រយោជន៍យសយាត់
ជំនះនូវមន្តមាយា ។

៣៦៩៨. ចូលពោលពិតកុំមុសា ពោះមកពាជា
មកលេះមកល្អងលើងកល ។

៣៦៩៩. ព្រះស្តែងដូចអគ្គីកល់ ជ្រុះចុះលុះជល់
កណ្តាលប្រវាលជលធី ។

៣៧០០. ពោះមកធ្វើឲ្យអប្រិយ អប្រយោជន៍យាមី
ជយាអាយុជីងម ។

៣៧០១. បើបាមកជាភជប - វិពារពិតអញអរ
អញនូវជប់ជីងដើមមាត់ ។

៣៧០២. ពិភេកទូនសិរអភិវាទ ក្រាបក្រោមវរបាទ

បង្គំប្រណម្យទូលជា ។

៣៧០៣- ទូលអស់ឧត្បាតលង្កា ដូចទូលអសុភ-
ជិភាពនៃក្រុងភពនោះ ។

៣៧០៤- បតិត្រខ្ញុំមើលអស់គ្រោះ អសុរូបទូលស្នោះ
អំបាលអំបូរសិតា ។

៣៧០៥- ក្រុងភពសៅខុមលក្ខា(1) សសីសូរ្យនូវភ-
ព្វាដាប់ពន្លឺភក់លើកស្ទែង ។

៣៧០៦- សិរីងជារិទ្ធឧត្បាតស្តែង ខ្ញុំខំទូលថ្លែង(2)
ខ្ញុំស្មានជាក្រុងភពអរ ។

៣៧០៧- ភពគ្រោះនានលពោលបរ ខ្ញុំខ្លាចភ័យមារ
ក៏មកបង្គំនរបតី ។

៣៧០៨- ឯកអង្គឯងសុំធ្វើជី- វិតព្រះអង្គត-
ស្នូភនៃអញខ្ញុំហោង ។

៣៧០៩- ទោះមានជីវិតខ្ញុំប៉ង សូមអាសាស្នង
ព្រះគុណព្រះករុណាខ្ញុំ ។

៣៧១០- ទោះព្រះពុំជឿខ្ញុំសុំ ក្របិទ្ធភាងដំនុំ
ដំនើព្រះគ្រោះសាស្ត្រា ។

៣៧១១- នាងដម្រូពានពង្សពា- នរបារហោភ
ដំនុំដំនើព្រះគ្រូ ។

៣៧១២- សូមមើលយាមយាយីនូវ ដាតាភងដ័សត្រូវ
នូវគ្រោះព្រះនគរលង្កា ។

៣៧១៣- បើពិតដូចពាក្យខ្ញុំជា សូមព្រះជឿជា
អញខ្ញុំសុភាពពិតហោង ។

៣៧១៤- ទោះពុំរូនោះខ្ញុំត្គង ជាខ្ញុំប៉ុនប៉ង
ប្រមាថព្រះបាទព្រះអង្គ ។

៣៧១៥- សូមស្តេចពិឃាតខ្ញុំបង់ កុំបីស្តេចទ្រង់
ករុណានៃអញខ្ញុំឡើយ ។

៣៧១៦- ដងនោះដម្រូពានទូលថ្លើយ បតិត្រខ្ញុំមើលហើយ
មែនដូចតិភេកទូលហោង ។

៣៧១៧- ដោយយាមនោះពិភេកក៏ប៉ង ជាខ្ញុំស្និទ្ធរង
ទម្ងន់ព្រះបាទដ៏អាសា ។

៣៧១៨- ទើបព្រះទ្រង់ព្រះចិន្តា ស្និទ្ធស្មើអនុជា
ដំនិតព្រះហឫទ័យទុក ។

៣៧១៩- ឲ្យត្រិមពន្ត្រាភរណ៍ភោ- ក្តារសោយសេពសុខ

(1) RIB : saur khum lakkh(ṇ) gnā
(2) MBN : khñuṃ khus dūl thlaeṅ

សំរាន់ក្រសាលសប្បាយ ។

៣៧២០- ព្រះបើកព្រះឱស្ឋពន្លាយ រួសរោះអភិប្រាយ
បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។

៣៧២១. ថាណៃហាពិភេកឃោភា អញនូវស្ដេចផ្សា
ឲ្យអស់លង្កាសេពសោយ ។

៣៧២២- ជាក្សត្រស្នងក្សត្រឯក្រោយ ក្រឹត្យក្រមអញឲ្យ
ព្រះវៃស្ដែងជាកតវេទី ។

៣៧២៣. អស់ពង្សពានរក្របី ផ្ងាយករអញ្ជលី
សរសើរព្រះរាជករុណា ។

៣៧២៤- សឹងឲ្យគ្រឿងអម្ពរពស្ត្រ ព្រះភូសាជា
រង្វាន់ពិភេកគ្រប់ក្រៃ ។

៣៧២៥. គាប់កាលបីទន្ទ់ល្ងាចថ្ងៃ ពេញជំនុំនៃ
ស្ដេចរិះនូវការបីសង្គ្រាម ។

៣៧២៦. ពិភេករត់ចូលព្រះរាម រាពបរពលតាម
ពុំទាន់កំរើងក្រោដក្រៃ ។

៣៧២៧. ពិភេកជរចូលទ័ពជ័យ ពាំរពង្សក្សត្រថ្លៃ
ពិសេសព្រះករុណាក្សត្រ ។

៣៧២៨- រីរាពវិលវិញទៅស្ថាន មិនទិញជំពិមាន
ជំនុំនូវមុខមន្ត្រី ។

៣៧២៩. នេត្រក្រាលដុចតារារោហិនី រូបាននៃអគ្គី
ក៏ដេះខិរាក្ដៅក្ដាត់ ។

៣៧៣០- ឥតអ្នកនូវទូលហាស់ក្សត្រ មានតែទេពីរត្ន
ជំជាព្រះមហាមហេសី ។

៣៧៣១- នាងមាឯមន្ទោគិរី ទូលហាស់នូវគតី
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នកេរតិ៍ស្វាយ ។

៣៧៣២- បពិត្រអើយពិភេកនេះមិនងាយ ដេះដប់សិល្ប៍សាយ
ក្រាកដប្រកបសាស្ត្រ ។

៣៧៣៣- ខាយទៀងចុតឆាប់ឋបិមា ឈឺព្រះអង្គជា
ព្រះទៀមតស្ទូរគាត់ឯង ។

៣៧៣៤- គាត់គិតគូរគន់យល់ល្បែង ជារម្លក្រៃក្រែង
ខ្លាចស្ទួន្យពិភពលង្កា ។

៣៧៣៥. ឈឺម្លួយស្ដេចជាជេស្ឋា ឈឺម្លួយមាតា
នូវរាស្ត្រប្រជាសព្វស្ថាន ។

៣៧៣៦- រីក្រែងកើតកោលាហលមាន ឲ្យអន្តរធាន
បុរាណាបុរីលង្កា ។

៣៧៣៧- ទោះពុំយកពាក្យពិភេក្ស ក្ស័រព្រះចិន្ដា
ក៏ទុកកំលុងឋានុរ័យ ។

៣៧៣៨- ស្ដេចខាលយល់ក្រែងក្រោធក្រៃ ក្រៅពៃលែងវិស័យ
បរមបុរាណក្សត្រា ។
៣៧៣៩- ខាលនោះព្រះសុពណ៌បាត បោកបោះសិរសា
ពិភេកកណ្ដាលរោងរត្ន ។
៣៧៤០- មុខមន្ត្រីជុំច្រើនក្លាត់ ពុំអាស្សូរគាត់
ជាឯកឧទរមាតា ។
៣៧៤១- គាត់ខ្លាសអស់អង្គសេនា ខ្លាសព្រះភជា
នឹងនៅពុំបានល្បើយហោង ។
៣៧៤២- ប្រែប្រាស្រ ណាកលះបង់បង រត់ទៅនៅផង
ពារិទ្ធិរាជដ៏ពិភេទ ។
៣៧៤៣- ឯណារាជរឿងឫទ្ធិក្រោធ បានពិភេកសោត
ទៅជាលោកាធិបតី ។
៣៧៤៤- ហើយនូវវិលវិងមកយាយី ក្រែងក្រុងបុរី
ប្រល័យប្រលាប់លង្កា ។
៣៧៤៥- ក្រុងភពស្ដែងស្ដាប់វាចា ភពក្រោធដេរជា
ពាះវាមភ្នំគិរី ។
៣៧៤៦- លោកដែលមាត់មិនដស្រី អាងអួតឫទ្ធិ
នៃអ្នកដ៏ជាសត្រូវ ។
៣៧៤៧- មិនអួតព្រះរាមនេះតិរ្យូវ ខ្សឹតដេះសិល្បព្ធ.
កល់លបទៅបាញ់ពាលី ។
៣៧៤៨- បងប្អូនគេទឹងការអ្វី យកតែពាក្យពី
សុគ្រីពអង្វរចេស្ដា ។
៣៧៤៩- ម៉្លោះក្បូវលួចទៅបាញ់ពា- លីល្មុះមរណា
ហើយយកខាស់ខិនបុរី ។
៣៧៥០- យកនាងតារាទេពី ភស្ត្រមុខមន្ត្រី
មកឲ្យនៃសុគ្រីពក្រុង ។
៣៧៥១- មិនអួតឫទ្ធិរាមដ៏ខ្លួង ខ្សឹតបានបាញ់បង់
នៃស្វាមិញលុះមរក្ស័យ ។
៣៧៥២- មិនអួតព្រះរាមជាញជ័យ ជ័យតើជ័យផ្សែ្រ
រំលោងសង្គ្រាមកាលណា ។
៣៧៥៣- មិនមើលអញនូវព្រះរាមា គួរសរដងគ្នា
ឲ្យយល់ចេស្ដាស្ដែងជាក់ ។
៣៧៥៤- មានតែព្រះរាមនូវព្រះលក្ស ពលស្វាបីសំណាក់
នោះឯងជាធ្វើឯមបាមា ។
៣៧៥៥- នាងទូលទាស់ទៀងវីងថា សូមព្រះភជា
កុំអាលស្ដេចទ្រង់ព្រះក្រោធ ។
៣៧៥៦- តែព្រះរាមនោះយល់ដោត ព្រះអង្គឯងសោត

កុហកនូវកលមាយា ។

៣៧៥៧ - ប្រើមហារីកប្រែការណ៍ ជាប្រើសប្រើគា
ក៏ឲ្យព្រះរាមថ្លែងសារ ។

៣៧៥៨ - ព្រះលក្ស្មណ៍តាមព្រះភូធរ វេលាចេញចរ
ក៏បង់ស្រីរត្នប្លាតប្លា ។

៣៧៥៩ - ហើយព្រះអង្គយកគៀសជា ព្រាហ្មព្រឹទ្ធវេលា
ក៏លបទៅលួចឆក់បាន ។

៣៧៦០ - សីតាមកកុកនាស្ថាន អសោកឧទ្យាន
ប្រស្ងួចនូវតស្ដរ(1)ក្រៃ ។

៣៧៦១ - បើជាតិជាក្សត្រជាញជ័យ សីហានាទនិរភ័យ
ក៏ចេញកណ្ដាលវៀលណារង្គ ។

៣៧៦២ - នោះនាបីក្រោធទ្រើសទ្រង់ ព្រះអង្គនូវអង្គ
ប្រយុទ្ធដណ្ដើមជេស្ដា ។

៣៧៦៣ - ព្រះករព្រះកាយនូវគ្នា ព្រះពលនូវពលា
ក៏ផ្លាញព្រះរាមលក្សក្ស័យ ។

៣៧៦៤ - បានសីតាដោយតេជងៃង នោះយល់ធ្ងើងក្រៃ
ប្រាកដព្រះកេរ្តិ៍ស្ដេចស្ដែង ។

៣៧៦៥ - នេះគម្ពុរួយល់កោតឫទ្ធិវែង ពុំហ៊ានល្បើយវែង
ក៏លបទៅលួចពនិតា ។

៣៧៦៦ - ជាតោមហោតុនូវណាញលង្កា ដូចពាក្យពិភេកជា
ទំនាយទំនួលសោតស្ដែង ។

៣៧៦៧ - ក្រុងភាពស្ដាប់ទេពីថ្លែង ទូលពាល់បីសិវែង
ពុំគោលពាំនិតរឹងក្តួង ។

៣៧៦៨ - ភាតារឹងក្រេវក្រោធរឹងស្លួង បើដោយពាក្យហ្នង
ក៏មូលនឹងពិភេក្ស ។

៣៧៦៩ - មិនយកពិភេកនោះជា ប្តីមិនស្នេហា
ចំណោចចំណាប់ចិត្តហង(2) ។

៣៧៧០ - ត្បូវមិនរត់ទៅនៅឯង ឲ្យពិភេកគ្រង
ជាខ្ញុំព្រះរាមលក្ស ។

៣៧៧១ - អញនូវចេញផ្លាញព្រះរាម ផ្លាញលក្សអនុជា
ក៏ផ្លាញហំងពានរពល ។

៣៧៧២ - ផ្លាញហំងពិភេកកិហាល់ ហំងមិនឯងដល់
ជីវិតល្ងះមរណ៍គ្នា ។

(1) MBN : tāssatar
RIB : tastar
(2) RIB : camṇot camṇaṅ' citt hoṅ

៣៧៧៣- មឹងមិនដឹងទេសមុខមាឌ   ជាតស្បូវលង្កា
បីសេពសម្បត្តិទិព្វថ្លៃ ។
៣៧៧៤- បរិភោគអាហារបីប្រៃព   ស្រីសួគ៌ាល័យ
ពិសុទ្ធពិស្ដរស្នេហា ។
៣៧៧៥- មឹងអាងអ្នកឯងចេស្ដា   ភាមលក្ខអនុជា
អម្ចាស់នៃស្វាពានរ ។
៣៧៧៦- រស់ដោយដើមត្រាំក្ស្លកក   បេះផលប -
រិភោគ្គជ័ជាអាហារ ។
៣៧៧៧- ទាំងក្សត្រទាំងពលបរិវារ   សឹងបរិភោគ្គ
អាហារអាស្រ័យដើមឈើ ។
៣៧៧៨- ម៉ឹងអ្នកឬទ្ធិភាមស្មានស្មើ   អញនូវរកកលធ្វើ
បង្ហាំងបង្ហានអស់ពល ។
៣៧៧៩- សឹងព្រួយព្រមព្រើសផងថ្ងល់   ទាំងយប់ថ្ងៃដល់
សង្វាតតាំងឈប់ឈរឡើយ ។
៣៧៨០- ជាអ៊ីលុងលុះផងថ្ងល់ហើយ   ខ្លួនរួចដល់ត្រើយ
លង្កានៃយើងឯអាយ ។
៣៧៨១- ពានរពលពានរនាយ   ងាច់ស្បៀងបីរពាយ
រវិះរវល់គិតគ្នា ។
៣៧៨២- ទីចំណោះចំណាប់នៃស្វា   ដៅដើមត្រាំក្ស្វា
រដើបរជល់ពះពាន ។
៣៧៨៣- បេះបានបរិភោគដោយឃ្លាន   អរឯងឈ្មោះស្មាន
ជាព្រៃទិស័យសាន្តត្រោះ ។
៣៧៨៤- អញនូវឲ្យយក្សក្បៀរគោះ   គ្នាជាំព្រៃនោះ
ដោយសព្វអន្លើភ្លាត់ចាប់ ។
៣៧៨៥- ធ្លុណព្រៃយក្សយើងបីសម្លាប់   រត់ដយទៅទ័ព
ក៏ស្លាប់នឹងងាច់ពោះវៀង ។
៣៧៨៦- ពោះបីរស់សឹងជ័ដោងជេង(1)   ព្រមព្រួយចិត្តឯង
រំពៃរំពឹងវិងវិល ។
៣៧៨៧- លុះលើទ័ពដយបីរិកិល   យើងនូវក្ស្មមភ្លាត់ឆ្ងរ
សម្ញុម្រកំដេញដោយឋាន ។
៣៧៨៨- ព្រះរាមព្រះលក្ស្មណ៍ហៅបាន   ឫទ្ធិនោះប៉ុន្មាន
ប្រជុំជនូវភ្លើងឥតខ្យល់ ។
៣៧៨៩- គិតសំភាមមួយនិតដល់   ភ្លើងឆេះអស់កល
រណាយរលត់ផុតផង ។
៣៧៩០- ព្រះរាមរូបានភ្លើងអង្គ   អស់ពានរពលពង្ស

(1) RIB : ṭa̐ sgam dhoṅ dheṅ

ប្រដូចសំពាយខ្យល់បោក ។

៣៧៩១. ភពរិះមុខមន្ត្រីផង កាលព្រះស្ដេចឆ្លង
ក៏ក្រោកបណ្ដេញអនុជា ។

៣៧៩២. ក្រោកទាំងទេពីពនិតា ជេរពោលបរិភា
បណ្ដោយបណ្ដាលមោសជ្រៀវ ។

៣៧៩៣. ហេតុមោហា[1] ដូច្នោះខ្លួនខ្សៀវ ដ្បិតជាតិបីកំណើត
ក៏ឆាំងនូវតិសភាយា ។

៣៧៩៤. ភពប្រើរក្សសេនសេនា នាំពលយោធា
នូវពលយក្សាសល់សែន ។

៣៧៩៥. សឹងហៀវហានក្លាក្លៀវក្លៀន ចូលចាំងោយដែន
តំបន់នៃត្រីកូដស្កាត់ ។

៣៧៩៦. គយគាំហ្លាំហ្លាំបីប្រយ័ត្ន ប្រយោជន៍ក្ដុមក្ដាត់
រង្កាត់ជ្រូវាត់ដោយព្រៃ ។

៣៧៩៧. ខ្ទង់ខាំងតាំងក្រាស់ព្រៃ សាយសព្វត្រីកូព្រៃ
បរិហារនូវឆ្នេរសាគរ ។

៣៧៩៨. មិនឲ្យអស់ពលពានរ ស្ទះស្ទៀងបានប-
រិភោគ្គាផលាផង ។

៣៧៩៩. កាលព្រះរាមរាជស្ដេចជង ធ្លល់ហើយស្ដេចឆ្លង
ដល់ត្រើយនៃលង្កាកេរតិ ។

៣៨០០. ពលពានរនោះមកបី លោតលោងលើឆ្នេរ
សមុទ្រក៏សឹងអួតអរ ។

៣៨០១. ស្រៀវស្រើសព្រមត្រើសងាបារ ប្រែងប្រឹងកាងករ
ប្រលូកប្រលែងនូវគ្នា ។

៣៨០២. ព្រះប្រើក្របិត្ដរាជយោធា ជួយជុះមហិមា
សន្ធិតនៃនាមរុក្ខរះ ។

៣៨០៣. នាំពលព្រំម៉ឺនមានះ មនោពលពះ
ប្រទះប្រទូសនិរភ័យ ។

៣៨០៤. ដើរដេរចេញពីទីពជ័យ ព្រាយចរចូលព្រៃ
ប្រយោជន៍នូវរកផលា ។

៣៨០៥. ខ្លះពានបេះបានគោត្ដា ខ្លះចាប់សាខា
ប្រយុទ្ធប្រយោលស្រៀវស្រែក ។

៣៨០៦. ខ្លះពានឡើងបានលើលង្វែក ឈើឈរគ្រប់មែក
ជ្រូវាត់ដល់ដើមផលា ។

៣៨០៧. ពីបពះរក្សសេនសេនា ពលសែនយក្សា
ក៏ក្រោកគ្រជួរក្ដុមក្ដាត់ ។

(1) RIB : moḥ

៣៨០៨- រុក្ខរះឆានៈនិរព័ន្ធ ពលក្រោមអឺនស្កាត់
ក៏ពះប្រយុទ្ធយក្សា ។
៣៨០៩- យក្សក្រៃសែនសឹងសាញមហិមា ករកាន់អាវុធា
ក្រពាដួលដោយក្រាស់ក្រាល ។
៣៨១០- ពលពានរនោះដេញដាល ដេញដំប្រហារ
ប្រះប៉ប្រះបីសំបើម ។
៣៨១១- ស្រៀវស្រែកខ្លួនសំរែកដ្រែកជ្រើម កាន់កាច់ឯកឯម
ពីក្សាសង្សក់ស្វរស្វេទ ។
៣៨១២- ខាស់ខែងដាញដៃងដួលដាប់ ខ្វះវាយទិលដាប់
ក្រឡាស់ក្រឡាប់ណោតរះ ។
៣៨១៣- ផ្ទាក់ព្រៃព្រឹក្សាបិរក្ខះ ធ្លាកបពិតប្រះ
ប្រែកឹងប្រកួតក្រៃក្រៃ ។
៣៨១៤- វក្វសេនសោះសានិរភ័យ ផាត់ដំស្កឹមស្ពៃ
មមាមមីគតភ្លឹក ។
៣៨១៥- ដាប់ពានរនោះបីក្រញឹក រុក្ខរះដួលជឹក
សិរៈនៃវក្វសេនក្ដាត់ ។
៣៨១៦- វក្វសេនទិលវៃវឹងវាត់ ខេវខឹងខាំឆាត់
សំពងដំបងដែកដំ ។
៣៨១៧- រុក្ខរះឆានៈខែងខំ ស្ទុះស្ទួយឃ្មាត់ឃ្មំ
សេណាក៏ធ្លាកប្រះប្រួត ។
៣៨១៨- រុក្ខរះវក្វសេនបីប្រកួត ខេវខឹងបីសំរួត
សំរេចឯស្ដោមដាញជ័យ ។
៣៨១៩- ពលយក្សពលពានក្ស័យ មមីរាំងព្រៃ
រនាលរនាបស្លាប់ស្លូត ។
៣៨២០- រុក្ខរះវក្វសេនបីជំឃាត ស៊ីងសាញដ៏ប្រយុទ្ធ
ប្រឡាក់ប្រលូកលុះលាង ។
៣៨២១- សឹងពេញពាលពះវៀណាវង្គ សឹងដួលជិត្តជង់
សង្ខាតតិឃាតយោវក្រៃ ។
៣៨២២- សឹងត្រូវដំណាំទីវៃ អស់អង្គក្រៃក្រៃ
លុះក្ស័យតាំងតីព្រមគ្នា ។
៣៨២៣- រស់រួចច្រើនឯពលស្វា វីពលយក្សា
ដួយសែនក៏សឹងអន្តរាយ ។
៣៨២៤- រួចតែយក្សមួយរត់ឆ្ងាយ ទៅទូលអតិកាយ
ក៏ប្រាប់ដំណើរពាតិមាន ។
៣៨២៥- យក្សយល់រុក្ខរះបោរបាន ជាជាឃាតមាន
ប្រយុទ្ធនឹងវក្វសេនឯង ។
៣៨២៦- ខ្លែងដាឃាតមានគិតក្រែង នាំពលមកលេង

កណ្ដាលនៃព្រឹក្សាស្ពាន ។

៣៨២៧. ពលវានរនោះរុករាន រីឯរូសពះពាន
ឯស្ដើបឥណាភោក្ដា ។

៣៨២៨. យក្សសែនរក្សសេនយក្ស ធ្លុលចាប់ពលវា-
នរហានុមានស្មោះ ។

៣៨២៩. ហានុមានពះពានបោកបោះ ណាយលុកបីទំលុះ
ក៏បោកបំភ្លូកខ្ទាត់ខ្ចាយ ។

៣៨៣០. ឯកដើមព្រឹក្សាវាត់វាយ ខ្ចាយខ្ទាត់ធ្លាក់ធ្លាយ
រលើងរលំមហិមា ។

៣៨៣១. រក្សសេនតប់ទះពលវា- នរសិងរួញរា
ប្រយុទ្ធនូវហានុមានឯង ។

៣៨៣២. ហានុមានគះគានតតក្រែង ក្រោធក្រៃបីប្រដែង
ប្រជាញវិជ័យសុជយា ។

៣៨៣៣. រក្សសេនហានុមានមហិមា មរម្លួយជងគ្នា
កណ្ដាលនៃព្រឹក្សាករ ។

៣៨៣៤. អស់យក្សអស់ពលវានរ សោតសឹងតែមរ
រង្គីរង្គះទាំងព្រៃ ។

៣៨៣៥. ព្រះរាមឮហានុមានក្ស័យ ស្ដេចដោះទចាជ័យ
ក៏ជយលេណាទៅហើយ ។

៣៨៣៦. ខ្ញុំមើលជិតដាក់ត្រង់ត្រើយ ទីទចានោះហើយ
ក៏ដោះរង្គោះសូន្យស្ងាត់ ។

៣៨៣៧. ឯងនោះមតិកាយអរក្ដាត់ នាំពតិមានជ្រាត់
ទៅទូលនៃក្រុងរាពណា ។

៣៨៣៨. ថ្លែងដោយដំណើរយក្សជា រក្សសេនសេនា
ប្រយុទ្ធនឹងហានុមានមរ ។

៣៨៣៩. រាពអរក្រៃក្រោធ(1) ឡើងឈរ ទះករកាឯករ
ក៏ទ្រង់អម្ពររពស្ដ្រា ។

៣៨៤០. អរម្លួតអង្គឯងសោះសា ស្រួលសើចហាះហា
ហាះហាយហៃហាមេដឹមនោ ។

៣៨៤១. សរសើរពិភេកម្ហូម្ហោ ម្ហូម្ហៀដំពាណោ
កំហាល់កំហុសធ្វេសធ្វើ ។

៣៨៤២. មេមើលរាពរិះធ្មេះទេ រាពព្រៀមឃងមេ
មេយល់ជាម្ដេចនេះតិម្បូវ ។

៣៨៤៣. មេម្លួតជាចេះញ្ញះញញូហា ក្រិះក្រែងត្រង់ត្រូវ
ដំណែងដំណើរឫទ្ធិរាម ។

(1) RIB : krai krodh

៣៨៤៤- កកេរតិចាន់ពីញាយាម គគាតបីលលាម[1]
លន្លៀកលន្លោងផ្លាស់ផ្លង ។

៣៨៤៥- ស្មោះស្មានជាបានដូចបំណង បំណាច់ប៉ុនប៉ង
អសារអាសូរសូន្យសោះ ។

៣៨៤៦- លុះលះថៃឯងគំនិតនោះ ចោលចេញបាចបោះ
រលាយកណ្ដាលជីសមុទ្រ ។

៣៨៤៧- បងកាត់ឫសកែវបីកំបុត ជាលបោះទីតាស់
រលះរលំងកិតភ័យ ។

៣៨៤៨- ទសមុខមារអរម្ភតត្រៃ ឲ្យលើកឥត្រជ័យ
ទីយោធយាធាយា ។

៣៨៤៩- ពាសពេញទាំងមហាទេវា ខ្លួនខ្ពស់ជេយា
ងងឹតទាំងអាកាសកល ។

៣៨៥០- ដាំងដាត់វែងឯសូរ្យជីមណ្ឌល អាប់អស់ពុំយល់
ប្រដូចនូវរាត្រីកាល ។

៣៨៥១- បើកដាំងទាំងឥត្របរិពារ មន្ត្រីក្រាស់ក្រាល
សំរាប់អស់អង្គជីទីទៃ ។

៣៨៥២- ឯងនោះព្រះបាទទេវ្មជ័យ គិតសូរគពត្រៃ
គឺកមនាភាយភាមា ។

៣៨៥៣- ស្ដេចក្រាលមាលមាសសយនា លើទីរូភាជា
សុក្រីពក៏ថ្នមស្ដេចនុំ ។

៣៨៥៤- រង្គូលមនោជ័កិរម្យ ទិព្រះបាទជ័ឧត្ដម
ទាំងពីរពានរថ្នមថាំ ។

៣៨៥៥- ហនុមានថ្នមព្រះហស្តស្តាំ អង្គទគយគាំ
ក៏ថ្នមព្រះហស្តឯឆ្វេង ។

៣៨៥៦- តិភេកស្ថិតនាងក្រោយ ស្ដេចគន់[2]ទតដោយ
អាកាសយល់អន្ធការ ។

៣៨៥៧- ឯងនោះព្រះបាទគូរនាថ ស្ដេចតើនបីត្រអាល
ដណ្ដឹងតិភេកហោក ។

៣៨៥៨- ជាវៃយាតិភេកព្រះសុរិយា ពន់ពីនភា
ខុំយពុំឡៀងប្រក្រតី ។

៣៨៥៩- នេះឥឡូវអន្ធការកលអ្វី អាប់អស់រិសរី
ងងឹតពុំយល់សុរិយា ។

៣៨៦០- តិភេកថ្វាយវរវន្ទា ខុនអង្គសិរសា
បង្គំប្រណម្យឡៀងទូល ។

(1) RIB : gaṅgā pī lalām
(2) RIB : stec toen

៣៨៦១- បពិត្រអើយនេះភពណាសួរ   យក្សាជ័ត្រកូល
ជ័ស្ដេចលេណាសីហានាទ ។
៣៨៦២- ចេញឯឧត្តរប្រាសាទ   មន្ត្រីអមាត្យ
មួយម៉ឺនប្រាំមួយពាន់នៃ ។
៣៨៦៣- ស្ដេចឲ្យបើកជាំងឧត្រជ័យ   ពាសពេញទាំងផ្ទៃ
អាកាសអាប់អស់អម្ពរ ។
៣៨៦៤- មកមើលអស់ពលពានរ   ឮថាព្រះសុន្ទរ
ក៏ដោះទ័ពជ័យលេណា ។
៣៨៦៥- យោធនោះតាំយល់សុរិយា   អាប់អស់ទិសា
ប្រដូចនូវកាលរាត្រី ។
៣៨៦៦- បើកឧត្រដាយានតី   ក្រប់មណ្ឌលទី
ស្មើនៃព្រះសូរ្យថែរង ។
៣៨៦៧- ព្រះស្ដាប់តិភេកទូលថ្លែង   ទើបព្រះនូវសំដែង
អាវុធឧន្ទុសរជ័យ ។
៣៨៦៨- ព្រះករព្រះកាន់សរថ្លៃ   ព្រះពត់សរជ័យ
រំពែងអាកាសស្មោះ ។
៣៨៦៩- ព្រះកាន់ព្រះអោទណ្ឌស្ដោះ   សូរសក្តិបីជំពោះ
រំលោងរំលាយឧត្រជ័យ ។
៣៨៧០- រិត្រុងភពរិះអរិត្រ   ត្រិះត្រែកឃាប្ញូរ័យ
ដណ្ដឹងយោភាធិបតី ។
៣៨៧១- ជាហៃប្រយោគមន្ត្រី   រាមលក្សបតី
តិឃ្លូវញាំងជយទ័ពហើយ ។
៣៨៧២- ប្រយោគយោភទូលឆ្លើយ   ជាទេនៅល្បើយ
តិឃ្លូវព្រះរាមស្ដេចធំ ។
៣៨៧៣- លើស្លៀសុត្រីពជ័តិរម្យ   វិព្រះបាទជ័ឧត្តម
ទាំងពីរពានរជួមជាំ ។
៣៨៧៤- មានុមានជួមព្រះហស្តាំ   អង្គទសោតជាំ
ក៏ជួមព្រះហស្តឯស្នេង ។
៣៨៧៥- ភពស្ដាប់ប្រយោគទូលថ្លែង   ភពក្រោធបីកន្លែង
ក្រញ្ញកក្រញ្ញាំនេត្រា ។
៣៨៧៦- អញឮអតិកាយឯងថា   រក្សសេនសេនា
ក៏ឃ្លាំងនូវពានរនៃ ។
៣៨៧៧- មានុមានរក្សសេនតីឯក្បួយ   មងីក្នុងព្រៃ
ទាំងយក្សទាំងពានរនាស ។
៣៨៧៨- ទំនាយឯយោភាសាស្ត្រ   ពាយព្យៀងអតិកាស
ជាមានុមានរស់នៅ ។
៣៨៧៩- ជាព្រះរាមដោះទ័ពទៅ   ព្រះរាមនោះនៅ

ស្ដេចមឹងមកតូតដុសា ។
៣៨៨០- អតិកាយក្រញូ ក្រាបទូលថា សូមព្រះរាជា
ព្រះអង្គតស៊ូរស្ដេចឈ្លង ។
៣៨៨១- ខ្ញុំពុំអាចហ៊ាននូវបង្វែង ពលរក្សសេនឯង
រត់មកជាបានជួយផ្សាំង ។
៣៨៨២- យក្សរហើងពលពានរខ្លាំង ស៊ីងជាញជ័យខ្លាំង
ប្រណាំងប្រយុទ្ធលុះក្ស័យ ។
៣៨៨៣- ក្រែងយល់ពានរដងៃ រឹងរូសឫទ្ធិក្រៃ
ស្រីមែងជាមានុស្សមានស្មោះ ។
៣៨៨៤- ប្រហោគហោរាទូលដោះ ជាពានរនោះ
ប្រយុទ្ធនឹងរក្សសេនសេនា ។
៣៨៨៥- នាមហោរាក្សរះមហិមា គាត់ជំបានក្លា
កំលួមនឹងពាក្យអតិកាយ ។
៣៨៨៦- បពិត្រសម្ដេចព្រះនារាយណ៍ វិស្វាទាំងឡាយ
សំរាប់សម្ដេចរាមា ។
៣៨៨៧- សឹងជំនួន់ស្វារហានក្លា ជេះសិល្បសាស្ត្រា
ត្រកូលនៃពានររាជ ។
៣៨៨៨- នរនពាទោទៀងអង់អាច ថ្វើសទ្រង់នូវអំណាច
ស្រុំាប៉ិដណ្ដប់អង្គា ។
៣៨៨៩- សឹងមុតមួនមានចេស្ដា ស្ដែងដូចឫទ្ធា
នៃមានុមានជ័យនោ ។
៣៨៩០- នាំពលចិតសិបអក្ខោ សឹងពាលពលោ
កំព្រមនឹងព្រះចក្រី ។
៣៨៩១- រាជាវិះហៃយាប្រហោគមន្ត្រី រាមលក្សបស្វី
តម្លូវប្រការគិតម្ដេច ។
៣៨៩២- ប្រហោគហោរាគ្រូស្រេច ទូលថាអ្នកស្ដេច
ព្រះនេត្រឯម្ដាយពត់សរ ។
៣៨៩៣- មួយឈ្មោះអារទូជក្រុងបវរ ព្រះកាន់នូវព្រះករ
អង្វែលឯឯងកំនោះ ។
៣៨៩៤- ដើលមកឯអាកាសស្ដោះ យាក់ហើយបីនូវកោះ
សភាក៏ផ្លែងទេយា ។
៣៨៩៥- តម្លូវប្រែព្រះកត្រា ទៅឯក្រោយថា
នឹងព្រះពិភេកប្រាជ្ញប្រាយ ។
៣៨៩៦- ហើយប្រែដើលៗមកអាយ សមផ្លាយខ្វាត់ខ្វាយ
តម្លូវនេះពុំទំលងហើយ ។
៣៨៩៧- ប្រហោគស្រែកថាទូរទៀយ ព្រះកោះសរហើយ
កំរង់មកត្រង់នេះថ្វាត ។

៣៨៩៨- ប្រហោតប្រាប[1] ប្រើប្រយ័ត្ន   កុំទាន់ដែលឯងអាត់
ក៏ក្លាយនៃមហាមេឃា ។

៣៨៩៩- ព្រះខ្លួនឯងអាវុធក្រុសរថ្លា   សព្វសរជ័យមហា.
សន្ធឹកឯអាកាសកង ។

៣៩០០- ឃាក់ដែលនអសនីព្រមដង   ស្គរស្នៀរបីរំពង
កក្រើកពិមានសួគ៌សឹង ។

៣៩០១- សព្វសុមេរភាជបីប្រហឹង   ស្ទុះនូវក្អួកត្រៃត្រឹង្ស
ក្រឡាប់ឃាក់ស្កាប់ប្រជតី ។

៣៩០២- ជឹងនោះព្រះដាវនរបតី   ដាក់ទីតាជ័យស្រី
បីផ្ទើងលើព្រះពន្លា ។

៣៩០៣- តីរអង្គនូវព្រះអនុជា   អស់សព្វយោធា
អនេកអនន្តពានរ ។

៣៩០៤- គប់គាល់ជេរជាលអស់ប-   វិញារត្រីន្ទវិករ
អនេកអក្ខោភិនី ។

៣៩០៥- សេពសមមូលពិតជក្រី   ម្លូតអាងឫទ្ធិ
នុភាពនូវខ្លាំងជាញជ័យ ។

៣៩០៦- ជាលស្គាលុះនាកណ្តាប់ដៃ   យើងខ្ញុំយោយនៃ
ប៉ុន្មានអសូរភពណា ។

៣៩០៧- ព្រះបន្ទូលពោនិងសេនា   ពហានយោធា
ពិតពីងឫទ្ធិកំណាំង ។

៣៩០៨- សឹងមានតេជដៃជ្លោះខ្លាំង   ពិឃាតយក្សខ្លាំង
កុំឲ្យគប់ពួងអំបូរ ។

៣៩០៩- កាលនោះក្រុងភពណាសូរ   យក្សាជីត្រកូល
សំដែងឫទ្ធិជាញជ័យ ។

៣៩១០- ទីមរថពាជីមកនៃ   ស្គាងអង្គបីប្រៃពា
ជំនិះបោះលើវេហា ។

៣៩១១- នាំព្រះទេពីសីតា   ព្រះភាជជាយា
ប្រសើរព្រះអគ្គមហេសី ។

៣៩១២- ហោះហ្វានមកដោយឫទ្ធិ   អំណាចអសុរី
អសូរមកផ្ទើនលើណា ។

៣៩១៣- លើកជត្រជ័យផ្ទើងមហិមា   គាមដោយវេហា
អន្លែតពៅទៀបទីពាជ័យ ។

៣៩១៤- រសៀលសុរិយាល្ងាចថ្ងៃ   វិរវិរុឡ្យត្រៃថ្ងៃ
ទតយល់ភាជរថយក្សា ។

(1) RIB : prāp'

៣៩១៥- ទឹមទៀម[1] រាជរថអស្សពាហា ហោះស្ទុះមហិមា
កណ្ដាលវេហាដើរឆ្ងាយ ។
៣៩១៦- រស្មីពីសស្ដៅពន្លាយ ពិពណ៌ក្រោងក្រោយ
រុងរឿងកណ្ដាលវេហា ។
៣៩១៧- ព្រះជិណ្ដាំងពិភេកហោរា ហៅពិភេកថា
អ្វីសោតសន្ធៀមកនោះ ។
៣៩១៨- ពិភេកបង្គំទូលស្ដោះ នារាជរថនោះ
គឺអង្គអសុររាពណា ។
៣៩១៩- ឯក្រោយរាជរថនោះណា គឺព្រះសីតា
មហាមហេសីថ្លៃ ។
៣៩២០- ព្រះអង្គងាល ខ្លាល់ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ព្រះក្រោធក្រៃ
អសុរចិត្តទ្រស់មហិមា ។
៣៩២១- ព្រះទ្រង់ឫទ្ធីសរន្លា យកពាយុវាសមហា
ឫទ្ធីពន្លឺកន្លូរស្មែង ។
៣៩២២- ព្រះនោះពាយុវាសផ្លាថ្លែង រត់ខ្វាយនិល់កំពែង
កណ្ដាប់ចក្រវាលនោះនៃ ។
៣៩២៣- ផ្លាយរថពេជ្ររថដ៏ប្រពៃ ទង់ជ័យឆត្រជ័យ
ខ្ចាត់ខ្ចាយរពាយនាសណា ។
៣៩២៤- ដោយឃ្មីអាប់អន្ធការ កក្រើកទិសា
អាកាសជំប្រប់ស្លប់ស្មែង ។
៣៩២៥- អស់ទេពនិករក្រៃក្រែង ភ្លឹកភ្លាំងហោះរែង
ភិតភ័យរន្ធត់អស់អង្គ ។
៣៩២៦- រីរាពណាសូរដ៏ទ្រនង់ ហៅពិស្ណុការទ្រង់
មកស្កាំងនៃរាជរថា ។
៣៩២៧- ល្អដុងដើមវែងលរថា ទ្រង់ឆត្រជយា
ច្រាកដុងវែងលដើមនោះ ។
៣៩២៨- ក្បែរណារាពណាសូរបរហោះ អស្សពាហារថស្មោះ
នោះមកវិញទៀតសោតហោង ។
៣៩២៩- ហេតុចិត្តអសុរទ្រស់ឃ្លង ប្រមូលដ៏ប្រឡង
ពុំគិតនៃមាត្សាឡើយ ។
៣៩៣០- ព្រះអង្គរឹងខ្លាល់ពេកពើយ ព្រះហឫទ័យឥតស្បើយ
នូវក្ដួងកំលុងព្រះប្រាជ្ញា ។
៣៩៣១- ជាវៃហាពិភេកហោរា ព្រះអនុជលក្សណា
នូវអស់យោធាពលជង ។

(1) RIB : diṃ dām

៣៩៣២- នេះតម្បូវអស្សូវស្រើសឃ្លង   សេះ[1]អាជនីកន្លង
រំលងជាប្រទូសស្តើនណា ។
៣៩៣៣- អញនូវថ្លែងព្រហ្មាសសរដ្ឋា   ត្រូវអង្គអសុរា
ជំហាយពិសត្រូវនាដនាង ។
៣៩៣៤- ព្រះលក្សូពិភេកបរិវារ   ជ្រោះមូលប្រការ
ក៏ឃាត់សម្តេចភាមា ។
៣៩៣៥- ទើបព្រះយកមន្តគាថា   ទិញគេដោមហា-
នុភាពព្រះតស្សូវនៃ ។
៣៩៣៦- ព្រះជង្ឃលសិទ្ធិសក្តិពេកក្រៃ   ភពនោះឃាល់ផ្ទៃ
សន្លប់ជំប្រប់មហិមា ។
៣៩៣៧- រន្ធត់ប្រះប្រាណអង្គា   ដេកលើរថា
ថ្នាស់នានូវមរក្សិណហោង ។
៣៩៣៨- ឈារជីជិះបរហោះស្ទួង   ភពរថសេះខង
កណ្តាលវេហាទិលរឹង ។
៣៩៣៩- ឯល់ស្ពានភាពគិតវពឹង   ឱអញនេះនឹង
មកមរមាត្សាឯងហោង ។
៣៩៤០- គេនិះបារមីអញគ្រង   ជីវិតអញហោង
ទើបរួចឯល់ស្ពាននេះណា ។
៣៩៤១- ភ្លឹកគេឯបារមីភាមា   ទ្រង់អំណាចសោះសា
នូវមន្តក្រឹត្យាពេកក្រៃ ។
៣៩៤២- ភ័ព្វជាអញសោតមិនក្ស័យ   ព្រះភាមនោះនៃ
គឺអង្គព្រះនារាយកាណ ។
៣៩៤៣- បារម្ភផ្ទៃក្រោមលង្កា   គេខ្ពួងហើយណា
ម្រាងអញនូវនឹងរំប់បាន ។
៣៩៤៤- បារម្ភអង្គអញឯងបាន   គ្រោះកាចដ៏ប្រធាន
ក៏ឃាត់ព្រះគ្រោះដាតា ។
៣៩៤៥- ឃាត់លំគួឃាត់ព្រះជន្ទ្រា   សឹងខំឃាត់ប្រា-
កដិអស់ទាំងសន្តិតភាដ ។
៣៩៤៦- ហើយគ្រោះលង្កាសោតកាច   គ្រោះភាស្ត្រកំណាច
ក៏ព្រាមទាំងមណ្ឌណា ។
៣៩៤៧- នោះហោងពិភេកគាត់ជា   ពាយដោយសាស្ត្រា
អញឯងពុំយកពាក្យឡើយ ។
៣៩៤៨- លុះខឹងបរគាត់ចេញហើយ   ឱអង្គអញអើយ
នឹងជាកំដឹងហើយហោង ។

(1) RIB : ក្តឹន'

៣៩៤៩- ខុសគាប់បងប្អូននៅឯង ឲ្យសត្រូវត្រង
គេបានជាភ្នែកគេណា ។
៣៩៥០- តែឯគួរជាអាចារ្យា ចេះសិល្បសាស្ត្រា
ជំនុំឲ្យគេបានជ័យ ។
៣៩៥១- សមអញនឹងលុះបានដៃ ជីវិតប្រល័យ
លង្កានឹងបានគេយោង ។
៣៩៥២- សមអញសោកមរនេះម្តង មរសីតាឯង
មរណាញ្ញតាំងស្រុកអាត្មា ។
៣៩៥៣- ណាញ្ញអស់ព្រះវង្សសេនា ណាញ្ញអស់យោធា
តាំងពលអមាត្យពាហាន ។
៣៩៥៤- អស់រាជបុត្រសោកជំមាន អំណាចហោហាន
មិញសមនឹងមរណាណា ។
៣៩៥៥- ឯងនោះគិតសួរលង្កា ឲ្យច្រាប់សេនា
ជុំអស់យោធាសាមពាន់ ។
៣៩៥៦- មិមកអនេកខ្ជាប់ខ្ជាន់ ពលព្រឹន្ទច្រើនជាន់
អនេកអនន្តមហិមា ។
៣៩៥៧- គប់គាល់សេពសមភាជា រៀបរាជក្រណា
ជំនុំនៃទសមុខមារ ។
៣៩៥៨- រាពគប់លើទិព្វព្រះក្រាល ប្រាសាទពិស្តារ
ព្រះរាជរត្នរាជមន្ទីរ ។
៣៩៥៩- ឯកិត្បូងបង្អួចរត្នរាជី ពោះនឹងគន់រមិល
ដូចស្ថានពិមានឥន្ទ្រា ។
៣៩៦០- នៅត្រៃត្រឹង្សសុខសួគ៌ា ដូចអស់ទេពតា
មកគាល់នាសួគ៌នាយនៃ ។

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- រីឯព្រះបាទជេស្ឋជ័យ ប្រើអង្គទូទៃ
មកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- តាំងព្រះស្រេចផ្ដុំពលពា- នរត្រៃក្នុយោធា
អនេកអនន្តជេរងាស ។

៣៩៦៣- ស្ដេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រមាស (1) ស្ពានរត្នអភិកាស
ត្រសាក់នូវក្បូត្រ ត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យជារាជទូតនាំសារ ថ្កានលង្កាណា
នូវនាំសារសព្វទារី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទ្រូបី ជើងរុងរឿង
ជីមានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះដាំអាជីអញ្ជាស្រ័យ សារពើក្ដីវៃ (2)
ប្រកបនូវលោកាស្ដែង ។

៣៩៦៧- ដេះដាំដេះស្ដើយដេះវែង ពោលពិរោះថ្លែង
កំហែងក៏ខែងបរិមា ។

៣៩៦៨- ពូជពង្សពានរវង្ស ជាក់ជាតិជីមហា-
យក្សាធិរាជជីពិពណ៌ ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតប្រួជពិស្ដារ ពលាពលាការ (3)
ប្រកបជ័ពលជើងវៃក្រ ។

៣៩៧០- ជើងអង្គជើងពង្សជើងជ័យ ជើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : braḥ banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- ទ័ងព្រះបាទដេស្ឋជ័យ ប្រើអង្គទនៃ
មកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- តាំរព្រះស្រេចដ្ឋំពលពា - នរត្រីន្ទុយោធា
អនេកអនន្តដេរដាស ។

៣៩៦៣- ស្ដេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រមាស (1) ស្ថានរត្នអភិកាស
ត្រសាក់នូវក្បូត្រ ត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យជាពាជិទូតនាំសារ ថ្កានលង្កាណា
នូវនាំសារសត្រូវការី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទក្របី ដើងរុងរង្សី
ដ៏មានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះជាំអាជិអជ្ឈាស្រ័យ សារពើក្តីវៃ (2)
ប្រកបនូវលោកាស្ដែង ។

៣៩៦៧- ដេះជាំដេះស្ដ្លីយដេះវែង ពោលតិពោះថ្លែង
កំហែងក៏វែងដបហ៊ា ។

៣៩៦៨- ពូជពង្សពានរវង្សា ជាក់ជាតិដ៏មហា-
យក្សាធិរាជជីពិពណ៌ ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតទ្រង់ពិស្ដារ ពណាពណាការ (3)
ប្រកបដ៏ពលខ្លើងក្រៃ ។

៣៩៧០- ខ្លើងអង្គខ្លើងពង្សខ្លើងជ័យ ខ្លើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : brah banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- រីឯព្រះបាទដស្ឋជ័យ ប្រើអង្គទនៃ
មកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- ទើរព្រះស្រេចជុំពលពា- នរត្រៃន្ទុយោធា
អនេកអនន្តដេរដាស ។

៣៩៦៣- ស្ដេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រមាស (1) ស្ថានរត្នអភិកាស
ត្រសាក់នូវក្បួត្រត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យជាភជិទូតនាំសារ ថ្កានលង្កាណា
នូវនាំសារសត្រូវារី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទក្របី ដើររុងរស្មី
ជីមានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះចាំអាជិអញ្ជ្រាស្រ័យ សារពើក្ដីវៃ (2)
ប្រកបនូវលោកាស្ដែង ។

៣៩៦៧- ដេះចាំដេះស្ដីយដេះវែង ពោលពិរោះថ្លែង
កំហែងកំរែងឯងបរិយា ។

៣៩៦៨- ត្រូវពង្សពានរវង្សា ជាក់ជាតិជ័យមហា-
យក្សាធិរាជជ័យពិពណ៌ ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតប្រាជ្ញពិស្ដារ ពណាពណាការ (3)
ប្រកបជ័យពលជ្រើងក្រៃ ។

៣៩៧០- ជ្រើងអង្គជ្រើងពង្សជ្រើងជ័យ ជ្រើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : braḥ banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

ក្រកែវែងក្របិន្ទុរាជកុមារ ។

៣៩៧១- ស្រេចស្តេចមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មធុសារ
នូវនៃសព្វសព្វសត្វា ។

៣៩៧២- ព្រះបណ្តាំនៃយាអង្គទេពា នាំសារដីអាជ្ញា
អញ្ជើញទៅដល់ទេសមុខមារ ។

៣៩៧៣- ថានាំព្រះអាជ្ញាសារ ព្រះរាជឱង្ការ
សម្តេចនារាយរាមា ។

៣៩៧៤- ប្រើមកដល់ក្រុងរាពណា ឲ្យថាថ្លែងជា(1)
នូវអស់ប្រការប្រាប់ប្រាយ ។

៣៩៧៥- ព្រះរាមគឺអង្គព្រះនារាយ ឯងប្រែរូបកាយ
បីក្លាយការណាមកស្ថិត ។

៣៩៧៦- ស្បិតទេសមុខមារមោហាមិច្ឆ មោហោទោរចិត្ត
ទេយា(2)ព្រះទ្រឹសបរទារ ។

៣៩៧៧- កាមកិច្ចបណ្តិចបណ្តាល ទោសទៀងដីរង្គាល់
តាំងចាលតាំងចេះវែ្ងតដួន ។

៣៩៧៨- ទើបអស់ទេពតានិមន្ត ព្រះនារាយបដិសន្ធ
ជាព្រះរាមាធិបតី ។

៣៩៧៩- នេះតប្បុរិទេសមុខបាបី លួចព្រះទេវី
ពន្លកព្រះបាទរាមា ។

៣៩៨០- ស្តេចតាមមហេសីសីតា ស្តែងស្តេចវេលា
មកជាអំណុងនេះហើយ ។

៣៩៨១- ស្តេចព្រះស្តែងនៅព្រាដើយ តាំរំពឹងឡើយ
នាសរព្រះអត់អាហារ ។

៣៩៨២- ស្តេចដ្តាំប្រើទេសមុខមារ ឆ្លំពលបរិវារ
នោះចាកចេញវៃដលង្កា ។

៣៩៨៣- ស្តេចយកទេសមុខឯងជា អាហារសរដ្ឋា
ប្រាកដកណ្តាលរឿណរង្គ ។

៣៩៨៤- កុំទេសមុខមារស្បូរស្បូង ឡើយបទព្រះអង្គ
រឹងរង់នៃអសុភ ។

៣៩៨៥- ព្រះដ្តាំអង្គទហើយណា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្តេចនារាយនរនាថ ។

៣៩៨៦- អង្គទយាត្រាគគាត ដូចនឹងពិឃាត
អស់អង្គអសូរបុរី ។

៣៩៨៧- ហើយប្រែកាណានូវឫទ្ធិ ជាមបាគិរី

(1) RIB : oy añ thlaeṅ tha
(2) RIB : bhayā

ផ្អាំតាំរកំពោងពោយប្រាល ។

៣៩៨៨- រស្មីដូចសូរ្យដែងដាល សែងសូរ្យជីរន្ទាល
រន្ទះព្រះព្រៃជ័យមណ្ឌល ។

៣៩៨៩- រស្មីភ្លឺផ្លុះដាសដល់ ទសមុខយក្សយល់
ពន្លឺកពន្លឺពោងពោយ ។

៣៩៩០- ក្រទីនគ្គុជ្ជទាត់ទាយ ប្រជតីស្មើរផ្លាយ
ប្រមាណផ្អាំតាំរជងជុំ ។

៣៩៩១- ទាំងមហាសមុទ្រធារធំ ខ្វាយខ្វូរបីរជុំ
រំដៃងងនូវទក្ខាត្រៃងត្រា ។

៣៩៩២- កក្រើកក្រៃក្រុងភពភារ ដូចនូវផ្ទួកលង្កា
រង្គើរង្គាត់ញាប់ញ័រ ។

៣៩៩៣- ភពរិះជាអះអស្ចារ្យ សត្វអ្វីខ្វូរខ្វារ
កំពារកំរេមហិមា ។

៣៩៩៤- ភពប្រើអមាត្យមួយសោះសា ដែននាយអស្សុរាហា
ទៅមើលដល់ក្លូរបន្ទាយ ។

៣៩៩៥- យក្សយល់អគ្គីទពន្រាយ នគ្គុជ្ជជីតប្លាយ
បង្គួសរៃលងលើប្រជតី ។

៣៩៩៦- យក្សទូលភពណាសូរធិបតី ជាមានគ្រីបី
ពាន់រមួយមកមហិមា ។

៣៩៩៧- ក្បិណានោះភពប្រើយក្សា ទៅប្រាប់អសុរា
រក្សាសព្វក្លូរបន្ទាយ ។

៣៩៩៨- អសុរពលអសុរនាយ រាំងក្លូរបន្ទាយ
ប្រកិតអាវុធធារធំ ។

៣៩៩៩- ជងនោះអគ្គីជីលលំ លោលោតបីទន្ទុំ
កតាតពុំភ្លឹកយក្សា ។

៤០០០- ដាក់ក្លូរផ្លាក់ផ្លាយសោះសា សីហនាទយាត្រា
ទំណាយបន្ទាយច្រើនជាន់ ។

៤០០១- ពោកពាក់ស្លាប់យក្សផ្អាំពាន់ នូវបន្ទាយថ្មខាន់
មួយជាន់បង្អួស់ឯក្រៅ ។

៤០០២- កន្លងកាត់បន្ទាយទៅ លុះដើរដល់ក្រៅ
កំពែងបន្ទាយដែកដា ។

៤០០៣- អគ្គីតិតជាតតការ សម្លាប់ថ្មីភ្និក្លូរ
អាគាអសុរជីតាមាន្ស ។

៤០០៤- អគ្គីតិតស្រែចហើយឈាន កន្លងបន្ទាយដែកបាន
កន្លងបន្ទាយសំរិត ។

៤០០៥- ដល់កំពែងទង់ដែងពិចិត្រ កន្លងទៅពុំគិត
កន្លងលើកំពែងស្ពាន ។

ក្រវែលឯក្របិទ្ធិរាជកុមារ ។

៣៩៧១- ស្រេចស្ដេចមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាល់មធុសារ
នូវនៃសព្វសព្ទសត្យា ។

៣៩៧២- ព្រះបណ្ដាំហៅអង្គទេធា នាំសារដីអាជ្ញា
អញ្ជោលដល់ទេសមុខមារ ។

៣៩៧៣- ធានាំព្រះអាជ្ញាសារ ព្រះរាជឱង្ការ
សម្ដេចនារាយរាមា ។

៣៩៧៤- ប្រើមកដល់ក្រុងរាពណា ឲ្យធាថ្លែងថា (1)
នូវអស់ប្រការប្រាប់ប្រាយ ។

៣៩៧៥- ព្រះរាមគឺអង្គព្រះនារាយ ឯងប្រែរូបកាយ
បីក្លាយកាណមកស្ថិត ។

៣៩៧៦- ដ្បិតទេសមុខមារមោហមិច្ឆ មោហោបោរចិត្ត
ទេយា (2) ឬះទ្រឹសបរទារ ។

៣៩៧៧- កាមកិច្ចបណ្ដិចបណ្ដាល ទោសទៀងដីរគ្គាល់
ពុំចាលពុំចេះខ្វែតខ្វន់ ។

៣៩៧៨- ទើបអស់ទេពតានិមន្ត ព្រះនារាយបដិសន្ធ
ជាព្រះរាមាធិបតី ។

៣៩៧៩- នេះតម្បូវទេសមុខធាបី ល្អួចព្រះទេពី
ពន្លកព្រះធាទរាមា ។

៣៩៨០- ស្ដេចតាមមហេសីសីតា ស្ដែងស្ដេចលេលា
មកជាអំណុឯនេះហោយ ។

៣៩៨១- ស្ដេចព្រះស្ដែងនៅព្រៃដើយ ពុំរំពឹងឡើយ
នាសរព្រះអត់អាហារ ។

៣៩៨២- ស្ដេចឆ្កាំប្រើទេសមុខមារ ដ៏ពលបរិវារ
នោះចាកចេញសែឯលង្កា ។

៣៩៨៣- ស្ដេចយកទេសមុខឯងជា អាហារសរថ្លា
ប្រាកដកណ្ដាលរឿណរង្គ ។

៣៩៨៤- កុំទេសមុខមារដ្ឋូរដ្ឋូង ឡើយបទព្រះអង្គ
រឹងរង់នៃអសុភ ។

៣៩៨៥- ព្រះឆ្កាំអង្គទេហើយណា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចនារាយនរនាថ ។

៣៩៨៦- អង្គទេយាក្រាគតាត ដូចនឹងពិឃាត
អស់អង្គអសូរបុរី ។

៣៩៨៧- ហើយប្រែកាណនូវឫទ្ធិ ជាមហាគិរី

(1) RIB : oy aññ thlaeṅ tha
(2) RIB : bhayā

ផ្អាំពីរក៏ព្រោងព្រាយព្រាល ។

៣៩៨៨- រស្មីដូចសូរ្យដែងដាល សែងសូរ្យជីរន្ទាល
រន្ទះព្រះព្រៃជ័យមណ្ឌល ។

៣៩៨៩- រស្មីភ្លឺផ្លុះដាសដល់ ទសមុខយក្សយល់
ពន្លឺកពន្លឺព្រោងព្រាយ ។

៣៩៩០- ក្រទីនផ្គុំផ្ដុំខ្វាត់ខ្វាយ ប្រដិពីស្មើរផ្កាយ
ប្រមាណភ្ញាំពីរដងជុំ ។

៣៩៩១- ទាំងមហាសមុទ្រដាវធំ ខ្វាយខ្វរបីរជុំ
រំដែងនូវផ្កាត្រែងត្រា ។

៣៩៩២- កក្រើកក្រៃក្រក្រុងភពភារ ដូចនូវត្បូងកលស្កា
រស្មីរស្កាត់ញាប់ញ័រ ។

៣៩៩៣- ភពារិះដាអះអស្ចារ្យ សព្វអ្វីខ្វរខ្វារ
កំពារកំរេរមហិមា ។

៣៩៩៤- ភពព្រើអមាត្យម្លួយសោះសា វែងនដាយអស្សុរពាហា
ទៅដើលដល់ព្យួរបន្ទាយ ។

៣៩៩៥- យក្សយល់អង្គទពន្រាយ នគ្គផ្ដុំជ័តប្លាយ
បង្ខ្សសវែងលើប្រដិពី ។

៣៩៩៦- យក្សទូលភពណាសូរធិបតី ដាមានក្របី
ពានរម្ហួយមកមហិមា ។

៣៩៩៧- ក្បែណានោះភពព្រើយក្ស ទៅប្រាប់អសុរា
រក្សាសព្វព្យួរបន្ទាយ ។

៣៩៩៨- អសូរពលអសូរនាយ ភាំងព្យួរបន្ទាយ
ប្រកិតអាវុធដាវធំ ។

៣៩៩៩- ដងនោះអង្គទជ័លលំ ណោណោតបីទន្ទុំ
កគាតពុំភ្លឹកយក្ស ។

៤០០០- ដាក់ព្យួរផ្លាក់ផ្លាយសោះសា សីហានាទយាត្រា
ទំលាយបន្ទាយច្រើនជាន់ ។

៤០០១- ជោកជាក់ស្លាប់យក្សភ្ញាំពាន់ នូវបន្ទាយថ្មខាន់
ម្លួយជាន់បង្អស់ឯក្រៅ ។

៤០០២- កន្លងកាត់បន្ទាយទៅ លុះដើរដល់ក្រៅ
កំពែងបន្ទាយដែកដា ។

៤០០៣- អង្គទគិតជាតតការ សម្លាប់ថ្មីដ្បិតព្យួរ
អាសាអសូរជ័សាមាន្យ ។

៤០០៤- អង្គទគិតស្រេចហើយឈាន កន្លងបន្ទាយដែកម្មាន
កន្លងបន្ទាយសំរិត ។

៤០០៥- ដល់កំពែងទង់ដែងពិជិត្រ កន្លងពៅពុំគិត
កន្លងលើកំពែងស្ពាន់ ។

៤០០៦. សិទ្ធិសក្តិព្រះភយនេសនៅជាកំណាន់ ភ្លាងមឿងខែត្រខណ្ឌ
ចុះប្រែងមូរមុខនៅ ។
៤០០៧. អាចារ្យព្រាហ្មណ៍ត្រឹទ្ធបូជាក្រៅ តាំងបោមពិធីនៅ
ឯបឈានសមាធិឲ្យជ័យ ។
៤០០៨. ឲ្យស្រុកក្រុមក្សាន្តឥតភ័យ បំបាត់អស់ចង្រៃ
ឈ្នះនៃសត្រូវពាលា ។
៤០០៩. ឲ្យក្រុមមហាក្សត្រនូវប្រជា រម្យរាជរដ្ឋា
នៃរាជត្រកូលសុខសាន្ត ។
៤០១០. សេនាយោធាទាហាន និរភោគសព្វប្រាណ
ហោយនូវឫទ្ធិបារមី ។
៤០១១. ឲ្យក្រុមក្សាន្តរម្យរាជបុរី ឥសយសាស្ត្រប្រក្រតី
តែងតាយទៀងនៃក្សត្រា ។
៤០១២. ឲ្យក្រុមសុខសួស្តីសព្វសា- រពើព្រឹក្សងលា
នូវអស់អាហារនោះផង ។
៤០១៣. ឯងនោះអង្គទ្រង់ឃ្លង ស្រែចវេលាក្នុង
ទៅទៀបភ្លាងមឿងមហិមា ។
៤០១៤. គិរីព្រះច័នពេជ្រដ្ឋា កំភមស្រែកថា
ពះអង្គអស្ចារអញមក ។
៤០១៥. អញនូវដាប់អស់លង្កាត្បូក ក្សាលឲ្យពុរពាក
ស្រោមជ្រុះទាំងសក់សិរសា ។
៤០១៦. អញឯងអង្គទ្រមហិមា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្តេចព្រះរាមសន្ធាភយ ។
៤០១៧. ក្សិណានោះព្រះភយនេសឆ្លាយ បែកប្រែងហូរខ្ចាយ
ពីខ្លួចជ្រាបដល់មាត់ឯង ។
៤០១៨. បៀរបាធុលយុទ្ធឥតក្រែង នូវអង្គទ្រឯង
ក៏សីងកំណាំងមហិមា ។
៤០១៩. ពះយុទ្ធប្រតិយុទ្ធនូវគ្នា ស្ទើលអង្គអសុរា
ត្រម្លប់ធូលីខ្ចរខ្ចាយ ។
៤០២០. កុម្ភណ្ឌភិតភ័យព្រាត់ភាយ បំពាត់ជាខ្ចាយ
រន្ធត់បាឫទ័យអស់គ្នា ។
៤០២១. ពួណាន់អាកាសនភា ស៊ូចញ្ញះញោមា
ឥង្គាររលកពោរខ្ចាយ ។
៤០២២. ករក្រើកអំពើកសព្វសាយ សព្វផងព្រាត់ព្រាយ
ដំរីសេះរោងជាលជាស ។
៤០២៣. ផ្អើលដួងទៅអស់ទាំងរាស្ត្រ អង្គទ្រសោភាស
ប្រយុទ្ធនូវព្រះភយនេស ។
៤០២៤. អង្គទ្រពះយុទ្ធក្រៃអស ចាប់អង្គភយនេស

សង្កត់កខ្ជាប់ហើយជា ។

៤០២៥- ឲ្យយាងភយនេសមោហា ព្រះស្តែងនេះណា
អញខ្លាញតប្បូវនេះមរ ។

៤០២៦- ក្រែងឮពៅសព្វអស់ប- រទេសគងខ្វាយខ្វូរ
ជាអញនាំព្រះអាជ្ញា ។

៤០២៧- មកតនឹងរាជគជសារ [1] សមចោកព្រះអាជ្ញា
អម្ចាស់ប្រើប្រាណដ៏អប្រិយ ។

៤០២៨- នឹងអាប់ជេស្តានរបតី ប្រយុទ្ធនឹងជំរី
ដរៃប្រែតែងចាំក្លាងជើង ។

៤០២៩- នឹងមានកេរតិអ្វីប្លាក់ឡើង គ្មាននឹងទុកជាទៀង
ជាកេរតិយសសយូរជ្ញើងប្រាណ ។

៤០៣០- ឲ្យព្រះភយនេសនែភាន ជំណោរព្រះស្តែងមាន
ភយាតន្លឹកមហិមា ។

៤០៣១- ព្រះតស្សូរសន្តតនាមា ឲ្យព្រះស្តែងជា
អគ្គាគីនាមភយនេស ។

៤០៣២- ស្តេចព្រះស្តែងមកប្រហៃស អាជ្ញាជីវិសេស
សម្តេចព្រះនាភយរឹងឫទ្ធិ ។

៤០៣៣- ព្រះនាភយព្រះតស្សូរជីបពិត្រ ឯស្តេចសន្និត
ព្រះស្តែងមកកើតរូបា ។

៤០៣៤- ហើយស្តែកឮដល់ព្រះកមា អ្នកខ្លាញលង្កា
តាំងភពណានាសបង់ ។

៤០៣៥- រំលាងអស់អសូរពូជពង្ស អស់អង្គយក្សយង់
សោះសូន្យនគរលង្កា ។

៤០៣៦- ព្រះស្តែងទុកខ្លួនពៅឯណា រួចនឹងសរខ្លា
មហាព្រហ្មាសជីវិជ័យ ។

៤០៣៧- ក្បែរណាព្រះភយនេសកិតភ័យ ស្តាប់សូរសម័យ
ព្រះរាជសារជីអាជ្ញា ។

៤០៣៨- រន្ធត់ជំប្រប់អាត្មា រត់ចូលថ្មីម្ហា
ក្នុងស្ថានអាស្រមជ្រប់ [2] នៅ ។

៤០៣៩- ជាអង្គរហើយអ្នកទៅ អញស្ថិតស្ថានត្រៅ
ទាំអាចគូវាស់ឡើយហោង ។

៤០៤០- អ្នកនាំព្រះអាជ្ញាថ្វើសម្លង ព្រះនាភយកន្លង
អ្នកទៅបោយកិច្ចអ្នកណា ។

៤០៤១- សមអ្នកនូវមានលង្កា ខ្លាញតាំងភពណា

(1) RIB : markat niṅ aṅ rājagajasār
(2) Var. : srap'

ការអ្វីល្អជាកិរិយាលោក ។

៤០៤២- ហេតុចិត្តសាមាន្យរួដោក ពុំដឹងដើមលោក
នូវស្លាញអស់អង្គអាត្មា ។

៤០៤៣- មានាសព្រះអនុជបុត្រា អស់ពលយោធា
សេនាពាហានអស់ទៅ ។

៤០៤៤- នេះម្ដងសមប្រាំងនឹងនៅ សមអស់កាំងនៅ
កាំងអង្គតស៊ូរាពណា ។

៤០៤៥- បង់អស់នគរលង្កា លុះកណ្ដាប់ដៃណា
ព្រះរាមព្រះលក្ស្មណ៍នោះឡាត ។

៤០៤៦- ឯងនោះទសមុខមហាក្សត្រ ពុំសព្វសល់ក្ដាត់
ព្រះរឃនេសអង្គទ ។

៤០៤៧- ឬទ្ធិ៍ជាញជ័យបីប្រយុទ្ធ ឱ្យអមាត្យរត់
ដកមើលប្រយុទ្ធយល់ស្ដែង ។

៤០៤៨- ទៅទូលទសមុខស្ទាប់ស្ដែង អះពានរខែង
ប្រយុទ្ធនូវរឃនេសនៃ ។

៤០៤៩- ពុំលង់តម្បូវលុះក្ស័យ បទជាញ់គេជដៃ
ព្រះរឃនេសនៅបាន ។

៤០៥០- អមាត្យម្ដួយសោតវិងថ្កាន ចូលទូលពតិមាន
បតិត្រព្រះរឃនេសមិញ ។

៤០៥១- ជល់ជយកំលាំងលុះជាញ់ អង្គទគាត់ចេញ
បំពាត់រត់រកជ្រកដីអាស្រម ។

៤០៥២- បទអង្គទគាត់ទីងទំ នាំរាជសារធំ[1]
អំពីព្រះរាមនុង្ការ ។

៤០៥៣- តើបនឹងរឃនេសនៅឡូរ បុរមីចេញជាល
ឧតារប្រឹងប្រែងបីសន្ទាប់ ។

៤០៥៤- អង្គទសង្កត់ស៊ើរស្លាប់ បំរះចូលស្ទាប់
នៅក្នុងអាស្រមសុបសៅ ។

៤០៥៥- ស្រែចអង្គទលេណាទៅ ឈរសំរាននៅ
សាលាលុកឃុនខាងស្ដាំ ។

៤០៥៦- រាពពុំសារពីព្រះរាម រាពក្រាស់ប្រើប្រាម
ប្រដាប់កំរាលភោជរត្ន ។

៤០៥៧- ទៀបមុខមន្ត្រីក្រាស់ក្ដាត់ ប្រុងប្រាណជ័ប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍បាវម្ហូសាវសឹក ។

៤០៥៨- កាជសីហាគជសីហាប៉ីគគឹក គជសារសន្ធឹក
ពន្លឹកនូវគ្រឿងច្រើនជាន់ ។

(1) RIB : jā rājasār dhaṃ

៤០៥៩. ភាងរងពាធីបីកំណាន់ ត្រវីដំបងដែកកាន់
អាវុធសរខ្លាគ្រឿងគ្រប់ ។
៤០៦០. ចៅញ្ញាយពលនាយសាយសព្វ សាយសាចចាំគ្រប់
ចន្លោះលង្វែកមាគ៌ា ។
៤០៦១. ស្រែចប្រើអមាត្យទៅថា ឲ្យអង្គទយាត្រា
ចរចូលទៅថ្វាយបង្គំ ។
៤០៦២. អង្គទន្តាំខ្ពិតដោយក្រម ក្រឹត្យរាជសារធំ
សម្តេចរាមាធិបតី ។
៤០៦៣. អញ្ចេសោកបុត្រក្រុងពាលី ហើយព្រះចក្រី
ព្រះរាមតស្វរប្រើប្រាណ ។
៤០៦៤. ទសមុខឲ្យអញស្ថិតស្ថាន ស្មើអ្នកណាមាន
ប្រមាណដំកើងព្រះអាជ្ញា ។
៤០៦៥. ក្បួនណានោះអមាត្យយាត្រា ចូលទូលរាពណា
ដោយនូវបណ្តាំអង្គទ ។
៤០៦៦. រាពរឹងក្រោធក្រៃរន្ធត់ រឹងរំសង្កត់
ចិត្តហើយបន្ទូលត្រាស់ថា ។
៤០៦៧. ហៃមុខមន្ត្រីសេនា ប្រយ័ត្នអង្គា
ទីទៃកុំបីភ្លេចប្រាណ ។
៤០៦៨. មុនមិញស្វាសាមាន្យ មួយមកមិតបាន[1]
ប្រយុទ្ធដណ្តើមដៃណា ។
៤០៦៩. លុះណាញពលរសេនា ទាំងកូនស្នួនក្លា
សហាសកុមាររមរដង ។
៤០៧០. លុះតន្ត្រីជិតទ្រើសឃ្មុង ថ្លែងសរពាន់ចង
ប្រទះប្រទាញយោងយក ។
៤០៧១. ភិតាក់ដួលដេញជ្រិបជ្រិក ថ្មាស់នឹងបានមក
ហើយភិកុហាកផ្ញើកល ។
៤០៧២. រាក្លាញអស់ទាំងមណ្ឌល ពេលទាំងនេះយល់
គំនិតនៃយើងតុំឈ្មោង ។
៤០៧៣. នេះតម្រូវកូនពាលីឯង ក្លូរយើងគិតក្រែង
ប្រយ័ត្នប្រយែងឲ្យខ្ជាប់ ។
៤០៧៤. យើងផ្ញើកលឲ្យបានស៊ប់ ចូលមកប្រទប់
ប្រទះប្លួតគ្នាពិឃាត ។
៤០៧៥. កុំឲ្យរួចដល់ប្រាសាទ យើងឲ្យពិឃាត
កណ្តាលព្រះលានលុះក្ស័យ ។
៤០៧៦. យើងជាធ្វើងាតម្លៃ អាឃនាផ្តើងក្រៃ

(1) RIB : muoy mak pad pān

រូបចិត្រពិចិត្ររចនា ។

៤១១៣- រូបចីរេខអនេកសុវណ្ណា ទៀបទៀងជ្វាលា
តារារូបរឿងរង្សី ។

៤១១៤- ផែនទិព្វពិមានមាសមណី ឆ្លាក់ឆ្លៅជាភ្ញី
ក្រណាកញ្ចាក់បីកញ្ចាង ។

៤១១៥- សព្វសារត្លីប្រាល(1) ទ្រីសទ្រង់ ពិចិត្រនូវអង្គ
អនេកអនន្តអម្ពរ ។

៤១១៦- មើលស្រីព្រះស្នំជំបរ ដូចទេពអប្សរ
សុរិន្ទ្រនៅត្រៃត្រឹង្សា ។

៤១១៧- ខ្លះកាន់បទុមមាលា បេះបកបុប្ផា
ត្របកបទុមក្រាលក្រង ។

៤១១៨- ខ្លះឆាត់ឆត្រាបីបំព្រង ខ្លះសិតសក់ចង
ក៏ស្មៀតកំភ្លឹងមាសសុវណ្ណ ។

៤១១៩- មាលាកងករពាក់ពាន់ ចិញ្ចើមរូបកៅទណ្ឌ
ទ្រទេសទ្រនូយសល់ស្រី ។

៤១២០- ខ្លះលេងខ្លះសើចស្រដី ស្នេហាស្លាបប្រិមប្រិយ
ត្រសមត្រសងនូវគ្នា ។

៤១២១- នេត្រយង់យល់ត្រេសភក្ត្រា និស្លាជិតស្លា
ញញឹមញញែមធ្មេញខ្មៅ ។

៤១២២- ខ្លះសមងឹងខ្លួនល្អេញល្អៅ ទ្រង់ទ្រូងដោះនៅ
រូបថ្លៃទន្លាប់មាសដំរាប់ ។

៤១២៣- ផ្កាល់ពេញត្រចៀកដីប្រដាប់ កណ្ដាលតាងស្រាប់
ត្រសោះត្រសូលសោភា ។

៤១២៤- ទសមុខមារឆ្ងើងមហិមា ស្រីសួគ៌កញ្ញា
សំភាប់សំរៀបតង់តាល់ ។

៤១២៥- មើលយល់សក្តិសែងសមា មន្ត្រីទាំងឡាយ
សម្បត្តិសំបូណ៌ដ៏កន្លង ។

៤១២៦- អស់សព្វសត្វបក្សីផង ពុំអាចបោះរន្លង
កំពស់កំពែងលង្កា ។

៤១២៧- ឯងនោះអង្គទសោះសា គិតភ្លឹកពលមារ
ក៏ឡើងលើប្រាសាទថ្ងាត់ ។

៤១២៨- រំលងអង្គឥន្ទ្រជិត ជារជូលកៅស្ពិត
ទន្ទឹមនឹងទសមុខមារ ។

៤១២៩- យល់ទសមុខខ្ពស់លើព្រះក្រាល ផែនកែវមសារ(2)

(1) RIB : sabv sār paricāl
(2) RIB : daen kaev maṃsā

ពពាលនូវរត្នរចនា ។

៤១៣០- អង្គរដំកើងព្រះអាជ្ញា ឆ្ងាយនគ្គរដ្ឋជ័យបា-
ទីយោគឃ្លាយទិវង្គត់ ។

៤១៣១- បំពានជាថ្នេនពានពាត់ ឆ្ងាយច្រើនជាន់ក្លាត់
អង្គរអង្គុយធ្វើងក្រៃ ។

៤១៣២- ស្រៀកលើសនឹងសមុទ្រនៃ សមុទ្រក្រោធក្រៃ
ក្រម្យេកក្រម្យោបិសិទ្ធិឹង ។

៤១៣៣- អង្គរបង់ដីពាញច្រេតទៅរឹង ភពរឹងខេរខឹង
ស៊ីរប់កំពាំងធ្វើក្បាន្ត ។

៤១៣៤- បរនូវថង់សួរសាកពត៌មាន ស្រេចជាក់ហើយបាន
នូវបាប់តិយាតដ៏ប្រាកដ ។

៤១៣៥- ភពជាវៃយាបាអង្គរ បាឯងជាបុត្រ
នៃនាងមន្ទោគិរី ។

៤១៣៦- បាកើតនឹងក្រុងពាលី អញសោតជាប្តី
ជននីម្តេចបាពុំកោត ។

៤១៣៧- អញជាទីពុកធុងបាសោត លោកដែលអ្វីសោត
កំហួតអង្គឧបាស (1) ក្រៃ ។

៤១៣៨- បើបាពុំគួរលើកថៃ បាអព្ទាស្រ័យ
អង្គរអង្គុយយកគួរ ។

៤១៣៩- បើបាជង់ដឹងសាកសួរ ពូជពង្សដូរបួរ
បាក្រែងពុំត្រឹងក្សត្រា ។

៤១៤០- មន្ទោគិរីម្តាយបា បារបរិចារកា
មហាទេពីដ៏សំឡាញ់ ។

៤១៤១- បើបាពុំប្រតិបត្តិអញ ហើយម្តាយបាមិញ
ម្តេចបាពុំគួរប្រតិបត្តិ ។

៤១៤២- ភពប្រើអមាត្យជួយថ្វាត់ ទៅយកទេពីរត្ន
មន្ទោគិរីមកដល់ ។

៤១៤៣- អង្គរអព្ទាស្រ័យសល់ មៀងមើលទៅយល់
ស៊ីស្គាល់ជាមាតាជាក់ ។

៤១៤៤- លើកដៃផ្ទួងសំពះជាក់ ស្មើដៃជាអ្នក
ខ្ញុំធ្ងាយបង្គំត្រែកត្រង់ ។

៤១៤៥- ស្មើបញ្ចាបរមខ្ញុំរង គុណាធ្ងន់ដ៏កន្លង
ក្រៃលែងឥន្ទីរសាគរ ។

៤១៤៦- នាខ្ញុំធ្ងាយឯការ អញ្ជលីធ្ងាយវរ
រំលឹកព្រះគុណាក្សត្រី ។

(1) RIB : opas

៤១៤៧. កាលខ្ញុំចាប់ប្រតិសន្ធិ គ្រប់បញ្ចឥន្ទ្រីយ
អាស្រ័យមណ្ឌលព្រះឧទរ ។
៤១៤៨. ក្រុងពាលីរាជពានរ ស្ដេចទៀលព្រះឧទរ
ក៏យកអញខ្ញុំរក្សា ។
៤១៤៩. ខ្ញុំស្ញៀតនឹងព្រះអាជ្ញា ដៃជើងនេះណា
បង្គុំព្រះឧទរថ្លៃ ។
៤១៥០. ទោះព្រះពុទ្ធត្រាស់ក្រាស់ក្រៃ អំបាលឧត្ដង់ថ្លៃ
ពុំជៀសនូវចាប់ប្រតិសន្ធ ។
៤១៥១. សឹងសរសើរមាតាគុណធ្ងន់ ហៅព្រះមាតុគុណ
វិសេសតិតឯក្ដុមល្អើយ ។
៤១៥២. រីទសមុខឯងឥតត្រើយ គុណភាប់អ្វីល្អើយ
ក៏បានប្រើអញប្រតិបត្តិ ។
៤១៥៣. មានតែច្រុះច្រើសសព្វសត្វ បរទារការក្ដាត់
បណ្ដាច់បណ្ដាលទោសជ្រៅ ។
៤១៥៤. កាលទីពុកអញអ្នកនៅ អ្នកចាប់ធងទៅ
ទុកជើងអង្រឹងអញហោង ។
៤១៥៥. ឲ្យយោលហើយបំពេជង មាត់ឯប់ច្រៀងកង
រំពងនូវសព្ទសូរសម ។
៤១៥៦. បើអញលើកដៃជីបង្គុំ ហៅមហាក្សត្រធំ
ក៏ភ្លេចស្មារតីបិរស្ដើង ។
៤១៥៧. សំពះឯខ្ញុំបន្លង ជើងអង្រឹងឯង
ជាកេរតិជំទៀលនិន្ទា ។
៤១៥៨. រីឯព្រះបាទរាម ប្រើអញមកជា
សំណោះនឹងទសមុខមារ ។
៤១៥៩. ចូរស្ដាប់ព្រះរាជឱង្ការ ព្រះអាជ្ញាសារ
សម្ដេចតស៊ូរផ្លាថ្លៃ ។
៤១៦០. ព្រះរាមអង្គអ្នកឯទៃ ព្រះនារាយណ៍ឯងនៃ
ទេពាទាំងទិសទេសនិមន្ត ។
៤១៦១. បទទសមុខមារចោរធ្ងន់ លបលួចសម្ពន្ធ
ទេពីទេពតាសព្វសាយ ។
៤១៦២. ទាំងដកាមាសួគ៌នាយ សឹងជាសបាយ
នឹងទសមុខមារដឹមាយា ។
៤១៦៣. មិនលួចតែទេពីទេពតា ល្អើយលួចពានិតា
មហាមហេសីបីពន្លក ។
៤១៦៤. នេះតាម្បូរ៍ស្ដេងស្ដេចតាមមក ប្រយោជន៍បីនូវរក
មហាមហេសីថ្លៃ ។
៤១៦៥. ស្ដេចមកជាអំលុងល្អើយថ្លៃ រីអស់សរជ័យ

សរៃនូសន្លឹក អត់អាហារ ។

៤១៦៦- ស្ដេចផ្ដាំឲ្យរៀបបរិពារ ពលចេញកណ្ដាល
សង្គ្រាមដោយផ្ទាត់យាត្រា ។

៤១៦៧- ស្ដេចនូវយកទសមុខឯងជា អាហារសរខ្លា
ក្រោកឯកកណ្ដាលរៀណរង្គ ។

៤១៦៨- កុំឲ្យភពាទិះស្ពូរស្ពូង បទសរព្រះអង្គ
សឹងឃ្លានអាហារថ្ងៃស្អូ ។

៤១៦៩- អង្គទថ្លឹងហើយណែងស្លា ពីពានភពណា
ក៏ស៊ីអំភ្លាងពុំកោត ។

៤១៧០- ឯក្រុងភពារឹងក្រេវក្រោធ ក្រៃក្រម្ភយសាសោត
ក៏សាកំហឹងពុំអត់ ។

៤១៧១- ក្រោកទៅទះឯអង្គទ អង្គទគេចផុត
ក៏ទះវៃឯភពាខ្ទាតចេញ ។

៤១៧២- ទះទៅទសមុខពារវិញ ត្រូវដំណំមិញ
ក៏ដួលសន្លប់លង់ភ្លាត់ ។

៤១៧៣- អស់អង្គអសូរច្រើនភ្លាត់ ប្រុងប្រាណប្រយ័ត្ន
ក៏ស្ទើលរដោរស្រៀវស្រោម ។

៤១៧៤- អង្គទអត់ឲ្យរួតរោម ខ្លះដាប់ខ្លះដោម
ក៏ប្រូតសង្កត់ក្ដាំងក្ដាត់ (1) ។

៤១៧៥- នគ្គុជ្ជ អង្គទទៅឯវាត់ រួតរឹងពាន់ពាត់
ក្រសោបអសូរប្រុងប្រាណ ។

៤១៧៦- ស្រេចស្ទុះបោះធក់ផ្លូវធ្លាន ស្បូងកែវស្បូវកាន្ត
អំពីព្រះសិរភពណា ។

៤១៧៧- រីឯអស់អង្គអសុភ ក្នុងនគ្គុជ្ជមហា
កំណាំងអង្គទស្ទុះបោះ ។

៤១៧៨- ដាច់ស្បូងអ្នកយកទឹនឆ្ពោះ កាត់ចេញដាច់សោះ
ដ៏ដាកំណាត់ខ្ទាត់ខ្ទាយ ។

៤១៧៩- កំពូលប្រាសាទសោតស្លាយ អង្គទទំលាយ
ទំលុះបោះឃ្លាសទេវា ។

៤១៨០- រីភពាភ្លាភ្លាក់នេត្រា ក្រោកដាប់ទ័នថ្លា
មហាពាជីររត្នចក្រ ។

៤១៨១- ក្បិណានោះកុម្ភណ្ឌប្អូននាក់ ជានាយអង្គទក្បូ
ដ៏រុងនូវរូបហានភ្លា (2) ។

(1) RIB : ktoṅ ktāt'
(2) Deux leçons RIB : (a) kǎ raṅ' nūv rūp hān klā(k)
(b) raṅ' raksā aṅg dasamukhamār

៤១៨២. ធុលទូលឃាត់ក្រុងភាពណា យើងសូមអាសា
ទៅយកអង្គទឲ្យបាន ។

៤១៨៣. បពិត្រយើងខ្ញុំសូមទាន ព្រះអង្គក្សត្រក្សាន្ត
កុំព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។

៤១៨៤. ជិងនោះយក្សប្អូនស្កុមស្កៃ ពោះឃ្លានឆាប់ក្រៃ
រវៀងសង្វាតចេញដោយ ។

៤១៨៥. អង្គទបោះហើយមើលក្រោយ យល់យក្សចេញដោយ
ក៏វិលរេរាពុំស្បូង ។

៤១៨៦. កុម្ភណ្ឌបោះពាន់ប្រួសរង ពះពាយយុទ្ធជិង
អណ្តែតកណ្តាលអម្ពរ ។

៤១៨៧. យក្សប្រួតបីប្រក្បួតខ្ទឹមខ្ទរ ពុំព្រើពានរ
សំកកសំកាំងបហិមា ។

៤១៨៨. វៃស្រែកសព្ទសន្ធាប់អសុរា វិលវាត់សិរសា
មហាកុម្ភណ្ឌដ៏អង្គរក្ស ។

៤១៨៩. អន្តរាយណាញហាំងបួននាក់ កំបុតក្បាលធ្លាក់
លុះលើព្រះធរណីស្ថាន ។

៤១៩០. អង្គទវិលវិញទៅស្ថាន ក្រាបទូលពតិមាន
សម្តេចនារាយធិបតី ។

កណ្ឌទី១៨

៤១៩១- ឯងនោះក្រុងភពអមរី(1) ជ្រាបរឿងសេនី
នុវិភាគវង្សពង្សយក្ស ។

៤១៩២- ស្លាប់ស្លូតរលត់លាញច្រើននាក់ ភពក្រោធញ័រញាក់
រូបានអគ្គីឆេះកល្ប ។

៤១៩៣- ត្រាស់ថាខូចសក្តិមហាសាល ខូចកេរតិត្រកាល
ជាវង្សព្រះព្រហ្មដ៏ក្រៃ ។

៤១៩៤- មិនគួរបើនឹងក្សិណក្ស័យ ផាលផាញ់តេជឯង
អាថ៌ឯងមនុស្សស្វាតិរិដ្ឋាន ។

៤១៩៥- ម្ល៉េះហើយអញនឹងសង្ហារ(2) សម្លាប់ឲ្យមាន
ទាំងមនុស្សទាំងស្វាព្រៃព្រៀល ។

៤១៩៦- សងសឹកឲ្យក្លឹកកម្ពុងដើល កុំឲ្យឯងដើល
ឯងវាពុំស្គាល់ឫទ្ធិភព ។

៤១៩៧- គ្រានេះគួរអញប្រើប្រាប កុម្ភការនុភព
ចេញឃ្លាំងយកជ័យជេស្ដា ។

៤១៩៨- ដ្បិតគាត់មានឫទ្ធិមហិមា មនមានសក្តិថ្លា(3)
អាចប្រាបភពទាំងត្រៃចក្រ ។

៤១៩៩- ព្រះព្រហ្មប្រសិទ្ធិទុកដាក់ ទុកដែងឲ្យអ្នក
ជាជយទិពទីងអសុរា ។

៤២០០- ឯងនោះភពត្រាស់បញ្ជា ឲ្យភពសេនា

(1) St. 4191-4228 : manquent dans MBN
(2) RIB : sañhān
(3) RIB : mān moṅg sakti thlā

៤១៨២. ធូលទូលឃាត់ក្រុងភពណា យើងសូមអាសា
ទៅយកអង្គទៀធ្មាន ។

៤១៨៣. បពិត្រយើងខ្ញុំសូមទាន ព្រះអង្គក្សត្រក្សាន្ត
កុំព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។

៤១៨៤. ជិងនោះយក្សប្អូនស្កឹមស្កៃ បោះឃ្លាសផាប់ក្រៃ
រជៃងសង្វាតចេញជោយ ។

៤១៨៥. អង្គទបោះហើយមើលក្រោយ ឃល់យក្សចេញចោយ
ក៏វិលទេភពាំស្ទូង ។

៤១៨៦. កុម្ភណ្ឌបោះទាន់រួសរង ពះពាយុទ្ធជីង
អវៃណ្តកកណ្តាលអម្ពរ ។

៤១៨៧. យក្សប្រួតបីប្រក្តួតទ្វីមឆ្នុរ ពុំព្រឺពានរ
សំកកសំកាំងមហិមា ។

៤១៨៨. រៃស្រកសត្វសន្លាប់អសុរា វិលវាត់សិរសា
មហាកុម្ភណ្ឌជីអង្គរក្ស ។

៤១៨៩. អន្តរាយណាញហាំងប្អូននាក់ កំបុតក្បាលផ្លាក់
លុះលើព្រះធរណីស្ថាន ។

៤១៩០. អង្គទវិលវឹងទៅស្ថាន ក្រាបទូលពាតិមាន
សម្តេចនារាយឥបតី ។

កណ្ឌ ទី១៨

៤១៩១- ឯងនោះក្រុងភពអសុរី(1) ជ្រាបរឿងសេនី
នូវភាគនរង្សពង្សយក្ស ។

៤១៩២- ស្លាប់ស្លុតរលត់លាញច្រើននាក់ ភពក្រោធញ័រញាក់
រូបបានអគ្គីឆេះកល្ប ។

៤១៩៣- ត្រាស់ថាខូចសក្តិមហាសាល ខូចកេរតិ៍ត្រកាល
ដារង្សព្រះព្រហ្មដំកៃ្រ ។

៤១៩៤- មិនគួរបើនិងកក្សណក្ស័យ ផាលផាញ់គេឯងឯង
អាងឯងមនុស្សស្វាតិរច្ឆាន ។

៤១៩៥- ម្លេះហើយអញនឹងសង្ហារ(2) សម្លាប់ឲ្យបាន
ទាំងមនុស្សទាំងស្វាព្រៃព្រៀល ។

៤១៩៦- សងសឹកឲ្យភ្លឹកកម្លងមើល កុំឲ្យឯងមើល
ងងាពុំស្គាល់ឫទ្ធិភព ។

៤១៩៧- គ្រានេះគួរអញប្រើប្រាប កុម្ភការនុភាព
ចេញខ្លាំងយកជ័យជេស្ដា ។

៤១៩៨- ដ្បិតគាត់មានឫទ្ធិមហិមា មនមានសក្តិថ្លា(3)
អាចប្រាបភពទាំងត្រៃចក្រ ។

៤១៩៩- ព្រះព្រហ្មប្រសិទ្ធិទុកដាក់ ទុកដៃឲ្យអ្នក
ដាចមទ័ពទីងអសុរ ។

៤២០០- ឯងនោះភពត្រាស់បញ្ញា ឲ្យភាគសេនា

(1) St. 4191-4228 : manquent dans MBN
(2) RIB : sañhān
(3) RIB : mān moṅg sakti thlā

ទៅទូលកុម្ភការអនុជនាថ ។

៤២០១- កុម្ភការលេណយាបីយាត្រ ទូលគាល់ព្រះបាទ
ព្រះបងទេសមុខគាប់ទៅ ។

៤២០២- ទេសកណ្ឌថ្លែងការនោះនៃ ឲ្យព្រះអនុជថ្លៃ
ស្ដែងស្ដាប់សព្វសាររៀងរាល់ ។

៤២០៣- កុម្ភការជាក្សត្រទ្រង់ជមិ ដឹងហេតុអំពាល
នោះហើយទូលពាស់វិងស្នង ។

៤២០៤- ទូលថាបពិត្រព្រះបង ព្រះបាទកុំចង
វេរានុវេរឈ្មោះណា ។

៤២០៥- សារហេតុរឿងនេះព្រោះថា នាងសូរបនខា
ចចើសចង់ប្រុសខុសក្រឹត្យ ។

៤២០៦- ព្រះអង្គពុំទ្រង់ទេសពិត ទៅទូលគំនិត
លបលួចយកនាងសីតា ។

៤២០៧- ដាឯកទេពីព្រះមហា- នាភយភមឫទ្ធ
ស្ដេចត្រេចដើរព្រៃទ្រង់ព្រត ។

៤២០៨- ធ្វើឈ្មោះខុសនឹងភជវត្ត ខុសនឹងធម្មបទ
សូមទ្រង់លះលោភតណ្ហា ។

៤២០៩- ចូរបញ្ជូនខ្លួននាងសីតា ទៅព្រះរាមវិញភ៉ា
នោះទើបសុខសាន្តរៀងទៅ ។

៤២១០- សុខកំងប្រជារាស្ត្រក្នុងក្រៅ សុខកំងព្រះចៅ
ព្រះជមពិភពអស្សុភា ។

៤២១១- ស្បិតរាមជានារាយអវតារ មិនមាននរណា
នឹងអាចយុទ្ធយកជ័យសឹក ។

៤២១២- ភពស្ដាប់កុម្ភការរំលឹក ក្រោធក្រៃពន្លឹក
ព្រះបាទតន្ត្រិត្រាំក្រែង ។

៤២១៣- ត្រាស់ថាអានេះតតក្រែង បានទូលពាស់លេង
ជាអញលុះលោភតណ្ហា ។

៤២១៤- ខ្លួនវាខ្លបខ្លាចសត្វស្វា ខ្លាចមនុស្សទេហា
ពុំហ៊ានអើតកចេញច្បាំង ។

៤២១៥- មកទូលមកពាស់ភាភាំង ពុំហ៊ានតតាំង
អួតអាងឫទ្ធិរាមរំងក្រៃ ។

៤២១៦- ស្ដាយពូជស្ដាយពង្សអសុរៈ- សូរញ៉ើមគេដងៃ
ចុះគេដៃនរាមនូវលក្ស្ម ។

៤២១៧- កុម្ភការពុទ្ធិហ្ការដាក់ ក្រៃក្រុងទេសភក្ត្រ
កំព្រើសហាឫទ័យទូលថា ។

៤២១៨- ខ្លួនខ្ញុំតតខ្លាចនរណា បើសប់ទេយា
ឲ្យច្បាំងហើយនោះនូវឆ្ងាយ ។

៤២១៩. ជីវិតពុំគិតរូបកាយ ស៊ូណាញរណាយ
យុទ្ធយកថ្វីដៃថ្វាយព្រះ ។

៤២២០. ភាតាឮជូឈ្មោះអរណាស់ ថែប្រឹប្រាណជាអះ
នេះចាំជាប្អូនអញបង ។

៤២២១. ចូលជាចូលយុទ្ធប្រលង យកជ័យនេះម្តង
ទុកឈ្មោះតេជដៃដល់កប្ប ។

៤២២២. ត្រាស់ឲ្យមហោទរតែងទ័ព ឲ្យស្រេចឆាប់ៗ
នូវបានលើកទៅទាន់ការ ។

៤២២៣. ឯងនោះកុម្ភការក្រាបណា តែងអង្គសោភា
ប្រដាប់គ្រឿងយុទ្ធយ៉ាងយក្ស ។

៤២២៤. នាំទ័ពស្ទោះទៅសំណាក់ ព្រះរាមនូវលក្ស
ដោយចិត្តប៉ុនប៉ងសង្សឹក ។

៤២២៥. ទើបទ័ពចេញចរគគ្រឹក ពលត្រៃន្ទុអធិក
រង្គាត់កាត់ព្រៃព្រឹក្សា ។

៤២២៦. គ្រានោះព្រះរាមរាជា ស្ថិតក្រុងព្រះពន្លា
ត្រចះដូចវង់ព្រះចន្ទ្រ ។

៤២២៧. កណ្តាលសេនាពលពន្ធ(1) ដេរដាសតាប់តាន់
នៅគាល់បំរើព្រះបាទ ។

៤២២៨. មានពលពានរសល់ខ្មាត ស្ញៀវស្ញើមសង្វាត
ប្រកួតប្រកាប់អាសា ។

៤២២៩. អស់អសុរសេនយោធា ហៃកុម្ភការជា
ប៉ែកឆ្វេងប៉ែកស្តាំព្រមផង ។

៤២៣០. អឺអឹងសព្ទហ៊ឹងហោកង អាងអួតប្រលង
ប្រកួតប្រកាប់ស្រៀវស្រៃង ។

៤២៣១. រុកពានលើពនាគ្រឹកគ្រេង ស្នូរសព្ទថ្ងើងថ្ងែង
កក្រើកអំពើកប្រថពី ។

៤២៣២. លើកទៀបទ័ពព្រះនរបតី ត្រៀបរៀបសេនី
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធចក្រញូហា ។

៤២៣៣. បែកបោះភាំងភាងសត្រូវ តយុទ្ធសព្វផ្លូវ
ចន្លោះលង្វែកមាគ៌ា ។

៤២៣៤. លុះដល់អមាពាស្បា(2) រាត្រីអាប់អា-
កាសាងងឹតបាំងបាត់ ។

៤២៣៥. កុម្ភការមហិមាមហាភង(3) ស្រេចវេលាខ្វាត់

(1) RIB : senā balakhăndh
(2) RIB : luh tal' ambar nisā
(3) RIB : mahābăddh

ក៏លបមើលទ័ពព្រះមហា- ។
៤២៣៦. ក្សត្រពីរគង់លើព្រះពន្លា ជ័យរត្នរថា
មហាប្រាសាទមាសច្រើង ។
៤២៣៧. ដូចព្រះចន្ទ្រក្រាលបាំងពើង រស្មីភ្លឺឡើង
កណ្ដាលពពួកតារា ។
៤២៣៨. អស់ពាលនរាជយោធា មន្ត្រីសេនា
ក៏គាល់សម្ដេចសន្ធាភាយ ។
៤២៣៩. ស្ដេចទតឡើងអាកាសនាយ យល់កលដូចផ្កាយ
ព្រះសុក្ររស្មីក្រាលច្រាស់ ។
៤២៤០. ស្ដោះផ្កាយពន្រាយស្ដែងឃ្លាស់ ឥតមន្ទិលពាស់
ពន្លឺត្រចះសោភា ។
៤២៤១. មណ្ឌលទឹមទៀបនូវគ្នា ឥតពពកមួយណា
នៅជាមន្ទិលបាំងបាន ។
៤២៤២. ព្រះអង្គព្រះមហាវរញាណ ស្ដេចបន្ទូលទៅថ្កាន
ជន្ដឹងពិភេកហោរា ។
៤២៤៣. ពិឃាតិភេកនាយើងយាត្រា នឹពលយោធា
មហាក្របិន្ទ្រពានរ ។
៤២៤៤. ចងថ្នល់ឆ្លងមហាសាគរ ឆ្លងតដាប់នគរ
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធយកជ័យ ។
៤២៤៥. នាផ្កាយព្រះសុក្រកើតឡូ នាអាកាសនៃ
ទាំងពីរទន្ទឹមនឹងគ្នា ។
៤២៤៦. ជានិមិត្តកាចមួយឬជា(1) ព្រះស្ដែងពិចារណា
ដោយនូវទំនាយកលអ្វី ។
៤២៤៧. ពិភេកបង្គំព្រះនរបតី ទូលព្រះចក្រី
ទាំងពីរព្រះអង្គរាជា ។
៤២៤៨. បពិត្រនេះម្ចុនភពណា- សូរឯងមហិមា
ចេស្ដាជិការលើសក្រៃ ។
៤២៤៩. ហៅមហាកុម្ភការជាញជ័យ ជាឧបរាជនៃ(2)
សម្ដេចនៃក្រុងភពណា ។
៤២៥០. នាយល់ដូចកលតារា ផ្កាយព្រះសុក្រទឹមគ្នា
នោះគឺកៃវរត្នរង្សី ។
៤២៥១. ដាំទៅលើកំពូលមោលី មហាមកុដសិរសី
ព្រះបាទកុម្ភការរាជា ។
៤២៥២. នេះគាត់ឯងត្រេចយាត្រា មកមើលទ័ពនា

(1) RIB : jā mtec kāc r̥̄ muoy jā
(2) RIB : jā uparājay

ព្រះបាទបរមបពិត្រ ។

៤២៥៣- ស្តេចស្តាប់ពិភេកទូលសុចរិត ខ្លិងរូបាក្រិត
នូវឫទ្ធិអំណាចចេស្តា ។

៤២៥៤- នៃកុម្ភការរាជិមហា - យក្សយសមហិមា
កំណាំង ឥទ្ធិរិកក្រៃ ។

៤២៥៥- រឹងរូសរូបរុងបីប្រៃព ក្រៀនក្លាបានវៃ
ពន្លឹកពន្លឺជីឧទារ ។

៤២៥៦. ស្រេចព្រះមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មកូសារ
បន្ទូលទៅពិភេកភដា ។

៤២៥៧- ហៃពិភេកចូរបាយាត្រា ទៅថ្កានដេស្លា
បាឋា(1) បាឃាត់គាត់ហោង ។

៤២៥៨- កុំឲ្យគាត់ប្រទូសនូវប្រលង ឫទ្ធិតេជៈឯង
នៃអញតស៊ូវពុំងាយ ។

៤២៥៩- អង្គអញគឺអង្គព្រះនារាយ សរអញសង្ហាយ
នេះគឺអម្រឹតស៊ូវហោង ។

៤២៦០- ទោះជល់សែនសត្រូវឃ្លង ពុំវែងលរួចរំលង
នូវសរនៃអញឡើយណា ។

៤២៦១- ហេតុនោះអញស្តាយក្រុងមហា - កុម្ភការពង្សា
ត្រកូលអំបូរយក្សក្សត្រ ។

៤២៦២- ចូរព្រះវែស្តងទៅតស៊ូវផ្ចាត់ ព្រះវែស្តងជាឲ្យគាត់
មកនៅនឹងយើងហោងណា ។

៤២៦៣- រីអញនូវឲ្យយសសក្តា ក្រៃវែលងអសុរា
សុរិន្ទ្រនៃលង្កេស្វរ ។

៤២៦៤- ពិភេកឮនស្តាប់ព្រះបន្ទូល ពិរោះសារមធុរ
ពិសេសព្រះករុណាផ្សាស់ ។

៤២៦៥- ស្រេចចូលចិត្តថាព្រះតម្រាស់ ព្រះឱង្ការត្រាស់
ឱកល់ឆាក់លើសិរសា ។

៤២៦៦- ពិភេកបង្គំក្រាបលា នាំសារអាជ្ញា
ព្រះបាទព្រះរាមតិសូរ ។

៤២៦៧- លុះដល់ស្ថានកុម្ភការត្រកូល យក្សយសអំបូរ
បុរាណនៃរាជទសកណ្ឋ ។

៤២៦៨- ឯងនោះកុម្ភការរុករាន់ នាយយក្សកំណាន់
ពាបានចាំងស្នេងស្តំមក ។

៤២៦៩- ឲ្យស្រោលពលយក្សរើសរក ណាបានវែងយក
អាសាប្រកាប់ផ្ចាត់ផ្ចាយ ។

(1) RIB : pā thā

៤២៧០- ឲ្យយកមុខគ្រប់សព្វនាយ ពលយក្សសម្លាយ
បីដោយជំពូកខុនពល ។
៤២៧១- ស្រេចហើយកុម្ភការមើលយល់ ពិភេកព្រះអនុជដល់
គ្រដួលក៏ក្រេវក្រោធា ។
៤២៧២- ចាវៃបាពិភេកយោធា - ទ្រឹសថ្ងៃះដេស្នា
ប្រែជាសត្រូវរឹងឃ្មឹង ។
៤២៧៣- ពីឯអាចក្បត់អញ្ចាជាបង នាំព្រះរាមឆ្លង
សមុទ្រមកបៀតលង្កា ។
៤២៧៤- អញនូវពិឃាតពីឯឲ្យមរណា មកពីឯឯងជា
អប្បលខិត[1] លោកយោង ។
៤២៧៥- ក្បួណនោះពិភេកឆ្លើយរឹងស្នង បតិត្រព្រះបង
កុំបីអាលស្តេចក្រោធា ។
៤២៧៦- ខ្ញុំមកនេះពុំប្រាថ្នា ប្រមាថព្រះអង្គជា
ព្រះរៀមបរមបពិត្រ ។
៤២៧៧- ខ្ញុំនាំព្រះរាជសារសុចរិត ព្រះរាមរឹងឫទ្ធិ
សំរិទ្ធិសំរេចព្រះចេស្តា ។
៤២៧៨- ស្តេចមានព្រះរាជទយា មេត្តាមុទិតា
ប្រសើរពិសេសពេកយោង ។
៤២៧៩- ព្រះអង្គទ្រង់ឧបិជ័កន្លង គួរនាំសត្វឆ្លង
ឲ្យលុះនៃសុខសួគ៌ា ។
៤២៨០- នេះគឺឬវព្រះរាជអាជ្ញា ត្រាស់លើសិរសា
ប្រើខ្ញុំអម្ចាស់មកក្តឹង ។
៤២៨១- ផ្កានព្រះរៀមឫទ្ធិដ៏កន្លង ក្រៃពេលងអស្សុរឯង
ប្រសើរដ៏មហិមា ។
៤២៨២- នេះគឺឬវព្រះបាទរាមា សំរេចឫទ្ធិចេស្តា
មហានុភាពក្រាកដ ។
៤២៨៣- ព្រះអង្គរក្សាសីលព្រត សិល្បសាស្ត្រសឹងផុត
ជំពាក់បីដូចព្រះទយា ។
៤២៨៤- ហេតុកាលគ្រឹតយុគត្រៃតា ព្រះអង្គនៅជា
ព្រះនារាយឥស្សូរភពត្រៃ ។
៤២៨៥- លុះទ្វាបរយុគនេះនៃ ទើបព្រះអង្គចូ
សូរេចជាព្រះរាមា ។
៤២៨៦- នេះគឺឬវព្រះនូវមានទយា មេត្តាមុទិតា
ពិសេសពិសាលសាទរ ។
៤២៨៧- មកព្រះរៀមរាជជ័យវរ ខ្លាចស្តេចលុះជ័យមរ

(1) MBN et RIB : upalakhit

នូវសារសម្ដេចថ្លាញថ្លា ។

៤២៨៨- ហេតុនោះស្ដេចប្រើខ្ញុំជា ទូតនាំព្រះអាជ្ញា
មកថ្កានព្រះរៀមបពិត្រ ។

៤២៨៩- ប្រើព្រះរៀមគិតតាំងចិត្ត ស្វាមីភក្តិស្នេហាស្និទ្ធ
ព្រះអង្គប្រសើរសោភា(1) ។

៤២៩០- ផ្ទូលទៅជាភាគបរិវារ ព្រះបាទភូវនាថ
សម្ដេចនារាយភរិយា ។

៤២៩១- ស្ដេចទ្រង់ព្រះក្សាន្តករុណា ឲ្យយសសក្កា-
ធិការព្រះរៀមថ្កើងក្រៃ ។

៤២៩២- ឲ្យបាំងស្វេតឆត្រផ្លូតថ្លៃ លើព្រះភេងនៃ
ទន្ទឹមនូវព្រះអនុជា ។

៤២៩៣- ក្សណោនោះកុម្ភការរាជា ស្ដាប់សារព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចព្រះរាមតស៊ូរ ។

៤២៩៤- ជាវៃឃាតិភេកនាំព្រះបន្ទូល ពិរោះសារមធូរ
ពិសេសព្រះរាជករុណា ។

៤២៩៥- គឺមោះអញកាន់ព្រះអាជ្ញា ព្រះបាទដេស្នា-
ធិរាជតស៊ូរអញនៃ ។

៤២៩៦- បង់ម្ដេចអាជ្ញាក្សត្រថ្លៃ ក្រែងគ្រៀនូវវិស័យ
នាថ្លាប់ក្រឹត្យក្រមរាជអាជ្ញ(2) ។

៤២៩៧- អញខ្លាសក្ដីបីប្រការ ដួយដូចនាកាល
ព្រះបាទសម្ដេចភរិយា ។

៤២៩៨- ឯងថ្លៃឯសរន្តូលក្រុងពា- លីលុះមរណា
យល់មហាគតតដមិពេកយោង ។

៤២៩៩- គេតតពោសដួយមួតផង ថៃប្អូននឹងបង
គេឯងនូវជាភេទនូវគ្នា ។

៤៣០០- ការអ្វីនូវព្រះភរិយា យកព្រះអង្គមហា-
ពិសេសឲ្យជាជំនៀល ។

៤៣០១- វិក្ដីកម្មវេរាពៀរ នោះព្រះអង្គទៀរ
នូវធៀសពុំបានមួតយោង ។

៤៣០២- ដួយនីទោះបីអញនៅផង ជាខ្ញុំអ្នកយោង
ពិភេកនូវរាជអនុជា ។

៤៣០៣- ល្អិកជល់អញសោតនូវធា ជាភេទនឹងគ្នា
សមអញដូចពាលីយោង ។

៤៣០៤- ជំនៀលដួយដូចនូវធាឯងយោង បង់អ្នកជាបង

(1) RIB : braḥ aṅg prasoer sambhār
(2) RIB : krity kram rājakār

ទៅនៅនឹងព្រះរាមា ។

៤៣០៥. ហៅក្រៅធ្លាប់ធមិជ័យភ នាងមកជា
សត្រូវនឹងអ្នកជាបង ។

៤៣០៦. អ្នកស្មើព្រះជនកបាហោង កុំគួរបាចង
ទោសានុទោសវិវង្គាន ។

៤៣០៧. អ្នកជាតស្នូរដ៏ប្រងាន ស្ដេចបាអាចបាន
ប្រមាណប្រមាទលេស្មា ។

៤៣០៨. មួយលោតកុំគួរនូវបា នាំព្រះអាជ្ញា
ជិភជិនូវពាលក្របី ។

៤៣០៩. សង្វាតចងខ្មល់ជលធី មកវំណាងបុរី
បុរាណនៃភាជ្យលង្កា ។

៤៣១០. យល់ចិត្តបាយោរមហិមា កុំយល់ក្ដីជា
ដំណាលដំនៀលចេរស្ពាយ ។

៤៣១១. វីធ្លាប់អ្នកប្រាជ្ញសម្ពាយ លោកកុំគិតងាយ
ត្រង់ក្ដីដំនៀលនិន្ទា ។

៤៣១២. ក្ដីមួយខ្ញូចក្រុងភពណា - ស្ងូវលោតមហិមា
យសសក្តិសម្បត្តិលើសនៃក្រ ។

៤៣១៣. ព្រះស្នំស្រីង្គារបីប្រនៃព ច្រើនជាអ៊ីននៃ
សីងសុង្ឃស្រីទេពកញ្ញា ។

៤៣១៤. នាព្រះអង្គព្រះរាមា ម៉ានភាជសីតា
តែមួយជាភាជទេពី ។

៤៣១៥. មកឆ្លៀតលួចព្រះមហេសី ពីព្រះនរបតី
យល់ក្ដីឥតធម៌ពេកហោង ។

៤៣១៦. ហេតុការក្ដីលោភជាធ្លង កុំដឹងដើមនូវរង
មហាអបាយទុក្ខទល់ ។

៤៣១៧. វៃហតិតេកហេតុនោះអញយល់ ខ្លួចដំនៀលនូវជល់
ទាំងអញឥតឲ្យវដងណា ។

៤៣១៨. ស្ងូវស្លាប់អញកុំទៅជា ខ្ញុំព្រះរាមា -
ជិភជិនោះច្បើយនេះឥឲ្យវ ។

៤៣១៩. ឆ្ងរបាទៅទូលដោយនូវ បណ្ដាំអញក្ត -(1)
ដរស្ត្រីជិភជិពីរអង្គ ។

៤៣២០. ស្ងូមស្ដេចរណ្ដាប់ពលដ្ឋង ចេញកណ្ដាលរណរង្គ
ប្រយុទ្ធដណ្ដើមចេស្ដា ។

៤៣២១. វិត្រង់អញនឹងទៅជា ខ្ញុំព្រះរាមា
នោះអញកំគិតឥតមួតហោង ។

(1) RIB : paṇtāṃ an̈ kūv

៤៣២២- ពិភេកក្រាបលាបាទបង　　វិលវឹងទៅក្នុង
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។

៤៣២៣- ពិភេកខិនថ្វាយអភិវាទ៍　　ក្រាបទូលរាជា
គ្រប់ដូចបណ្តាំកុម្ភការ ។

៤៣២៤- ព្រះអង្គទាំងក្សត្រកើតខ្វល់　　ក្បួរយើងឲ្យសោ (1)
នូវក្តីដំនៀលនិន្ទា ។

៤៣២៥- ហៃបាពិភេកចូរជាយាត្រា　　ទៅសាក្តីណា
នាអញមកថ្លែងពាលី ។

៤៣២៦- ហេតុកើតកាលដើមមុះនី　　ម្សៀយក្រុងពាលី
ក៏មានពាក្យសត្យប្តេជ្ញា ។

៤៣២៧- ជាឲ្យទេពីតារា　　សុគ្រីពអនុជា
ស្រេចហើយក្រុងពាលីបង់ ។

៤៣២៨- ពាក្យសត្យជមិឯងពុំគង់　　សត្យាពុំត្រង់
វេរាមកថ្លាញជន្មា ។

៤៣២៩- ទើបត្រូវសរសក្តិថ្លាញថ្លា　　ព្រហ្មាសរ៍មហា-
វិជ័យវិជិតសិល្បសរ ។

៤៣៣០- ជូនពាលីរាជធំបវរ　　ឲ្យរួចដល់នគរ
សម្បត្តិសំបូណ៌សួគ៌ា ។

៤៣៣១- ក្បួណានោះពិភេកអភិវាទ៍　　ក្រាបទូលរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៤៣៣២- នាំព្រះបន្ទូលដោយជមិសុចរិត　　ពិសេសព្រះគំនិត
ប្រសើរនូវប្រាជ្ញាញាណា ។

៤៣៣៣- រីខ្ញុំនូវទៅឯងពុំបាន　　ដ្បិតគាត់ពុំមាន
មេត្រីខន្តីនូវពិចារណា ។

៤៣៣៤- ខ្ញុំសូមទានព្រះអនុជា　　ធិរាជស្តេចវេលា
ទៅជងរៃទើបគាត់កោត ។

៤៣៣៥- ស្តេចស្តាប់យល់គាប់ពិតសោត　　ទើបព្រះអង្គពោ-
ធិសត្វទ្រង់ព្រះចិន្តា ។

៤៣៣៦- ស្រេចស្តេចប្រើព្រះអនុជា　　នាំពលត្រីន្តា-
នកនូវមុខមន្ត្រី ។

៤៣៣៧- ពិភេកនូវព្រះនរបតី　　ក្រាបថ្វាយអញ្ជលី
ក៏លាសម្តេចសេនា ។

៤៣៣៨- នាំសារព្រះបន្ទូលអាជ្ញា　　ព្រះបាទរាមា-
ធិរាជព្រះបាទទ្រង់ជមិ ។

៤៣៣៩- ទៅលុះដល់ស្ពានកុម្ភការ　　កុម្ភការទ្រើសគារ
ក្រមៀកក្រម្លៀមមើលយល់ ។

(1) RIB : sār

ទៅនៅនឹងព្រះរាមា ។

៤៣០៥- ហៅក្រៅធ្លាប់ធម៌បុរា　　នាងម្ចាមកជា
សត្រូវនឹងអ្នកជាបង ។

៤៣០៦- អ្នកស្មើព្រះជនកម្ចាហោង　　ពុំគួរម្ចាចង
ទោសានុទោសវិវង្គាន ។

៤៣០៧- អ្នកជាតិស្នូរដីប្រមាន　　ស្ដេចម្ចាអាចបាន
ប្រមាណប្រមាទលើស្លា ។

៤៣០៨- ដូយលោតពុំគួរនូវប៉ា　　នាំព្រះអាជ្ញា
ជិតរាជនូវពលក្របី ។

៤៣០៩- សង្ខាតចងថ្នល់ដលដី　　មករំលាងបុរី
បុរាណនៃរាជ្យលង្កា ។

៤៣១០- យល់ចិត្តម្ចាយោរមហិមា　　ពុំយល់ក្ដីជា
ដំណាលដំទៀលចេរឆ្ងាយ ។

៤៣១១- វិធ្លាប់អ្នកប្រាជ្ញសម្លាយ　　លោកពុំគិតឆ្ងាយ
ត្រង់ក្ដីជំទៀលនិន្ទា ។

៤៣១២- ក្ដីដួយឝូចក្រុងរាពណា-　　ស្វរលោតមហិមា
យសសក្ដិសម្បត្តិលើសក្រៃ ។

៤៣១៣- ព្រះស្នំស្រីស្គារបីប្រវៃព　　ច្រើនជាអ៊ីននៃ
សីងសុន្ទរស្រីទេពកញ្ញា ។

៤៣១៤- នាព្រះអង្គព្រះរាមា　　មាននាងសីតា
តែមួយជារាជទេពី ។

៤៣១៥- មកភ្លៀតលួចព្រះមហេសី　　ពីព្រះនរបតី
យល់ក្ដីឥតធម៌ពេកហោង ។

៤៣១៦- ហេតុការក្ដីលោកជាច្បង　　ពុំដឹងដើមនូវរង
មហាអម្ចាយនុក្ខរលំ ។

៤៣១៧- វៃវាចិតេកហេតុនោះអញយល់　　ខ្លួចជំទៀលនូវដល់
ទាំងអញតប្បូវជងណា ។

៤៣១៨- ស្ងួវស្លាប់អញពុំទៅជា　　ខ្ញុំព្រះរាមា-
ជិតរាជនោះល្បើយនេះតប្បូវ ។

៤៣១៩- ចូរម្ចាទៅទូលដោយនូវ　　បណ្ដាំអញកូ-(1)
ដរេគ្គិជិតរាជពីរអង្គ ។

៤៣២០- សូមស្ដេចរណ្ដាប់ពលផ្ទង់　　ចេញកណ្ដាលរៀណរង្គ
ប្រយុទ្ធជនណ្ដើមជេស្ដា ។

៤៣២១- វិត្រង់អញនឹងទៅជា　　ខ្ញុំព្រះរាមា
នោះអញពុំគិតឥតបូតហោង ។

(1) RIB : paṇtāṃ añ kūv

៤៣២២. ពិភេកក្រាបលាបាទបង វិលវិញទៅក្នុង
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៤៣២៣. ពិភេកខិនថ្វាយអភិវាទ៍ ក្រាបទូលរាជា
គ្រប់ដូចបណ្ដាំកុម្ភការ ។

៤៣២៤. ព្រះអង្គទីរក្សត្រកើតខ្វល់ ស្នូរឃើញឲ្យសា (1)
នូវក្ដីដំណៀលនិន្ទា ។

៤៣២៥. ហៃពិភេកចូរបាយាត្រា ទៅសាក្ដីណា
នាអញមកថ្លែងពាលី ។

៤៣២៦. ហេតុកើតកាលដើមមុះនី ម្សីយក្រុងពាលី
ក៏មានពាក្យសត្យប្ដេជ្ញា ។

៤៣២៧. ជាឲ្យទេពីតារា សុគ្រីពអនុជា
ស្រេចហើយក្រុងពាលីបង់ ។

៤៣២៨. ពាក្យសត្យចមិនឯងពុំគង់ សត្យាពុំត្រង់
វេរាមកថ្លាញជន្មា ។

៤៣២៩. ទើបត្រូវសរសក្តិថ្លាញថ្លា ព្រហ្មាសង៍មហា-
វិជ័យវិជិតសិល្បសរ ។

៤៣៣០. ដូនពាលីភាជិជីបវិរ ឲ្យរួចដល់នគរ
សម្បត្តិសំបូណ៌ស្នូគាំ ។

៤៣៣១. ក្សិណានោះពិភេកអភិវាទ៍ ក្រាបទូលរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៤៣៣២. នាំព្រះបន្ទូលដោយធមិសុចរិត ពិសេសព្រះគំនិត
ប្រសើរនូវប្រាជ្ញាញាណា ។

៤៣៣៣. រីខ្ញុំនូវទៅឯងពុំបាន ដ្បិតគាត់ពុំមាន
មេត្រីខន្តីនូវពិចារណា ។

៤៣៣៤. ខ្ញុំសូមទានព្រះអនុជា ធិរាជស្ដេចវេលា
ទៅដងនៃទើបគាត់កោត ។

៤៣៣៥. ស្ដេចស្ដាប់យល់គាប់ពិតសោត ទើបព្រះអង្គពោ-
ធិសត្វទ្រង់ព្រះចិន្តា ។

៤៣៣៦. ស្រេចស្ដេចប្រើព្រះអនុជា នាំពលត្រីន្ទុពា-
នរានូវមុខមន្ត្រី ។

៤៣៣៧. ពិភេកនូវព្រះនរបតី ក្រាបថ្វាយអញ្ជលី
ក៏លាសម្ដេចដេស្នា ។

៤៣៣៨. នាំសារព្រះបន្ទូលអាជ្ញា ព្រះបាទរាមា-
ធិរាជព្រះបាទទ្រង់ធម៌ ។

៤៣៣៩. ទៅលុះដល់ស្ពានកុម្ភការ កុម្ភការទ្វើសងារ
ក្រមៀកក្រមៀវមើលយល់ ។

(1) RIB : sār

៤៣៤០. ព្រះលក្ស្មណ៍នូវពិភេកជ័ជល់ ស្តេចក្រោធកំហាល់ (1)
ក៏ហៅពាហានយោធា ។

៤៣៤១. ក្សិណនោះពលពេញដាក សឹងសុទ្ធយក្ស
ក៏ស្វាចគឺជលសាគរ ។

៤៣៤២. ខ្លះអួតពួតវៃងងាងរ ខ្លះអាងលំពែងស្នួ
ត្រដាស់អាវុធមុតថ្លា ។

៤៣៤៣. ខ្លះក្រាបថ្វាយបុណ្យឲ្យនា កុម្ភការរាជា -
ជិភាជជំនាញសឹកសារ ។

៤៣៤៤. កុម្ភការយល់អស់បរិពារ ទ្រើសទ្រៀវឧត្តារ
ក៏ត្រើសក៏ព្រមមហិមា ។

៤៣៤៥. កុម្ភការកាន់ដោងសក្តា មាថើមមហិមា
តន្ត្រិងតន្ត្រំធរណី ។

៤៣៤៦. និរភិតភើចប្រឹងគ្រវី ជួលសរសូលី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

៤៣៤៧. ដោះទៅត្រូវវិរជាតា ព្រះជាមអនុជា
ដិភាជសន្លប់ស្លប់ស្មែង ។

៤៣៤៨. ឯងនោះជាំងុះខ្ទប់ខ្ទែង លេចឈាស់ស្លឹកស្លែង
សំដែងនូវអាកាសកល ។

៤៣៤៩. ធុងធុះស្រែវស្រែកមណ្ឌល ពាល់ជាតាលជល់
ព្រះទៀមព្រះរាជភិតភ័យ ។

៤៣៥០. ព្រះធុះពីព្រះពន្លាជ័យ ថ្នមព្រះអនុជវៃន
ដាក់លើទុរូភាជជ្វាត់ ។

៤៣៥១. ព្រះហស្តអង្អែលឧបអនុជ ឲ្យព្រះកន្សែងសោកាក្តាត់
ក្តៅព្រះហឫទ័យរន្ធត់ ជាត់ស្មារតីតំរង់ថ្លែង ។

៤៣៥២. អះជាអនុជអាណិតក្តាត់ ត្រូវសិល្បសូលីអសូរស្មែង
ជាបជាវេភាស្ពែង សំពែងនូវទុក្ខតារុណាក្រៃ ។

៤៣៥៣. ជានៅនឹងបងគឺ ដោះនិរមន្ទិលវៃន
វែងឯងពាក្យតំនោលវៃ - ត្រីជំត្រង់អនុជស្លួន ។

៤៣៥៤. ជានិត្យនឹងបងដូច ស្រដោលជីជិតដោយខ្លួន
ម្លេះហើយមកដួន ជំហុតបង់ភាតាស្និទ្ធ ។

៤៣៥៥. ស្តេចសោយសោកានលគិត ករុណាព្រះអនុជតត
ករុណានូវករុណាស្នងជាន (2) ។

៤៣៥៦. ព្រះរឹងសោយសោកប្រះប្រាណ ឈួប្រជពីស្ពាន
ពិភេកទូលព្រះករុណា ។

(1) MBN : krodh kolāhal
RIB : krodh kohal
(2) RIB : smoe pān

៤៣៥៧- បពិត្រកុំបីព្រួយព្រា- រម្ភអនុជា
ពិភាជល្បើយនេះតិច្បូវ ។
៤៣៥៨- ងារខ្ញុំព្រះម្ចាស់ឯងនៅ មើលព្រះអនុជក្ស-
ជះទេវត្រ្ត នេះឲ្យសះសាន្ត ។
៤៣៥៩- ទូលព្រះសូមព្រះយានុមាន នូវប្រើទៅយោជពាន
ឲ្យយកនៃថ្នាំទិព្វនៃខ្លួ ។
៤៣៦០- យានុមានមហិមាលើសនៃត្រៃ ក្រាស់អង្សាស្រ័យ
ចំណាប់នូវចង់អាសា ។
៤៣៦១- ពិភេកមើលយល់នូវតំរា ប្រើយានុមានជា
ជំនិតជំនឿព្រះចក្រី ។
៤៣៦២- ឲ្យយកព្រះសង្ករណី (1) មួយយកបុស្សរទី
ភេសរបទុមសោភា ។
៤៣៦៣- មួយយកនពតជាកមហា- ស្រះស្រង់រងថ្លា
នូវបុត្រឧសភរាជង្វាត់ ។
៤៣៦៤- យានុមានមហិមានិរព័ន្ធ ណាព្រះវិរក្សត្រ
ក៏ហោះស្ទោះនៃត្រាយោជពាន ។
៤៣៦៥- ដើរទ្រែតចក្រប់ភ្នំរុករាន ទៅលុះដល់ស្ថាន
នានពតជាកស្រះស្រី ។
៤៣៦៦- នាគរាជក្រវែលពាលអសុរី យល់រាជដ៏ក្របី
ក្របិន្ទ្រសេនាភមា ។
៤៣៦៧- ក៏ទៅចូលដងទឹកមហា- នពតជាកនោះជា
សិរាប់អប្រឹតពិសេស ។
៤៣៦៨- ដឹងដើមពិភេកឧបទេស (2) នាគពុំប្រហែស
ក៏លើកពពារគ្រប់គ្រង ។
៤៣៦៩- ពុំឲ្យយានុមានចូលដង ទឹកបានដូចបំណង
ចំណាប់នាចិត្តប្រាថ្នា ។
៤៣៧០- យានុមានរឹងឫទ្ធិដេស្តា ហោះហិចទេវហា
សំដែងនូវតេជឫទ្ធិ ។
៤៣៧១- ប្រឹងប្រែរង់រុងឫទ្ធិ លោតត្រង់សិរសី
ពពារនៃនាគព្រោមច្រុត ។
៤៣៧២- ពាល់ខ្វែងស្រះស្រង់បរិសុទ្ធ យានុមានដ៏ជំហុត
កឹងងទឹកទិព្វនោះបាន ។
៤៣៧៣- ហើយហោះហិចទៅដល់ស្ថាន ឧសភរាជគឺដ៏មាន

(1) MBN : saṅgh karaṇīy
RIB : saṅgaraṇī
(2) RIB : appades

៤៣៤០- ព្រះលក្ស្មណ៍នូវពិភេកដ៏ងល់ ស្ដេចក្រោធកំហាល់ (1)
ក៏ហៅទាហានយោធា ។
៤៣៤១- ក្សណានោះពលពេញដាក សឹងសុទ្ធយក្ស
ក៏ស្វាចគឺជលសាគរ ។
៤៣៤២- ខ្លះអួតព្លួតវៃងងាង៖ ខ្លះអាងលំពែងស្នូ
ត្រដាស់អាវុធមុតថ្លា ។
៤៣៤៣- ខ្លះក្រាបថ្វាយបុណ្យឲ្យនា កុម្ភការរាជា-
និភាជជំនាញសឹកសារ ។
៤៣៤៤- កុម្ភការយល់អស់បរិពារ ទ្រើសទ្រៀវឧទារ
ក៏ត្រៀសក៏ព្រមមហិមា ។
៤៣៤៥- កុម្ភការកាន់ដោងសក្តា មាបើមហិមា
តន្រ្ទឹងតន្រ្ទំធរណី ។
៤៣៤៦- និរភិតភើជប្រឹងក្រវី មូលសរស្វលី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។
៤៣៤៧- ហោះទៅត្រូវវិរបាត ព្រះបាទអនុជា
និភាងសន្លប់ស្លប់ស្មែង ។
៤៣៤៨- ឯងនោះដាំដុះខ្ជាប់ខ្ជែង លេចណាស់ស្លឹកស្លែង
សំដែងនូវអាកាសកល ។
៤៣៤៩- ធុងធុះជ្រៅជ្រែកមណ្ឌល ទាល់បាតាលដល់
ព្រះទៀមព្រះរាមភិតភ័យ ។
៤៣៥០- ព្រះធុះពីព្រះពន្លាជ័យ ថ្នមព្រះអនុជនៃ
ដាក់លើទ្រូងភាងជាត់ ។
៤៣៥១- ព្រះហស្តអង្អែលឱបអនុជ ប្រថ់ព្រះកន្សែងសោកាស្ដាត់
ក្ដៅព្រះហឫទ័យរន្ធត់ បាត់ស្មារតីតំរង់ថ្លែង ។
៤៣៥២- អះបាអនុជមាឈិតក្ដាត់ ត្រូវសិល្បស្ងួល៍អសូរស្មែង
បាបបាទេវភស្មែង សំពៀងនូវទុក្ខតារុណាក្រៃ ។
៤៣៥៣- បានៅនឹងបងគឺ ដោះនិរមន្ទិលនៃ
ខែងពាក្យតំនោលមៃ- ត្រីជីត្រង់អនុជស្ងួន ។
៤៣៥៤- បាតិត្យនឹងបងដូច ស្រដោលជីជិតដោយខ្លួន
ម្លេះហើយមកដួន ជំហុតបង់ភាតាស្និទ្ធ ។
៤៣៥៥- ស្ដេចសោយសោកានលគិត កុណាព្រះអនុជតត
ករុណានូវកុណាស្នងបាន (2) ។
៤៣៥៦- ព្រះរឹងសោយសោកប្រះប្រាណ ឮប្រដៅពីស្ពាន
ពិភេកទូលព្រះករុណា ។

(1) MBN : krodh kolāhal
RIB : krodh kohal
(2) RIB : smoe pān

៤៣៥៧- បពិត្រកុំបីព្រួយផា- រម្ភអនុជា
ជិះភាជល្បើយនេះតិច្ឆូវ ។

៤៣៥៨- ដារខ្ញុំព្រះម្ចាស់ឯងនៅ មើលព្រះអនុជក្ខ-
ជះទ្រង្គនេះឲ្យសះសាន្ត ។

៤៣៥៩- ទូលព្រះស្នូមព្រះហនុមាន នូវប្រើទៅហេមពាន
ឲ្យយកនៃថ្នាំទិញថ្លៃ ។

៤៣៦០- ហនុមានមហិមាលើសត្រៃ ក្រាស់អធ្យាស្រ័យ
ជំណាប់នូវចង់អាសា ។

៤៣៦១- ពិភេកមើលយល់នូវតំរា ប្រើហនុមានជា
ដំនិតដំនើព្រះចក្រី ។

៤៣៦២- ឲ្យយកព្រះសង្គរណី[1] មួយយកបុស្សរទី
កេសរបទុមសោភា ។

៤៣៦៣- មួយយកនពតជាកមហា- ស្រះស្រង់រងខ្លា
នូវបុត្រឧសភរាជឆ្ងាត់ ។

៤៣៦៤- ហនុមានមហិមានិវត្ត ណាព្រះវរក្សត្រ
ក៏ហោះឆ្ពោះព្រៃហេមពាន ។

៤៣៦៥- ដើរត្រេចត្រប់ភ្នំរុករាន ទៅលុះដល់ស្ថាន
ឋាននពតជាកស្រះស្រី ។

៤៣៦៦- នាគរាជក្រវៃលពលអសុរី យល់រាជដ៏ក្របី
ក្របិន្ទ្រសេនារាមា ។

៤៣៦៧- ក៏ទៅចូលដងទឹកមហា- នពតជាកនោះជា
សិរាប់អម្រឹតពិសេស ។

៤៣៦៨- ដឹងដើមពិភេកឧបទេស[2] នាគចាំប្រហែស
ក៏លើកពពារក្របក្រង ។

៤៣៦៩- ចាំឲ្យហនុមានចូលដង ទឹកបានដូចបំណង
ជំណាប់នាចិត្តប្រាថ្នា ។

៤៣៧០- ហនុមានរឹងឫទ្ធិចេស្តា ហោះហិចទៅហា
សំដែងនូវតេជឫទ្ធី ។

៤៣៧១- ជ្រឹងប្រែរង់រុងឫទ្ធី លោតត្រង់សិរសី
ពពារនៃនាគក្រោមត្រូត ។

៤៣៧២- ចាល់ខ្វេងស្រះស្រង់បរិសុទ្ធ ហនុមានដ៏ជំហុត
ក៏ដងទឹកទិញនោះបាន ។

៤៣៧៣- ហើយហោះហិចទៅដល់ស្ថាន ឧសភរាជគីដ៏មាន

(1) MBN : saṅgh karaṇīy
RIB : saṅgaraṇī
(2) RIB : appades

អំណាចរូបាងសិង្ហសីហា ។

៤៣៧៤- ឧសភរាជយល់រាជដីក្របី អង្រួន់ស្នែងគ្រវី
កំសួលនូវខ្យល់ពីនាសា ។

៤៣៧៥- ខ្យល់ព្រះឧសភរាជមហា- ខ្លាំងរួវាតា
យុគាន្តវាតកល្បកាល (1) ។

៤៣៧៦- បក់ខ្ចាត់ពាយុបុត្រដីតណា សហ័សនូវជវា
គណនានៃយោជច្រួចឆ្ងាយ (2) ។

៤៣៧៧- ទៅទាល់ដល់ចក្រវាលនាយ ស្មើសំឡីនូវព្រះពាយ
បន្ដើរឡើងអាកាសី ។

៤៣៧៨- ហនុមានមហិមានូវឫទ្ធិ ក្រោធដូចអគ្គី
ក៏ដេះឧរះផ្ញើមផ្លូ ។

៤៣៧៩- ក្បួនណាហោះវិលវីងលោះសា ដោយតេជឫទ្ធា-
នុភាពនៃឫទ្ធិអំណាច ។

៤៣៨០- ទៀរបានក្រោយឧសភរាជ និរភិតតតខ្លាច
ក៏ចាប់ក្របួចកន្ទុយខ្ជាប់ ។

៤៣៨១- គ្រវីនូវកំណាំងឆុរឆាប់ ឧសភរាជស្មើរស្លាប់
ក៏វាកនូវបុត្រខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤៣៨២- ហនុមានឯកអង្គពន្លាយ ដើរងាករក្រោយ
គ្រវីព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៣៨៣- បានបុត្រឧសភរាជហោះខ្វី ទៅយកបុស្សវី
ភេសរបទុមសោភា ។

៤៣៨៤- វីព្រះសង្ករណីនោះណា ហនុមានមហិមា
ពាំស្គាល់នៃដើមផ្កានោះ ។

៤៣៨៥- ជ្រួចជ្រួយស្អុយទាំងភ្នំហោះ នូវកំណាំងនោះផ្ដោះ
វិលវិងដល់ពិភេកភាជា ។

៤៣៨៦- ពិភេកមួលទិញឧសជា បានគ្រប់តំរា
សំរៃងឯនូវគុណាផ្កានោះ ។

៤៣៨៧- ហនុមានស្រេចលើកភ្នំនោះ វិលវិងទៅផ្ដោះ
ក៏លុះនៃស្ថានដើមនាយ ។

៤៣៨៨- ពិភេកក្រាបទូលអភិប្រាយ សំរៃងឯសម្ដាប់ព្រះនារាយ
សរសើរនៃគុណាហនុមាន ។

(1) RIB : yogantarakalp nās nā
(2) MBN : pak' khcāy bāyuputr ṭa udār
ṭoy nūv riddh sahā
sahas nai yoj cruoc chṅay

៤៣៨៩- ឆ្នាំគ្រប់ដោយតំរាមាន ក្រុងថ្មីបស់ខាន
ពិភេកកក៏មូលបារបទ ។

៤៣៩០- ថ្មីជាឡើងរត្នបរកត កែវកើតកំណត់
សំរាប់នៃឆ្នាំនោះណា ។

៤៣៩១- ថ្មីមៀតឡើងពិសពុំជា ថ្មីនៅលង្កា
ត្បូងស្តេចឯងព្យាបារ ។

៤៣៩២- ប្រាសាទប្រាំពីរជាន់ទ្វារ កុំពុងច្រើនជាសជា
កម្រាស់កម្រក្រៃក្រៃ ។

៤៣៩៣- ព្រះប្រើហនុមាននិរភ័យ និរភិតជាញជ័យ
បោះទៅទាំងរាត្រីស្ងាត់ ។

៤៣៩៤- កុម្ភណាបោះទៅដល់រោងរត្ន មើលទៅយល់ស្ងាត់
នូវពលអសូរនិទ្រា ។

៤៣៩៥- បើកទ្វារដែកដើងយក្ស យក្សសែនសេនា
ក៏តាំកក្រើកមួយប្រាណ ។

៤៣៩៦- យះយ័ន្តកាច់កុំពូងប្រាន ទ្វារប្រាសាទស្ពាន
របើករបកបែកបាក់ ។

៤៣៩៧- ដោយឫទ្ធហនុមានសិទ្ធិសក្តិ វិងាប់អស់ពលយក្ស
អំនួតអំណាចហៅហាន ។

៤៣៩៨- ចូលក្នុងប្រាសាទសូរ្យកាន្ត កែវស្វាណមាន
រមិលនារីស្អាតស្អាង ។

៤៣៩៩- ខ្លាប់នៅនិទ្រាសងខាង ទៃនទសមុខនាង
មន្ទោគិរីថ្មឹមថ្មុំ ។

៤៤០០- ទៃនកែវខ្មើយខ្នល់សក់សម ស្មេតដក្រាយរម្យ
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិមា ។

៤៤០១- រុករកដោយនូវកូសា ឃើញថ្មីនោះណា
ក៏ក្រោមព្រះកេសកើយបោង ។

៤៤០២- លបលួចស្រេចបានហើយចង សក់ទសមុខនឹង
មន្ទោគិរីត្រអាល ។

៤៤០៣- រួចចេញសរសេរក្តិតទ្វារ ផ្តាំទុកយក្សពាល(1)
តាំងនោលតេជះតេជោ ។

៤៤០៤- ប្រើឲ្យឆ្វេងនាងមន្ទោ ឲ្យទះសិរោ
នោះទើបរសាយកេសី ។

៤៤០៥- បើពុំដោយពាក្យនូវកើតអប្រិយ អាប់ប្រយោជន៍យាយី
ជយានុភាពអន្តរាយ ។

៤៤០៦- ទោះធ្វើដោយពាក្យនូវកើតសុខសាយ សិរីទ្ធិសម្បាយ

(1) RIB : phtām̤ duk yak brāl

ដយានុភាពសក្តិសល់ ។

៤៤០៧. សរសេរស្រែងហើយហោះដល់ ថ្វាយជ្រំមង្គល
សំដែងសំណើចអួតអរ ។

៤៤០៨. ពិភេកគិតគ្រោះអាស្ចូរ្យ[1] ពិតហោងសក្តិសរ
នូវជំនួព្រះលក្ស្មទូលជា ។

៤៤០៩. កុំលង់នៅមួយនាយិកា គួរព្រះអនុជា
ធិរាជរសាយសះសាន្ត ។

៤៤១០. ទូលព្រះព្រះប្រើហនុមាន ហនុមានហោហាន
ជំណាប់នូវអាសាស្នោះ ។

៤៤១១. លាព្រះវរជាទហើយហោះ ទៅអាកាសឆ្ពោះ
ពិមានព្រះសូរ្យមណ្ឌល ។

៤៤១២. ទៅដោយតេជះតេជោពល ពន្លឺកល្បុះក្សិណាដល់
ក៏ភាន់នឹងអាលទូលជា ។

៤៤១៣. អម្ចាស់កុំបីយាត្រា ឈប់ស្លេះអាដ្នា
ព្រះរាមស្តេចប្រើខ្ញុំឃាត់ ។

៤៤១៤. ព្រះលក្ស្មអនុជចមក្សត្រ ទុក្ខតារុណាក្តាត់
ក៏ត្រូវសំពែងកុម្ភការ ។

៤៤១៥. កើតកោលាហលអស្ចារ្យ ក្តិក្រោមដងញ័រ
ទាំងទេពនិករករុណា ។

៤៤១៦. ភិភេកហោរាយាយទៀងជា ពោះអម្ចាស់យាត្រា
ពន្លឺកពន្លឺជីវ័យ ។

៤៤១៧. ទោះសូរ្យបូព៌ាយល់ថ្ងៃ ជួនព្រះលក្សក្ស័យ
នោះសូមអម្ចាស់ករុណា ។

៤៤១៨. កុំលង់នៅមួយនាយិកា គួរព្រះអនុជា
ធិរាជរសាយសះសាន្ត ។

៤៤១៩. ព្រះសូរ្យឆ្លើយហៃហនុមាន ទោះជានូវបន្ទាន
បង្អាតមយកនាទី ។

៤៤២០. ទៀងទាំងពូទសរាសី ជានឫក្សអសនី
នាវាំងត្រយាងយាត្រា[2] ។

៤៤២១. យប់តិចខ្លាចឃ្លាតជាយា អញ្ញតុំដោយជា
កុំជាស្រជីសូមឃាត់ ។

៤៤២២. ហនុមានក្រែវក្រោធទាយវាត់ សេះសារធី[3] ខ្វាត់

(1) Pour : ascāry
(2) MBN : nā vāṅ' trayāṅ yātrā
RIB : (a) nā vāṅ krayāṅ yātrā
(b) nāṅ rāṅ trayāṅ yātrā
(3) RIB : seḥ sādhār

រជាចំហុតកាន់ខ្ជាប់ ។

៤៤២៣- ដោយមិត្តរលាន់ៗសព្ទ សូរ្យមណ្ឌលអាប់
អាកាសកោលាហលហោង ។

៤៤២៤- ព្រះចន្ទ្រតារាកំាងដងង(1) នឹងនៅពុំស្លុង
ពិទ្យាធររាងជ្រៀបជ្រាយ ។

៤៤២៥- ពិភេកបស់ថ្នាំណាយណាប ពិសមោឃសក្តិសាប
សាវែងងនូវគុណថ្នាំនោះណា ។

៤៤២៦- លុះព្រឹកខាវទៅអសុភា ជាព្រះអនុជា
ក៏មានព្រះជិន្ទ្រក្សេមក្សាន្ត ។

៤៤២៧- ស្តិតព្រះរាមប្រើហានុមាន លួចថ្នុបស់បាន
បន្សំនូវទិព្វជ័នុសជ ។

៤៤២៨- ពិភេកឯងឲ្យប្រាកង ថ្នាំនោះដាប់ផុត
ក៏សះព្រះអង្គអនុជា ។

៤៤២៩- ទីងក្រេវក្រោធក្រៃមហិមា អះត្រដ់ពុតវា
មហាប្រុះមិត្រតិតជម៌ ។

៤៤៣០- ត្រាស់ថាបៃហាបាកុម្ភការ បាមើលអស្ចារ្យ
ពិភេកមហាប្រុះក្រៃ ។

៤៤៣១- ព្រះលក្សត្រូវមោឃសក្តិជ័យ ហើយហៀបនឹងក្ស័យ
ជីវិតពុំទាន់ស្លាប់រួច ។

៤៤៣២- ពិភេកឯងវៃរជំនួច ហានុមានចូលលួច
យកថ្នបស់បានបរិបូណ៌ ។

៤៤៣៣- ទៅផ្សំថ្នាំណាបពុំយូរ លក្សក្សត្រក្រកូល
តប្បូវសះជាវិញហើយ ។

៤៤៣៤- នេះម្តងកុំប្រវៃហាសឡើយ ឆ្លាញលក្សលុះត្រើយ
ជ្រើឡូវយដ់យល់ជាងជាក់ ។

៤៤៣៥- ជងនោះកុម្ភការមហាយក្ស ក្រាបណារៀមរ័ក
រវិន្ទុះតាយានយាត្រា ។

៤៤៣៦- ផ្គុំពលគ្គិពលអសុភា ឆ្វេងស្តាំឃ្លណា
សេនានុសេនានិត្យ ។

៤៤៣៧- នៃបនិរភ័យភារអាវុធ សឹងសាញសឹងសិទ្ធ
ក៏ស្លិទ្ធ(2)ប្រយុទ្ធយដ់ឃ្លាង ។

៤៤៣៨- ជៀវវែងឯផ្គើងផ្គងគោះគង- ជ័យជើមហោកង
រំពងកក្រើកពសុធា ។

៤៤៣៩- ជងនោះព្រះលក្សវង្ស ក្រាបបាទដៃស្នា-

(1) St. 4424 et 4425 : manquent dans RIB
(2) RIB : kă svit

ធិរាជក៏សូមកែក្តី ។

៤៤៤០- ខ្ញុំខ្មាសក្រៃវែងកេរ្តិ៍ ឈោះលក្សណ៍ពេញព្រៃ
របួសរបឹងយក្សយង់ ។

៤៤៤១- ខ្ញុំសូមក្រាបលាព្រះអង្គ យកយក្សទ្រើសទ្រង់
ពុំលង់តប្បូវជ្វាយជ្វាត់ ។

៤៤៤២- ខ្ញុំនូវខ្វែងសរសក្តិស្កាត់ ស្បៀះសិរសាកាត់
ជាគេក្រៃបែលដោះបង់ ។

៤៤៤៣- សូមទានព្រះបាទស្តេចទ្រង់ ករុណាជំណាង
តប្បូវសូមក្រាបលាហោង ។

៤៤៤៤- ទើបព្រះបន្ទូលស្នេហាស្នង ជាលក្សណ៍កើយបង
បើកឲ្យបាចេញយុទ្ធណា ។

៤៤៤៥- បងមើលដឹយតេជចេស្តា បាយកយក្សា
មហាកុម្ភការតប្បូវ ។

៤៤៤៦- ព្រះលក្សណ៍ក្រាបលាព្រះភូ- ធរទ្រង់ឫទ្ធិធ្នូ
សភាវិសេសចេញចរ ។

៤៤៤៧- ក្តងពលរៀបពលពានរ សុរិយោធុជធរ(1)
សន្និកដាភប្រជពី ។

៤៤៤៨- ព្រះលក្សណ៍លើកទ័ពជ័យស្រី ព្រះបាទនរបតី
ស្តេចទត អនុជយាត្រា ។

៤៤៤៩- ចេញចរពានរសិងក្លា សិងសូមអាសា
ក៏ក្រមព្រះបាទនរលក្ស ។

៤៤៥០- លុះលើកទ័ពទៅរៀបដាក់ ពានរនូវយក្ស
រដោររដើបប្រុងប្រាណ ។

៤៤៥១- ដោះដោកបីកញ្ជោកពះពាន វុករត់វុកភាន
របាលរបឹងសឹងឫទ្ធិ ។

៤៤៥២- បាញ់បាចសរសោចនូវអាវុធ ខាំងខែងដើងដិត
ប្រកិតប្រក្លួតបីប្រកាប់ ។

៤៤៥៣- កុម្ភការខ្ទរខ្ទារដីសន្ធាប់ ឈាវឈានធូលជាប់
ប្រយុទ្ធនូវព្រះអនុជា ។

៤៤៥៤- កុម្ភការកាន់ងោងសក្តិធ្លា កាងការបីក្រេត
តន្ត្រងតន្ត្រំខាំមាត់ ។

៤៤៥៥- ព្រះលក្សណ៍ខ្វែងសរៗកាត់ ងោងសក្តិខ្ទាយខ្ទាត់
ក៏ផ្លាក់ពីដៃដល់ដី ។

៤៤៥៦- យក្សជាប់ងោងសក្តិស្លវី មួយសោតត្រូវ

(1) RIB : sūrayodhādhar

ខ្ញុំតំរង់បីនូវដោះ ។

៤៤៥៧- ព្រះលក្ស្មណ៍ថ្លែងសរក្សៀណនោះ ដាច់សិរសាស្មោះ
មហាកុម្ភការអន្តរាយ ។

៤៤៥៨- ពលយក្សភ្លូកបាក់ធ្លាក់ធ្លាយ រពេនព្រាត់ព្រាយ
ប្រតួនប្រពានរនេល ។

៤៤៥៩- ដាច់ក្បាលដូចគេក្រៃវែល ខ្លះធ្លាយធ្រៀងធ្រេល
រនេលរណែលលើភ្នា ។

កណ្ឌទី១៩

៤៤៣០- ក្រុងរាពព្ធសព្វអសុរា ជាកុម្ភការមហា-
ធិរាជក៏ដួលមរណា ។

៤៤៣១- អស់យក្សាសែនសេនី(1) ភ្លូកភ្លឹកគិរី
រំដួលទាំងភពបណ្ដាល ។

៤៤៣២- ក្រុងរាពណាសោកានល ស្រែកកោលាហល
ក៏ហៅទាហានត្រៈជង ។

៤៤៣៣- ហៅឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ឲ្យតចាប់ឥន្ទ្រធង
ធិរាជក៏បានប្រាកដ ។

៤៤៣៤- ជាអាចនាំឥន្ទ្រមកក្ដិត ថ្វាយព្រះបាទបរ
បង្គំប្រណម្យគង់គាល់ ។

៤៤៣៥- យសជាប្រាកដដល់កល្ប ឮលើសទូទាល់
ត្រៃលោកក៏ភ្លឹកស្លុបស្មែង(2) ។

៤៤៣៦- ជានាំកុម្ភណ្ឌពលខែង ឧទារជាញដែង
ក៏ចេញរំលាងដាត្រី ។

៤៤៣៧- ផ្លាញរាមផ្លាញលក្សបស៊ី ផ្លាញព្រំនុជក្របី
វិនាសនូវសរសក្តិថ្លា ។

៤៤៣៨- ឥន្ទ្រជិតបង្គំក្រាបលា នាំពលសេនា
ទាហានប្រដាប់ឆ្វេងស្ដាំ ។

៤៤៣៩- សឹងកាន់អាវុធរេភ កាន់កៅទណ្ឌកាំ

(1) Var. : sen senī
(2) MBN : yas pā prākaṭ ṭal kāl
ī loes dūr dāl
ṅai lok ka bhlịk snap' snaeṅ

ក៏កាន់គទាកាងករ ។

៤៤៧០- ខ្លះកាន់ខែលខិនតោមរ ខ្លះកាន់ស្នាស្នូ
សេណាលំពែងទង់ជ័យ ។

៤៤៧១- ឥន្ទ្រជិតជានាយនាជិត្ត- ស្អូរសេនាក្រៃ
ក៏ស្ដេចឡើងរថសេះសារ ។

៤៤៧២- ទ្រង់អម្ពរភូសាកាសា (1) បន្ត្រ៍ជាសជា
ប្រដុចសម្ដេចឥន្ទ្រា ។

៤៤៧៣- ដំកូប្បងភាត់ភាយរចនា បណីមាសមុក្តា
ពិតិចពិពណ៌អភិកាស ។

៤៤៧៤- ទង់ជ័យឆត្រចាមរមាស ក្ដីងក្លស់ទុភាស
ត្រសាក់គីសែងសុរិយង ។

៤៤៧៥- ពលរថទីមរថត្រៀមប្រុង អាវុធអានដូង់
ក៏ជាក់នៅលើរថមាស ។

៤៤៧៦- ពលដើងដើរដើងដើរជាស ពលពាលពេញពាស
ដាភាធូលីជិយជង់ ។

៤៤៧៧- សឹង (2) សោតសីហនាទទ្រើសទ្រង់ សារពើយុទ្ធយង់
ប្រដាប់ប្រដាអស្សុរិន្ទ្រ ។

៤៤៧៨- រៀបពលខត្តភាគក្បួន បង្ហិមពលព្រឹន្ទ
អនេកអនន្តគណនា ។

៤៤៧៩- អស់ពលកុម្ភណ្ឌទ្រើសដារ ទិសបូពាំការ
សំរឹទ្ធិភាជរុករាន ។

៤៤៨០- យក្សស្រែកឲ្យជ័យឃុកឃាន ដូចាល់ព្រហ្មស្ថាន
ល្វេងឆ្លូវជ័សព្ទសេនា ។

៤៤៨១- ពលយក្សឲ្យជ័យកោលា- ហលកងទេវា
ក៏លោកត្រៀមវខ្ចារខ្ចូរ ។

៤៤៨២- ឥន្ទ្រជិតនាយរថអាស្ចារ្យ (3) ពលយក្សនិករ
ក៏ជាសត្រឡប់ខ្ញុំខ្ញូរ (4) ។

៤៤៨៣- ដោយតេជឥន្ទ្រជិតកាងករ ត្រៀបរៀបពលជរ (5)
បងឹតបាំងបាត់សុរិយា ។

៤៤៨៤- ព្រះទតព្រះនេត្រយល់ ឥន្ទ្រជិតសោភា
ស្ដេចស្ដោះពិភេកលោភា
បន្ទូលព្រះភជនុស្ការ ។

(1) MBN : draṅ' ambar bhūsā kā
(2) RIB : siṅh
(3) Pour : ascāry
(4) MBN : ka hae ṭī ṭās khmuol khmau
(5) MBN : ṭoy tej indajit kān' kau-
dand loek dāb dau

៤៤៨៥ - នរណាជិះរថភាជសីហ៍ រទេះទឹមសេះសារ
អធិកមហិមា   សហាស្សកោដិអសំខេយ្យា ។
៤៤៨៦ - ទ្រង់ស្និមពស្ត្រាភរណ៍ភាយរត្នជ័យរេខា
កែវកងកុណ្ឌលា   នូវអង្គុរកុលបិទ្ធដូចភ្លើង ។
៤៤៨៧ - អាភាមអង្គុរមរកតកងករជ័យភ្លុំភ្លើង
អង្គអាត្មាអធិកតម្កើង   ធ្នូសរសំដែងជ័យ(1) ។
៤៤៨៨ - ពលត្រិន្នុរូសាគរជ័យក្រាស់ក្រៃ
គគ្រេងនៃជាត្រី   ស្រឡូប៉គីកេសរភាជជ័យសំរែក ។
៤៤៨៩ - អស់ពលជីកុម្ភណ្ឌពេជ្រិករកាន់គទាដែក
តេជះដូចនូវផ្លេក   ធរណីជីប្រេះប្រះ ។
៤៤៩០ - នាគីបៃរជរេជីស្រោមផ្រែងស្រែវស្រែះ
អស់ពលពាហុមានះ   មហិមាក្រោកជំនែង ។
៤៤៩១ - តិរេកកមកុម្ភ អញ្ចលីករស្ដែង
ទូលបារបង្គំថ្លែង   វរភាជជ័យភក្ដី ។
៤៤៩២ - អញ្ចុំបង្គំបង្គុំបាទ(2)ជ័យចក្រី
បពិត្រខុននេះអធិបតី   កុមារនូវមន្តមាយា ។
៤៤៩៣ - កាលមួយក្រុងភាពនាំពលក្រាបទាំងសួគ៌ា
កលគីឥន្រ្ទជ័យមហា   វរទេពជ័យរិះឫទ្ធិ ។
៤៤៩៤ - អស់ទាំងទេពសួគ៌ាប្រតិរពប្រដែងប្រជិត
ខុននេះថ្លែងសរជ័យពិត   នូវសិល្បសក្ដិមន្តមាយា ។
៤៤៩៥ - ជាប់ចងសម្ដេចសុរិន្រ្ទភាជអាប់ព្រះតេជ្ជា
ជាប់ឥន្រ្ទជ័យឫទ្ធា   អតិរេកជ័យលើសក្រៃ ។
៤៤៩៦ - ហេតុនោះប្រែកបហៅឥន្រ្ទជិតជ័យជាញជ័យ
ជាញយុទ្ធជ័យតេជៃ   ទោះទេពមនុស្សសួគ៌ា ។
៤៤៩៧ - សឹងខ្លាចពុំអាចប្រែលងឫទ្ធិតេជ្ជា
សឹងភ្លឹកមហិមា   ដោះជាលមកបង្គំថ្វាយ ។
៤៤៩៨ - ស្រេចស្ដេចថ្លែងស្ដាប់អភិប្រាយ   នរនាថសន្ធាភាយ
ក៏ត្រើសព្រះភក្ត្របិមប្រិយ ។
៤៤៩៩ - ជាវៃហាសុត្រីពជ័យក្របី   ចេញធ្នុំមង្គើ
ទាហាននូវពលយោធា ។
៤៥០០ - ស្រេចព្រះប្រើព្រះអនុជា   ចេញក្លងពលពា-
នរនូវភាជជ័យក្របី ។
៤៥០១ - ក្លងក្លូសេនានុសេនី   ធ្នុំភាជជ័យក្របី
ក្របិន្រ្ទនូវពានរក្រៃ ។

(1) MBN : dhnū sar lambaeṅ jăy
(2) RIB : paṅgaṃ pad pādā

៤៥០២- ត្រៀបទៀបពានរនិរភ័យ   និរភិតជាញជ័យ
ពន្លឺកឫទ្ធីមហិមា ។

៤៥០៣- ព្រះអនុជបង្គំក្រាបលា   នាំពលសេនា
ធិភជិកកើនាំពលចរ ។

៤៥០៤- ក្រាលក្រាស់យោធាពានរ   ពលសេនាករ
កកុះសែណោកកាងកាន់ ។

៤៥០៥- ស្រែទ្រៃស្រែកសូរសព្ទរួសរាន់   គ្រាន់គ្រប់ខែលខិន
ធំហុតនូវយុទ្ធយក្សា ។

៤៥០៦- ស្តេចគង់លើហនុមានជា   ឫទ្ធីមហិមា
កណ្តាលយោធាក្រាលក្រាស់ ។

៤៥០៧- ទ្រង់មកុដកងករបីធំភាស់   ពាហូរក្សត្រាលត្រាស់
ស្របប្រុបនូវសុរិយោភា ។

៤៥០៨- ទ្រង់សិល្បសរសក្តិថ្លាញថ្លា   ឫទ្ធីចេស្តា
កណ្តាលពិជ័យរៀណារង្គ ។

៤៥០៩- ក្សិណានោះតន្ត្រីជិតទៀសទ្រង់   ស្ពសរបីទ្រនង់
ក្រទីព្រះខ័នសោះសា ។

៤៥១០- តឿនពលឆ្វេងស្តាំប្បណា   ចូលជោមពលពា-
នរានូវព្រះចក្រី ។

៤៥១១- តន្ត្រីជិតជាទើយបស្សី   ទ្រង់ព្រតជាតសី
ពុំដឹងភយាស្លូចដល់ ។

៤៥១២- ពីងជាបស្សីជ័កំហាល់   លេះអាចរប់រល់
ឫទ្ធីនៃអញមហិមា ។

៤៥១៣- ព្រះលក្ស្មណ៍ឆ្លើយទើយអសុភ   ស្អុតឫទ្ធិចេស្តា
អាងចាប់តាំងទេពសួគ៌ស្ថាន ។

៤៥១៤- មឹងចោរកៀចកាចសាមាន្យ   មឹងគិតមឹងស្មាន
អញខ្ញុំចសម្តេចតន្ត្រា ។

៤៥១៥- មឹងដូជាតិតតប្រាជ្ញា   លេះយកអាត្មា
មកពះអនុជចក្រី ។

៤៥១៦- អញនូវថ្លាញរជពាជី   ថ្លាញអស់សេនី(1)
ពិឃាតទាំងមឹងលុះជ័មរ ។

៤៥១៧- មឹងតុំដឹងតេជព្រះភូធរ   ទ្រង់សិល្បសក្តិសរ
ឫទ្ធានុឫទ្ធិចេស្តា ។

៤៥១៨- ក្សិណានោះតន្ត្រីជិតសោះសា   ចាប់រត្នជ័កតា
កើកាន់តន្ត្រីខំឃាត់ ។

៤៥១៩- រត់ចូលជោះព្រះមហាក្សត្រ   ព្រះអនុជខាយភាត់

(1) RIB : phlāñ as' indrīy

កំចាត់គគានោះបង់ ។

៤៥២០- ឥន្ទ្រជិតក្រេវក្រោធបីទ្រនង់ ចាប់មោងសក្តិទ្រង់

ក៏ពោះត្រូវអង្គហនុមាន ។

៤៥២១- លុតជង្ឃទើបប្រែប្រឹងប្រាណ ហនុមានដោះដាន

ក៏ស្ទុះមនូវចូលយុទ្ធឯង ។

៤៥២២- ហនុមានរត់ចូលតតក្រែង លេះយកប្រវែង

ប្រលងនូវឫទ្ធិតបះ ។

៤៥២៣- ចាប់សេះសីហាសិង្ហប្រួតប្រះ ចាប់គជតាំពាះ

រនេលរនាបនាសមរ ។

៤៥២៤- ឥន្ទ្រជិតងាយឫទ្ធិកាឯករ ងាលដេញពានរ

កំចាត់កំចាយសោះសា ។

៤៥២៥- ពើបពាះព្រះលក្ស្ម[1]អនុជា ដូចរាជសីហា

ប្រទះតាំងតីរដាញជ័យ ។

៤៥២៦- ឥន្ទ្រជិតខឹងក្រេវក្រោធក្រៃ មហិមានិរភ័យ

ក៏ផ្លែងសរាបីសន្ធាប់ ។

៤៥២៧- ព្រះលក្ស្មក្សត្រផ្លែងសរដាប់ សរភាជក៏ចាប់

សរាអសុរសោះសា ។

៤៥២៨- សោរសាវសែងសុរិយោភា ឥន្ទ្រជិតមាយា

ក៏ផ្លែងសរាសរស្នង ។

៤៥២៩- ដុរដាប់ដេះទេវហាក្សង ព្រះអនុជព្រះស្នង

នូវសរគឺជលសាគរ ។

៤៥៣០- លត់ភ្លើងសិល្បយក្សនិករ អនុជរាជជ័យវរ

មហាអធិកសត្វា ។

៤៥៣១- ឥន្ទ្រជិតទ្រើសទ្រង់ធ្នូសា- ហ័សចេញបែកងា

រន្ទះនូវផ្លៀងជោរជល ។

៤៥៣២- ព្រះលក្ស្មទ្រង់តេជោពល ផ្លែងសរងាខ្យល់

វាតាក៏បក់ខ្ចាយខ្ចាត់ ។

៤៥៣៣- ឥន្ទ្រជិតក៏ខឹងខាំមាត់ ប្រះធ្នូសរថ្វាត់

ក៏ភើចកាំភ្លើង[2]បីតំរង់ ។

៤៥៣៤- ពោះព្រះអនុជព្រះហរីពង្ស អនុជព្រះហរិទ្រង់

ព្រះខ័នក៏ស្តេចវាត់វាយ ។

៤៥៣៥- វែបកបាក់សរជ័យខ្ចាត់ខ្ចាយ អនុជនាជសប្បាយ

រំភាយព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៥៣៦- អង្គទសន្ធាប់ភេរី កាន់ទណ្ឌជីត្រវី

(1) RIB : doep braḥ braḥ laksm(ṇ)
(2) MBN : kǎ bhoec laṃbaeṅ

ក៏យោធទណ្ឌបីឥន្ទ្រង ។

៤៥៣៧. ហាចបោះបៀវបាមុខទង់ - ដំយកាច់កាំកង់
រងាកន្ត្រាក់ឈ្លូរយះ ។

៤៥៣៨. ដាក់សេះសារជីប្រួតប្រេះ ដាប់គជពាពះ
ពន្លូកភេរីសោះសា ។

៤៥៣៩. ឥន្ទ្រជិតភាន់យក្សយោធា បោះឡើងទេវា
កំជុំទាហានជបមន្ត ។

៤៥៤០. ខ្លែងមាយាសិល្បសរពាន់ ភុលនាគដ៏អនន្ត
ក៏ពាន់ទាំងពលពានរ ។

៤៥៤១. ពាន់ព្រះបាទព្រះភូធរ ទាំងពីរដ៏បវរ
ក៏ស្លប់នូវសិល្បយក្សា ។

៤៥៤២. ដូចព្រះចន្ទ្រព្រះសុរិយា ឯងអស់ដូចរា-
ហូដាប់សសីទិនករ ។

៤៥៤៣. ក្សណានោះឥន្ទ្រជិតដាកដរ ចូលវិងព្រះនគរ
ឃ្លុំព្រះរាជបិតា ។

៤៥៤៤. នាត្ថំនាំពលសេនា ចេញដេញពលពា-
នរេន្ទ្រនៃរាមនូវលក្ស ។

៤៥៤៥. ខ្ញុំដាប់ចងបានប្រត្យក្ស បពិត្រគួរសរសក្តិ
ព្រះបាទសម្តេចថ្លាញឯង ។

៤៥៤៦. ក្រុងរាពណាអរតេតក្រែង អួតអះឈេះវែង
នូវឥន្ទ្រជិតមហិមា ។

៤៥៤៧. ទាំងទេពនិករអា ឈេះលក្សរាមា
នូវជាអ្វីឡើយរួចបាន ។

៤៥៤៨. ក្រុងរាពណប្រើពលឃុកឃាន ទៅទាល់ឧទ្យាន
ក៏នាំសីតាមកប្ចាក់ ។

៤៥៤៩. ក្រុងរាពណាខេរខឹងក្តាត់ ជាមិនអសត្យ
មហាកំភររភូតក្រៃ ។

៤៥៥០. មិនអួតរាមលើសទាំងត្រៃ - ភពាជងសោតនៃ
មហាពន្លឹកៗស្វែង ។

៤៥៥១. នេះតិយ្លូវឥន្ទ្រជិតដាញដែង ជបសិល្បសរខ្លែង
ក៏ចងទាំងពលពានរ ។

៤៥៥២. ចងរាមចងលក្សលុះដ៏មរ ចងហោយតេជសរ
រនាបនូវនាគគណនា ។

៤៥៥៣. យល់មិនកាចតិតឧបមា ឈេះយកឬត្រ
បស្ទឹមកអួតប្រាយប្រាប់ ។

៤៥៥៤. ស្រេចពាជសីតាស្តែងស្លាប់ អួលច្រុងស្ទើស្លាប់
រន្ធត់ហាឬទ័យសុបតោ ។

៤៥៥៥. ស្រេចមានស្មារតីគង់នៅ ប្រាយប្រាជ្ញាជ្រៅ
គំរិះរំពឹងព្រះអង្គ ។

៤៥៥៦. អះព្រះអង្គព្រះតីរពាញ្ញ ម្លេះព្រះទល់ទ្រង់
ទុក្ខអនាថសោកា ។

៤៥៥៧. ពោះពិតដូចពាក្យយក្សថា មោះព្រះគ្រូថា
ជីវិតក៏អាចនៅបាន ។

៤៥៥៨. ឯងនោះព្រះរាមស្ដេចមាន ព្រះហឫទ័យថ្ងាន
រំលឹកដល់ព្រះអនុជក្សត្រ ។

៤៥៥៩. ក្សណនោះពិភេកវិងផ្ទាត់ ថ្វាយទូលប្រណិប័ត
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៤៥៦០. បពិត្រសម្ដេចអនុជា ស្ដេចតុកអបរា-
ជយាពិជ័យរឿណរដ្ឋ ។

៤៥៦១. តន្ត្រិជិតបរិមាទ្រើសទ្រង់ ត្រូវសរសឹងធ្ងន់
ជីវិតជានាគបាសពិស ។

៤៥៦២. នៅតែមួយនាឡិកានឹងអស់ ព្រះជន្មនាសនិស
តាំងពលសកលយោធា ។

៤៥៦៣. ស្ដេចស្ដាប់ទូលព្រះករុណា ដើមព្រះអនុជា
ជីវិតក៏ទល់ទុក្ខធ្ងន់ ។

៤៥៦៤. ព្រះហឫទ័យអួលអាក់អន់ បារម្ភព្រះជន្ម
ព្រះអនុជក៏ខ្លាចលះជីវរ ។

៤៥៦៥. ស្ដេចទ្រង់ព្រះកន្សែងគក់ករ ទ្រូងទ្រុតខ្ទរ
រន្ធត់ហឫទ័យបីសោកា ។

៤៥៦៦. ស្ដេចគង់លើសុគ្រីពរាជិតា- នរស្រេចវេលា
លះដល់ព្រះអនុជជីវិតផ្ដាច់ ។

៤៥៦៧. ស្ដេចយល់ព្រះអនុជចមក្សត្រ ត្រូវនាគបាសពាត់
ក៏រិតព្រះអង្គអនុជា ។

៤៥៦៨. ទល់ទុក្ខវិបាកមហិមា ស្មើរក្សយជន្មា
ជីវិតនូវពិសនាគស្ដែង ។

៤៥៦៩. ស្ដេចសោកសន្លប់ស្លប់ស្លែង ពុំចេញពាំនោលថ្លែង
រន្ធត់ហឫទ័យបីចំប្រប់ ។

៤៥៧០. ស្ដេចសោកានលស្ដុល់ស្ដុប់ ពុំអាចបីនូវទប់
ពិលាបទំនួញនោះបាន ។

៤៥៧១. ថានិលក្សកើយជីប្រធាន សប្បុរសមានញាណ
ប្រសើរគិតឯគណនា ។

៤៥៧២. បងបានបាដូចនេត្រា ដូចត្របករក្សា
ប្រស្រីពុំឲ្យមានឃ្លាង ។

៤៥៧៣. ពុំឲ្យសំរាបនូវល្អង ធូលីខ្សាច់ឯង

រកាំរកៀសចូលបាន ។

៤៥៧៤- មួយសោតនាអញបងមាន ជាជុំចវិញ្ញាណ
ក៏ដិតដោយនូវរូបកាយ ។

៤៥៧៥- តាំងពីដែលឃ្លាឃ្លាតចេញឆ្ងាយ ពោះជាអន្តរាយ
រីរៀមជាតំរស់ឡើយ ។

៤៥៧៦- ព្រះខ្ញុំញូនូវទំនួញតតស្បើយ ប្រដូចដូចហើយ
ដីរិតនៃមរណា ។

៤៥៧៧- ក្សិណានោះពិភេកភាងអសុរា ធូលដ្ឋមក្សត្រា-
ធិរាជក៏ថ្លែងក្រាបទូល ។

៤៥៧៨- បពិត្រសូមស្តេចប្រមូល ព្រះស្មារតីឲ្យមូល
អាសូរសម្តេចភាងា ។

៤៥៧៩- បើស្តេចសោយសោកថ្ពេះណា រីព្រះអនុជា-
ធិរាជក៏ល្មះក្តីមរ ។

៤៥៨០- សូមស្តេចរំលឹកព្រះសិរិពារ ព្រះតិស្សូរបវិរ
ប្រសើរប្រសិទ្ធព្រះអង្គ ។

៤៥៨១- ស្រេចស្តេចបន្ទោសោកបង់ ហើយព្រះអង្គទ្រង់
តាំរបស្មារតីភាងា ។

៤៥៨២- ស្រេចស្តេចឈររឡើងឃោសនា ជាប៉ៃហាទេពតា
ម្តេចសមនូវយក្សត្រិទ្ធិយ ។

៤៥៨៣- នាអញសេពតាសាដជារមី រៀងមកអំពី
ប្រជុមនាអតីតកាល ។

៤៥៨៤- អញសូមស្ងាត់អសូរពាល តាំងទសមុខមារ
រជាលឲ្យដឹងតេជៃដៃ ។

៤៥៨៥- នេះតិស្សូរទេពតាជួយជ័យ ឯអសូរនៃ
ក៏យល់ទេពតាតិតជាមិ ។

៤៥៨៦- បើព្រះអនុជអញល្មះជីកាល អស់ទេពតាអំបាល
នៅនាពិភពស្ងួតា ។

៤៥៨៧- អញនូវថ្លែងសរអញជ័យបា- សិទ្ធិសុក្តិមុតថ្លា
ឲ្យសូន្យពិមាននាសបង់ ។

៤៥៨៨- ឲ្យស្អិតជាពពុះនេះដង ឲ្យគង់តែត្រង់
ស្ពានព្រះតិស្សូរស្តេចស្ថិត ។

៤៥៨៩- ពោះបីគណានារីងឫទ្ធិ អញនូវពិដិត
ពិជ័យនៃអស់ទេពតា ។

៤៥៩០- ថ្នូនេះភាមបរមសូភា ថ្វើសទ្រង់ឫទ្ធា-
នុភាពក៏ឲ្យអញនៃ ។

៤៥៩១- ថ្នូនេះឫទ្ធីលើសក្រៃ អញនូវថ្លែងថ្លាញ៉ូ
អសូរនានៅលង្កា ។

៤៥៩២. អញនូវរតកាន់កាច់ចេញជា ពាំកំណាត់ហើយណា
អញចោលឡើងទៅអាកាស ។
៤៥៩៣. ឲ្យដេះភវិគ្គព្រហ្មសុទ្ធាវាស ឲ្យណាញវិនាស
ធ្លាក់ចុះមកដល់ប្រឹថពី ។
៤៥៩៤. មួយកំណាត់អញកាន់ត្រៃវី ចោលទៅស្រុកស្រី
នគរនៃអយុធ្យា ។
៤៥៩៥. ឲ្យដឹងដល់ព្រះមាតា ដើមអញនេះណា
ជាក្បួយជីវិតសូន្យហើយ ។
៤៥៩៦. កុំឲ្យសន្ទិះខ្វល់ឡើយ អង្គអញដល់ត្រើយ
ព្រះអម្រឹត្យុវិកាលហោង ។
៤៥៩៧. ហេតុព្រះបារមីស្ដេចផ្សង ឃោសនាដំរំពង
អស្ចារ្យពន្លឹកចេស្ដា ។
៤៥៩៨. ស្ដេចទ្រង់កោទណ្ឌមហិមា រស្មីសោះសា
ដូចតន្ទុះឆនូពីរផ្ទើង ។
៤៥៩៩. ក្រាស់ក្រាលគ្រួលគ្រៃគ្រួចឡើង ភោរភាវដូចភ្លើង
ចាប់ផ្សព្វពិមានទេវតា ។
៤៦០០. ក្សិណនោះទេវទាំងសួគ៌ា ស្ញប់ស្ញែងកើតជា
កោលាហលទាំងសួគ៌ស្ថាន ។
៤៦០១. ពុំអាចដើម្បីនូវទប់បាន ភិតភ័យប្រះប្រាណ
បារម្ភខ្លាចដល់ជន្មា ។
៤៦០២. យល់ព្រះរាមមិញក្រោធា មានះក្សត្រា-
ធិរាជនោះខ្លាំងពេកហោង ។
៤៦០៣. អស់តន្ត្រនូវព្រហ្មទេវផង មាចហោះបិត្រសង
ក៏លុះវៃកណាសបពុតា ។
៤៦០៤. ធូលទូលព្រះតស្សរមហា- មុនីនាងសេដ្ឋា
ប្រាកដនូវកេរតិយសថ្លៃ ។
៤៦០៥. បពិត្រយើងខ្ញុំលុះជ័ភ័យ តិតឯអាស្រ័យ
ពាំនាក់ក្រៃនឹងព្រះអង្គ ។
៤៦០៦. នេះតប្បូវព្រះរាមស្ដេចទ្រង់ ព្រះក្រោធាត្រង់
នៃយើងខ្ញុំអស់ទាំងគ្នា ។
៤៦០៧. ហេតុផ្សិតបុត្រធ្សងភាពណា- សូរមួយមហិមា
កុហកនូវកលកិច្ចកាច ។
៤៦០៨. នាមហៅតន្ត្រជិតឯងអាច នាំពលបីសម្លាច
នូវគ្រឿងអាវុធសស្ត្រា ។
៤៦០៩. ចេញផ្ទាំងផងព្រះអនុជា ព្រះបាទរាមា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។
៤៦១០. ពុំឃ្លាំងឃោយនូវច្បាប់ក្រឹត្យ វិស័យសឹកសិទ្ធិ

នូវឫទ្ធិ អំណាចតេជដៃ ។

៤៦១១. សិងមន្តសណ្តំហើយនៃ ទើបថ្លែងសរជ័យ
ដានាគពុសពិសថ្លែង ។

៤៦១២. ស្រៀតស្រែកប្រដពីព្យើងស្តែង រូបរូតសំញែង
កំស្លូលនូវពិសសោះសា ។

៤៦១៣. ពាន់ពាត់ទាំងព្រះអនុជា អស់ទាំងពលស្វា
រងើលរងោកបីរងាប់ ។

៤៦១៤. សុបសៅហាឫទ័យស្មើរស្លាប់ គម្ពុវស្វានិងអ-
បរាជ័យនាវើណារគ្គ ។

៤៦១៥. គម្ពុវព្រះរាមស្តេចទ្រង់ ព្រះក្រោធព្រះអង្គ
នូវកោះកោវណ្ណសរថ្លា ។

៤៦១៦. ដើមនូវថ្លែងស្លាញទេវតា សូមព្រះករុណា
អាសូរនៃយើងខ្ញុំផង ។

៤៦១៧. ព្រះគស្សរស្តេចបន្ទូលស្នង ទោសទាំងនេះហោង
ស្ទៀតព្រះព្រហ្មឯងណា ។

៤៦១៨. ទើបគន្ធជិតមហិមា បានសរសក្តិថ្លា
ពីព្រះព្រហ្មជបឲ្យហោង ។

៤៦១៩. ក្លូវឲ្យព្រះព្រហ្មហោះស្ទួង ទៅអញ្ជើញក្រុងហោង
ធិភជជ័ធុងសិម្ពលី ។

៤៦២០. មកជួយព្រះអនុជក្រី ទើបរសាយនាគពី
ព្រះអង្គសម្តេចព្រះអនុជា ។

៤៦២១. បើព្រហ្មពុំជរលេណា ទៅរកគ្រុឌា
ហើយពុំរសាយនាគសោត ។

៤៦២២. គម្ពុវនរិន្ទ្ររាមពាក្យពោធិ ទើបទ្រង់ឫទ្ធិក្រោធ
នឹងកាច់ភ្នំសិល្បសរថ្លា ។

៤៦២៣. ហើយនូវបោះទ្រង់ពិមានទេវតា ឲ្យវិនាសជា
លំអងធូលីខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤៦២៤. រូបទាំងឯងកាមាសាយ នូវកើតអន្តរាយ
វិនាសនេះស្បិតព្រហ្មហោង ។

៤៦២៥. ឈ្មោះនាអង្គអញឯងរង ឋានទេវតាផង
កុំឲ្យវិនាសនិរស្ថាន ។

៤៦២៦. បើព្រះរាមទេវជ័ប្រមាន បោះភ្នំសរស្ថាន
ដោយតេជតេជៈអ្នកទ្រង់ ។

៤៦២៧. ឲ្យដេះពិមានទេវជង់ អញយកថែអ-
ង្គលីបេរៃជួយចុំង ។

៤៦២៨. ឈ្មោះស្មើជ្រុងពេជ្រមកភាង កុំឲ្យដេះទាំង
ពិមាននៃទេវតាផង ។

៤៦២៩. រីស្ថានព្រហ្មដោយកលយោង មញ្ញពុំអាចរង
នានានូវការពុំបាន ។
៤៦៣០. ក្បិណាព្រះព្រហ្មពុំពតិមាន ព្រះឥស្សូរដ៏ប្រធាន
បន្តុលបន្ទោសបរិកំហិត ។
៤៦៣១. ដ្បិតព្រហ្មឲ្យសិល្បឥន្ទ្រជិត ព្រហ្មទាំងភ័យភិត
ក៏ញុំរជំប្រប់អង្គា ។
៤៦៣២. ព្រហ្មពិចយោះគ្មានគ្រុឌា សូមគ្រុឌឃ្លាត្រា
ទៅដ្ឋយព្រះភពទេពង្គ ។
៤៦៣៣. ស្រេចប្រាប់គ្រប់សេចក្ដីនៃ អាគ្នានូវប្រល័យ
បទិតព្រះភពពុំក្បាន្ត ។
៤៦៣៤. ក្បិណានោះគ្រុឌភពជាកស្ថាន ចេញចរវត្តពិមាន
ក៏ហើរនៃនទៅលាសហា ។
៤៦៣៥. ស្មើរស្រែកសព្ទភពអស្ចារ្យ នាគសែនសង្ខា
ក៏ពាន់ទាំងត្រីនុក្របី ។
៤៦៣៦. នាគពាន់ព្រះអនុជនរបតី ក្រែកក្រាបធរណី
រសាយទាំងពលយោធា ។
៤៦៣៧. ពីរព្រះអង្គព្រះភគិនី ព្រះពាក្យសោភា
ក៏យកធ្នូសរសិល្បថ្វាយ ។
៤៦៣៨. ពិសេកនូវស្ត្រីពាៀបរង់ ភយពលថ្វីសថ្វាយ
ក៏ស្រាលពាហាននិរព័ន្ធ ។
៤៦៣៩. ខ្លះភាយឯអាកាសឡាត ខ្លះដោយផ្លូវឃាត
ដំណើរអសូរនៃកវី ។
៤៦៤០. ខ្លះឯកឈើត្រីក្បូដ៏គ្រីរី ខ្លះខ្ទាំងលើកលី
គិរីនូវត្រីក្បាករ ។
៤៦៤១. ការក្រោយគ្រប់បូព៌ាឧត្តរ ទក្សិណាអន្តរ
ពុំឲ្យអសូរទៀបទ័ព ។
៤៦៤២. ស្រេចគ្រុឌភពណាស្នូរប្រាប់ ភជស៊ីតាស្ដាប់
រពឹងដូចចិត្តជិត្ត ។
៤៦៤៣. ក្បិណានោះយកក្សូយល់គ្រុឌា ដេញនាគកណានា
រសាយទាំងពលពាន់រ ។
៤៦៤៤. ព្រះទាំងពីរអង្គថ្វីសរ យល់ស្ដែងសាគរ
ក៏ការអាវុធនិស្ដល ។
៤៦៤៥. ធូលធូលភពដោយការយល់ ភពក្រោធនល
ឋនោមានះដូចភ្លើង ។
៤៦៤៦. មុខជិបជាលដោយស្រែកឡើង សូរសព្ទរលើង
គិរីទាំងនៃត្រីក្បូ ។
៤៦៤៧. ក្លុំសិង្ហជយាសស្ត្រា - វុធថ្វីថ្វីអា -

ករណ៍ប្រះព្រោងព្រាយរស្មី ។

៤៦៤៨. សត្វស្រែកប្រាប់ប្រើមន្ត្រី អសុភអសុរី
របបរបៀបស្រីង្គារ ។

៤៦៤៩. រៀបគងរៀបរថអស្សពាហា ពើលព្រមបរិវារ
ពិពិធនូវពលពាណា ។

៤៦៥០. ស្រេចនាំអង្គអគ្គជាយា ក្រុងភពវេលា
ក៏ស្ថិតលើយានដ៏ពន្លឹក ។

៤៦៥១. ហិចហោះនូវគិរីដ៏អធិក ពលពាលដ៏គគឹក
បីស្ទុចតាភករនិង ។

៤៦៥២. ហៀវហោះលើវេហាស្ទួង ទៅស្ដីនូវបំណាង
កុហកនូវកលមាយា ។

៤៦៥៣. ភពហោះទៅដល់បព្វតា នាំវរជាយា
ក៏លុះលើខ្ពង់បពិត ។

៤៦៥៤. ស្រេចសួចថ្នាំពិសដ៏ក្រាកង ក៏នូវឈាចពលសត -
សហាស្សពានរឲ្យណាញ ។

៤៦៥៥. ពិភេកហោរឯកដែងជាញ ហោរសាស្ត្របញ្ញាញ
គឺទិព្វចក្ខុយប់យល់ ។

៤៦៥៦. ទូលព្រះនរបតីដោយកល បពិត្រខ្ញុំយល់
ក៏ថ្លាញ់កុហកមាយា ។

៤៦៥៧. ភពនាំទេពីវេលា ទៅដល់បព្វតា
សមារ[1]នូវរកឫទ្ធី ។

៤៦៥៨. ទេវព្រឥតដូចក្រឹត្យមុនី ឫសីបញ្ចុន្ទ្រីយ
តំរង់មនោនិម៌ល ។

៤៦៥៩. ទើបបញ្ជីសាបនូវសាស្ត្រសិល្ប[2] មានពិសដោយកល
ក៏ថ្លែងគឺពិសនានា ។

៤៦៦០. ពិសនោះមានឈ្មោះដ៏នានា ហៅហៃកស្សអា -
នុភាពពន្លឹកអស្ចារ្យ ។

៤៦៦១. ទោះក្រុងភពស្ទើរសង្ឃ៍ ក្រឹត្យក្រមអស់អាជ៌
បញ្ចូលដ៏ជរិយាបទ ។

៤៦៦២. ពិសនោះប្រែប្រួលក្រាកង ថ្លាក់ថ្លាយណាញបទ
មានះដ៏ពុំក្សេមក្សាន្ត ។

៤៦៦៣. ស្រេចស្ដេចត្រាស់ប្រើមានុមាន ហិចហោះទៅឋាន
ក៏លុះលើខ្ពង់បព្វតា ។

(1) RIB : sammā
(2) RIB : doep sla bis nūv sās tal

៤៦៦៤- ហនុមាននិម្មិតរូបា ជាព្រាហ្មណ៍លេណ
ឈ្វាប់ខាងមន្ទោគិរី ។
៤៦៦៥- ថ្វិះស្ពានកីកឹះកាន់ស្រី អសុភអសុរី
អសុរសេនាយង់យល់ ។
៤៦៦៦- ក្សិណានោះហនុមានធ្វើកល មន្ទោសោតស់
កន្ត្រាក់ស្លាក់គ្រឿងពន្ត្រា ។
៤៦៦៧- អស់អសុរព្រោមនូវគោ - នរនៃបញ្ញា
អនេកអសុរសង្ហាយ ។
៤៦៦៨- ហនុមានខ្ទប់ខ្ទុបខ្ទះស្លាយ ស្លាក់ពិសអន្តរាយ
សិរេធសិរីទ្ធិប្រាជ្ញា ។
៤៦៦៩- ហនុមានទាយពលយក្សា ហើយហោះទេវហា
បង្គំសម្ដេចព្រះរាម ។
៤៦៧០- ទូលថ្លែងដោយសារសង្គ្រាម យុទ្ធយកគ្រួងរម
ត្រឡប់ជើគ្គងបញ្ញា ។

កណ្ឌ ទី២០

៤៦៧១- ឯក្រុងពពាលុះលង្កា ក្រេវក្រោធដ៏ក្រហា
ក៏ដ្ឋុំនូវគ្រឿងអាវុធ ។

៤៦៧២- ប្រើតន្ត្រិជិតរាជបុត្រ ដោយតេជោយុទ្ធ
នូវយក្សាពលទ្វេគុណ ។

៤៦៧៣- រៀបពលមហិមាលើសមុន ក្រោយស្នេងស្តាំលន់
ពាន់ពោកនូវពលកុម្ភណ្ឌ ។

៤៦៧៤- តន្ត្រិជិតណាក្រុងទសកណ្ឋ ការគ្នុសារខ័ន
ក៏ឡើងដី ថ្កានយាត្រា ។

៤៦៧៥- រស្មីតន្ត្រិជិតសោភា ដូចថៃងចន្ទ្រា
ពន្លឺពន្លឹកព្រោងព្រាយ ។

៤៦៧៦- តន្ត្រិជិតទ្រើសទ្រង់ឆោមឆាយ ទឹមសេះរថរាយ
សិបុរបីដូចមរកត ។

៤៦៧៧- តន្ត្រិជិតថ្កើងលើរាជរថ រស្មីបីប្រាកដ
ប្រដូចនូវថៃងចន្ទ្រា ។

៤៦៧៨- ដាដាយរន្ទុះសេះសោះសា ទៅរៀបព្រះមហា-
ធិរាជសម្តេចជេស្ឋជ័យ ។

៤៦៧៩- ព្រះនារាយផ្តោះព្រះនេត្រនៃ យល់តន្ត្រិជិតត្រៃ
ក៏ស្ថិតលើរថសោះសា ។

៤៦៨០- យល់អស់អសុរបរិពារ រាយរៀបក្រាស់ក្រាល
អាវុធប្រកិតជោមជរ ។

៤៦៨១- ពលសឹកបីសត្តិកប្តូរ ខ្លាស់គ្រឿងគ្រប់ពណ៌
ប្រដាប់ប្រដូចតន្ត្រា ។

៤៦៨២- ទើបស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តា ត្រាស់ប្រើអនុជា

ជាហៃបាលក្សស្នេហាស្នាល ។

៤៣៨៣. បងគិតក្នុងចិត្តសព្វកាល ខ្សឹតបុណ្យសម្ភារ
សម្ដាពផកម្មួយបណ្ដាល ។

៤៣៨៤. ស្មើធ្វើមងធ្វើមស្មើខ្យល់ ធុរធាន្ដំពល
ពានរក៏ចេញជាញជ័យ ។

៤៣៨៥. យុទ្ធយកតន្ត្រិជិតឯថៃ ថាមានថ្វៃឯង
ពិជ័យនៃថាច្រើនគ្រា ។

៤៣៨៦. ព្រះលក្សស្ដាប់ព្រះជេស្ឋា ថ្វីអម្ពរពន្ល៍
ពិតិជពិពណ៌រស្មី ។

៤៣៨៧. វិត្ថាណាព្រះនរបតី ឆិភជិជាតិ -
ស្មុរទៀមជំភជិជេស្ឋា ។

៤៣៨៨. ធ្វើងអង្គធ្វើងពាង្សធ្វើងពា - នរធ្វើងចេស្ដា
កណ្ដាលពពួកពានរ ។

៤៣៨៩. ព្រះលក្សឃ្លចព្រះចន្ទ្រចរ អស់ពួកពានរ
ប្រឹដ្ឋូចតាភជោមចន្ទ្រ ។

៤៣៩០. រុងរឿងរស្មីសោភណ ពលពានរកាន់
ព្រឹក្សាជាគ្រឿងពន្លឹក ។

៤៣៩១. ខ្លះលើគិរីជីអធិក ស្មុរសត្វពលសឹក
សហ័សសហិចខ្ជរខ្ជាយ ។

៤៣៩២. ធ្លុលជល់ពលយក្សសង្ហាយ ពលយក្សបីប្រញាយ
ប្រមេះប្រមេះនូវិគ្នា ។

៤៣៩៣. តន្ត្រិជិតថ្លែងសរសក្តិថ្លា ស្មរសក្តិជីមហា
នូវកលកបជាជ័សហ័ស ។

៤៣៩៤. ព្រះលក្សថ្លែងជាពេជ្រខាស់ សរយក្សជីក្រឡាស់
ជានាគក៏ពេញពសុធា ។

៤៣៩៥. ព្រះលក្សថ្លែងជាគ្រុឌា ឯសរអសុរា
ក៏ថ្លែងជាភ្លើងច្រូចច្រូល ។

៤៣៩៦. ព្រះលក្សថ្លែងជារាហុឌស្មូល ថ្លែងសរសរមូល
ក៏ជោរជាជលសាគរ ។

៤៣៩៧. តន្ត្រិជិតរថ្លែះរជជ័បរ បុកពលពានរ(1)
ប្រហារប្រហ្លាសហៀវហារ ។

៤៣៩៨. ព្រះលក្សនរនាថជ័សមារ(2) ព្រះអង្គស្ដេចខ្លាល់
ថ្លែងសរកំភាស់សត្វសង ។

(1) RIB : ....rath ṭă pavar
mukh bal bānar

(2) RIB : sammā

៤៦៩៩- ត្រូវសរអសូរទ្រើសឃ្លង សរព្រះអង្គចង
អស់សរអសូរនោះបាន ។

៤៧០០- ឥន្ទ្រជិតកន់យក្សរុកភន ពលយក្សពះពាន
ក៏ភ្លូកពានរបីត្រឡប់ ។

៤៧០១- ព្រះលក្សមហិមាស្តេចទប់ ពានររឈររឈប់
សង្ហា(1) ក៏ប្រែប្រាណប្រឹង ។

៤៧០២- ពានរតឹងព្រះពិស្ណុពង្ស ដាប់រេងយក្សយប់
រទេះរាមកាច់កង់ ។

៤៧០៣- ស្លាញរងណាញឥត្រូតទង់ - ដើយសេះបីទ្រនង់
ក៏ណាញអសូរយោរយោ ។

៤៧០៤- ឥន្ទ្រជិតងាយងាស្ងួតទៅ ង្ខាប់មេឃានៅ
ក៏ថ្លែងសភាឫទ្ធិខ្លាំង ។

៤៧០៥- ឈឹងឈ្លប់អាប់អន្ធការតាំង ទសទិសក៏កំបាំង
ត្រឡប់ធំភាស់ទិនករ ។

៤៧០៦- ព្រះរាមព្រះលក្សពានរ មៀងមើលអម្ពរ
ពុំយល់ឯអង្គអសុភ ។

៤៧០៧- ឯអសូរយល់អង្គា សាភយភជិអនុជា
ធិភជិនូវពានរពល ។

៤៧០៨- ព្រះអនុជស្តេចថ្លែងសរសល់ សរភជិវិលវល់
នរេន្ទ្រក៏ដាលខ្វេសផង ។

៤៧០៩- ឥន្ទ្រជិតជ័យជាញទ្រើសទ្រង់ សង្គ្រាមរុះផ្ទង់
ដ៏មឿងដ៏សង្គ្រាមា ។

៤៧១០- ឯងនោះហេតុបារមីតា ពីរពង្សក្សត្រា
បហាពន្លឹកលើសក្រៃ ។

៤៧១១- អស់ទេពឥន្ទ្រព្រហ្មជួយជ័យ ពីរពង្សក្សត្រៃថ្លៃ
ពន្លឹកពន្លឺលោកា ។

៤៧១២- ស្រេចស្រាប់ស្រប់ព្រះភក្ត្រា ទាំងពីរភជា
នូវពលពានរស្វាងគ្រិះ ។

៤៧១៣- យល់អង្គឥន្ទ្រជិតបីស្រលះ ង្ខាប់មេឃបីត្រដះ
អំណាចព្រះលក្សតោះតា ។

៤៧១៤- អភិមុខយុទ្ធយកអសុភ សរសក្តិជ័យបហា
គឺព្រហ្មវិជិតជ័វិជ័យ ។

៤៧១៥- ព្រះថ្លែងសរព្រះអង្គថ្លៃ សរសក្តិឫទ្ធិក្រៃ
ក៏ដាត់ពពកបីស្រលះ ។

(1) RIB : paṅhār

៤៧១៦. ត្រូវអង្គឥន្ទ្រជិតបីរយៈ   យាក់ស្លាយជីនគៈ
កក្រើកអំពើកដរណី ។

៤៧១៧. ពលយក្សាសូរទិរិយ   រត់ទៅនាទី
បុរីនៃលង្កេស្សូរ ។

៤៧១៨. លង្កាភ្លាក់ផ្អើលរីករំ   ស្អើរត្លុកកនូវនគរ
ក៏ញ័ររន្ធត់ដើងវៃង ។

៤៧១៩. ក្រុងរាពរីងឫទ្ធិក្រៃ   ឮតឥន្ទ្រជិតក្ស័យ
កណ្ដាលវៀលរណរង្គពសុធា ។

៤៧២០. ស្អូលដោយតេងវៃងលក្សា   ក្រុងក្រេវក្រោធា
ឈឺបុត្រពាំងរាជីទុះរ ។

៤៧២១. រាពឲ្យរួងគេរីខុរ   រួរាំងព្រះនគរ
បុរីពិភពលង្កា ។

៤៧២២. ក្រុងរាពឲ្យយកសីតា   ពីអសោកឧទ្យាន
មកជិលជំនុំរាជស្ថាន ។

៤៧២៣. រាពឈឺបុត្រសល់ប្រមាណ   ពុំអាចទប់បាន
ក៏ឈឺដុះឆៀបដង្ហូញស្ព ។

៤៧២៤. យក្សក៏កាន់កេសសីតា   វៃងធ្នាយក្សា
ជិរាជកាន់ខ័នបីតន្ត្រង ។

៤៧២៥. គិតនូវវាត់កាត់សិរបង់   ករណ្ដាប់ខ្ជាប់ទ្រង់
ព្រះខ័នសង្ហាបីត្រីវ ។

៤៧២៦. ឯងនោះមានមុខមន្ត្រី   មួយទៀងចេះក្ដី
ពុំមើលបំណាំអម្ចាស់ ។

៤៧២៧. អមាត្យនោះឈ្មោះពិតរក្ខ័ស   ក្រាបបាទទូលទាស់
ទំនៀមនូវក្ដីឧបមា ។

៤៧២៨. បពិត្រសូមទូលព្រះករុណា   សូមព្រះរាជា-
ធិរាជគិតសូរស្ដេចស្ដាប់ ។

៤៧២៩. បរមនាថបរមបពិត្រនូវសម្លាប់   សីតាលុះកណ្ដាប់
ព្រះហស្តហើយនៃពុំស្លាយ ។

៤៧៣០. ពោះបៀតសីតាឲ្យអន្តរាយ   ព្រះរាមទេពដាយ
នូវឃាច់អ្វីឯព្រះអង្គ ។

៤៧៣១. ព្រះរាមដូចព្រឹក្សាទ្រង់   ដុះដើមខ្ពស់ខ្ពង់
ត្រឈឺឯត្រៃឈរសាខា ។

៤៧៣២. សីតាដូចវល្លិមួយណា   ដុះក្រោមព្រឹក្សា
លំពែនលំពង់វល្លិពាត់ ។

៤៧៣៣. ពោះនាបៀនឈើនោះឲ្យបាត់   រាជតែវល្លិកាត់
ឈើនោះពុំដែលអន្តរាយ ។

៤៧៣៤. ក្ដីមួយខ្ញុំឧបមាថ្វាយ   អ្នកមួយទ្រង់រូបកាយ

អ្នកមួយនូវបៀនពាធា ។

៤៧៣៥- ទោះដើរទៅយល់ឆាយា ទោះនូវយកសស្ត្រា
កំកាត់ឆាយាអ្នកនោះ ។

៤៧៣៦. ដល់បែកផែនឆារបីរផ្លោះ តុំដែលត្រូវផ្ដោះ
ត្រង់អង្គអ្នកនោះឡើយណា ។

៤៧៣៧- ក្ដីមួយខ្ញុំឧបមាថា ពស់មួយមហិមា
កំស្លួលនូវពសយង់ឃ្លួង ។

៤៧៣៨- រីពស់នោះខាំហើយលុនទៅហោង យល់តែគន្លង
ដែលសកសំណកពស់នៅ ។

៤៧៣៩- ទោះបីនាបៀតបៀនពស់នាលុនទៅ យល់តែសកនៅ
វាយវាត់កំដាត់សកនោះ ។

៤៧៤០- ដល់ដាច់ខ្ទាត់ខ្ចាយខ្ចាយពោះ តុំដែលត្រូវផ្ដោះ
ត្រង់អង្គពស់នោះឡើយណា ។

៤៧៤១- ពស់នោះគឺព្រះភរិយា សកដូចសីតា
ទេពីស្រីរត្នអារយ៍ ។

៤៧៤២- ទោះបីនូវបៀតបៀនសីតាឲ្យឃាត សីតាក៏អាត់
តុំដាបង្គលជំរើនរាជា[1] ។

៤៧៤៣- ស្ដេចស្ដាប់រុក្ខិសទូលថា ព្រើសហឫទ័យថ្លា
ព្រះអង្គនូវចង់ទ្រង់ឡាប់ ។

៤៧៤៤- ជាតិភោះរុក្ខិសទូលគាប់ ព្រះហឫទ័យរំងាប់
ស្ដេចដាក់ព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៧៤៥- ភាពឲ្យនាំនាងទេពី សីតាក្សត្រី
ទៅទុកនៅនៃឧទ្យាន ។

(1) RIB : sītā buṃ āt
bamñā camroen rājā

កណ្ឌ ទី២១

៤៧៤៦- លុះបន្ទោសោកស្រាកស្រាន ហើយហៅទាហាន
មហាមាត្យមុខមន្ត្រី ។

៤៧៤៧- ជំនុំយក្សាសេនី ក្នុងរាជបុរី
ពិភពលង្កាបុរីរំជួល ។

៤៧៤៨- គក់ទ្រូងជាអះពុំគួរ ឥន្ទ្រជិតដល់ជួល
នូវគេដងដៃដលក្សាសរ ។

៤៧៤៩- ត្រាស់ជាវៃហាជាមហោទរ ធូរជាចេញចរ
ក្រីតានាំពល(1) ព្យូហជ័យ ។

៤៧៥០- ជាសោតមែនមានថ្វីដៃ ឱ្យចឥន្ទ្រជិតនៃ
ជ្រាកដនូវគេរតិចេស្ដា ។

៤៧៥១- ដងនោះមហោទរក្រាបណា នាំយក្សយោធា
មហាសេនាមុខមារ ។

៤៧៥២- កាយរៀបពលពាលនាសនា ឋិមកក្រាស់ក្រាល
ប្រកិតអាវុធរកុំស ។

៤៧៥៣- គោះគងហើយឃូតសមាស្ស ខាងតោមរក្រាស់
ប្រទាស់ប្រទើសនូវគ្នា ។

៤៧៥៤- ក្រុងមហាមហោទរមហិមា ករកាន់នូវគទា
លោហាអស្សរចេញយុទ្ធ ។

៤៧៥៥- ទ័ពណាវេលាជំជ្រាកដ ពលពាលភាងរង
សង្ហារនៃរៀហាក្បួន ។

៤៧៥៦- ព្រះព្រុសព្រុអស្សរកង លើកទ័ពពីរពង

(1) RIB : kradā nām̤ bal

កណ្ឌ ទី២១

៤៧៤៦- លុះបន្ទោសោកស្រាកស្រាន ហើយហៅទាហាន
មហាមាត្យមុខមន្ត្រី ។
៤៧៤៧- ជំនុំយក្សសេនី ក្នុងភងបុរី
ពិភពលស្កាប់រំជួល ។
៤៧៤៨- គក់ទ្រូងជាអះតុំគ្រួ ឥន្ទ្រជិតជល់ជួល
នូវគេងនៃដលក្សាសរ ។
៤៧៤៩- ត្រាស់ថាវៃហាងាមហោទរ ធុរធុរាចេញចរ
ក្រិទាតាំពល(1)ព្យូហាជ័យ ។
៤៧៥០- ជាសោតបែនមានថ្មីនៃ រុចឥន្ទ្រជិតនៃ
ប្រាកដនូវកេរតិចេស្ដា ។
៤៧៥១- ជងនោះមហោទរក្រាបណា នាំយក្សយោធា
មហាសេនាមុខមារ ។
៤៧៥២- ភយរៀបពលពាលជាសជា ថិមកក្រាស់ក្រាល
ប្រកិតអាវុធរក្សែស ។
៤៧៥៣- គោះគងហើយហូតសហាស្ស ជាវតោមរក្រាស់
ប្រទាស់ប្រទើសនូវគ្នា ។
៤៧៥៤- ក្រុងមហាមហោទរមហិមា ករកាន់នូវគទា
ណោហាអស្សរចេញយុទ្ធ ។
៤៧៥៥- ទីមណាវេលាដ៏ប្រាកដ ពលពាលភជរង
សញ្ញាវៃនទៅហាស្នួង ។
៤៧៥៦- ចះពួសព្ទអស្សរកង លើកទ័ពបីរំពង

(1) RIB : kradā nāṃ bal

ពន្លឹកសន្ធឹកទេវា ។

៤៧៥៧-　ស្ដេចត្រាស់ហៅពិភេកថា　　នេះទីណាអសុរា
ឯណាបីអាចចេញចរ ។

៤៧៥៨-　ពិភេកបង្គំសាទរ　　ទូលថាមហាទរ
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៧៥៩-　ទាំងកុម្ភការមហិមា　　មហាបាសបុត្រា
នូវឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ។

៤៧៦០-　នោះសីហមរណាហើយហោង　　ឲ្យមហោទរត្រង
អស់ពលអសុរមាសា ។

៤៧៦១-　ភាត់នេះសោតសីហមហិមា　　ឈ្មោះសីកច្រើនគ្រា
រពឹងរពាញធ្វើសង្គ្រាម ។

៤៧៦២-　ព្រះប្រើអង្គទរួសរង　　បើណារង្គដ៏កន្លង
ទូលមហាមហោទរ ។

៤៧៦៣-　អង្គទផ្គត់ផ្គំពានរ　　ក្រាបលាព្រះភូធរ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៧៦៤-　ផ្គងពលឆ្វេងស្ដាំឃ្លាណា　　ភាយរៀបត្រៀបត្រា
ពលានុភាពដ៏ក្រាកង ។

៤៧៦៥-　ខ្លះកាន់ខែលខ័នដ៏ឧហុត　　ខ្លះស្ពាយបពិត
មហាសិលាលើកលី ។

៤៧៦៦-　ខ្លះកាន់ដែកឆាលដ៏ត្រីរី　　សេណាសេណី
ពេជ្រអាវុធមុតថ្លា ។

៤៧៦៧-　ខ្លះការកាន់ពេជ្រដ៏គទា　　ដកដើមព្រឹក្សា
សំពៀងតេជោជ័យខ្ទរ ។

៤៧៦៨-　មហិមាយក្ខានិករ　　ពះពលពានរ
មហាមមាជាញជ័យ ។

៤៧៦៩-　សីហសាញសោះសាដ៏ទីទៃ　　អង្គទឫទ្ធិព្រៃ
ក៏ប៉ះប្រយុទ្ធយក្សយាង ។

៤៧៧០-　យក្សយុទ្ធអង្គទធ្វើសទ្រង់　　ពលពានរពាក្យ
ពន្លឹកពន្លូកប្រតិរព ។

៤៧៧១-　ឃោរឃុកណាយលុកបីត្រឡប់　　ជាញដៃងពាស់ទប់
ប្រជេសប្រជាសខាស់ខាំ ។

៤៧៧២-　ឃ្លួលដែកមបីត្រាត្រាំ　　ឈាមជោរជោកជាំ
រនាបរនេលលើគ្នា ។

៤៧៧៣-　វិនាសពេញពាសពសុធា　　ពលយក្សពលពា-
នរលុះណាញបីទពាក់ ។

៤៧៧៤-　មហោទរអង្គទប្រត្យក្ស　　ធ្លុលចាប់ពាន់ពាក់
ដំពាក់ប្រយុទ្ធលុះលង់ ។

៤៧៧៥. សឹងពេញពាលពះរឿណរង្គ ពះអង្គនូវអង្គ
អង្គទនូវអសុរបុត្រ ។

៤៧៧៦. មហោទរស្ទុះស្ទុះអង្គទ អង្គទកាច់រថ
ទំលាយលំអិតឈ្លូរយះ ។

៤៧៧៧. កាន់កាច់កប់កាំប្រួតប្រះ ធ្លោកធ្លាក់ច្រំច្រះ
ដំត្រៃវីត្រៃវាត់វាត់វាយ ។

៤៧៧៨. កាប់កាត់សិរ្ឋសីហអន្តរាយ រាជរថខ្ទាត់ខ្ទាយ
តត្រាយដំបងដែកដាច់ ។

៤៧៧៩. ចោលោតច្រាសលើកខ័នពេជ្រ ពុះវាត់សិរដាច់
សិរេចអសូរសូន្យក្ស័យ ។

៤៧៨០. ឈុះគ្នាទៅទសមុខនៃ ទសមុខក្រោធក្រៃ
ក៏ញ៉ែរហាប្ញទ័យបីរន្ធត់ ។

៤៧៨១. ថាហៃអតិកាយកុលបុត្រ(1) ធ្លាបរាជរថ
ប្រយុទ្ធសង្គ្រាមពានរ ។

៤៧៨២. អតិកាយក្រាបលាចេញចរ ករកាន់ធ្នូសរ
លើរាជរថទិមខ្លា ។

៤៧៨៣. ក្តួងពលអសូរសេនា រៀបអស់អសុរា-
និករកោលាហលក្រៃ ។

៤៧៨៤. អតិកាយគាត់សឹងដាញជ័យ មារមុតនិរភ័យ
ពុំភ្លឹកសង្គ្រាមរឿណរង្គ ។

៤៧៨៥. ឯឯនោះព្រះបាទវិរវង្ស ស្តេចត្រាស់ប្រើអង្គ
ព្រះបាទសម្តេចអនុជា ។

៤៧៨៦. ថាហៃវិរលក្ស្មណ៍ធុលបា ចេញនាំពលពា-
នរាប្រទះរឿណរង្គ ។

៤៧៨៧. តបតយុទ្ធយកយក្សយក់ ឃ្លើងឃ្លើសថ្វើសថ្វង់
អាវុធពុំគិតអន្តរាយ ។

៤៧៨៨. ធ្នូរបាទ្ធែងអង្គអតិកាយ ឯងឲ្យអន្តរាយ
រលាយរោយតេជះសរ ។

៤៧៨៩. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្តាប់ព្រះធ្នូធរ លុតលើកទសករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៧៩០. ឯឯនោះព្រះលក្ស្មណ៍យាត្រា សព្វសូរសេនា
សន្ធឹកនាគខ្ញាយខ្ញរ ។

៤៧៩១. ស្តេចថ្វីងកោទណ្ឌសិទ្ធិសរ ក្តួងពលពានរ
ក៏ហោកស្លៀកកព្រៃង ។

(1) RIB : thā hai atikāy kal' putr

ពន្លឺកសន្លឹកទេវតា ។

៤៧៥៧. ស្តេចត្រាស់ហៅពិភេកជា នេះទ័ពអសុរា
ឯណាបីអាចចេញចរ ។

៤៧៥៨. ពិភេកបង្គំសារ ទូលថាមហោរ
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៧៥៩. រីឯកុម្ភការមហិមា មហាបាសបុត្រថ្លា
នូវឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ។

៤៧៦០. នោះសឹងមរណាហើយហោង ឲ្យមហោរគ្រង
អស់ពលអសុរមារា ។

៤៧៦១. ភាត់នេះឆោតសឹងមហិមា ឈ្មោះសឹកច្រើនគ្រា
របឹងរបាញច្រើសឃ្លង ។

៤៧៦២. ព្រះប្រើអង្គទូលរង បើណារង្គជកន្លង
ទូលមហាមហោរ ។

៤៧៦៣. អង្គទក្ដត់ស្គាំពានរ ក្រាបលាព្រះភូធរ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៧៦៤. ក្តងពលឆ្ងេងស្កាឃ្មួណា ភាយរៀបត្រៀបត្រា
ពលានុភាពជ័ប្រាកដ ។

៤៧៦៥. ខ្លះកាន់ខែលខ័នជីផិហាត ខ្លះស្នួយបពិត
មហាសិលាលើកលី ។

៤៧៦៦. ខ្លះកាន់ដែកឃាលជ័ក្រវី សេលាសេលី
ពេជីរអាវុធមុតថ្លា ។

៤៧៦៧. ខ្លះការកាន់ពេជ្រជ័គទា ដកដើមព្រឹក្សា
សំញែងតេជោជ័យខ្នុរ ។

៤៧៦៨. មហិមាយក្សានិករ តះពលពានរ
មហាមហាជាញជ័យ ។

៤៧៦៩. សឹងសាញតោះសាជីទីវៃ អង្គទប្ញទ្ធិក្រៃ
ក៏ប៉ះប្រយុទ្ធយក្សយង់ ។

៤៧៧០. យក្សយុទ្ធអង្គទច្រើសទ្រង់ ពលពានរពង្ស
ពន្លឹកពន្លូកប្រតិរព ។

៤៧៧១. ហោរយុកលាយល់កបីត្រឡប់ ជាញដែងតាស់ទប់
ប្រជេសប្រជាសខាស់ខាំ ។

៤៧៧២. ឃ្លួលដេកមពីត្រាត្រាំ ឈាមដោរដោកដាំ
រោបរនេលលើគ្នា ។

៤៧៧៣. វិនាសពេញពាសពសុធា ពលយក្សពលពា-
នរលុះលាញបីទពក៌ ។

៤៧៧៤. មហោទរអង្គទប្រត្យក្ស ឃុលចាប់ពានពាក់
ជំពាក់ប្រយុទ្ធលុះល៉ង់ ។

៤៧៧៥. សឹងពេញពាលពាះរឿណារង្គ ពះអង្គនូវអង្គ
អង្គទនូវអសុរបុត្រ ។

៤៧៧៦. មហោទរស្ទុះស្ទុះអង្គទ អង្គទកាច់រថ
ទំលាយលំអិតយួរយះ ។

៤៧៧៧. កាន់កាច់កង់កាំប្រ៊ួតប្រុះ ជោកជាក់ច្រិច្រះ
ជ័ត្រវីត្រ វាត់វាត់វាយ ។

៤៧៧៨. កាប់កាត់សិង្ហសីហាអន្តរាយ រាជរថខ្ទាត់ខ្ចាយ
តត្រាយជំបង់ដែកដាច់ ។

៤៧៧៩. ណោណោតព្រោសលើកខ័នពេជ្រ ពុះវាត់សិរដាច់
សិរេចអសុរសូន្យក្ស័យ ។

៤៧៨០. ល្មុះព្រួទៅទសមុខនៃ ទសមុខក្រោធក្រៃ
ក៏ញ័ររហាឬទ័យបីរន្ធត់ ។

៤៧៨១. ថាហៃអតិកាយកុលបុត្រ(1) ជាបរភពរថ
ប្រយុទ្ធសង្គ្រាមពានរ ។

៤៧៨២. អតិកាយក្រាបលាចេញចរ ករកាន់ធ្នូសរ
លើរាជរថទឹមខ្លា ។

៤៧៨៣. ភ្លឹងពលអសុរសេនា រៀបអស់អសុរា-
និករកោលាហលក្រៃ ។

៤៧៨៤. អតិកាយគាត់សឹងដាញជ័យ មារមុតនិរភ័យ
ពុំភ្លឹកសង្គ្រាមរឿណារង្គ ។

៤៧៨៥. ឯងនោះព្រះបាទវិរវង្ស ស្ដេចត្រាស់ប្រើអង្គ
ព្រះបាទសម្ដេចអនុជា ។

៤៧៨៦. ថាហៃវិរលក្សធុលជា ចេញនាំពលពា-
នរប្រទះរឿណារង្គ ។

៤៧៨៧. តបតយុទ្ធយកយក្សយស់ ឃ្លងឃ្លើសទ្រើសទ្រង់
អាវុធពុំគិតអន្តរាយ ។

៤៧៨៨. ធ្នូរបាទថ្លែងអង្គអតិកាយ ឯងឲ្យអន្តរាយ
រលាយដោយតេជះសរ ។

៤៧៨៩. ព្រះលក្សស្ដាប់ព្រះតូចរ លុតលើកទសករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៧៩០. ឯងនោះព្រះលក្សយាត្រា សត្រូសូរសេនា
សន្ធឹកធារាខ្ចាយខ្ចរ ។

៤៧៩១. ស្ដេចទ្រង់កោទណ្ឌសិទ្ធិសរ ភ្លឹងពលពានរ
ក៏ហ៊ោកញ្ជៀវកញ្ជែង ។

(1) RIB : thā hai atikāy kal' putr

៤៧៩២- សត្វស្ទួរយោធាភ្លើងភ្លែង　គោះគងជ័យដែង
ប្រកិតក្នុងខែលខិនខ្ជាប់ ។
៤៧៩៣- ស្តេចថ្លែងវេលាលើកទ័ព　ដូចព្យូហព្យុះគាប់
ប្រញាប់អាជ្ញាសារសឹក ។
៤៧៩៤- ត្រៀនពលពានរបីគគឹក　ឯកដើមព្រៃព្រឹក្ស
ពន្លឹកក្នុងសិលាដា ។
៤៧៩៥- បោះស្នុះស្នុរយកគិរីភារ　ដោយតេជពលពាល
ពានរសឹកាប់ភជា ។
៤៧៩៦- ឯងនោះព្រះលក្សមហិមា　ជុះយុទ្ធយក្សា
មហាប្រទះឫទ្ធិក្រៃ ។
៤៧៩៧- ពលយក្សក្នុងពានរក្ស័យ　លុះណាញ្ចនាសៃ
តិជ័យពិឃាតឃោរឃុក ។
៤៧៩៨- ម៉ានះពោរពះណាយលុក　វាយពលបោកបុក
សំរុកសំរូតខែងខំ ។
៤៧៩៩- វាយវាត់ស្នុះស្នាត់ជាលជំ　សព្វសេណាគ្រំ
រង្គំក្នុងសព្វជ័សហ័ស ។
៤៨០០- មហិមាសិល្បសាស្ត្រសីងណាស់　ពានរយក្សខ្លាស់
មហាពន្លឹកអន្តរាយ ។
៤៨០១- ព្រះលក្សពះអង្គអតិកាយ　អតិកាយករក្រាយ
ក្រវីសរេន្ទ្រដរដា ។
៤៨០២- កាន់កៅទណ្ឌទ្រង់សរថ្លា　ថ្លែងស្លាស់ក្នុងឃ្លា
ប្រយុទ្ធប្រញាប់ជ័យជាញ ។
៤៨០៣- សិង(1)សិល្បសិទ្ធិសក្តិសាញ　សិង(1)សរថ្លាថ្លាញ
សន្ធឹកនៃទេវហាខ្លាយ ។
៤៨០៤- ព្រះលក្សព្រះអនុជសង្ហាកាយ　ចាប់អង្គអតិកាយ
សង្កត់សង្កិនក្នុងពានរ ។
៤៨០៥- អតិកាយកាងករបីក្រាម　ចាប់ព្រះអនុជា
ព្រះលក្សស្តេចជាត់ដើរជាយ ។
៤៨០៦- ពះករពះសរសាចសាយ　ដូចមហាមេឃផ្លាយ
បីខ្លាយស្រពាប់ស្មៀរស្មុះ ។
៤៨០៧- ព្រះលក្សថ្លែងសរបីពន្លុះ　ជាច់ដើមសិរះ
អសុរបុត្របង់សូន្យក្ស័យ ។
៤៨០៨- ទសមុខមារក្រេវក្រោធក្រៃ　ញាប់ញ័រហឫទ័យ
ក៏ហៅត្រីសិរបុត្រថ្លា ។
៤៨០៩- ជាហៅត្រីសិរមហិមា　មាបុត្រស្នេហា

(1) RIB : sịṅ

ពន្លឺកពន្លកឃាឫរ័យ ។
៤៨១០- ឃាងឯងជាតិជាញឫទ្ធិក្រៃ មហិមាតេជងៃង
ប្រាកដឥតបះឃាសាយ ។
៤៨១១- ឃាមើលមហោទរអតិកាយ សឹងក្ស័យអន្តរាយ
វិនាសទាំងពលនានា ។
៤៨១២- ឃុលឃាចេញដេញពលពា- នរនូវយក្សា
ភយាជិភជិជាញឈរ ។
៤៨១៣- ឯងនោះត្រីសិរឫទ្ធីពារ ក្លួញក្រាបកាយករ
ប្រណម្យបង្គុំក្រាបណា ។
៤៨១៤- ទ្រង់គ្នួសរសិល្បសក្តិថ្លា ចេញចរយាត្រា
ក្រោមណើរដេរត្នស្ទួង ។
៤៨១៥- ទសកភរាជទីមទៀមត្រៀមទ្រង់ ញ្ញាភាជរឿណាវគ្គ
ក៏រៀបទាំងពលអសុរា ។
៤៨១៦- រំប៉ុកស្នេងរំប៉ុកស្គាឃ្លូណា សត្រូស្បូរយោធា
ភគឹកពន្លឹកផ្គើងផ្គង ។
៤៨១៧- ឯងនោះព្រះរាមស្ដេចស្ដែង យល់អសូរដ៏សំញែង
សំដើមសំឈាយក្សយ័ង ។
៤៨១៨- ព្រះចង់ចេញពះរឿណាវគ្គ ដាប់កោរទណ្ឌទ្រង់
ពិភេកបង្គុំទូលឃាត់ ។
៤៨១៩- បពិត្រពុំគួរមហាក្សត្រ ចេញច្បាំងនឹងគាត់
ជាបុត្រនៃក្រុងភពណា ។
៤៨២០- ក្រែងនូវអាប់ព្រះយសចេស្ដា កេរតិព្រះរាមា
ប្រយុទ្ធនឹងអសុរបុត្រ ។
៤៨២១- គាត់ដូចភ្លើងភ្លឺប្រាកដ នេះនាបនូវរលត់
រលាយតិឬទ្ធិពុំលង់ ។
៤៨២២- ឃាច់អ្វី[1]ព្រួយដល់ព្រះអង្គ សូមស្ដេចប្រើពង្ស
ពានរជិទៃទៅយាន ។
៤៨២៣- ឯងនោះព្រះត្រាស់ទៅឆ្ការ ឱរៃយាយានុមាន
ទសភសេនាពង្សតីរ ។
៤៨២៤- ចេញតយុទ្ធយកត្រីសិរ ឃ្លងឈ្នើសមមី
នូវពលអសុរហៅបាន ។
៤៨២៥- ឯងនោះទសភហានុមាន ក្រាបទរយាទយាន
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នយាត្រា ។
៤៨២៦- គិគិគ្គូពលញ្ញាយោធា ត្រៀងគ្រប់ត្រៀបត្រា
រអ្វុះទាបានញាប់ញែក ។

(1) RIB : mtec avī

៤៧៩២- សត្វស្វរយោធាស្អើងស្អែង　គោះគងជ័យដែងដែង
ប្រគិតនូវខែលខ័នខ្វាប់ ។

៤៧៩៣- ស្ដេចស្ដែងវេលាលើកទ័ព　ដូចព្យុះហាព្យុះគាប់
ប្រញាប់អាជ្ញាសារសឹក ។

៤៧៩៤- តឿនពលពានរបីគគឹក　ឯកដើមព្រៃព្រឹក្ស
ពន្លឹកនូវសិលាផា ។

៤៧៩៥- បោះស្នុះស្នួយគិរីសារ　ដោយតេជពលពាល
ពានរសំពប់ភជា ។

៤៧៩៦- ឯងនោះព្រះលក្ស្មណ៍មហិមា　ផុះយុទ្ធយក្សា
មហាប្រុះឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៧៩៧- ពលយក្សនូវពានរក្ស័យ　លុះណាញ្ញាតវៃ
ពិជ័យពិឃាតឃោរឃុក ។

៤៧៩៨- មានៈពោរពះណាយលុក　វាយពលបោកបុក
សំរុកសំរូតខែងខំ ។

៤៧៩៩- វាយវាត់ស្នុះស្នាត់ជាលដំ　សព្វសេណាភ្និ
រង្គំនូវសព្វជ័យហ័ស ។

៤៨០០- មហិមាសិល្បសាស្ត្រសឹងណាស់　ពានរយក្សង្វាស់
មហាពន្លឹកអន្តរាយ ។

៤៨០១- ព្រះលក្ស្មណ៍ពះអង្គអតិកាយ　អតិកាយករក្រាយ
ក្រវីសរេន្ទ្រឯរឯា ។

៤៨០២- កាន់កៅទណ្ឌទ្រង់សរថ្លា　ថ្លែងថ្លាស់នូវគ្នា
ប្រយុទ្ធប្រញាប់ជ័យជាញ ។

៤៨០៣- សិង(1) សិល្បសិទ្ធិសក្តិសាញ　សិង(1) សរថ្លាថ្លាញ
សន្ធឹកនៃទេវហាខ្វាយ ។

៤៨០៤- ព្រះលក្ស្មណ៍ព្រះអនុជសម្ភាពយ　ចាប់អង្គអតិកាយ
សង្កត់សង្កិននូវពានភ ។

៤៨០៥- អតិកាយកាងករបីក្រោ　ចាប់ព្រះអនុជា
ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចជាត់ដើរជាយ ។

៤៨០៦- ពះករពះសរសាចសាយ　ដូចមហាមេឃផ្លាយ
បីខ្វាយស្រពាប់ស្មៀរស្នុះ ។

៤៨០៧- ព្រះលក្ស្មណ៍ថ្លែងសរបីពន្លះ　ជាច់ដើមសិរះ
អសុរបុត្របង់សូន្យក្ស័យ ។

៤៨០៨- ទសមុខមារក្រេវក្រោធក្រៃ　ញាប់ញ័រហឫទ័យ
ក៏ហៅត្រីសិរបុត្រភ្វា ។

៤៨០៩- ជាហៃហាត្រីសិរមហិមា　ជាបុត្រស្នេហា

(1) RIB : sịṅ

ពន្លឺកពន្លកឃាប្វ័យ ។

៤៨១០- ដាងឯងជាតិជាញឫទ្ធិក្រៃ មហិមាតេជវែង
ច្រាកជិតបះដាសាយ ។

៤៨១១- ដាមើលមយោធអតិកាយ សឹងក្ស័យអន្តរាយ
វិនាសទាំងពលនានា ។

៤៨១២- ធ្ងួលដាចេញដេញពលពា- នរទូវយក្សា
ភយាជិភជិជាញឈរ ។

៤៨១៣- ជិងនោះត្រីសិរឫទ្ធីពារ ក្លួញក្រាបកាយករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបណា ។

៤៨១៤- ទ្រង់ធ្នូសរសិល្បសក្តិថ្លា ចេញចរយាត្រា
ក្រទាសើរជិរត្នថ្ជង់ ។

៤៨១៥- ទសកភាជិទឹមទៀមត្រៀមទ្រង់ ព្យាភាជិវៀណារ្គ
កំរៀបទាំងពលអសុរា ។

៤៨១៦- រំប៉ោកឆ្វេងរំប៉ោកស្តាំឃ្លាណា សត្វសូរយោធា
ភគឹកពន្លឹកឆ្កើងឆ្កង ។

៤៨១៧- ជិងនោះព្រះរាមស្តេចស្តែង យល់អសូរជិសំញែង
សំដើមសំដាយក្សយាប់ ។

៤៨១៨- ព្រះចង់ចេញពាះវៀណារ្គ ដាប់កោរទណ្ឌទ្រង់
ភិរោកបង្គំទូលឃាត់ ។

៤៨១៩- បពិត្រពុំគួរមហាក្សត្រ ចេញច្បាំងនឹងគាត់
ជាបុត្រនៃក្រុងភពណា ។

៤៨២០- ក្រៃងទូវអាប់ព្រះយសចេស្តា កេរតិព្រះរាមា
ប្រយុទ្ធនឹងអសុរបុត្រ ។

៤៨២១- គាត់ដូចភ្លើងភ្លឺប្រាកដ ទេះដាបទូវរលត់
រលាយតិល្បូវពុំលង់ ។

៤៨២២- ដាច់អ្វី[1]ព្លួយជិល់ព្រះអង្គ សូមស្តេចប្រើពង្ស
ពានរជិទៃទៅដាន ។

៤៨២៣- ជិងនោះព្រះត្រាស់ទៅថ្កាន ចាំដៃយាហនុមាន
ទុសកសេនាពង្សតីរ ។

៤៨២៤- ចេញតយុទ្ធយកត្រីសិរ យ្សូងឈ្មើសមមិ
ទូវពលអសុរយោវាហាន ។

៤៨២៥- ជិងនោះទុសកហនុមាន ក្រាបទូវដាទដាន
កំទ្រង់ព្រះខ័នយាត្រា ។

៤៨២៦- គ្គិគ្គិពលញ្យាយោធា គ្រៀងគ្រប់តៀបត្រា
រទេះទាហានញាប់ញែក ។

(1) RIB : mtec avī

៤៨២៧- ពានរបោកស្រុះស្រើបស្រែក ខ្លារខ្មៀវដាត់ចែក
រវែកនូវពលពាលសឹក ។
៤៨២៨- ភ្លេងស្គរបីលលាំពុំភ្លឹក ចេញចរបីគគឹក
សន្ធឹកជាភាកាសកង ។
៤៨២៩- ពានរពះយក្សយប់យូង ត្រូណាន់បីរំពាង
គគ្រេងគគ្រាំផ្គើងផ្គឹង ។
៤៨៣០- ខ្លារខ្ទុរអន្ទរបីទ្រហឹង ភ្លើងភ្លឺដ៏វិរឹង
វរីកាំងមហាវេហា ។
៤៨៣១- សឹងដោះសឹងដោកបត្តា ខ្ទប់បែកសិលា
បីខ្ចាយនូវភ្លើងភ្លឺច្រាល ។
៤៨៣២- ច្រាលច្រូចក្រលួចដីដុំដួល មេឃមណ្ឌលងាល
រន្ទាលរន្ទះស្ទុះស្ទៀរ ។
៤៨៣៣- ទសទិសទេវតាដ៏សង្ឃៀរ ហិចហោះដ៏សំបៀរ
មហាខាងខែត្រចក្រពាល ។
៤៨៣៤- ពលពានរនឹងពលមារ មហិមាតិស្ដារ
ប្រហារប្រហាប់ជាញដែង ។
៤៨៣៥- ហនុមានឧសភ[1]សឹងខែង ត្រីសិរដ៏សំពែង
សំបើមបរាក្រមក្រៃ ។
៤៨៣៦- យក្សាពានរនិរភ័យ និរភិតសុវិជ័យ
លុះក្ស័យកាំងពលសឹងក្រាប ។
៤៨៣៧- មារមិ[2]ងាសដេរដួលងាប ឈាមដោរជលស្រាយ
រហូតរហាបគ្រៀមគ្រាំ ។
៤៨៣៨- ត្រីសិរទឹងខេរខាស់ខាំ មាត់ម៉ុះបីលលាំ
ទន្ទាំកំស្ទុះផ្ទួលដល់ ។
៤៨៣៩- ហនុមានឧសភនិស្ចល ទ្រើសទ្រង់ពាលពល
ពលានុភាពដ៏ទីទៃ ។
៤៨៤០- ហនុមានឧសភសឹងក្រៃ ឆ្លាញត្រីសិរក្ស័យ
ប្រល័យកាំងពលយក្សយប់ ។
៤៨៤១- ពួកមាំពល់ទសមុខទ្រង់ - កន្សែងសោកបុត្រយប់
រន្ធត់ហឫទ័យសូន្យសោះ ។
៤៨៤២- ក្រោធក្រៃអាល័យអាឡោះ គគលុះមារមោះ
អាសន្នសង្គ្រាមផ្ទួនក្រៃ ។
៤៨៤៣- ទឹងក្រោធទឹងសោកបុត្រថ្លៃ ទឹងក្ដៅហឫទ័យ
រួមហាននឹងពាពោរខ្ញូរ ។

(1) RIB : usabharāj
(2) RIB : mamī

៤៨៤៤- ភាពច្រើនភាគ័កបុត្រធរ ភាជិរជិទីដមករ
កឺទ្រង់នូវសរសោភេណ្ណ ។
៤៨៤៥- ខ្ពង់ពលប្អូណារួសភាន់ គ្រឿងគ្រប់ករការ
ដយាកម្តណ្ឌដែងងជិត ។
៤៨៤៦- ឌង នោះព្រះប្រើពិពិធ(1) ពានរិរឹងឫទ្ធិ
មហាក្របិន្ទ្រចេញធរ ។
៤៨៤៧- ពិពិធក្រាបណាព្រះភូធរ រៀបពលពានរ
ប្រកិតគកាពេជ្រិតៈ ។
៤៨៤៨- សឹងបោកបានភ្លាដ៏មានៈ ទ្រើសទ្រង់តេជះ
តេជោឌយាបីពន្លឹក ។
៤៨៤៩- សឹងភ្លាភ្លៀវក្រែនសារសឹក តិតភ្ញុញតិតភ្លឹក
កយាដ៏ញូហារឿណារ័ក្ត ។
៤៨៥០- ពិពិធពិពណ៌វរវង្ស ពានរចេញទ្រង់
ព្រះខ័នមហាពេជ្រិង្លា ។
៤៨៥១- សឹហានាទបីគគាតវេលា ប៉ុងផ្កាមពានភា
ប្រយុទ្ធតៈនឹងយក្សយ៉ង ។
៤៨៥២- ពិពិធដាញជិតរឿណារ័ក្ត ពាលពេញចិត្តធង់
ទម្ងួលជំជុំងៃនភាគ័ក ។
៤៨៥៣- ក្របិន្ទ្រ ពានរិន្ទ្រអភិមុខ ធរធុលឃោរឃុក
កន្លុកសំរុកដេញដល់ ។
៤៨៥៤- នភាគ័កមុះមុតនិស្វល តៈពាយតៈពល
រវល់ង្ហួចញ្ញុះញ្ញោមា ។
៤៨៥៥- ឆាបឆុរបីត្រដូរអឹងអា(2) កាសកង់កោណ -
ហាលព្វណាន់ដ៏គគ្រែង ។
៤៨៥៦- ពាលយក្សពលពានរឯង ណោហិតហូរល្ហែង
ហូរល្អាចតុះមាសធាភ ។
៤៨៥៧- ធ្លាកបពិតបែកសិលា ធាក់ពេជ្រិដ៏គគា
ក៏ធ្លាក់ដំបងដែកដំ ។
៤៨៥៨- សព្វសូរខ្ទប់ខ្ទរសព្វភ្នំ សព្វសហ័សបីប្រដំ
ប្រដាលប្រឡោលបីអធិក ។
៤៨៥៩- សព្វស្រែកហើរបែកក្លូកក្លឹក សព្វប្រកាប់បីអធិក
សិលាសិលាខ័នខែល ។
៤៨៦០- យក្សាពានរក្រាស់ក្រៃល មាមី បីរនេល(3)

(1) RIB : bibitr (pas.)
(2) RIB : chāp chūr pī traṭūr iṅ ā
(3) RIB : mamī pī ranel

រនាលរនាបខ្ទាប់ស្ទាដ ។

៤៨៦១- ពិពិធពិតណាអង្គអាជ ទ្រើសទ្រង់នូវអំណាច
គ្រវីព្រះខ័នពេជ្រឆ្វា ។

៤៨៦២- ធូលយុទ្ធប្រតិយុទ្ធយក្ខា យក្ខសោតមហិមា
ប្រុះប្រយុទ្ធដាញដាប់ ។

៤៨៦៣- ពះគ្នូពះករកាន់ខ្វាប់ រត់ធ្លូលបីសន្លាប់
នូវសត្រូកំរាមដំបូរ ។

៤៨៦៤- ដាញត្រូវពិពិធពុំត្រើ ពិពិធគដគី
រូបាននាគាតាក់ពេជ្រ ។

៤៨៦៥- ស្ទុះទៅកាត់កៅទណ្ឌដាច់ ពះអង្គបីប្រកាច់
ប្រកីងនូវនភាត័កត ។

៤៨៦៦- វាយវាត់ពោកខ្ទាតទៅមក(1) ពិពិធកាត់ក
សម្លាប់អសុរសូន្យសោះ ។

៤៨៦៧- ពិពិធពិឃាតយក្ខនោះ ស្រែចរិលរីងស្ពោះ
បង្គំព្រះបាទពុទ្ធពង្ស ។

៤៨៦៨- លុះឮពាតិមានដំក្រុង ទសមុខាទ្រង់
ព្រះក្រោធនូវសោកានល ។

៤៨៦៩- ត្រាស់ប្រើមហាក្បាលនាំពល កងកោណាបាល
សន្ធឹកសត្រូសូរយោធា ។

៤៨៧០- មហាក្បាលគង់គជេន្ទ្រា មមីមមុរគ្រា-
កងកាចងញាប់ប្រែងប្រឹង ។

៤៨៧១- សីហនាទកុញ្ជរនាទ(2)ស្ទឹមស្ទឹង ជិញ្ជោងជិញ្ជាចបីមមឹង
មមីមហាតតភឹក ។

៤៨៧២- ពះពាពុំប្រាសសារសឹក ដាលចេញហោយពន្លឹក
ពន្លកសង្គ្រាមជ្រែកជ្រក ។

៤៨៧៣- រោរត់កាប់កដ៏យះយក ឆាឆាយទៅមក
ក្រឡាស់ក្រឡាប់វិលវៃ ។

៤៨៧៤- មហាក្បាលដាឆាយនាជិត្ត- ស្ងួសេនាទ័ន
សំពើញសំពៀងយក្ខយង់ ។

៤៨៧៥- ករកាន់កៅទណ្ឌសរទ្រង់ ទៀបពលអសុររង់
កំហួងមាវុធគ្រឿងគ្រប់ ។

៤៨៧៦- ជិងនោះព្រះប្រើឧសភ មហាក្របិន្ទ្រចេញទប់
ប្រុះប្រយុទ្ធយក្ខា ។

៤៨៧៧- ជិងនោះឧសភក្រាបណា នានាំពលពា-

(1) RIB : khdāt dau lhar
(2) RIB : koñcanād

នារីពាំងញូហាដរ ។

៤៨៧៨- ស្រះស្រែកឯកពលពានរ ឧសភឫទ្ធិករ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៨៧៩- តឿនពលឆ្វេងស្តាំប្លូណា រួសរាន់យាត្រា
នូវសព្វពានរទ្បៀវទ្រើស ។

៤៨៨០- ករកាន់វែលខ័នបីប្រទើស ដ្រែងជ្រើមព្រមព្រើស
អាសាអសូរភពត្រៃ ។

៤៨៨១- ឯងនោះមហាក្បាលនិរភ័យ ងាយកុញ្ជរជ័យ
ជំនះជំនាញទ្បើណរគ្គ ។

៤៨៨២- ពលពានរនឹងពលពាឡ្យ អសុភយក្សយ៉ង់
យុទ្ធវិជាប្រតិយុទ្ធ ។

៤៨៨៣- ដូចនឹងប្រេះប្រជិតពីស្រែកស្រែត រង្គំក្រោមទ្រោមទ្រុត
ជំហុតជំហាំងជីមានះ ។

៤៨៨៤- សព្វសិល្បនូវសិល្បជីតប៉ះ ខ្ទប់ខ្ទរស្មឿរស្មុះ
ប្រដោះប្រដោកបក្សា ។

៤៨៨៥- សព្វសរសព្វសូរយោធា សព្វបែកបក្សា
សិលាគទាពេជ្រថ្លាយ (1) ។

៤៨៨៦- សព្វលាន់សព្វព្ធសព្វសាយ សព្វយោសនាន្ធាយ
បីខ្ចាយអាកាសាសព្វ ។

៤៨៨៧- ពលកុម្ភណ្ឌនូវពានរស្លាប់ ឆ្លូលដាបឈាមខ្ជាប់
រនាបទាំងធរណី ។

៤៨៨៨- ឯងនោះឧសភជិះក្របី ហួតខ័នក្រវី
ក្រឡេកពក្លូមបីជិះដ្វាល ។

៤៨៨៩- ដូចភ្លើងឆ្លេកបន្ទោលឆាល ព្រោងព្រាយក្រាស់ក្រាល
ផ្ទុះវាត់ទៀហាះផាប់ ។

៤៨៩០- មហាក្បាលឃោរឃុកបីសនាប់ កាន់កោទណ្ឌក្តាប់
សរភក៏ផ្លែងត្រូវត្រង់ ។

៤៨៩១- ទុំរូបឧសភលុតជង្ឃ ប្រែប្រឹងករទ្រង់
ព្រះខ័នក្រឡាស់ដេញដាល ។

៤៨៩២- រិលវាត់កាប់កាត់មហាក្បាល ខ្ទាត់សិរសាមាឡ (2)
កណ្តាលសង្គ្រាមជីពិភោគ ។

៤៨៩៣- ពួកពោលទាល់ឥសជុខសោត ភពារីវង់ក្រវក្រោធ
នូវសោកានលឥល់ទុក្ខ ។

៤៨៩៤- ត្រាស់ជាហៃហាជាតុរជុខ ជាមើលសីងនុក

(1) RIB : selā gadā bejr thlā
(2) RIB : sir sāmār

ចំបាំងអាក្រក់អបរាជ័យ ។

៤៨៩៥- ពួកយកមានតែយើងក្សួយ　　ពួកតែគេក្រៃ
តាំដៃលតដៃស្មើបាន ។

៤៨៩៦- ស្រោលស្រិតស្នូរសឹងហោហាន　　ពួកកែប៉ុន្មាន
តាំដៃលរួចរស់មកវិញ ។

៤៨៩៧- ទន្ទឹងខាវិពត៌មានមិញ　　ពួមានតែបាញ់
គេដេញពិឃាតនាសៃន ។

៤៨៩៨- អញគិតជាឯងឫទ្ធិក្រៃ　　មែនមានថ្វីដៃ
ពិជ័យសង្គ្រាមច្រើនគ្រា ។

៤៨៩៩- ធុរបាចេញយកអាសា　　នាំយក្សយោធា
ទុរិពលអសុរយល់ឃ្លង ។

៤៩០០- និងនោះទុរមុខខុនអង្គ　　ក្រួញក្រាបលុតជង្ឃ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបណា ។

៤៩០១- ប្រុងប្រៀបរាយរៀបសេនា　　ករកាន់ទុរិកទា
មហាពេជីរចេញចរ ។

៤៩០២- គន្ធព្វកុម្ភណ្ឌពណាករ　　កាន់ធ្នូស្នាស្ន
សិលាលំពែងខែលខិន ។

៤៩០៣- ទុរមុខមហិមារូបរាន់　　ពលពាសពេញតាន់
ដាភគ្គលីជុំយដង់ ។

៤៩០៤- ធ្មើងរថជ័ពេជ្ររត្នទីមទ្រង់　　ទុសភរាជរួសធ្វង
សឹងក្លាលណាម[1] ឃ្លួសយោះ ។

៤៩០៥- លើកទ័ពទុរមុខមារនោះ　　ដាកចរចេញឆ្ពោះ
ប្រយោជន៍អាសាអសុររាជ ។

៤៩០៦- ប្រកិតអាវុធសស្វាធ　　ដាលស្ទុះទុរិលំបាធ
មហាសាគរបីលណាម ។

៤៩០៧- ក្រមេ្លកខែលខិនដ៏តក្លម　　ស្រែកហើកបីគំរាម
សង្គ្រាមកង្កួនទុរិពិឃាត ។

៤៩០៨- ក្សិណនោះសម្ដេចនរនាថ　　នារាយរាមវរជាម
គិស្សុរក្រៃណោកាករ ។

៤៩០៩- ប្រើមហាក្រុបិន្ទ្រកេសរ　　នាំពលពានរ
ប្រទះទុរិទុរមុខមារ ។

៤៩១០- កេសរស្ដាប់ព្រះឱង្ការ　　ព្រះអាជ្ញាសារ
សម្ដេចឥសូមិន្ទ្រជេដ្ឋា ។

៤៩១១- និងនោះកេសរក្រាបលា　　នាំពលពានរា
នរេន្ទ្រនរាជរីងឫទ្ធិ ។

(1) MBN et RIB : lalān

Bhuvan Vani Trust Collection, Lucknow

៤៩១២- ក្រាលក្រាស់សូវសហាស្សអាវុធ ជ្រើមជ្រែងរែងរឹត
ប្រកិតប្រក្លួតចេញចរ ។

៤៩១៣- ទុរមុខមាររងាយរាជបរ ពះពលពានរ
នៃកេសរាធិបតី ។

៤៩១៤- យក្សពលយក្សនាយសេនី ពានរពលពី-
ជយាតិជ័យបោះបោក ។

៤៩១៥- កុម្ភណ្ឌពានរបីកញ្ជោក កញ្ជៀវរែងបីកំបោក
កំចាយទូលាយឆ្លាយឆ្លាក់ ។

៤៩១៦- ពលពានរនឹងពលយក្ស ប្រហាប់បីប្រចាក់
ប្រជិសប្រចាប់ខាស់ខាំ ។

៤៩១៧- វាយវាត់វិលវៃលោលំ ស្កៀរស្គុះបីទន្ទុំ
ប្រទះប្រទូរទៅវិញ ។

៤៩១៨- សត្វកបបីរពងអឺអឹង មហាវេហាហ៊ឹង
កក្រើកកកគ្រេងរូគ្គរ ។

៤៩១៩- អស់ពលយក្សានិករ ពះពលពានរ
កំមរវិនាសជ័សង្គ្រាម ។

៤៩២០- ទុរមុខមួមុខដំាដាម ដួចខន់ខាន់ឈាម
កំភមសន្លាប់កេសរ ។

៤៩២១- សំពងពេជ្រគទារ(1) តុំព្រើកេសរ
មហាក្របិទ្ធិឫទ្ធិរឹង ។

៤៩២២- អោតអារបើកហាវិលវឹង វិលវៃប្រែប្រឹង
ក្រឡាប់ក្រឡាស់លោតចាប់ ។

៤៩២៣- ដំបងពេជ្រទន់ទាញខ្ជាប់ លោលើកខ័នកាប់
មហាទុរមុខងាងាត់ ។

៤៩២៤- ដាបឆៀងខ្លាំងឆ្វៀងស្ទុះស្ទាត់ កេសរវិលវាត់
កំចាត់ដំបងពេជ្រពះ ។

៤៩២៥- លើកខ័នពេជ្រពះបីពន្លះ លលុះប្រួតប្រះ
ទ្រុះនៃទុរមុខមារ ។

៤៩២៦- ក្រុងភាតាត្មសត្វខ្វាយខ្វរ ដាទុរមុខមារ
វិនាសទាំងកុម្ភណ្ឌពល ។

៤៩២៧- ភពរំពងក្រោធកោលាហល ឧប់ដៃទុក្ខទល់
អំពល់អំពើទុច្ចរិត(2) ។

៤៩២៨- ឃងឲ្យយក្សាទៀងទិដ្ឋ- ជម្ពូទេវនិនិត្យ
ទេវានុទេវរឹងឡាស់ ។

(1) RIB : bejragadādhūr
(2) MBN : ambal amboe ṭa carit

៤៩២៩- ឯងនោះទេសដុខមារត្រាស់ ប្រើមុខរក្ខិស
មហាសេនានិរភ័យ ។

៤៩៣០- ប្រួតប្រាណយក្សយានក្រាលក្រៃ គួរគ្រោះដោកជ័យ
យាយីនាទីដោកមើល ។

៤៩៣១- គួរម្ពានពេលាដ៏ប្រសើរ ស្រេចឲ្យដំណើរ (1)
ៗនមុខរក្ខិសយាត្រា ។

៤៩៣២- ឯងនោះមុខរក្ខិសក្រាបលា នាំពលយក្សា
មហាគន្ធព្វកុម្ភណ្ឌ ។

៤៩៣៣- មុខរក្ខិសខែងករកាន់ ជំហាពេជ្រសិល្បទណ្ឌ
ររឹន្ធុះមាហានឃ្លាណា ។

៤៩៣៤- អគ្គីសរអគ្គិតារា សរពេជ្រសរដ្ឋា
មហាពេជីររត្នជ័យ ។

៤៩៣៥- អាវុធគ្រឿងគ្រប់ព្រៃង អស់អគ្គជ័ទីទៃ
គគ្រឹតកប្ដូនខាំមាត់ ។

៤៩៣៦- គ្រោះក្រាយកដ់គងជ័ក្រវ៉ាត់ ប្រួងប្រាណនូវប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធប្រតិពល ។

៤៩៣៧- កុម្ភណ្ឌនោះព្រះត្រាស់ប្រើខុននល ដាញដៃឯងចេះកល
ចេះកិច្ចសង្គ្រាមនិរភ័យ ។

៤៩៣៨- ខុននលក្រាបលាក្សត្រក្រៃ កាន់ខ័នពេជ្រជ័យ
កំដេញទ្ធលយក្សា ។

៤៩៣៩- ករកាន់ពេជ្រតន់ជ័គទា (2) តឿនតីងពលពា-
នរភារឆ្មុះពលខ្វល់ ។

៤៩៤០- ពានររួសកាន់បីរចល់ រដើបរដោរឯល
សាគរដ៏ប្រឹងប្រុងប្រាណ ។

៤៩៤១- សីងសុទ្ធមុះមុតហៅហាន សីងរួសរុកភាន
ប្រទូសប្រទះសីកសល់ ។

៤៩៤២- មុខរក្ខិសខាស់ខែងខនពល តះលើខុននល
ដំណាញដំឡើងឯម្ពុភាង ។

៤៩៤៣- សីងភានសីងរីងនូវអំណាច សីងអគ្គនឹងអាច
របឹងរបាញនិមិល ។

៤៩៤៤- ពលយក្សតះពលពានរ សពុញសពុខ្ទុំ
ក្រឡប់ក្រឡួចពុឆ្លាយ ។

៤៩៤៥- ដួចសត្តបរិភណ្ឌាឆ្លាយ សីទន្ទរខ្ជាយ
ចណាឫចលញាប់ញ័រ ។

(1) RIB : srec moel ṭaṃnoer
(2) RIB : bejr ratn ṭa gadā

៤៩៤៦. ពួលើដីទេវហាសហា   គគ្រាំខ្ទរខ្ទារ
ទិសានុទិសស្លប់ស្មើង ។

៤៩៤៧. ឯងនោះមុខរក្ខសចង់   ខុននលជាញាំងឯង
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

៤៩៤៨. សឹងពេញនូវពេជ្រមណ្ឌា   មណ្ឌាមរនូវត្នា
មហាពន្លឺកសព្វសល់ ។

៤៩៤៩. ដូចតារាកាសដីមណ្ឌល   ផ្លាយផ្លាក់លើខ្យល់
វេរម្ភវាតដីទេវហា ។

៤៩៥០. សឹងត្រូវនូវដំណំភាភ   ភាភោដីគហ
ពេជ្រពះនូវពេជ្រពន់សល់ ។

៤៩៥១. មុខរក្ខសទំមរពល   ចាញ់តេជខុននល
ក៏មរសិភលុះផ្លាយ ។

៤៩៥២. សិរបែកបីសញ្ជោកខ្ចាត់ខ្ចាយ   ជាកំណាត់ភាត់ភាយ
នូវតេជខុននលមហិមា ។

៤៩៥៣. ក្រុងភពព្ទុសព្វអសុរា   ខារិពតិមានធា
មារមុខរក្ខសលុះដីមរ ។

៤៩៥៤. ឯាលដូចអគ្គីគប់គរ   ថ្ងូងថ្ងូតដីងុមរ
ហាឫទ័យមហាឧណ្ហា ។

៤៩៥៥. រីងជប់រីងចែមរក្ខពោ-   មនុស្សដីមនោ
ថ្ងៃហោថ្ងៃហាល់ហាឫទ័យ ។

៤៩៥៦. ភពពិះរីងរួតប្រួតក្រៃក្រ   ក្រោធក្រៅវិស័យ
ហាឫទ័យចង្អៀតថ្ងាស់ដីមរ ។

៤៩៥៧. ជាពៃហាក្រុងកុម្ភករ   ព្រាងឯងអាចឈរ
ដំបាំងនៃភាមសេនា ។

៤៩៥៨. ចុះបាទាំពលយក្សា   ផ្ទាលផ្ទាបពលពា-
នរានូវឫទ្ធិចង់ខំ ។

៤៩៥៩. ឯងនោះអសុរក្រុងកុម្ភ-   គគាគរបីបង្គំ
ប្រណម្យក្រាបណាចេញខ្ជាត់ ។

៤៩៦០. ករការន់ដំបងពេជ្ររត្ន   ស្រាលពលសឹងស្តាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធដំយញ្ញូហា ។

៤៩៦១. គតញ៉ើរគតញើញនូវសត្រូវ   គតដូចនូវសីកញ្ញូហា
រំភប់រំភើបភិតភ័យ ។

៤៩៦២. អស់អង្គយក្សយង់ស្ទឹមខៃស្ទ   ពីរគោះគងជ័យ
ក៏ឬងគេរីបោសនា ។

៤៩៦៣. ព្រះប្រើខុននីលមហិមា   នាជនាំពលពា-
នរាប្រមះអសុរិន្ទ្រ ។

៤៩៦៤. ឯងនោះខុននីលដីក្របិន្ទ្រ   ពាឫយ្យពាននិន្ទ្រ

ក៏ថ្វាយបង្គំក្រាបណា ។

៤៩៦៥- ចេញទ្រង់មហាពេជ្រជ័យគជ ខ្ពង់ពលយាត្រា
មហាសង្គ្រាមជ័យខ្ពុរ ។

៤៩៦៦- ប្រុងប្រៀបរៀបពលពានរ ខ្សៀវខ្សារខ្សារខ្សុរ
សន្ធឹកទេវតាលើកកង ។

៤៩៦៧- ដងនោះគជាធរយល់ឃ្មង ពានរពះយុទ្ធផង
ខុននីលនិរោធភយា(1) ។

៤៩៦៨- ពានរពះពលអសុរា សោតសឹងសោះសា
ប្រកួតប្រកាប់ខឹងខំ ។

៤៩៦៩- ស្លុបមហាសាគរធារធំ ពាយពាតបីរជុំ
រំពៃងប្រល័យកល្បក្រៃ ។

៤៩៧០- ក្រុងកុម្ភគជាធរជាញជ័យ នូវខុននីលនៃ
ពិជ័យពិជិតជាញដៃង ។

៤៩៧១. ពលយក្សពលពានរខែង ខឹងខំជ័យប្រចៃង
ឫទ្ធានុឫទ្ធិ(2)ជ័យទីនៃ ។

៤៩៧២- ក្រុងកុម្ភគជាធរឫទ្ធិក្រៃ ខុននីលនិរភ័យ
ប្រទះប្រយុទ្ធយល់ស្ដែង ។

៤៩៧៣- សឹងសិល្បសឹងជាញសឹងដៃង សឹងសត្វបីសំញែង
សំបើមសន្ធាប់ទៅវឹង ។

៤៩៧៤. វាយវិលវៃវិរការកឹង កាងករប្រែប្រឹង
ក្រឡេកក្រឡាប់ការកោត ។

៤៩៧៥- ឆាបឆៀងខ្លាំងខ្សៀវណោណោត ស្ទុះស្ទាតក្រេវក្រោធ
សំរួច(3)សំរេចឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៩៧៦- សឹងខែងសឹងខំជ័យទីនៃ អស់អង្គតេជដៃង
ពណានុពលពះពារ ។

៤៩៧៧- ក្រុងគជាធរលើកនូវគទា ពេជ្រទរសិរសា
ខុននីលក៏ជាជាត់ចេញ ។

៤៩៧៨- ភ្លួយភ្លាត់វិលវាត់វាយវិញ កុម្ភគជាធរមិញ
ក៏ជាប់នូវតេជខុននីល ។

៤៩៧៩- ណោលើកនូវជំបងពេជ្រ ទរទៅត្រូវសិរ
ក៏បែកសញ្ញោកខួរខ្ចាយ ។

៤៩៨០- ងារកុម្ភគជាធរអន្តរាយ មរណោមិតក្លាយ
ឈ្លាយឈ្លាចត្រាស់ត្រាល ។

(1) RIB : khun nīl nirodh bhayā
(2) Var. : ṛddhā nūv ṛddhi
(3) RIB : samruot

៤៩៨១- ឮទៅដល់ទសមុខមារ រឹងក្រេវក្រោធឆាល
រន្ធត់ហឫទ័យសោកា ។
៤៩៨២- តាន់តឹងថ្ងូរថ្ងូតមហា- ទុក្ខបុត្រៗគ្នា
វិនាសទាំងទសសូន្យហើយ ។
៤៩៨៣- ឱះឱអង្គអញគិតត្រើយ គិតតាំនាក់ឡើយ
អញអើយអនាថោសល់ ។
៤៩៨៤- រឹងគិតរឹងសោកានល រឹងកើតទុក្ខទល់
អំពល់អំពើអាសន្ន ។
៤៩៨៥- រឹងថប់រឹងថៃមទុក្ខលន់ ទុក្ខទៀងពេកពន់
អន្ទះអន្ទែងសល់ខ្មាត ។
៤៩៨៦- ហើយក្បួមួយឈ្មោះមហាមារ(1) មុខមន្ត្រីជាតិ
ជាមេទាហានឫណា ។
៤៩៨៧- ជាថៃមហាមារមហិមា ចៅចេញដីក្រីទា(2)
ពណាប្រះបស្សី ។
៤៩៨៨- តាំរពាង្សរពានរធិបតី នូវរំលាយដំបុរី
បុរាណលង្កាយើងនៃ ។
៤៩៨៩- ចៅមើលកូនអញសឹងក្ស័យ ទាំងកុម្ភការក្រៃ
អនេកនូវពលសេនា ។
៤៩៩០- មហាមារអញឯងគិតជា បង្ហួសចិត្តចិន្តា
អធិកពន្លឹកដំប្រមាណ ។
៤៩៩១- ចៅចេញទំភំអញបាន ពលមកពីស្ថាន
នៃត្រៅកណ្តាប់ចក្រវាល ។
៤៩៩២- ដោះភ្លើងកុំភ្លើងកុំអាល ខំពេកនៅស្ពាល
ប្រគោះប្រកឹងបីជន្ម ។
៤៩៩៣- លុះបានពលពេញមូលមក យើងរួមរួសយក
ឲ្យបានទាំងងាយជាម្ដង ។
៤៩៩៤- ឯងនោះមហាមារទ្រើសទ្រង់ ក្រួញក្រាបប្រួសរង
ទទួលទម្ងន់អាសា ។
៤៩៩៥- មហាមារសីហនាទយាត្រា រៀបពលអសុរា
យោធាទាហានបីលាំ ។
៤៩៩៦- ញាប់ញែកប៉ុនប៉ោកឆ្លេងសាំ នាយឫណានាំ
កំណាងគ្រប់គ្រឿងក្រាលក្រាស់ ។
៤៩៩៧- ជើងជិតអាវុធដីកម្រាស់ ត្រួងត្រាងបីប្រះ
ប្រទើសប្រទាស់ជុំគ្នា ។

(1) RIB : malamād (pas.)
(2) RIB : gradā

៤៩៩៨- ពួនទល្អាណោយាពេជ្រឃ្លា នានាវុធា
មហាសត្រូញ្ញយាក្រែក ។

៤៩៩៩- មហាមារសីហានាទនូវសំរែក ក្រវីដំបងដែក
ក៏ស្រែករន្ទះយោធា ។

៥០០០- ឯងនោះទើបទេពាភាមា យល់ទ័ពអសុរា
មហាកុម្ភណ្ឌពលពោក ។

៥០០១- ស្ដេចត្រាស់ថាឲ្យហាតិភេក ហោរាអតិរេក
ទៅមើលទ័ពអ្នកឯណា ។

៥០០២- ពិភេកបង្គំទូលថា នេះទ័ពអសុរា
មហាមហាមារមន្ត្រី ។

៥០០៣- អស់មារមុខមានឫទ្ធិ ភក្តណាធិបតី
បង់អស់គិតឯសល់ឡើយ ។

៥០០៤- បុត្រឯកាទសអស់ហើយ ទសមុខគិតត្រើយ
ត្រកូលពាហានសេនី ។

៥០០៥- ឯងនោះព្រះមារនរបតី ប្រើស័តពលី
មហាសេនានិរភ័យ ។

៥០០៦- ឲ្យហាស័តពលីលើសក្រៃ ចៅចេញយុទ្ធជ័យ
ពិជ័យអសុរសេនា ។

៥០០៧- ឯងនោះពលីលុតក្រាបណា បង្គំសម្ដេចភាមា
ក៏ថ្វាយព្រះខ័នពេជ្ររត្ន ។

៥០០៨- ចាត់ទៀបពលពានរសុត - ពលីសិង្ហស្កាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធគាប់ក្រៃ ។

៥០០៩- សីងមុះមានមែនថ្វីដៃ ធ្វើសឹកមានជ័យ
ដំនាញដំណើរគ្រប់គ្រា ។

៥០១០- ពិទ័ត្តរក្ខ័សអសុរា ច្រើនឯងច្រើនគ្រា
តាំងដៃលនូវកុញ្ចឈយភ្លឹក ។

៥០១១- ស័តពលីលើកទ័ពសឹក សោះសាបីសន្ធឹក
គគីកនូវសត្រូខ្ចាយខ្ចរ ។

៥០១២- មហាមារសីហានាទចេញចរ តះតពលពានរ
ប្រជោះប្រជោកបពិត ។

៥០១៣- ខ្ចរខ្ចាយសត្រូសាយបីផ្កាកង ពានរយក្សយុទ្ធ
រន្ធត់ពសុធាញាប់ញ័រ ។

៥០១៤- មហាមារលះលោតកោតការ ពានរហើកខ្ចារ
សង្គ្រុញសង្សៀកដេញទៅ ។

៥០១៥- ដំពាក់ពលយក្សជាញជ័យ មហាមារគិតភ័យ
កម្រនូវណាណាកចេញ ។

៥០១៦- ដូចទសមុខមារស្ដាំមិញ សិតពលីដេញ
សំរុកលោតចូលពារក្រៃ ។

៥០១៧- យក្សជាមេអញដោះដៃ យល់អញតតជ័យ
ក៏ប៉ាក់ចំបាំងលោតហោង ។

៥០១៨- ស្ដេចផ្ដាំប្រើឃ្លាំងគ្រោះគ្រាំង ឃ្វាលកិច្ចជាម្ដង (1)
ប្រកោះប្រកឹងនូវពលណា ។

៥០១៩- ពានរសឹងឡើងជិតក្លា រឹងពោររឹងពារ
ពន្លឹកពន្លុកលើសក្ដាត់ ។

៥០២០- បើដោយបណ្ដាំមហាក្សត្រ កេរតិអញនូវដាត់
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធតតជ័យ ។

៥០២១- ស៊ូឃ្លាំងឲ្យស្លាប់គាប់ក្រៃ អញពុំដោះដៃ
ដោយព្រះបណ្ដាំទសមុខ ។

៥០២២- ក្សិណនោះមហាយោធយោរយុក សិតពលីលុក
សំរុកប្រទះពាញទ័រ ។

៥០២៣- សិតពលីពង្សពានរ មហាយោធឈានឈរ
ក៏មរន្ទូវតេជដ៏ក្របី ។

៥០២៤- ពិឃាតមហាយោធក្បួយជី - វិតយក្សសេនី
វិនាសទាំងពលអសុរា ។

៥០២៥- ក្រុងទសមុខមារសោះសា ក្រោធក្រៃបីចិន្ដា
អនាថោចប់ថែបថៃ ។

៥០២៦- វង្វេងវិលវល់ថ្លុសថ្លើ ទសមុខតតង
វល្អល្ហើយក្នុងព្រះហឫទ័យ ។

៥០២៧- បង់បុត្រទាំងទសសូន្យក្បួយ បង់កុម្ភការក្រៃ
ប្រល័យទាំងមុខមន្ត្រី ។

៥០២៨- សេនាយោធាធិបតី ពលពាលអំពី (2)
កាយាខៃឈានយក្សា ។

៥០២៩- សឹងសូន្យសោះទាល់អាត្មា ដេងទាំងលង្កា
មហាវិនាសមារដល ។

៥០៣០- ទសមុខមារចំទាំងទាល់ ទ្រូងស្ទើះដ៏ក្រវល់
ក៏ឆ្ងំអសូរសេនា ។

៥០៣១- ខុនពលនាយពលអសុរា សល់តែពង្សពា-
នរពិឃាតបីរគាល់ ។

(1) RIB : stec phtāṃ proe añ groḥ graṅ
jvāl kicc jā mtaṅ
(2) RIB : bal subarṇ bī

៥០៣២- ត្រាស់ប្រើចេញចរពលមារ   នូវក្រោធក្រពាល
គឺមូលឆលំមពីក្រទា ។

៥០៣៣- ក្បិណានោះអសូរលុតណ   ឯនក្រុងភាពណា
មហាអសូរជ័តសូរ ។

៥០៣៤- ស្រេចហិចហោះឯល់ក្បិណាចូល   អញ្ជើញក្រុងមូល-
ឆលំមជ័បរពលមារ ។

ACHEVÉ D'IMPRIMER
EN MARS 1979
PAR JOSEPH FLOCH
MAITRE-IMPRIMEUR
A MAYENNE
N° 6634

៥០៣២- ត្រាស់ប្រើចេញចរពលមារ ឲ្យទៅក្រោចក្រពាល
គឺ មុលឱល័មបីក្រទា ។

៥០៣៣- ក្បិរណានោះអសូរលុតណ នៃក្រុងភាពណា
មហាអសូរជីតសូរ ។

៥០៣៤- ស្រេចហិចបោះឯល់ក្បិរណាចូល អញ្ជើញក្រុងមូល-
ឱល័មជីបរពលមារ ។

ACHEVÉ D'IMPRIMER
EN MARS 1979
PAR JOSEPH FLOCH
MAITRE-IMPRIMEUR
A MAYENNE
N° 6634

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I à XXX. Épuisés

XXX. Recherches préhistoriques dans la région de Mlu-Prei (Cambodge), par Paul LÉVY. Hanoi, Imprimerie d'Extrême-Orient 1943, In-8°.

XXXI. Entretiens du maître de Dhyâna Chen-houei du Ho-tsö (668-760), par Jacques GERNET. Hanoi, 1949, In-8°.

XXXII. Coutumier de la tribu Bahnar, des Sedang et des Jaraï de la province de Kontum, par Paul GUILLEMINET. Paris-Hanoi, 2 vol in-8°, 1952.

XXXIII. Prières accompagnant les rites agraires des Muong de Mân-Duc, par Jeanne CUISINIER. Paris-Hanoi, In-8°, 1952.

XXXIV. Les régimes matrimoniaux du Sud-Est asiatique. « Essai de droit indochinois », tome 1, par Robert LINGAT. Paris-Hanoi in-8°, 1952 ; tome II, Paris, 1955.

XXXV. L'Art du Laos, par Henri PARMENTIER. Paris-Hanoi, 2 vol. In-8°, 1954 (épuisé).

XXXVI. La version mône du Nârada-Jâtaka, par Pierre DUPONT. Paris, 1954.

XXXVII. La statuaire khmère et son évolution, par Jean BOISSELIER, Paris, 1955.

XXXVIII. Les sectes bouddhiques du Petit Véhicule, par André BAREAU. Paris, 1955.

XXXIX. Les aspects économiques du bouddhisme dans la société chinoise du Ve au Xe siècle, par Jacques GERNET. Paris, 1956

XL. Dictionnaire bahnar, par P. GUILLEMINET. Tome I, (A-K). Paris, 1959. Tome II, (L-U'). Paris, 1963.

XLI. L'Archéologie mône de Dvâravatî, par Pierre DUPONT, 2 vol. In-8°, Paris, 1959.

XLII. Syntaxe de la langue viêtnamienne, par Léopold CADIÈRE. Paris, 1958.

XLIII. L'Archéologie du Delta du Mékong, par Louis MALLERET. Tome I. « L'exploration archéologique et les fouilles d'Oc-éo » Paris, 2 vol. In-8°, 1959 — Tome II. « La civilisation matérielle d'Oc-éo ». Paris, 2 vol. In-8°, 1960 — Tome III. « La culture du Fou-nan ». Paris, 2 vol. In-8°, 1962 — Tome IV. Le Cisbassac. Paris, 1963.

XLIV. Les céramiques à base chocolatée du Musée de Hanoi, par R.-Y. LEFEBVRE D'ARGENCÉ. Paris, 1958.

XLV. Technique et Panthéon des médiums viêtnamiens, par Maurice DURAND. Paris, 1959.

XLVI. Les Miroirs de bronze du Musée de Hanoi, par Léon WANDERMEERSCH. Paris, 1960.

XLVII. Imagerie populaire viêtnamienne, par Maurice DURAND. Paris, 1960.

XLVIII. Le Kasika-Vrtti (adhyaya 1 pada 1), traduite et commentée par Yutaka OJIHARA et Louis RENOU. 1re partie. Paris, 1960 — 2e partie. Paris, 1962 — 3e partie, 1969.

XLIX. Les Religions brahmaniques dans l'ancien Cambodge, d'après l'épigraphie et l'iconographie, par Kamalesvar BHATTACHARYA Paris, 1961.

L. Bibliographie du Laos, P.B. LAFONT. Tome I (1666-1961), 2e édition, tome II (1962-1975). Paris, 1978

LI. TOLOI DJUAT coutumier de la Tribu Jaraï, par P.B. LAFONT. Paris, 1963.

LII. Études instrumentales des Techniques du Yoga (Expérimentation psycho-somatique), par le Dr Thérèse BROSSE. Paris, 1963

LIII. Recherches sur la biographie Buddha, L'éveil, par A. BAREAU. Paris, 1963.

LIV. La statuaire du Champa, par J. BOISSELIER. Paris, 1963.

LV. Étude iconographique sur Manjusri, par M. Th. de MALLMAN. Paris, 1964. Ouvrage publié avec le concours du C.N.R.S.

LVI. La formation du Légisme. Recherche sur la constitution d'une philosophie politique caractéristique de la Chine ancienne, par Léon VANDERMEERSCH. Paris, 1965.

LVII. Le vocabulaire Bê de F. M. Savina, présenté par A. G. HAUDRICOURT. Paris, 1965.

LVIII. L'Empereur Wou des Han dans la légende taoïste, par K. M. SCHIPPER. Paris, 1969.

LIX. Mélanges sur Nguyên-Du, réunis à l'occasion du bi-centenaire de sa naissance (1765), par Maurice DURAND. Paris, 1966.

LX. « La vie et les œuvres des Wou Tchen », par Chen Tsu Lung. Paris, 1968.

LXI. Le sultanat d'Atjéh au temps d'Iskandar Muda (1607-1636), par D. LOMBARD. Paris, 1967.

LXII. Pays des Maa'. Domaine des génies Nggar Maa', Nggar Yaang. Essai d'ethno-histoire d'une population proto-indochinoise du Viêt Nam central, par J. BOULBET. Paris, 1967.

LXIII. Lexique Français-Jaraï-Viêtnamien (parler de la province de Pleiku), par Pierre-Bernard LAFONT, avec le concours de NGUYÊN Van TRONG pour le viêtnamien.

LXIV. Les institutions publiques du Viêt-nam au XVIIIe siècle, par DANG PHU'O'NG-NGHI. Paris, 1969.

LXV. Un manuscrit inédit de Pierre Poivre : les Mémoires d'un voyageur. Texte reconstitué et annoté par Louis MALLERET Paris 1968.

LXVI. Étude d'épigraphie indonésienne. Répertoire onomastique de l'épigraphie javanaise jusqu'à Pu Sindok Srī Isanawikrama Dharmmotungadewa, par Louis-Charles DAMAIS (Paris 1970).

LXVII. Recherches sur les routes de l'Inde au temps des Mogols. Étude critique des sources, par Jean DELOCHE. Paris, 1968.

LXVIII. Bornage rituel des temples bouddhiques du Cambodge, par Madeleine GITEAU. Paris, 1969.

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I à XXX. Epuisés

XXX. Recherches préhistoriques dans la région de Mlu-Prei (Cambodge), par Paul LÉVY. Hanoi, Imprimerie d'Extrême-Orient 1943, In-8°.

XXXI. Entretiens du maitre de Dhyâna Chen-houei du Ho-tsö (668-760), par Jacques GERNET. Hanoi, 1949, In-8°.

XXXII. Coutumier de la tribu Bahnar, des Sedang et des Jarai de la province de Kontum, par Paul GUILLEMINET. Paris-Hanoi, 2 vol in-8°, 1952.

XXXIII. Prières accompagnant les rites agraires des Muong de Mân-Duc, par Jeanne CUISINIER. Paris-Hanoi, in-8°, 1952.

XXXIV. Les régimes matrimoniaux du Sud-Est asiatique. « Essai de droit indochinois », tome 1, par Robert LINGAT. Paris-Hanoi in-8°, 1952 ; tome II, Paris, 1955.

XXXV. L'Art du Laos, par Henri PARMENTIER. Paris-Hanoi, 2 vol. In-8°, 1954 (épuisé).

XXXVI. La version mône du Nârada-Jâtaka, par Pierre DUPONT. Paris, 1954.

XXXVII. La statuaire khmère et son évolution, par Jean BOISSELIER, Paris, 1955.

XXXVIII. Les sectes bouddhiques du Petit Véhicule, par André BAREAU. Paris, 1955.

XXXIX. Les aspects économiques du bouddhisme dans la société chinoise du Ve au Xe siècle, par Jacques GERNET. Paris, 1956

XL. Dictionnaire bahnar, par P. GUILLEMINET. Tome I, (A-K). Paris, 1959. Tome II, (L-U'). Paris, 1963.

XLI. L'Archéologie mône de Dvâravati, par Pierre DUPONT, 2 vol. In-8°, Paris, 1959.

XLII. Syntaxe de la langue viêtnamienne, par Léopold CADIÈRE. Paris, 1958.

XLIII. L'Archéologie du Delta du Mékong, par Louis MALLERET. Tome I. « L'exploration archéologique et les fouilles d'Oc-éo » Paris, 2 vol. In-8°, 1959 — Tome II. « La civilisation matérielle d'Oc-éo ». Paris, 2 vol. In-8°, 1960 — Tome III. « La culture du Fou-nan ». Paris, 2 vol. In-8°, 1962 — Tome IV. Le Cisbassac. Paris, 1963.

XLIV. Les céramiques à base chocolatée du Musée de Hanoi, par R.-Y. LEFEBVRE D'ARGENCÉ. Paris, 1958.

XLV. Technique et Panthéon des médiums viêtnamiens, par Maurice DURAND. Paris, 1959.

XLVI. Les Miroirs de bronze du Musée de Hanoi, par Léon WANDERMEERSCH. Paris, 1960.

XLVII. Imagerie populaire viêtnamienne, par Maurice DURAND. Paris, 1960.

XLVIII. Le Kasika-Vrtti (adhyaya 1 pada 1), traduite et commentée par Yutaka OJIHARA et Louis RENOU. 1re partie. Paris, 1960 — 2e partie. Paris, 1962 — 3e partie, 1969.

XLIX Les Religions brahmaniques dans l'ancien Cambodge, d'après l'épigraphie et l'iconographie, par Kamalesvar BHATTACHARYA Paris, 1961.

L. Bibliographie du Laos, P.B. LAFONT. Tome I (1666-1961), 2e édition, tome II (1962-1975). Paris, 1978.

LI. TOLOI DJUAT coutumier de la Tribu Jarai, par P.B. LAFONT. Paris, 1963.

LII. Études instrumentales des Techniques du Yoga (Expérimentation psycho-somatique), par le Dr Thérèse BROSSE. Paris, 1963

LIII. Recherches sur la biographie Buddha, L'éveil, par A. BAREAU. Paris, 1963.

IV. La statuaire du Champa, par J. BOISSELIER. Paris, 1963.

V. Étude iconographique sur Manjusri, par M. Th. de MALLMAN. Paris, 1964. Ouvrage publié avec le concours du C.N.R.S.

LVI. La formation du Légisme. Recherche sur la constitution d'une philosophie politique caractéristique de la Chine ancienne, par Léon VANDERMEERSCH. Paris, 1965.

LVII. Le vocabulaire Bê de F. M. Savina, présenté par A. G. HAUDRICOURT. Paris, 1965.

LVIII. L'Empereur Wou des Han dans la légende taoïste, par K. M. SCHIPPER. Paris, 1969.

LIX. Mélanges sur Nguyên-Du, réunis à l'occasion du bi-centenaire de sa naissance (1765), par Maurice DURAND. Paris, 1966.

LX. « La vie et les œuvres des Wou Tchen », par Chen Tsu Lung. Paris, 1968.

LXI. Le sultanat d'Atjéh au temps d'Iskandar Muda (1607-1636), par D. LOMBARD. Paris, 1967.

LXII. Pays des Maa'. Domaine des génies Nggar Maa', Nggar Yaang. Essai d'ethno-histoire d'une population proto-indochinoise du Viêt Nam central, par J. BOULBET. Paris, 1967.

LXIII. Lexique Français-Jarai-Viêtnamien (parler de la province de Pleiku), par Pierre-Bernard LAFONT, avec le concours de NGUYÊN Van TRONG pour le viêtnamien.

LXIV. Les institutions publiques du Viêt-nam au XVIIIe siècle, par DANG PHU'O'NG-NGHI. Paris, 1969.

LXV. Un manuscrit inédit de Pierre Poivre : les Mémoires d'un voyageur. Texte reconstitué et annoté par Louis MALLERET Paris 1968.

LXVI. Étude d'épigraphie indonésienne. Répertoire onomastique de l'épigraphie javanaise jusqu'à Pu Sindok Srī Isanawikrama Dharmmotungadewa, par Louis-Charles DAMAIS (Paris 1970).

LXVII. Recherches sur les routes de l'Inde au temps des Mogols. Étude critique des sources, par Jean DELOCHE. Paris, 1968.

LXVIII. Bornage rituel des temples bouddhiques du Cambodge, par Madeleine GITEAU. Paris, 1969.